

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

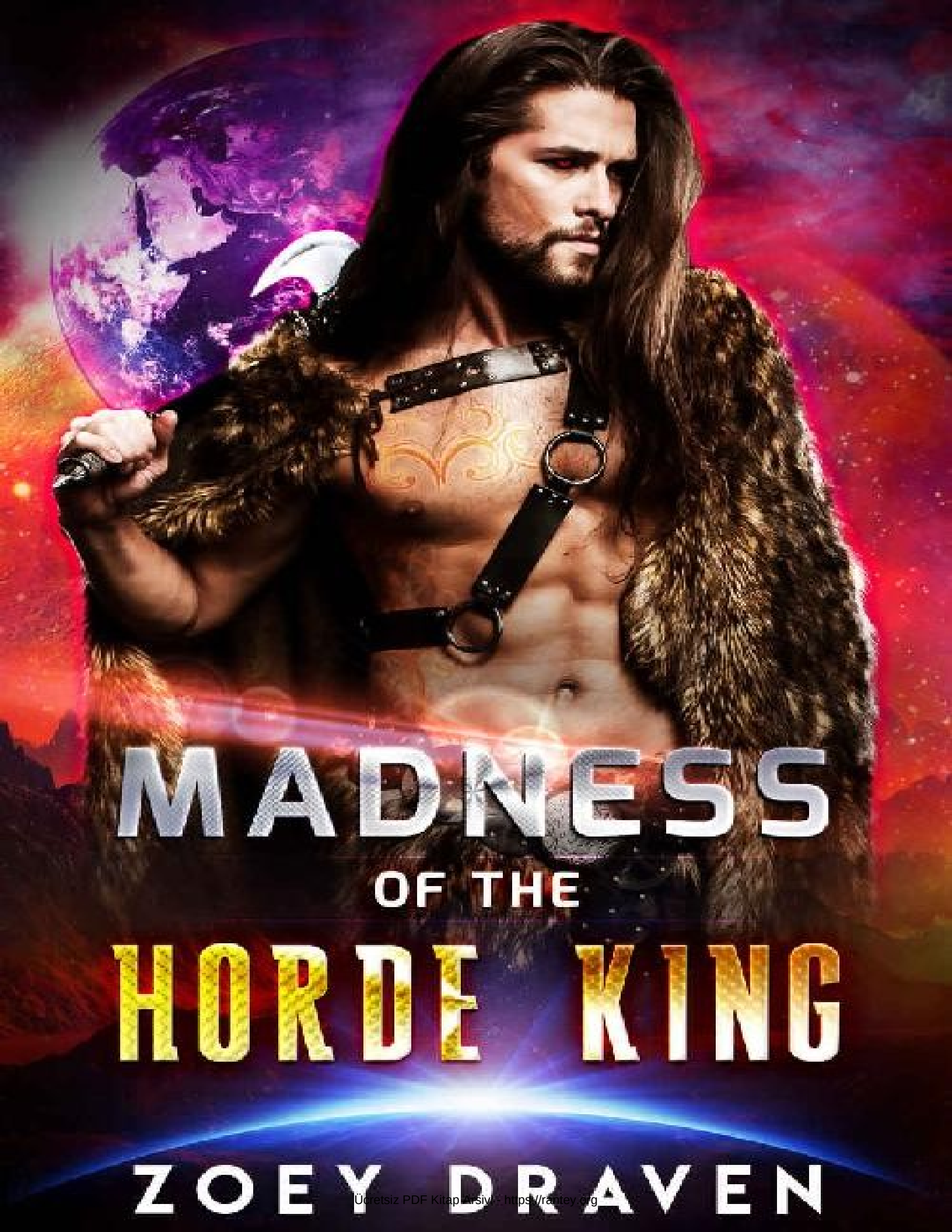
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MADNESS

OF THE

HORDE KING

ZOEY DRAVEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HORDE KRALININ ÇILGINLIĞI

OceanofPDF.com

DAKKAR'IN HORDE KRALLARI KİTAP 3

OceanofPDF.com

ZOEY DRAVEN

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2020 Zoey Draven

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Aria tarafından Resplendent Media'da

Daha fazla bilgi için www.ZoeyDraven.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

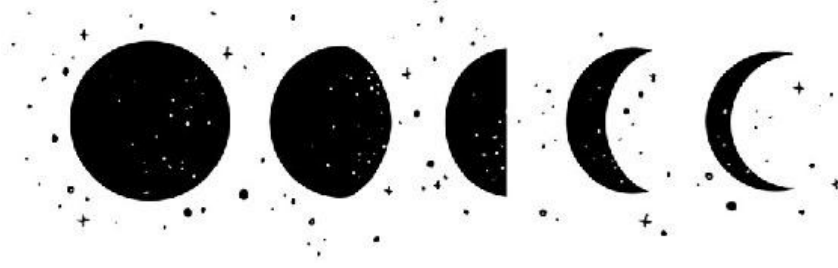
<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>

[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#) [Sonsöz](#)

[Zoey'den daha](#) .
[fazlası](#)
[Teşekkürler!](#)
[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

PROLOGUE

TYüksek kulelerin pencereleri altın mücevherler gibi parlıyor, ışıltıyor ve karanlıkta beni çağırıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

oldukça güzeldi. Ve şehrin birçok kulesi vardı, bazıları diğerlerinden daha uzun, bazıları daha geniş ve bazıları o kadar dardı ki gecenin içinde kayboluyor gibiydiler.

Ancak şehrin tüm güzelliğine rağmen, çivili kuleleri ve parlayan, davetkâr ışıltıyla uzaktan bir silaha benzediğini düşünerek ürperdim. Bir tuzak. Kendisini yutacak bir avı cezbetmek için.

Yine titriyordum. Nefes nefese kalmıştım, yapmak üzere olduğum şey yüzünden kusmak istiyordum. Ağrıyan ayaklarım, deri değiştirmiş Ghertun derisinden yapılmış ince terliklerin içine konmuş kayalar gibi hissediyordu. Ölü Dağ'dan yolculuğum boyunca beni idare etmişlerdi ama şimdi duvarlarla çevrili, ışıltılı şehre doğru adım atarken karnımı tiksintiyle çalkalayan çıtırtılar çıkarıyorlardı.

Gözyaşları görüş alanımda birikmeye başlamıştı bile. Göğsüm ve boğazım sıkıştı, boğulacak gibi oldum. Hoş, serin gece havası korkumu yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı ama kendimi iyi bir şeyler hatırlamaya zorladım. Kendime en azından ayazın geçtiğini hatırlattım, yoksa şimdiye kadar maruz kalmaktan ölmüş olurum.

Ölü Dağ'dan birkaç hafta önce çıkmış olsaydım, çoktan ölmüş, donmuş, mavi ve yalnız olurum. Şimdi bunlardan sadece biriydim... ama diğer ikisi olmayı tercih eder miydim, emin değildim.

Giriş kapısı kısa bir mesafe ötedeydi. Altından yapılmıştı, Kakkari altınından. Kapıya giden geniş yolu çevreleyen orman kenarının güvenliğinden, altın kaplama Dakkari zırhı giymiş dört muhafız saydım. Ay ışığında parlayan kılıçlarının çeliğine baktım, sertçe yutkundum ve sonra ormanın gölgesinin derinliklerine çekildim.

Korkak, diye fısıldadı zihnim. *Tehlikede olan çok şey var.*

Nefesim kesildi ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. Çok korkmuştum ama ailem için her şeyi yapardım. Ölüme yürümek anlamına gelse bile.

Küçük, şırıl şırıl akan dereyi takip ederek sık, siyah ağaçların arasından taş duvarın çevresini taradım. Bulmam biraz zaman aldı ama sonunda derenin şehrin duvarlarının altına girdiği yeri gördüm. Derenin içeri girmesine izin veren küçük bir kapı vardı, parmaklıkları ancak bir çocuğun geçebileceği büyüklükteydi.

Derin bir nefes alarak ormanın kıyısından çıktım ve hızla kapıya doğru ilerledim, karanlıkta duvara çömeldim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki girişteki muhafızların duyacağından emindim.

Sonra parmaklıkların arasından sıkıca geçtim, kemiklerimi titreterek ve kıpırdatarak, aniden kız kardeşimin tüm kıvrımlarına sahip olmadığım için minnettar oldum, oysa daha önce hep kıskanmışım.

Derenin dibinden çamur ve çamur alarak -kokusu çürümüş olsa da- saçlarımı kapladım, rengini koyulaştırdım, köklerine kadar ovaladım, eski bir alışkanlık ve annemin uyarılarından kalma eski bir korku. Ancak hiçbir beyazın görünmediğinden emin olduğumda ağır pelerinin kapüşonunu yukarı çektim.

Su ayak bileklerimi okşarken tünelin sonuna baktım. Şehrin ışıltısı ilerideki suyun altın renginde akmasını sağlıyordu.

"Canavarın *midesine*," diye fısıldadım, yıllar sonra ilk kez konuşmaya cesaret ederek, *annemin* bize çocukken anlattığı bir hikâyeyi hatırladım.

Dar ve karanlık tünelin içinde kıvrılıp bir daha asla hareket etmemek istedim. Kendimi kapının parmaklıkları arasından süzölen ve tekrar dereye inen kemikler olarak hayal ettim.

Onun yerine ileriye doğru yürüdüm.

Bunu yaparken, Dakkari'nin başkenti *Dothik*'e ayak basan ilk insan olma ihtimalimin oldukça yüksek olduğunu fark ettim.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

T *Dothik*'in karanlık ara sokakları bir erteleme gibi geldi.

Gecenin o saatinde şehir sessiz olmasına rağmen, hala demlikte tökezleyen erkekler ve kadınlar vardı, sarhoş, şamatalı kahkahaları durgun havada gümbürdüyordu.

Dişlerimi sıktım, sokağın duvarına yaslandım ve dar girişten aşağı baktım. Sol tarafta bir genelev binası vardı. Sağda ise bir taverna.

Dothik olmak istediğim son yerdi ama *Dothikkar* don geçtiği için hepimizi çağırmıştı. İçimde bir hayal kırıklığı oluştu. Sürümü doğuya, birkaç ay döngüsü boyunca kalacağımız *Ungira* bölgesine götürmüştüm. *Ungira*'lar tehlikeli yaratıklardı, Dakkar'daki tüm av hayvanları arasında en vahşi ve bölgeci olanlarıydı. *Darukkarlarımın*, sürü savaşçılarımla yokluğumda sezonun ilk avına çıkacak olması içime sinmemişti. Her şey olabilirdi.

Sol tarafımda küçük bir kapı açıldığında hırladım ve elim kalçamdaki kılıca gitti. Küçük, soluk soluğa bir ses kulaklarımla seğirmesine ve kuyruğumun huzursuzca arkamda sallanmasına neden oldu. Ama gelenin sadece bir genelev fahişesi olduğunu fark ettim, benim orada olmama şaşırdığı kadar onun beklenmedik müdahalesine de şaşırmıştı.

Daralmış gözlerle ona bakarken elim kılıcımın kabzasından ayrıldı. Dolgun dudakları siyaha boyanmıştı. Kırmızı gözleri vücudumu taradı, şüphesiz bana yaklaşırsa ona ödeyecek altınım olup olmadığını merak ediyordu.

Ama ben onu temkinli ve tereddütlü yaptım. İçgüdülerini onu benden uzak durması için uyarıyordu.

Yüz hatlarıma yayılan karanlık sırtışı ilgi olarak algıladı. Daha iyi bir yargıya rağmen, karanlıkta saklandığım yere doğru kısa basamaklardan aşağı yürüdü. Önüme geldiğinde bornozunu yırttı, vücudu çırılçıplaktı, göğüsleri dolgundu, meme uçları altın rengine boyanmıştı, ancak parıldayan renk sanki başka bir erkek orayı daha önce emmiş gibi lekelenmişti.

"İçeri girmemize gerek yok," diye mırıldandı, sesi boğuk ve sıcaktı ama altında yatan korkuyu seziyordum. Yine de göğüslerinden birini avuçladı ve meme ucunu sıkılaşıncaya kadar çimdikledi. "İstersen beni burada becerebilirsin. Eğer hoşuna giderse."

Ve öfkeme rağmen, sikimi kalınlaştıran ani arzuya rağmen, her iki duygu da içimde çok derinlerde, gençliğimden beri orada olan düğümlemiş bir karmaşaya karıştı, ona fiyat sormak için cazip geldim. Hızlı bir şey, dikkat dağıtıcı bir şey, *sert* bir şey... belki de ihtiyacım olan buydu.

Sonra bana dokunmak gibi bir hata yaptı. Pantolonumun üzerinden sikimi avuçlamak için uzandı, bastırdı. Gözleri irileşti, dudakları aralandı ama elini çekip hırladım.

Genelevdeki fahişenin irkilmiş soluğu kulaklarımı doldurdu. Yandaki meyhanenin pencerelerinden gelen altın ışığa doğru bir adım attığımda yüzüme bakarak geri çekildi.

Yara izimi gördü, yüz hatlarımı tanıdı ve sersemlemiş bir şekilde farkına vardı. Hemen başını eğdi, bakışlarını siper etti ve selam verdi, "*Vorakkar*. Bağışlayın beni. Ben-"

Onu çoktan geçip gitmiştim, şimdi daha önce olduğumdan daha sinirliydim. *Dothik*'te olduğum için asla yalnız değildim. Asla yalnız olamazdım. En başta karanlık sokağı bu yüzden aramıştım. *Sessizlik* için.

Yine de en çok gölgelerden korktum. Orada saklananlardan korkuyordum.

Son anda ona altın bir para attım ve ayaklarının dibindeki taşın çarptığını duydum. "Zahmetin için," diye homurdandım ve sonra adımlarım parke taşlı yolda sertçe gümbürdeyerek uzaklaştım.

Havada midemi bulandıran ekşi bir koku vardı. *Pyroki'min* durduğu yere doğru dönmek, onu *mrikrodan* almak ve gece vakti şehirden kaçmak istiyordum. Sürümle karşılaşana kadar at sürmek

doğuda. Ancak o zaman daha rahat nefes alabilirdim. Ancak o zaman hava daha temiz olurdu. Ancak o zaman bu şehrin karanlık anıları kaybolurdu.

Bunun yerine, *Dothik*'i huzursuzca arşınladım - gençken yaptığım gibi - yüzümü pelerininin içinde koruyarak, karşılaştığım çoğu kişi benden uzak dursa da. Derimin altındaki uğultu daha hızlı ve daha uzun yürümemi sağlıyor, şehri botlarımın altında yiyip bitiriyordu. Bir parçam geneleve dönüp huzursuzluğum geçene kadar kendimi bir ya da iki kadının içine gömmek istiyordu. Belki o zaman uyuyabilirdim. Ama seksin durumu daha da kötüleştireceğini biliyordum.

Eskiden ailemle birlikte yaşadığım ve *onun da* yaşadığı şehrin batı kısmından uzak durdum. Güneyde, karanlık bir evin yan tarafına yaslanmış pelerinli bir figür gördüğümde, uyuyan bir erkeğin uzanmış bacaklarının üzerinden geçerek bir dizi eğimli merdivenden aşağı dönmüştüm. Havadaki sıcaklığa rağmen küçük figür titriyordu. Kaşlarımı çattım. *Bir çocuk muydu?*

Ama pelerin Dakkari yapımı değildi. Sadece bu bile omurgamı dikleştirdi, çocuğa daha yakından bakmamı sağladı.

Figürün başı hafifçe yukarı kalktı ve beni görünce donup kaldı. Çocuk yavaşça duvardan kalktı.

Nik, *pek çocuk sayılmaz* diye düşündüm. Çok uzun boyluydular. Uzun pelerin yere sürtündü, figür topallayarak hızla uzaklaşırken hışırtılı bir ses çıkardı.

Kıpırdamadan, dar ve kıvrımlı sokaktan aşağı doğru çekilmelerini izledim. Şehrin o kadar derinlerinde, merdivenlerde uyuklayan sarhoş erkek dışında etrafta kimse yoktu. Ortalık sessizdi. Figürün taş üzerindeki adımlarının bana yankılandığını hâlâ duyabiliyordum.

Bırak onu, dedim kendime. *Geneleve dön ve enerjinin geri kalanını bir dişi için harca. Ya da daha iyisi, Dothikkar'ın malikânesine dön ve gece için onun özgürce sunduğu cariyelerden birini al.*

Ama ayaklarım beni gizemli pelerinli figürün peşinden sürükledi, merakım arttı. Yine de elim bir kez daha kılıcıma gitti, içgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini ve hazırlıklı olmam gerektiğini söylüyordu.

Gölgelerden uzak durarak takip ettim, taş döşeli patikadan aşağı inerken hızlı adımlarımı yumuşattım. Figür fazla uzaklaşmamıştı. Uzaktan bile panik içinde nefes alıp verdiklerini duyabiliyordum. Kukuletalı başlarını bana doğru çevirdiklerinde duvara yaslandım ve karanlıkta kızıl parıltının beni ele vermemesi için gözlerimi kapattım.

Bir an sonra, pelerinli figür hiçbir yere çıkmayan karanlık bir sokaktan aşağı kaydı. Ama pelerininin altından ayaklarının parıltısını görmeden önce değil ve donup kaldım, zihnim acele ediyordu, gördüğüm şeyin mümkün olduğunu düşünmüyordum.

Gölgelerden sıyrılarak, aceleci yürüyüşümün sesini gizleme zahmetine girmeden onları takip ettim. Girişe ulaştığımda, hatalarını fark etmiş gibi geri geri çıkıyorlardı. Figür benim geldiğimi görmedi.

Onları bellerinden yakalayıp ara sokağın duvarına doğru ittiğimde ve avuçlarımda dal gibi duran kollarını tuttuğumda kalbim hızlandı.

Yumuşak, şaşkın bir çığlık kulaklarımı titretti, gözlerimin açılmasına neden oldu.

Sabırsız bir hırıltıyla kapüşonlarını geriye ittim ve bir *vekkiri kalles*'in yüzüne baktım. Bir dişi insan.

Burada, *Dothik*'te.

Surlarla çevrili başkent Dakkar'da *Dothikkar*'ın muhafızları düzenli olarak devriye geziyor.

Bir insan.

Pek sık şaşırmazdım. Ama o anda sadece onun tuhaf yüzüne bakabildim, çenem gerildi, şaşkınlığımdan kollarını belki biraz fazla sıktım.

Yüzünde ilkel bir korku vardı. Elimde titriyordu, gözleri parlak ve ıslaktı. Ne de olsa o bir çocuk değildi. Yetişkin bir dişiydi. Göğüsleri göğsümün duvarına baskı yapıyordu ve korkusuna rağmen ona bakmayı son derece hoş buluyordum.

"Lütfen" sesi kesildi. "Lütfen bana zarar vermeyin."

Kekelediğim sözcükler beynimden süzüldü ve onları daralmış bir bakışla inceledim. Evrensel bir dilde konuşuyordu. Bu dil o kadar uzun zamandır zihnimde kullanılmadan duruyordu ki neredeyse unutmuştum.

"*Hann...hanniva*," diye fısıldadı.

Şimdi Dakkari dilinde konuşuyordu.

Lütfen, diye yalvardı.

Bu beni rahatlatmadı. Bir insan dişisi Dakkari dilini nereden öğrenmişti?

Onu tuttuğum yerden bırakmadım. Bunun yerine, onu dikkatle inceledim, bakışlarım yüzüne takılmıştı, o ise elimde titriyor, nefesleri hızlı nefesler halinde geliyordu.

Parıldayan gözleri geniş ve açık renkliydi. Daha önce hiçbir Dakkari'de onların rengine benzer bir renk görmemiştim. Ya da belki de renksizdi, çünkü onunkiler berrak, parlak bir griydi. Saçları koyu renkti ama yıkanmamış ve kirli saçlarının kokusu burun deliklerime kadar geliyordu. Kir etine bulaşmıştı ve yakından incelediğimde pelerininin yırtık pırtık olduğunu gördüm.

Pelerininini araladığımda kadın dondu kaldı, dokunuşumla kaskatı kesildi. Bir silah aramak istemiştim. Altında sadece çıplak vücudunu bana gösteren, transparan bir elbise olmasını beklemiyordum. Boğazımda bir hırıltı yükseldi. Bacakları uzun ve söğüt gibiydi. Meme uçları çakıl taşlı, pembe renkteydi. Hafif buklelerden oluşan bir tutam, cinsel organını görüş alanımdan koruyordu. Pürüzsüz, lekesiz, yara almamış bir et.

"*Vok*," diye küfrettim.

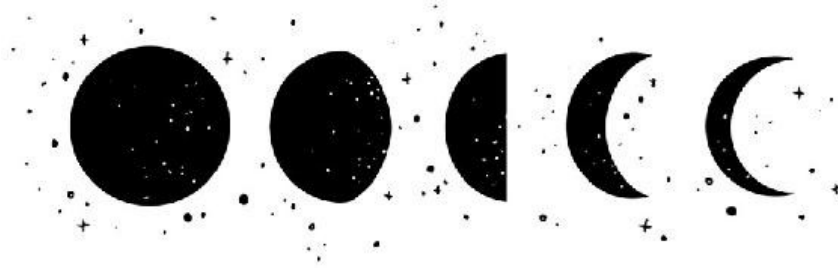
Vücudum kendiliğinden tepki verdi, vücudunun beklenmedik görüntüsü şaşırtıcı derecede erotikti. Başımı sertçe sallayıp burun deliklerimi açarak kontrolü ele almaya çalıştım. Görünürde silah yoktu ama elim kalçasını kavrayıp onu öne doğru çektiğinde boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı.

"*Hayır*."

Sonra eli, gözümü kırpmamdan daha hızlı bir şekilde ileri fırladı ve yüzüme vurdu.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

W *Ne yaptım ben?*

Sersemlemiş bir halde, aramızdaki boşlukta donmuş olan elime baktım. Vuruşum iri yarı Dakkari erkeğinin ürkmesine neden olmamıştı ama parlayan kırmızı gözlerini bana çevirdiğinde buz parçalarına dönüşmüşlerdi. Keskin ve soğuk.

Sonra yaptığım şeye engel olamadım. Bunu yapmak istememiştim. Ama korkum beni paniğe sürükledi. Yeteneğim açıklayabileceğim bir şey değildi ve bazen kontrol edebileceğim bir şey de değildi.

Aramızda, enerji dallarının toplandığını hissettim. Zihnimle ileri doğru ittim, ittim, ittim, o gizli bariyeri ona doğru kırdım. Ve bulduğum şey karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu.

Kargaşa. Nefret. *Karanlık*.

O kadar güçlüydü ki kollarımdan kayarak içime giriyor, beni *tüketiyordu*.

İçgüdülerim bana *kaçmamı* söyledi. Ona vurduğumda kalçamdaki tutuşu gevşemişti. Daha iyi düşünmeden zihniyle bağlantıyı kopardım, eğildim ve sol bacağımı destekleyerek uzaklaştım. Ayağımdaki parçalanmış terlik yırtıldı ve kaydı.

Sokaklar sessizdi. Yardım arayamazdım, zaten bulamazdım da. Burada bulamazdım. Halsizdim, açtım ve yolculuğumdan dolayı ağırıyordum. Onun duygularına daldıktan sonra zonklayan bir baş ağrısı çiçek açmaya başlamıştı. *Bir hata* yaptım. Ama içimdeki korku her şeyin önüne geçmişti.

Erkek beni yakaladığında boğazımdan boğuk bir çığlık koptu. Kolayca. Beni ara sokağa geri çekti, duvara yasladı, kalçası

Beni sabit tutmak için bacaklarımın arasından kayıyordu. Avuç içleri her iki bileğimi de sıkıca tutuyordu.

Sonra yüzüme karşı, *benim* dilimde, "Sen kimsin?" diye hırladı.

Ona bakarken kelimeler boğazımda düğümlendi. Sıcak gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissedebiliyordum. Kardeşlerim çok kolay ağladığım için benimle hep alay etmişlerdi. Sevgiyle ve şaka yollu söylediklerini bilsem de, bu hoş olmayan tepkiden her zaman utanç duymuşumdur. Elimde değildi. Tanıdığım herkesten daha çok ağlardım.

Dakkari erkeği dehşet vericiydi. Babamın ölümünden beri bir Dakkari görmemiştim ve şimdi biri beni tehlikeli bir pozisyonda tutuyordu... onun elinde. Tek başıma.

Kalın bileklerinin etrafında geniş, parıldayan altın kelepçeler vardı. Etime karşı sıcak hissettim. Arkasında, uzun ve güçlü kuyruğu tuhaf bir şekilde hareketsizdi. Siyah deriden kalın kayışlar çıplak göğsünde çapraz bir desen oluşturuyor, etini süsleyen altın dövmeleleri ve sayısız yara izini kısmen koruyordu. Omuzlarına kürk bir pelerin örtülmüştü. Bu pelerin kalçalarına kadar uzanıyordu ve burada sıkı deri pantolonuna bağlı uzun, kınalı bir kılıç vardı.

Kırmızı gözleri kırpışmıyordu ve kısıktı. Uzun, mürekkep siyahı saçları omuzlarının üzerinden gevşekçe sarkıyordu, bazı dalları düğümlenmiş ya da altın boncuklarla sarılmıştı. Gözlerim sol yanağından aşağıya doğru inen, gözünün hemen altından başlayıp yüksek elmacık kemiğinin üzerinden geçerek açılı çenesinin altında son bulan derin, kıvrımlı yara izine takıldı.

Bronzlaşmış, koyu renkli teni buruş buruştu. etrafında. Onun kucağında yeniden titremeye başladım.

Dakkari erkeği ona baktığımı gördü. Pençeli eli çenemin altına gelip bakışlarımı çirkin, derin yara izinden yukarı ve uzağa çevirdiğinde nefesimi içime çektim. Dokunuşunun nazik olmasına mı yoksa tekrar "Kimsin sen?" diye sorduğunda sesinin sakın olmasına mı daha çok şaşırdığımı bilemedim.

Ses tonundaki otoritede hata yoktu. O bir erkekti. cevaplanmayı *bekliyordu*.

"Hiç kimse," diye fısıldadım.

Bana bakış şekli, birkaç dakika önce bana hiç deneyimlemediğim ya da beklemediğim bir şekilde baktığını hatırlatıyordu. Köyümüzdeki erkeklerin kız kardeşime, dul anneme baktıkları ama bana asla bakmadıkları bir bakıştı bu.

"Hiç kimse," diye tekrarladım, sesimin titremesinden nefret ederek. Boğazım Ölü Topraklar kadar kuruydu. "*Hanniva. Lütfe*n bırak gideyim."

Ayak sesleri kulaklarıma ulaştı ve bir nefesi bastırdım. Erkeğin bakışları sola doğru kaydı, bizi sokağın karanlığına doğru daha da kaydırды ve sonra aramızda boşluk kalmayana kadar bana daha fazla bastırdı.

Ayak sesleri durakladı. Ardından iki erkek sesi yankılanarak bize doğru geldi. Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyordu ki Dakkari erkeğinin bunu hissedebileceğini biliyordum. Sokağın sonundan şuh bir kahkaha duydum.

Karşımıza çıkan erkeklerden biri Dakkari dilinde seslendi ama kelimeleri tanıyamadım. Şey, hayır, *vok'u* tanıdım, ki bunun *da sikkem* anlamına geldiğini biliyordum.

Beni duvara yapıştıran erkek kaskatı kesildi ve sonra hırlayarak bir şeyler söyledi, beni daha sıkı kavradı. Erkekler onun sesinde her ne duydularsa, akıllıca ara sokaktan geri çekildiler ve ayak sesleri azaldı, sesleri geri çekildi.

O... beni onlardan korudu mu? Merak ettim, vahşi bakışlarım onun yüzünü takip ediyordu. O kırmızı, karanlık gözleri benim üzerimdeydi. Yutkunmam duyulabilirdi, aramızdaki sessizliği bir bıçak gibi kesiyordu, bir zamanlar iğne ucu kadar enerjiyle dolu olan boşluğu. Beni bırakması için onu ikna etmeye çalışmak amacıyla tekrar zihnine girmeyi arzuluyordum.

"Neden buradasın?" diye homurdandı, sesi bana doğru kayıyordu. Sinirlerim gerilmişti. İçindeki karanlık, *delilik*, çözüldüğünü ve boğulduğunu hissettiğim duygular yüzünün düzgün ve metanetli maskesinin altında özenle gizlenmişti.

Başka ne saklıyor o zaman?

"I-" Durakladım. Bana yardım edebilir miydi? "Kralla konuşmaya geldim."

Başını eğdi. Koyu renk sırtışı silahsızlandırıcıydı, keskin dişleri loş ışıktaki parlıyordu.

"Dothikkar vekkiri'nin sorunlarıyla ilgilenmez. Şansını başka yerde dene, kalles. Belki ordulardan birinde ya da Horde karakollarında."

Horde karakolları mı?

Sözleri onu eğlendiriyor gibiydi.

Ona bunun insanlarla ilgili olmadığını söylemek dilimin ucundaydı. Bu Ghertun'la ilgiliydi.

"Artık gitmeme izin verecek misin?"

Yutkunarak sordum. "*Nik,*" diye mırıldandı.

"Burada kendini iyi hissediyorsun."

Tüylerim diken diken oldu. Sesi alçalmış, kulaklarımı titretmişti.

Nefesimi tutarak ona bir göz attım. En büyük ağabeyim Maxen bana her zaman, beni tehdit eden bir erkeğin bakışlarını asla kırmamamı söylerdi. Kız kardeşimin bu öğüdü benden daha sık kullanması gerekmişti ama şimdi hatırlıyordum. Bana nasıl silah kullanacağımı da öğretmişti ama her zaman beceriksiz ve kararsız olmuştumdur. Silahım olduğundan değil.

Biri hariç, ama onun da en iyi ihtimalle öngörülemez olduğunu düşündüm.

Kendini bana zorla kabul ettirirse, ne de olsa yeteneğimi kullanmak zorunda kalacaktım. Sonrasındaki acının bir önemi olmazdı.

Pençeleri boynumdan aşağı doğru iniyordu. Tepkimi değerlendirdi, yüzü donuktu, kırmızı gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

Enerjiyi topladım, nefeslerimiz arasındaki boşluğu doldurduğunu hayal ettim. Bedenimi gıdıkladı ve nazikçe, çok nazikçe ileri doğru bastırdım. Bir uyarı. Gerekli bir hazırlık.

Yüz ifadesi sanki bu garip hissi *hissedebiliyormuş* gibi değişti ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum.

"Beni vurdun."

Sesi yumuşaktı ama aksanı kelimeleri tamamen kendisine ait bir uyarıya dönüştürdü.

"Beni korkuttun," diye suçladım. Gücümün hazır olmasıyla dilim çözöldü. Gücüm kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu ama bunun bir bedeli vardı.

"Silah arıyordum," dedi bana. Boğazından gelen yumuşak bir hırıltıyla sözlerini tamamladı: "Onun yerine bir hediye buldum."

Omuzlarım gerildi. Pelerininin altında, Ghertun'un tüm kadın hizmetkârlarının giydiği neredeyse şeffaf elbiseyi giyiyordum. Başlangıçta beni çok utandırmıştı ama artık o kadar alışmışım ki neredeyse tamamen unutmuştum.

"Ben insanım," dedim, kelimeleri bulmaya çalışarak. Elbette Dakkari *vekkiri* ile yatmazdı.

Yoksa söylentiler doğru muydu? Merak ettim. Sürülerin arasında insan kraliçeler olduğuna dair fısıltılar vardı, hatta bu fısıltılar Ölü Dağ'ın altına kadar ulaşmıştı.

Kalbim zonkluyor, göğsümün içinde yaralı bir hayvan gibi çırpınıyordu. Dakkari erkeği öne doğru eğildiğinde burnunu çenemin hemen altına bastırdı ve derin bir nefes aldı.

Nefesi kulaklarımda ısıklık çalarken omurgam karıncalandı. Göz kapaklarım titredi ve kaşlarımı çattım, kafam karıştı, verdiğim tepkiden utandım.

Homurdandı. "Çürümüş et gibi kokuyorsun." Gözlerimi açtım. Parmakları saçımın bir tutamını yakaladı ve parmaklarının arasında ovuşturdu. Saçlarım koyu renk çıktı ve gözleri kısıldı. "Nedir bu?"

Dereden gelen pislik.

Gözlerimiz kilitlendi. Kulaklarımdaki kan hücumunun arasından ara sokağın sessizliğini duydum. Nefeslerinin düzenli yükselişini ve düşüşünü duydum. Tökezleyerek girdiğim boş sokakta bir rüzgârın ılık çaldığını duydum. Karşıımızdaki duvar boyunca küçük bir şeyin koşuşturduğunu duydum.

Bakışmaya devam ettik. Onun korkutucu ve ürkütücü görüntüsüne baktıkça garip bir sakinlik hissettim.

"Bana zarar verecek misin?"

Sessizce sordum. Yavaşça göz

kırptı. "*Nik.*"

"Will..." Yutkundum. "Bana tecavüz edecek misin?"

Vücudunda dalgalanan tepki şok ediciydi. Bir öfke, bir *hiddet* parıltısı geldi, o kadar güçlüydü ki bunu hissetmek için zihnine doğru uzanmama bile gerek kalmadı. Etrafındaki boşluğu doldurdu, yüz hatlarını kararttı, etinden aktı.

Elleri benden ayrıldı. Boğazından kısa bir feryat yükselirken saçlarına daldılar.

Arkamdaki duvara öyle bir kuvvetle vurdu ki, sırtımda titreştiğini hissettim.

Dişlerini göstermiş, kırmızı gözleri karanlıkta daha parlak bir şekilde parlıyordu. Bir iblisin bakışları.

Ondan korkmakta haklıymışım, diye düşündüm çılgınca. *Ne yapacağı belli olmaz. Vahşi bir canavar, bir hayvan gibi.*

"Bunu bana *asla* sorma yoksa sana korkacak bir şey veririm" diye tısladı.

Sözleri öylesine nefretle, öylesine kötülükle doluydu ki içgüdüsel olarak tepki verdim. Topladığım küçük enerjiyi onun zihnine bastırdım, içinde kaynayan karanlığın derinliğini hissettiğimde boğazımda yükselen safrayı yuttum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, Ghertun'da bile.

Kafatasımı ikiye bölmekle tehdit eden keskin bir acı dilimi ile o öfkeyi geri ittim ve onun yerine huzuru yerleştirdim. Ya da en azından denedim. Öfke o kadar saftı ki, onu sadece bir süreliğine yumuşatabilir, daha az korkutucu bir şeye dönüştürebilirdim.

Vücudu gevşedi, başı üzerimden bir parça aşağı indi, böylece koyu renk saçlarının açıkta kalan boynumda iz bıraktığını hissettim.

Midem bulanıyordu ve kendimi sabitlemek için titreyen ellerimi arkamdaki duvara bastırdım. Gözlerimin arkasındaki bıçak gibi ağrı çiçek açıyor, parşömene dökülen mürekkep gibi yayılıyordu.

Dakkari erkeğinin sıcaklığı bana ulaştı. Çıplak göğsü dalgalar halinde yayılıyordu. Zengin ve toprak kokuyordu, tıpkı Ghertun gelmeden önce köyümüzde avuçlarımı daldırdığım güzel kokulu, kara toprak gibi.

"*Kimsin sen?*" diye tekrar homurdandı, sesi kısıktı. Başımı kaldırıp ona bakmayı başardığımda, bitkin görüldüğünü gördüm. Bitkin. Neredeyse içimde acıma duygusunun kök saldıgını hissedecektim ama onu söndürdüm. O tehlikeliydi. Benim acımama ihtiyacı yoktu.

Aslında demek istediği şuydu: *Sen nedin?*

Dakkarilerin isimler konusunda tuhaf olduklarını bilsem de insanlar öyle değildi ve bunun onun dikkatini dağıtacağını umuyordum.

"Vienne," dedim ona, acıyla çenemi sıkarak. Bir yere kıvrılıp uyumak istiyordum. Bu gece hiçbir işe yaramayacaktım. *Dothikkar*'ı sabah bulacaktım. Şimdiden görüşüm çatlak, kırık ve dalgalı görünüyordu. "Ben Vienne'im."

Çenesi sıkıştı. Sert, dolgun dudakları birbirine yapıştı.

Ağır ayak sesleri ara sokağın hemen dışındaki taş merdivenlerden aşağı iniyordu. Ancak bu kez metalin, *Dothikkar*'ın muhafızlarının giydiği kaplama zırhın tıngırtısını duydum. İki kişiydiler ve devriye geziyorlardı. Daha önce onlardan kaçmayı başarmış, bu sırada bacağımı burkmuştum. Yine bu kadar şanslı olabilir miydim? Özellikle de acı düşünmeyi, nefes almayı zorlaştırırken?

Erkek de onları duydu. Bakışları titredi ve sonra kabaca emretti, "*Gidin. Geldiğiniz yere geri dönün. Muhafızlar seni bulup Dothikkar'ın zindanlarına atmadan önce. Söz veriyorum orayı sevmeyeceksin. Dothikkar*'da merhamet bulamayacaksın."

Bakışlarım bir an duraksayarak onunkilere kaydı. Ondandır yardım istemek dilimin ucundaydı ama daha iyisini biliyordum. Acısı geçene kadar, hatta belki de günlerce duygularını etkileyemeyecektim ve bunu riske atamazdım.

"*Git,*" diye hırladı, "seni kendime saklamaya karar vermeden önce." İçimde bir şok dalgası oluştu. "Muhafızların dikkatini dağıtacağım."

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden benden uzaklaştı ve yerini serin bir hava akımına bıraktı.

Hiç tereddüt etmedim. Muhafızların önünü kesip onlarla Dakkari dilinde konuşurken, geniş omuzları ve geniş sırtıyla onları görüş alanından çıkarırken, ben de gölgelerin arasında kalarak ara sokaktan sıvıştım, ayaklarım ağırlaşa ve zihnim çatlayacakmış gibi hissetsem de gecenin içinde bir kemirgen gibi kaçmaya çalıştım.

Yeterince uzaklaştığımda, iki yüksek binanın arasına girdim, içimde bir baş dönmesi dalgası titreşirken çenemi sıktım. Sidik gibi kokan kirli varil yığınlarının arasına çöktüm, pelerinimi sıkıca üzerime çektim ve gözlerimi kapattım.

Görüşüm azaldığında, bedenim gevşediğinde, bu hoş bir merhametti.

KABA ELLER beni UYANDIRDI ve hemen bağırdım, ürkmüş, vahşi bir hayvan gibi çırpındım ve tısladım.

Elim zırha çarptı. Altın zırha. Gözlerim filtrelenmiş gri şafak ışığına alıştığında, iki muhafız olduğunu gördüm ve biri beni sıkıca kavrarken diğeri tuhaf, rahatsız bir ifadeyle bakıyordu.

Umutsuzca enerjimi toplamaya çalıştım ama tükenmişti. Sadece ensemdeki iğne uçlarının fısıltılı törpüsünü hissettim, ardından keskin bir acı geldi, sonra boğuldu ve enerjim tamamen kayboldu.

Hayır! Hayır!

Yakalanmışım. Gücüm tükenmişti.

"*Dothikkar*," diye umutsuzca bağırdım, sesim boğuk çıkıyordu.

"*Hanniva*."

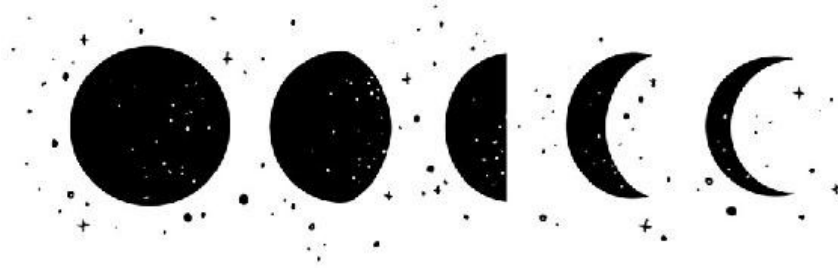
Yüz ifadeleri hiç değişmedi. Konuşmadılar, sadece bakıştılar. Beni elinde tutan kişi kapüşonumu kabaca yukarı çekti, neredeyse yırtılacaktı ama yüzümün görünmesini engelledi.

Beni ileri doğru itti. Neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum.

"*Dothikkar*'ı mı görmek istiyorsun?" diye hırladı muhafız, gözleri çelik gibi sertti. "O zaman *Dothikkar*'ı göreceksin, *vekkiri*."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

H *Haklıydı*, diye düşündüm, karanlık hücrenin köşesine büzülmüş, alnımı serin taşa dayamıştım.

Dakkari erkeği *Dothikkar'ın* zindanlarını sevmeyeceğimi söylerken haklıydı. Yine de pek çok kişinin sevmeyeceğini düşünmüştüm. Zindanlarla ilgili çok sınırlı deneyimim vardı.

Hava soğuktu. Ve sessizdi. Ve karanlıktı. Ancak Dakkari'nin zihnine girdikten sonra kendime geldiğimde tüm bunlar işime yaradı. İşime yaramayan şeyler ise diğer mahkûmların ara sıra çıkardığı iniltilerdi - onları görmüyordum, sadece duyuyordum ama içlerinden biri her ağladığında korkudan titriyordum - ezici koku, yiyecek eksikliği ve bileklerimi ısıtırıp kanatan sert prangalar. Siyah kelepçelerin altında kaç farklı yaratığın kanının biriktiğini merak etmekten midem bulanıyordu.

Gözlerimi kapattım, soğuk taş aşırı ısınmış bedenimi yatıştırdı ve *annemi* düşündüm. Viola'yı, güzel ablamı düşündüm. Kardeşlerim Maxen ve Eli'yi düşündüm. Bana güçlü olmamı, cesur olmamı söylerlerdi. Ama bunun benim için ne kadar zor olduğunu sadece *annem* anlardı. Onlar her zaman cesurdu, tıpkı babam gibi; oysa benim vücudumda tek bir cesur kemik bile yoktu.

Bazen, çeyrek yüzyılı aşmış olmama rağmen, kendimi hala annemin bacaklarının arkasına saklanan küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

Ama ben buradayım ve onlar da orada, dedim kendi kendime. Ve eğer Ghertun'un mesajını iletemezsem, elim boş dönersem...

Ghertun'un aileme ne yapacağını düşünemiyordum. Müdahale etmek için orada olmadığımında sonuçlarını düşünmek istemiyordum.

Sadece evrendeki tüm tanrılara yeteneğimin zamanında geri gelmesi için dua ettim. Yakında ona tekrar ihtiyacım olabilirdi. Onu o Dakkari erkeği için harcamakla aptallık etmişim.

Ve zamanım tükeniyordu. Ghertun, *Dothikkar'ın* teslimiyetinin bir işaretini getirmem için bana bir ay süre vermişti. Ghertun'un kabul edeceği tek bir şey vardı.

Menteşelerin gıcirtısı mağara gibi boşlukta yankılandı. Duvara yaslanıp boynumu büktüğümde bir ışık huzmesi ve hücrelerin önündeki duvar boyunca uzanan uzun, gölgeli bir figür gördüm. Ağır ayak sesleri yaklaştı, ardından nöbet tutan gardiyanların mırıltıları, anlamadığım Dakkari dilinde mırıldandıkları, gırtlaktan gelen kelimeler geldi. Daha derin, daha yavaş bir ses duyuldu. Sonra onun ayak sesleri yaklaştı.

Hücremin önünde durdu ve kapının kalın parmaklıkları arasından bana baktı. Karanlıkta yüz hatlarını seçemiyordum ama daha yaşlı olduğu izlenimine kapılmışım. Nefesim boğazımda biraz sığlaştı, bunun benim şansım olup olmadığını merak ediyordum.

"*Dothikkar?*" Sesim boğuk ve kısık bir şekilde, usulca tısladım. En son ne zaman su içmişim? Ghertun'un beni *Dothik*'ten bir günlük yürüyüş mesafesinde bırakmadan önce verdiği deriyi boşaltmışım.

Figür bir oflama sesi çıkardı, döndü ve gardiyanlara bir emir verdi. Hemen harekete geçtiler ve anahtarlarla uğraştıktan sonra hücremi açtılar. Açıldıktan sonra gardiyanlardan biri öne doğru yürüdü ve ellerimi bağlı tutmasına rağmen prangalarımı duvardan çözdü.

Beni yukarı çekti, şaşırtıcı derecede nazikçe ve bunun için minnettardım. Kemiklerim ağrıyor, uzuvlarım ağırlaşıyordu. *Dothik*'e gizlice girdikten kısa bir süre sonra sol bacağımı burkmuştum ve ileri doğru yürüdüğümde keskin bir şekilde sızlıyordu.

Karanlık figüre yaklaştığımda, onun daha yaşlı olduğunu düşünmekte haklı olduğumu gördüm. Saçları koyu renk olsa da - Dakkari'nin saçlarının biz insanların yaşlandıkça ağardığı gibi ağardığını sanmıyordum - yüzündeki derin ve yıpranmış çizgiler onu ele veriyordu. Sırtı hafifçe kamburlaşmıştı ve yüzümü tutmak için öne uzanıp bir o yana bir bu yana çevirdiğinde ellerinin titrediğini gördüm.

Burnu kırıştı. Bir gece önce, Dakkari erkeği çürümüş et gibi koktuğumu söylemişti, şüphesiz akarsu pisliğinden dolayı

Saçlarım koyu renkti. Buna karşı bağışıklık kazanmışım ve o anda hijyenim endişelenmem gereken son şey gibi görünüyordu.

"Neden *Dothikkar*'ı görmek istiyorsunuz?" diye sordu. Sesi güçlü ve sertti. Ghertun yanlışlıkla *Dothik*'te pek kimsenin evrensel dili konuşmadığını varsaymıştı. Şimdiye kadar karşılaştığım tüm Dakkari varlıkları konuşuyordu.

"I-" Başladım ama sesim kısıldı. "Ona bir mesajım var."

Mesajı ilettiğimde Dakkari'nin beni öldürmeye karar verebileceğinin ve bir uyarı olarak Ghertun'a geri gönderebileceğinin çok farkındaydım.

"Bir mesaj mı?" diye alay etti erkek, karanlıkta bana bakarak. Kırmızı gözleri parlıyordu, bana dün gece Dakkari erkeğinin gözlerini hatırlattı, karanlıkta ikiz küreler. "Bir *vekkiri Dothikkar*'ın dinleyeceği hangi mesajı getirebilir ki?"

Yutkundum.

"Başkente nasıl girdin?" diye sordu, öne doğru bir adım atarak. Arkamdaki nöbetçi değişti.

"*Dothikkar*'a bir mesajım var," dedim, uzuvlarım titremesine rağmen sesim titremeyince gururlandım. Şehre nasıl girdiğimin bir önemi yoktu. "Ghertun kralı Lozza'dan bir mesaj."

Erkek dondu kaldı.

"*Neffar*?" diye hırladı. Arkamdaki muhafız kımıldadı. Yaşlı erkeğin arkasındaki muhafız da öyle yaptı, eli kılıcının kabzasına geldi.

"*Hanniva*," dedim sessizce, gözlerine bakarak. "Onunla konuşmalıyım."

Bakışlarımdaki çaresizliği görmesini umuyordum. Korkumu görmesini umdum. Belki bana acırdı. Ya da belki muhafızlara beni olduğum yerde öldürtecekti.

Bu düşünceyle omuzlarıma garip bir sessizlik hissi çöktü, sanki yeteneğimi kendi üzerimde kullanmışım, korkumu almış ve yerine sükûneti getirmişim gibi. Ya da belki de bu kabullenmeyle birleşmiş bir umutsuzluktu.

Çünkü o anda kaderimin bana ait olmadığını fark ettim. Gardiyanlar beni öldürmeye karar verebilirdi ve ben hiçbir şey yapamazdım. Karşı koyamazdım. Her ne olacaksa... olacaktı.

Yaşlı erkek beni öldürmek yerine Dakkari dilinde bir şeyler söyledi ve gardiyan kolumdan tutarak beni hücremden zindanın kapısına doğru götürdü.

Oradan çıktıktan sonra karanlık bir koridorda yürüdük, siyahlar giymiş çeşitli *Dakkari*'lerin yanından geçtik - tahminimce *Dothikkar*'ın muhafızları. Onlar

Devriye muhafızları gibi zırh giymiyorlardı ama hepsinin yanında kılıçları vardı. Dün geceki Dakkari erkeğinin de bir kılıcı vardı. *Dothikkar*'ın muhafızlarından biri miydi?

Birçok kişinin bakışlarını üzerimize çektik ve nedenini ancak ayaklarıma baktığımda anladım. Pelerinim gitmişti. Bir şekilde bunu unutmayı başarmıştım. Beni zindana getirdiklerinde, silah aramak için pelerinimi çıkarmışlardı.

Üzerimde sadece Ghertun eriyiklerinin preslenip işlenmesiyle elde edilen şeffaf elbisem vardı. *Dothikkar*'ın kalesinin koridorlarında *neredeyse* çıplak yürüyordum. Yanından geçtiğimiz düzinelerce muhafızın bakışları karnımın korkuyla sıkışmasına neden oldu.

Buna alışmış olmalısın, diye düşündüm, çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıkarak. Ölü Dağ'ın altında giymem beklenen şey buydu. Yine de köle olarak tek bir haneye atanmıştım ve sadece ara sıra dışarı çıkıyordum. Lozza ile görüşmeye çağrıldığımda bile, özel odalarında sadece bir avuç Ghertun hazır bulunmuştu.

Muhafız beni kaleye doğru götürürken hiç bu kadar rahat bakılmamıştım ve bu durum tenimi gergin ve yanlış hissettirdi.

Birkaç adım önümde yürüyen yaşlı erkek hiç arkasına bakmadı. Kahverengi deriden yapılmış uzun bir pelerin giymişti, kuyruğunun ucu pelerinin altından dışarı fırlıyordu. Malzemenin üzerine özenle işlenmiş altın rengi bir desen vardı ve duvarlarda asılı fenerlerin yanından her geçişimizde parıldıyordu.

Karanlık koridordan bir dizi spiral taş basamağı ben soluk soluğa kalıp topallayana kadar tırmandık. Zindanın yeraltının derinliklerinde olduğunu, merdiven boşluğundan altın renginde pırıl pırıl parlayan büyük bir fuayeye çıktığımızda anladım. O kadar parlaktı ki bir an zincirlenmiş ellerimle gözlerimi korumak zorunda kaldım.

"Acele et," diye tersledi yaşlı erkek bana ve muhafız beni ileri doğru itti. Çıplak adımlarım sert ve soğuk zeminde tıngırdadı. İki büyük kapının önünde durduk; birinde Kakkari'nin, diğerinde ise Drukkar olduğunu tahmin ettiğim kişinin tasviri vardı.

Dakkari'nin tanrıları.

Kapılar itilerek açılmadan ve taht odasına adım atmadan önce onları uzun süre incelemedim. Sonsuz gibi görünen büyük, mağara gibi bir salon. Ağzımı açmamak için kendimi zor tuttum. Daha önce hiç böyle bir odada bulunmamıştım.

çok büyüktü. Beyaz sütunlar ve kemerler tepemde yükseliyordu ve nerede bittiklerini görmek için boynumu uzattım.

Büyük salon, üzerinde tek bir altın taht bulunan yüksek bir kürsü dışında seyrek bir şekilde döşenmişti. Lozza'da da benzer bir tane vardı. Kürsüden önce geniş bir alan vardı. Belki de dans etmek ve Dakkari'nin çok sevdiğini duyduğum kutlamalar ya da halka açık oturumlar için.

Ya da özel cezalar, diye düşündüm, bakışlarım muhteşem uzun bir masanın etrafında oturan bir grup erkeğe odaklandı. Salonun solunda, dışarıya açılan büyük kemerlerin önünde yer alan bu masa, geniş sütunların etrafında serin bir esintinin ılık çalmasına izin veriyordu. Ve bunun ötesinde, tüm ışıltılı ihtişamıyla *Dothik*'in mükemmel bir manzarası vardı. Yüksek kuleleri ve yüksek, güvenli duvarlarıyla.

Yaşlı erkek öne doğru koştu, masanın başındaki erkeğin yanına eğildi ve kulağına konuştu.

Dothikkar.

Dothikkar'ın olmasını hayal ettiğim her şey onda vardı. Yaşının ilerisinde, soğuk bakışlarıyla korkutucu ve düpedüz dehşet vericiydi. Beli düşündüğümünden daha geniş olmasına rağmen -göbeği pantolonunun belinden taşıyordu- sandalyesine bir tahtmış gibi uzanarak heybetli bir figür oluşturuyordu.

Bakışlarımı karşıladı, yaşlı erkeğin kulağına fısıldadığı şeyle yüz ifadesi karardı. Gözleri vücudumda gezindiğinde, neredeyse çıplak olduğumu tekrar hatırladım ve zincirlenmiş bileklerimi, göğüslerimi onun görüşünden koruyana kadar kaydırdım.

O anda masanın etrafında oturan diğerlerine baktım ve ciğerlerimdeki tüm nefes, kulağa dehşet dolu bir inilti gibi gelen bir ılıkla dışarı çıktı. İçgüdüsel olarak geri çekildim, enerji topladım, beni koruduğunu hayal ettim ama hala toparlayamamıştım.

Eğer *Dothikkar*'ın korkutucu olduğunu düşünseydim, masanın etrafında oturan diğer yedi erkeğin huzurunda olmanın verdiği dehşetin yanında bu hiçbir şeydi.

Özellikle de bir tanesi.

Dün geceki Dakkari erkeğinin gürleyen ifadesiyle karşılaştığımda kulaklarıma kan hücum etmeye başladı. Saçları yüzünden geriye doğru toplanmış, güçlü elmacık kemiklerini, çenesinin granit çizgisini ve dudaklarını vurguluyordu ama bakışlarındaki vahşeti ve öfkeyi azaltacak hiçbir şey yapmamıştı. Kaşlarını çattı, yara izi aşağı doğru çekildi, gözleri bir avmışım gibi bana kilitlendi.

O neden burada? Çılgınca düşündüm. Sonuçta o bir gardiyan mı? Eğer öyleyse, neden beni ihbar etmedi? Neden gitmeme izin verdi?

"*Vorakkarlarıma böyle bakarsan, vekkiri,*" diye alçak bir ses geldi, "gücenebilirler."

Vorakkars.

Koridor sallanıyor, siyah noktalar görüşüme batıyordu. Zindandaki muhafız kolumu tutmasaydı tökezleyebilirdim.

Yankılanan ayak sesleri dikkatimi Dakkar'ın kralı *Dothikkar*'a ve konuşmak için görevlendirildiğim erkeğe geri getirdi.

Sadece dilim ağzımda şişmiş gibi hissediyordum ve bakışlarım *Dothikkar*'ın masasında öne doğru eğilmiş, kırmızı gözleri içimi yakan erkeğe gidip geliyordu.

O bir *Vorakkar*'dı.

Hepsi öyleydi.

Hayatım boyunca onlarla ilgili hikayeler duymuştum. Annemin geceleri bize fısıldadığı korkutucu hikâyeler, onları erkekten çok canavar gibi gösteriyordu. Bitmek bilmeyen savaşlarında gösterdikleri korkunç güç ve zalimlik, *Dothikkar*'ın etki ve gücünün bile ulaşamadığı Dakkar topraklarında hüküm süren kadim krallar.

Babam bir *Vorakkar*'ın emriyle öldürülmüştü.

Ve dün gece, biri beni ele geçirmişti. Zihnindeki karanlığı hatırladım ve o anda annemin anlattıklarının doğru olduğunu anladım. Erkekten çok canavar olduklarını.

Dothikkar bana yaklaşırken bileklerimdeki prangalar titriyordu. Neredeyse benim iki katımdı ve bana bakışı tüylerimi diken diken ediyordu. Yaklaştığında burun deliklerinin nasıl alevlendiğini gördüm ve hemen geri çekildi.

Koku muhtemelen ona da ulaşmıştı ve utanmak yerine rahatlamıştım.

"Bu olmaz," diye homurdandı, kaşlarını çattı, kolu burun deliklerini kapatıyordu. "Eğer eğleneceksem, sen ölüm gibi kokarken nasıl eğlenebilirim ki?"

Eğlence mi?

Bakışları beni geçti. Muhafıza, "Bir banyo küveti getirin," dedi. Sırıtsı bana Ghertun'un bazen nasıl sürünerek, doğal olmayan ve akıcı bir şekilde hareket ettiğini hatırlattı. "Sanırım bundan hoşlanacağım. *Vorakkarlarım* da öyle. *Lysi*?"

Midem bulandı.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T *Kalles'in Dothikkar'ın* taht odasına adım attığını görmek bağırsaklara inen bir yumruk gibiydi.

Dün gece, kaledeki odama döndükten sonra onu düşündüm. Gece boyunca. Korkmuş gözlerini, aklımdan çıkmayan sorularını. Zihnime çöken sükûnet hissini düşündüm ve hiç şüphesiz bunun sebebinin o olduğunu biliyordum.

Ama neden?

Şimdi *Dothikkar*, ailemin yok olmasına neden olan aynı eğlendirici kötü niyetle ona bakıyordu.

Bu öfke içimde kaynadı. Altın bir banyo küvetinin neredeyse anında getirilişini ve *Dothikkar'ın* hizmetkârlarının daha yere değmeden küveti suyla doldurmaya başlamasını izlerken boğazımda düğümlendi. Bu sırada küçük insan, dün gece pelerininin altında keşfettiğim transparan elbisesinin içinde donmuş bir halde duruyordu.

Yakalanmıştı. Geceyi zindanda mı geçirmişti? Yoksa sabahı mı? Gün batımına yaklaşıyordu. Son yemek çoktan servis edilmişti. Bütün gün yeraltında mıydı?

Nedenini bilmiyordum ama bu düşünce dişlerimi sıktı. Yanımda, *Dothikkar'ın* büyük masasında, Rath Kitale'nin *Vorakkar'ı* kaskatı oturuyordu. Ne de olsa *Morakkari'si* insandı. Karşımda oturan Rath Tuviri'ninki de öyleydi, çenesi gergindi, pençeleri masanın yüzeyine kıvrılıyordu. *Dothikkar'dan* en çok o nefret ederdi. İyi bir nedeni vardı.

Hatırladığım kadarıyla insan *kız-Vienne-* o kadar hareketsiz görünüyordu ki nefes alıp almadığını bile merak ettim. Ama sonra ellerinin titrediğini gördüm, tıpkı dün gece olduğu gibi.

Ayağa kalktım, koltuğum masaya sürtünerek geri çekildi. *Kalles'*in bakışlarını bana doğru çevirdiğini gördüm, o ciddi, açık renkli gözler neredeyse beni mahvediyordu. Dün gece sokağın sessizliğinde aramızda *anlayışa* benzer bir şeyin geçtiği bir an olmuştu. Ya da, daha da tehlikelisi, *tanıma*.

Dikkatimi Dakkar'ın kralına çevirdiğimde *Vorakkarların* gözleri üzerimdeydi, ancak onu böyle düşünmek dilimde acı bir tat bıraktı.

"Sürüme dönmek için sabırsızlanıyorum, *Dothikkar*," dedim. "Toplantılarımız çok uzadı ve senin *eğlencelerinin* bu duruma yardımcı olduğunu sanmıyorum."

İki gece önce, Ghertun'un Ölü Topraklar'ın sınırlarını test etmesi konusunu yeniden ele almaya çalıştığımız sırada, birkaç cariyesini dans etmeleri için getirmişti.

Rath Tuviri'nin annesi de onların arasındaydı, *Dothikkar'ın* en sevdiği fahişe olduğu söylenen altın saçlı bir güzeldi. Rath Tuviri'nin çenesinin çatlayacağını düşündüğüm kadar gerilmesini incelemekten oldukça keyif almıştım ve masadan kalkıp *Dothikkar'ın* kahkahası salonda yankılanırken büyük salondan hışım ile çıktığında sırtımdı. Annesinin gözleri onu takip etmişti ve boynunu emmek için öne eğildiğinde kral için kıvrılmadan önce dudaklarının kısa bir süre için aşağıya doğru döndüğünü yakalamıştım.

O zaman eğlenmişim çünkü Rath Tuviri'yi pek sevmezdim. Sürümün dışındaki hiçbir varlığı sevmezdim ve *en* çok da *Vorakkar* dostlarımı severdim çünkü onların ne kadar soğuk ve acımasız olabileceklerini bilirdim. Ne de olsa ben de onlardan biriydim.

Ama şimdi eğlenmek yerine sinirlenmişim ve öfkem zonkluyordu. Bütün hafta buradaydık. *Dothikkar'ın* Ghertun'la ilgili bir planı *olmadığını*, ordusunun yardımını olmadan meseleyi halletmek için ordulara güveneceğini düşünmeye başlamıştım.

Vorakkarlar bana baktı, belki de bir şey söylediğim için şaşırmışlardı. *Dothikkar* bile en yeni oyuncağını incelerken bana şaşkın bir bakış göndermek için durakladı.

Sonra ifadesi karardı, gözleri kısa bir süreliğine hâlâ oturmakta olan *Vorakkarlara* kaydı, ardından küveti dolduran kadın hizmetkârlardan birine döndü. Ona şöyle emretti: "*Vekkiri* yıka. *Şimdi*."

Kadın hizmetçi başını eğdi ve beklendiği gibi bakışlarını onun gözlerinden kaçırdı. Hâlâ şeffaf elbisesi içinde hareketsiz duran Vienne'in yanına geçti ve hizmetçi elbiseyi vücudundan sıyırdığında insan dışısı irkilmedi bile. Garip kumaş parşömen gibi parçalanarak yere düştü ve onu çıplak ve titrer bir halde bıraktı.

Yumruklarımı sıkarak ondan uzaklaştım ve doğrudan *Dothikkar*'ın gözlerinin içine baktım. Eski anılar -aralarında kız kardeşimin çığlıkları da vardı- canlandı, göz bebeklerim onlarla birlikte büyüdü. Kız kardeşimi de aynı şekilde aşığılamlışlardı.

Dothikkar'a suikast düzenlersem ne kadar ağır bir ceza alacağımı merak ettim. Tam o anda. Tam orada. Kılıcımı kınından çıkarıp genişleyen karnına sapladığımı ve iç organlarını büyük salonunun temiz zeminine döktüğümü hayal ettim. Belki de daha parlak bir kırmızıya dönüşmeye başlayan gözlerimde kana susamışlık biraz fazla parlaktı, çünkü *Dothikkar* gördüğü şey karşısında geri çekildi ve bakışlarımı kırdı.

Vorakkar olmamdan nefret ediyordu şüphesiz ama kılıcımın ve sürülerimden gelen malların korumasından hoşlandığı da kesindi.

Benden çekiniyordu çünkü ne yapacağım belli olmazdı. Hastalıklı zihnimden geçen düşünceleri bir bilseydi... beni bir daha asla değerli şehrine sokmazdı.

O sırada Rath Kitale'nin *Vorakkar*'ı ayağa kalktı, şüphesiz hareketsiz halimden yayılan öfke dalgalarını hissetmişti. Masanın etrafında döndü ve *Dothikkar*'a kolayca gülümseyerek odada aniden dalgalanan yoğun gerginliği kesti. Göz ucuyla Rath Rowin'in elinin kılıcına doğru seğirdiğini gördüm.

Rath Kitale banyo küvetinin önünde durdu ve küçük çocuğu korudu. *vekkiri* dışısı sularına yeni girmişti. *Dothikkar* kaşlarını çatı. "*Vekkiriler* bu gibi konularda mahremiyetlerini severler, *Dothikkar*," dedi Rath Kitale dedi.

Dothikkar dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri parladı. "Bunu *vekkiri Morakkari*'nizden öğrendiğinize şüphe yok."

İnsan kraliçesi, bir insan yerleşiminden aldığı ve onun yerine kürklerine yerleştirdiği kraliçe.

"Pek çok şeyin yanı sıra, *lysi*," diye yanıtladı Rath Kitale. Sesi mırıldanır gibi çıksa da, içinde sert bir yan, ince bir uyarı vardı. *Dothikkar* burada, ışıltılı şehrinde güce sahip olabilirdi ama *Vorakkar* daha güçlü ve daha hızlıydı. Hepimiz öyleydik.

Arkasından bir su sesi geldi ve kadın hizmetçinin kızı acımasızca fırçaladığını görmek yerine duydum.

Sonra bir nefes sesi geldi. Hizmetçiden. Şıpırdayan suyun sesi aniden durdu. Tekrar başlamadan önce bir anlık bir nefes geçti, ovalama daha hızlı, daha sertti.

Dothikkar tüm bu süre boyunca Rath Kitale'nin *Vorakkar*'ına baktı, kaynayan öfke etrafındaki havayı ısıtıyor gibiydi.

Sonra hizmetçinin küçük sesi duyuldu: "Yıkandı, *Dothikkar*."

"*Rothi kiv*," dedi ve hizmetçi hemen büyük salonu terk etti, banyo suyunu getiren diğerleri de peşinden. Geriye sadece zindandan gelen muhafız ve *Dothikkar*'ın baş danışmanı *Prikri* kalmıştı.

Rath Kitale kendi göğsünü çıplak bırakacak şekilde omuzlarındaki kürkleri çıkardı ve gözlerini kraldan ayırmadan sözsüz bir şekilde kıza geri verdi.

Kargaşa vardı, su damlacıkları halinde yere dökülüyordu. Vienne'in prangaları birbirine vurdu.

Sonra *Vorakkar*'ın arkasından yumuşak ve ürpertici bir ses geldi.

"*Dothikkar*, sana Ölü Dağ'ın Ghertun kralı Lozza'dan bir mesaj getirdim."

Rath Kitale bile nefesini tutup geri çekildi ve dönüp insan kıza inanamayarak baktı.

Onu tam görüş alanı içinde bıraktı ve sadece yumrukların sıkışmakla kalmadı, aletim de kalınlaşarak pantolonumun önünü sıkılaştırdı. *Dothikkar* bile yerinde donmuş bir şekilde bakarken ne diyeceğini şaşırması gibiydi.

Ve görülmeye değer bir manzaraydı. Rath Loppar'ın *Vorakkar*'ı bile sanki görünmeyen bir güç tarafından çekiliyormuş gibi sandalyesinde öne doğru çekildi.

Onu tepeden tırnağa kaplayan karanlık pislik gitmişti. Saçlarını daha önce kararmış bir şeyle kaplamıştı - dün gece saç tellerini parmaklarımın arasında ovuşturduğumda parmaklarım kararmıştı - ama banyoda sırtının ortasına doğru sallanan, ıslak dalları yanaklarına yapışan parlak *beyaz* saçları ortaya çıktı. Teni solgundu, Rath Kitale'nin ona verdiği koyu renk kürk pelerine karşı neredeyse yarı saydamdı, pelerini bedenine yakın tutuyordu, dudakları banyonun sıcaklığından pembeleşmişti.

Ve gözleri. Aydınlanmış, *ışıl ışıl* görünüyorlardı.

Daha önce hiç onun gibi bir varlık görmemiştim. *Vorakkar* olarak geçirdiğim süre boyunca pek çok insan görmüştüm ama onun gibisini hiç görmemiştim. Ve bu sadece onun unutulmaz güzelliği ya da saçının rengi değildi. O kadar korkmuştu ki yere yığılabilirdi, mesajını iletirken sesi titriyor ve titriyordu... ama yine de sağlam ve kararlı duruyordu. Cesurdu.

İçimdeki o huzursuz his geri döndü, dün gece o genişlemiş gözlere bakarken hissettiğim his. Sonra göğsümde bir kıpırdanma oldu. Bir uyanış. Bir karar.

Onu istiyorum.

Bu düşünce şiddetli, sahiplenici ve beklenmedik bir şekilde geldi. Beni hazırlıksız yakaladı ve donuk bir acı hissettiğimde, pençelerimi *Dothikkar*'ın masasına tamamen gömdüğümü fark ettim.

Ancak bu basit bir *istekten* daha fazlasıydı. Onu istedim, *Lysi*. Ama aynı zamanda onu korumak da istiyordum. Onu *tüketmek*, içime öyle derin bir şekilde almak istiyordum ki sonunda umutsuzca aradığım huzuru bulabilecektim. Bana Deli Orda Kralı denmesinin bir sebebi vardı.

Onunla ilgili değildi. Benimle ilgiliydi. Ben her zaman bencil bir piç olmuştum. Öyle olmasaydım, asla *Vorakkar* olamayabilirdim. Sürümü asla başarıyla yönetemeyebilirdim. Ve kesinlikle onları koruyamazdım. Ailemi hayal kırıklığına uğrattım. Kız kardeşimi, annemi ve babamı yüzüstü bırakmıştım... ama sürümü asla yüzüstü bırakmamıştım.

Zihnimde o kadar çok şey dönüyordu ki, neredeyse bir fısıltı gibi yumuşak bir sesle söylediği sözleri unutuyordum.

Dothikkar, masasının etrafında oturan *Vorakkarlardan* daha çabuk toparlandı.

"Ne mesajı?" diye mırıldandı, alnı düştü, ifadesi karardı. "Bir *vekkiri*'nin benim topraklarımda kendini kral sanan isimsiz bir kraldan ne gibi bir mesajı olabilir ki?"

Parmakları omuzlarındaki kürkleri sıkıca kavırıyordu. "Lozza *Teru* vadisine erişim istiyor," diye devam etti.

"*Neffar*?" diye sordu *Dothikkar*. Sonra aynı anda kahkahayı patlattı; ciğerlerinden hırıltıyla çıkan ses, kadının irkilmesine neden olacak kadar gürültülüydü.

"Drukkar Denizi'nden serbest geçiş istiyor," diye devam etti Vienne, sanki *Dothikkar*'ın kahkahası sözlerini bastırmıyormuş gibi. "Ne zaman

kendi gemisine ek olarak, sıcak mevsimde bile buzullara ulaşabilmesini diliyor."

Dothikkar'ın kahkahası kesildi. Yerini öfke aldı, o kadar hızlı şekil değiştirdi ki neredeyse kaşlarını kaldırmama neden olacaktı.

Vienne'e baktım, başımı eğerek onu inceledim.

Kimdi bu kadın? Ve neden bir Ghertun adına, bir Ghertun kralı adına konuşuyordu?

Hem de hakkında sadece söylentiler duyduğumuz biriyle?

Vienne'nin önünde duran Rath Kitala'nın *Vorakkar'ı*, "Peki ya talepler karşılanmazsa?" diye sordu.

Etrafı kendisinin iki katı büyüklüğünde Dakkari erkekleri ve öfkeli bir *Dothikkar* tarafından sarılmış olan insan *vekkiri*, alt dudağı titrese de çenesini hafifçe eğdi.

Cesur Kalles, diye düşündüm. Bu kelimeler zihnimde bir mırıltı gibi hissettirdi.

"Lozza ordusunu Ölü Topraklar'dan gönderecek. Yoluna çıkan her şeyi yok edecek ve onları buraya, *Dothik*'e getirecek, şehri istila edecek."

Dothikkar, sanki odadaki her varlığa gücünü ve konumunu hatırlatması gerekiyormuş gibi oturduğu yaldızlı kürsünün tepesindeki tahtına doğru kısa bir mesafe yürürken, "Delilik," diye homurdandı. "Mutlak delilik."

Altın rengi saçları ve anlayışlı gözleriyle Rath Tuviri'nin *Vorakkar'ı* ayağa kalktı ve Vienne'e baktı.

"Kimsin sen, *Kalles*?" diye sordu, sesi yumuşaktı, kız ona da bana baktığı gibi ihtiyatla bakınca *kıpırdamadan* durdu. "Nasıl oldu da Ghertun'un habercisi oldun?"

"Ben hiç kimse değilim," dedi, dün gece ona aynı soruyu sorduğumda bana söylediklerini tekrarlayarak. "Ben Ölü Dağ'ın altında bir köleyim. Lozza beni bununla görevlendirdi."

Köle mi? Ben de öyle düşünmüştüm.

"Bir büyücü," diye mırıldandı *Dothikkar* tahtından.

Vorakkarların birbirlerine bakışlarını izledim. *Dothikkar* batıl inançları olan bir erkekti. Ne de olsa Rath Tuviri'nin annesini haremine almıştı çünkü onun altın saçlarının Kakkari'den bir hediye olduğuna inanıyordu.

Korkutucu bir güçle bir sürüyü tek başına yok eden beyaz saçlı bir Dakkari dışisinin eski bir hikâyesi vardı. Horde'un *Vorakkar'ı*, kendi seçtiği *Morakkar'ın* rahminden değil de bir savaşçının karısının rahminden doğan piç çocuğunu öldürdüğünde, tanrıçamız Kakkari'nin gazabına uğradığı söylenirdi. Gizlice öldürmüştü,

Utancını gizlemek istiyordu ama Kakkari bunu biliyordu ve beyaz saçlı büyücü öfkesini, gücünü yönlendirmişti.

Masanın diğer ucunda oturan Rath Dulia'lı *Vorakkar*, "O bir *vekkiri*. Dakkari değil."

Dothikkar, "Eğer bizim topraklarımızda doğduysa, o zaman tanrı ve tanrıçamızın nefesi onun içindedir," diye karşı çıktı. Sustum ve ona görmediği keskin bir bakış attım. Sözleri onu ikiyüzlü yapmıştı. Onlarca yıldır, *vekkirilerin* durumunun kendi sorumluluğu olmadığını, çünkü onların Dakkari olmadığını savunmuştu.

Ama eğer Kakkari ve Drukkar'ın nefesi onların içindeyse, o zaman onlar *bizimdir* ve mücadeleleri bizimdir. Ve onları açlığa, hastalığa ve Ghertun'a terk etmişti.

Yine de, eğer *Dothikkar* bu *vekkiri kalles*'in Kakkari'nin gücünü yönlendiren bir büyücü olduğuna inanıyorsa... onunla ne yapacağını bilemezdi.

"Ölü Dağ'ın altında kaç insan var?" Rath Kitale kaşlarını çatarak sordu. "İki yılı aşkın süredir Ghertun'un eline geçen bir yerleşim yeri olduğuna dair hiçbir haber almadık."

"Çok değil," diye sözünü kesti. "Ne kadar zamandır orada olduğumuzu bilmiyorum.

Soğuk mevsim öncesinden beri. Belki de daha uzun süredir."

"Onlarla birlikte yeraltına mı indin?" Rath Kitale homurdandı. Ghertun don geldiğinde her zaman dağlarının altına çekilirdi. Yerin üstündeki sert sıcaklıklara dayanamazlardı.

Gözleri ona geldi, sonra uzaklaştı, sonra da *bana* kaydı. Omuzları titredi, omuzlarına ağır kürkler örtmüş olmasına rağmen uzun bir ürperti vücudunu sarstı. Onu da mı korkuttum?

Tabii ki.

Cevap vermedi. Havada çok fazla soru vardı ve taht odasındaki gerilim çok yüksekti. *Vorakkarların* geri kalanı sessiz kaldı.

"Şartları kabul ettiğine dair bir belge getireceğim, *Dothikkar*."

Lozza, Kakkari'nin kalp taşına sahip olmak istiyor. Ya da...ya da başka..."

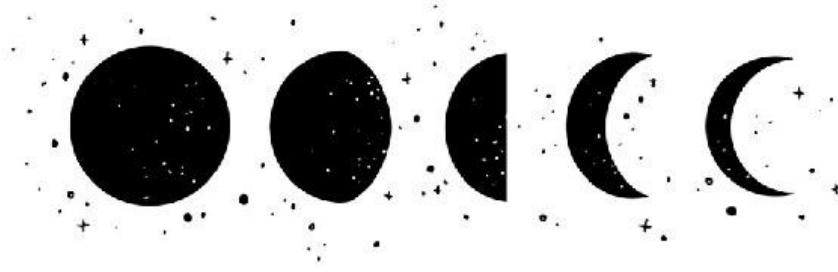
Dothikkar'ın bakışları onu iliklerine kadar kesince Vienne irkildi.

"Onu zindanlara geri götürün. Gözümün önünden çekin onu!" diye bağırdı *Dothikkar*, elini sallayarak. Muhafız hemen kızın koluna girerek onu taht odasından çıkardı; beyaz saçları omuzlarındaki siyah kürklere vuruyordu.

Bir kalp taşı.
Vok.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

M Vücudun korku dolu sersemliğinden uyanmaya başlamıştı.

Karanlık zindanda taşın üzerine oturmuş, omuzlarındaki kürk pelerini sanki benden çekip alacakmış gibi kavırıyordum. Pelerinin altında çırlıçıplak olmamın da bir faydası olmamıştı, vardiyalı elbisem atılmıştı.

Ağrım vardı. Bitkin düşmüştüm. Aç değildim - iki gündür hiçbir şey yememiş olmama rağmen - sadece susamıştım. Ve kürklerle bile üşüyordum, titriyordum.

Mesajı ilettiğimden beri saatler geçmiş miydi?

Dothikkar? Gece mi çökmüştü?

Zindanların kapısı açılırken yankılandı ama aldırış etmedim. Son birkaç saat içinde sayısız kez açılıp kapanmıştı. Muhafızlar yer değiştiriyordu belki de. Pelerinin içine daha da sokuldum.

Uzun dakikalar geçti ama sonra boynumda bir karıncalanma hissettim. Başımı kaldırdığımda donup kaldım.

Parlayan kırmızı gözler parmaklıkların diğer tarafından bana bakıyordu. Boğazım kilitlenmeseydi, dilim ağzımın kovuğunda şişmeseydi şaşkınlıkla haykırabilirdim.

Bu oydu.

Vorakkar.

Parmaklarının hızlı bir hareketiyle metal sürtünmesi duydum ve hücremdeki kapı açıldı.

"Gel," dedi, sesi hırıltıdan başka bir şey değildi. Olduğum yerde çakılıp kalmıştım, ona bakıyordum. Zindanda kalmak istedim. Hareket etmek istemiyordum.

Tekrar.

Yavaşça, titreyen bacaklarımın üzerinde yükseldim. Dudaklarım kurudu. Dilim kumla kaplanmış gibiydi.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Cevap vermedi, sadece ürkütücü bakışlarıyla beni izledi ve ben de yutkundum, acaba o zaman mı ölecektim? Ailemi hayal kırıklığına mı uğratmışım? *Maman*, Viola, Maxen, Eli? Onlar bu hayattan göçene kadar Ölü Dağ'ın altında mı kalacaklardı?

Gözlerim ilk kez mutluluktan kuruydu. Beni ağlarken görmesini istemedim.

Yine mi?

Başka seçeneğim olmadığı için hücreden çıktım. Sol bacağım burkuldu, kaslarım ve tendonlarım altımdan çıktı. Sert zemine çarpmadan önce *Vorakkar* beni kollarıyla yakaladı ve ne olduğunu anlamadan beni geniş göğsüne yaslayana kadar salladı.

Uzuvlarım hareketsiz kaldı, vücudum gerildi, bacaklarım zonkluyordu. Gözlerim etrafta gezinirken o zindandan çıktı. Tanıdık, karanlık koridora çıktığımızda orada duran muhafızlar sadece başka tarafa baktı.

Bizi sonsuz merdivenlerden yukarı çıkarırken hiç konuşmadım. Beni soluk soluğa bırakan merdivenler onun kalp atışlarını bile yükseltmiyordu. Onun sabit, güçlü ritmini kolumda hissedebiliyordum, oysa benimki kafesteki bir canavarınki gibi çırpınıyordu.

İlk sahanlığa ulaştığımızda taht odasına doğru ilerlemek yerine merdiveni çıkmaya devam etti, yükseldi, yükseldi. Kalenin bir sonraki katına çıktık, soldan çıktığında lüks, halı kaplı bir koridor belirdi.

Açık bir kapının önünden geçtiğimizde odalar olduğunu gördüm, özel odalar. Kapalı bir kapının önünden geçerken, arkasında yankılanan bir inilti ve ardından tenin tene değme sesini duydum. Ritmik sesler, hayvani inlemeler takip etti.

Farkına vardım.

Panik beni ele geçirdikçe nefes alışlarım hızlandı. Tıpkı dün gece olduğu gibi, *Vorakkar*'ın bana ne isterse yapabileceği ve benim ona karşı güçsüz kalacağım sonucuna vardım. Kendi gücümü biliyordum. Bedenimin bu kadar zayıf olmasından nefret ediyordum. Ve dün gece onun arzusunun karnıma bastırıldığını hissetmişim.

Vorakkar koridorun sonuna kadar yürüdü ve sağdaki son kapıyı iterek açtı. Odanın eşiğini geçtikten sonra tekmeledi.

Çizmeli ayağıyla kapıyı kapattı ve kapı çerçeveye çarptı, yüksek ses beni sarsmıştı.

"*Ürkek kalles*," diye mırıldandı, sesi yumuşaktı. "Oysa daha önce çok cesurdun."

Şaşkınlık boğazımdan acınası bir sesle ısıklık çaldı. "Cesur mu?" Fısıldadım.

"Seni başka ne korkutuyor acaba?" diye sordu sonra. Beni yükseltilmiş bir yatağa yatırdığında nefesim kesildi. Yastık gibi *dolgulu* bir yataktı. Ağırlığımın altında biraz esnedi. Eli saçlarıma geldi. Elini uzun saç tellerimin arasından geçirdiğinde kafa derimde karıncalanmalar oluştu ve omurgamdan aşağıya doğru aktı.

Geri çekildim, arkama yaslandım, gözlerimi odanın içinde çılgınca gezdirdim, *bir şey* aradım. *Herhangi bir şey*.

Geniş, konforlu bir odaydı ve yastıklı yatak da dahil olmak üzere lüks süslemelerle donatılmıştı. Zemin en yumuşak kilimler ve halılarla kaplıydı. Köşede altın bir leğen vardı, içinde çıtırdayan ateş kemiklerimi ısıtıyordu. Taramama devam etmeden önce alevlerin dansını kısa bir süre izledim. Önünde alçak bir masa, iki yanında da yere serilmiş iki minder vardı. Masa yemek tabaklarıyla doluydu ama gözlerim altın bir kadehe, içinde parıldayan sıvıya takıldı.

Odanın köşesine tıkılmış bir seyahat çuvalı ve yanında kürklerle dolu açık bir gardırop vardı.

"Silah mı arıyorsun, *leikavi*?" diye sordu, sesi neredeyse eğleniyordu.

Sürü kralı benden uzaklaştı ve geniş omuzlarını kaplayan kürkleri üzerinden attı. Kürkleri kapının yanındaki askıya atmak için döndüğünde keskin bir nefes aldım ve gözlerim sırtını süsleyen yara izleri denizine dikildi.

Hâlâ göğsünde bir 'X' oluşturacak şekilde çapraz kayışlar vardı ve sırtında kayışların içine yerleştirilmiş iki hançer gördüm. Ama altına hiçbir şey giymemişti, bu da derisinin enkazını tam olarak görmemi sağlıyordu.

Kırbaçlandığını anlamak için kalıpları tanıdım. Sonsuza kadar. Yara dokusu kalındı. Yaralar kötü bir şekilde iyileşmiş, etinden yukarı doğru yükselmiş, omuzlarının üstünden kuyruğuna, oradan da kuyruğunun çıkıntı yaptığı yere kadar dolanmıştı.

Karanlığın, içinde hissettiğim acı ve öfkenin kaynağı bu muydu? Öyle olmalıydı. Bir insan aklının bir parçasını kaybetmeden bu düzeyde bir şiddet ve kötülüğe nasıl dayanabilirdi?

"Güzeller, değil mi?" diye homurdandı ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda, keskin dişlerini ortaya çıkaran karanlık bir sırtıyla bana baktı. Yüzündeki yara izi titreyen ateşten dolayı gölgede kalmıştı ama orada olduğunu biliyordum, bu da korkunç görüntüsünü daha da arttırıyordu.

Haklıymışım. O deliydi.

"Neden... neden buradayım?" Diye sordum, gözlerim harap olmuş sırtındaki kayışlara saplanmış hançerlere takıldı. Maxen'in bana bıçak kullanmayı öğretmeye çalıştığı zamanı hatırlıyordum ama söylediklerinin çoğunu unutmuştum.

Hançerleri yerlerinden çıkardı. Bıçaklar altın rengindeydi, taş duvarlarda yansımaları parlıyordu ve onları bir sandığa yerleştirip kilitledi, anahtarı da tişörtündeki küçük bir cebe soktu.

Sonra kılıcını çıkardı. Neyse ki birkaç oda öteden gelen iniltileri ve solumaları artık duyamıyordum ama hâlâ diken üstünde onu izliyordum.

"Sanki seni yememi bekliyormuşsun gibi görünüyorsun," diye yorumladı, kılıcı hâlâ kınında, kilitli sandığın yanına koyarken.

Öyle değil mi?

"Sanki daha önce hiç Dakkari görmemiş gibisin," dedi başını yana eğerek, yüzünü tamamen bana dönerek ve bana yaklaşarak.

"Evet," dedim.

Boğazından çakıllı bir ses çıkardı. "O zaman belki de daha önce hiç *Vorakkar* görmediniz."

Kuru dudaklarımı yaladım. Kalp atışlarımın gürültüsünü duyabiliyor muydu?

Kürk pelerinin altında nasıl titrediğimi görebiliyor muydu? "Hayır," diye fısıldadım. "Görmedim."

Ben gençken köyüme saldırı emrini bir *Vorakkar* vermiş olsa da, babamın -ve köyümüzdeki pek çok adamın- avlanmak için öldürülmesini bir *Vorakkar* emretmiş olsa da, onu hiç görmemiştim. Atlıları emirlerini yerine getirirken o surların dışında beklemişti.

Babamın ölümünden sorumlu olan *Vorakkar*'ın *bu* olup olmadığını merak ettim. Ve eğer değilse, o *Vorakkar*'ın bu akşam erken saatlerde taht odasında olup olmadığını merak ettim. Babamın katili.

Pençeli parmağını çenemin altına soktu, hareketi hızlı ve korkutucuydu çünkü eli bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Yüzümü yukarı kaldırıp beni gözleriyle buluşmaya zorladığında, "Bu gece pek çok şey konuşacağız. Ama önce yemek yiyeceksin."

Gözlerim büyüdü. Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Bir parçam onun beni soymasını, kürkleri yırtıp atmasını ve... ve...

"Bana öyle bakmayı kes, *Kalles*," diye homurdandı, bakışlarında tanıdık öfkesinin korları alevleniyordu. "Seni daha önce uyarmıştım."

Dün gece ona bana tecavüz edip etmeyeceğini sordum. O kadar öfkelenmişti ki önlem olarak yeteneğimi onun üzerinde kullandım. "*Bana bunu asla sorma yoksa sana korkacak bir şey veririm*" diyerek beni uyarmıştı.

Gardıroba doğru yürüyüp hayvan derisinden yapılmış, tereyağı yumuşaklığında ve pürüzsüz, iyi işlenmiş kahverengi bir tunik çıkardığında bakışlarımı kaçırdım. Elleri kürklerimi çekiştirmeye başlamadan önce onu kucağıma attı.

Ilık hava tenimi okşadı ve bir kez daha çıplak kaldığımda meme uçlarım neredeyse acı verecek şekilde gerildi. Çılgın bir *Vorakkar*'ın huzurunda ve sahipliğinde, pelüş bir yatakta çırılçıplak, başım eğik, hareketsiz oturuyordum.

Gücüm tükenmişti. Tekrar ne zaman oluşacağını bilmiyordum. Kaçabilirdim ama ancak gücüm geri geldiğinde... ve onu *Dothikkar* üzerinde kullanmam gerekebilirdi.

Eli bileklerimdeki prangalara geldi ve rahatsız edici bir rahatlıkla kilidi kırıp onları derimden kopardı.

Sonra hareketsiz kaldı. Üstümde bir yerlerde yumuşak nefes verişlerini duydum ama bakışlarımı kucağımda tuttum, kazınmış, ham bileklerimi açıkta kalan seksimi onun görüşünden koruyana kadar kaydırdım.

Bana bunu yaptıran neydi bilmiyorum ama bakışlarım onunkilerle buluşmak için yükseldi. Tereddütle. Yavaşça. O kırmızı gözler bana kilitlenmişti ve ona baktığımda burun delikleri alevlendi. Kalp atışlarımın boğazımda zonkladığını hissedebiliyordum ve pençelerinin ucu boynumun aşağısındaki hassas ete değdiğinde yutkundum.

O zaman hissettim. Gücüm içimde yer değiştirdi. Duygularını *değiştirecek* kadar güçlü değildi ama öfkesinin sadece bir fısıltısını hissettim. Daha önce hissettiğim aynı karanlık öfke. Bunun ötesinde, arzusunu hissettim, yoğun ve güçlü, etrafımdaki havayı boğuyordu. Oda değişmiş gibiydi. Sıcaklık ısıya dönüştü ve omurgamdan aşağı bir ürperti daha yayıldı. Bunun korkudan kaynaklandığından tam olarak emin değildim.

Bu arzunun eteklerinde dolaşırken, onun kafa karışıklığını hissettim. Şaşkınlığını. Anlamadığımı.

Dokunuşu boynumdan kalktı. Bağlantı koptu, kesildi. Çaresizce, sanki çok uzun süre suyun altında kalmışım gibi nefesimi içime çektim.

Titriyordum, aniden korkmuştum, yuvarlak, ıslak gözlerle ona bakıyordum. Yeteneğimin daha önce hiç bu şekilde tepki verdiğini hissetmemiştim. Ama karnımın karıncalandığını, vücudumun ısındığını hissettiğimde, onun duygularının benim duygularım haline geldiğini panikle fark ettim. Onları bana mı aktarmıştı?

Aramızdaki hava yoğun ve sisli gibiydi. Boynumun arkasında bir diken hissettim, zonklayan öfkesinin dallarını. Sonra uyarılmanın, hınzırca arzunun kızarmış sıcaklığı beni oyaladıkça, bana *dokundukça* ve *okşadıkça* başımı döndürdü.

Ve gözleri... çaresizlik boğazıma kadar tırmanırken o gözler beni *boğuyordu*. Her ne yapıyorsa, her ne *yaptıysa* durması için ona yalvarmak üzereydim.

Sert bir hırıltı ve küfürle tuniği başımdan geçirdi ve kollarımı içeri çekti. Etime dokunmamaya dikkat ettiğini fark ettim ve ancak üzerimi örttüğünde ısırarak, "Git yemeğini ye," dedi.

Titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum, geri çekilmeye hevesliydim, sersemlemiş bir halde masaya doğru topallayarak yürüdüm. Yaptığım şeyi yapabilen başka bir varlıkla hiç karşılaşmamıştım. Yeteneğimi hiç düşünmemiştim çünkü bu her zaman sahip olduğum bir şeydi. Benzer güce sahip başkaları da var mıydı? *O da* onlardan biri miydi?

Kendimi minderin üzerine bırakıp yemeğe göz kırparken ve oraya nasıl geldiğime şaşırıırken kesinlikle öyle hissediyordum.

Yemekler çökmüş görünüyordu. Hayatımda hiç bu kadar çok şeyi bir arada görmemişim. Ölü Dağ'ın altındaki daha zengin *sibi* bile bu kadar çok yemezdi.

Odanın öbür ucunda, köşede, kılıcına bir kol mesafesinde, *Vorakkar*'ın geniş bir sandalyeye oturduğunu gördüm. Kollarını dizlerine dayayıp bana bakarken ağırlığı ve cüssesi altında gıcırdıyordu. İleriye uzanıp tanımlanamayan bir şeyden bir küp seçerken ateş sırtımı ısıtıyordu. Ancak bej rengindeydi ve hayatım boyunca çok fazla bej rengi yemek yemiştim.

Ağızıma atıp çiğnediğimde, tatlar dilimde patlarken gözlerim büyüdü. Dumanlı ve yumuşaktı. Lezzetliydi. Daha önce hiç böyle bir şey yememişim.

Vorakkar, "*Leikavi*, konuşmamız gerek," diye homurdandığı sırada bir tane daha uzandım.

Yemek ağızımda küle döndü.

ALTINCI BÖLÜM

"Sadece *Dothikkar*'a söylediklerimi söylemeye geldim," dedi insan *kalles* yumuşak bir sesle. "Daha fazlasını söyleyemem."

"Bu Ghertun kralının emri altında mı?" Sandalyede arkama yaslanıp rahat edene kadar bacaklarımı açarak sordum.

"Lozza?" diye fısıldadı, bakışları donuklaşmıştı. "Evet."

"Bana her şeyi anlatacaksın," dedim, sesimi yumuşak tutmaya çalıştım ama başaramadım.

Dakkar'ın sert ve acımasız ovalarında yaşadım. Sürü savaşçılarını eğittim, halkımı korudum, bakışlarımı gölgelerden uzak tuttum ve ihtiyaç çok arttığında sikiştim. Benim hayatım buydu. Çok az rahatlık biliyordum ve bu narin, her an uçup gidecekmiş *gibi görünen kalles* parçasına kesinlikle hiçbir rahatlık sunamazdım. Öfkeyle dövülmüş, acı ve nefretle yontulmuş bir sürü kralına dönüştürülmüştüm. Tek bildiğim buydu.

Denesem bile nazik ya da yumuşak olabileceğimi düşünmüyordum.

Ve bu *leikavi*, bu beyaz saçlı, hüznü gözlü güzel... İstemedi onu yok edebileceğimden korktum.

"Bu krala sadık mısın?" Onu yakından izlerken yanağımdaki yara izinin kenarlarını ovuşturarak sordum.

Bu konuda sessiz kaldı ama dudaklarının gerildiğini fark ettim.

Nik, sadık değil. Korkak.

"Sen... *Dothikkar*'ın için beni sorgulama emri mi aldın? Bu yüzden mi buradayım?" diye sorarak kaşlarını kaldırdı ve kuyruğunu salladı.

ayak bileklerimin yanında. Gözleri ucuna takıldı ve seğirmesini izlerken bakışlarındaki ürkütücü merakı gizleyemedi. "Beni zindanda tutabilirdin. Beni buraya getirmene gerek yoktu."

"Şimdi de bana soru mu soruyorsun?" Ona sııttım ve küçük bir nefes alışını duydum. "İşte daha önce gördüğüm cesur *kalles*. Sonuçlarını düşünmeden yüzüme vuran kişi."

Bakışları kucağına düştü. Bir hizmetçinin bakışları, biliyordum. Bir *kölenin* bakışı.

Biri boyun eğmekten ve büyük olasılıkla cezalandırılmaktan hazırlanmış.

İhtiyacım olan cevapları vermesi için onu korkutmam gerekseydi, korkuturdum. Kuşkusuz. Getirdiği mesaj doğruysa, Dakkari hayatları tehlikedeydi. *Dothik*'e bir savaş gelirse yüzlerce, *binlerce* insan hayatını kaybedebilirdi; sadece başkentteki değil, tüm ordulardaki, tüm karakollardaki hayatlar.

Dothikkar gerekirse hepsini savaşa çağırırdı. Ve cevap vermekle yükümlüydüler. Tehdidin meşru olup olmadığına karar vermem gerekiyordu.

"Güven bana *leikavi*," diye mırıldandım, yerimden kalkıp onun gerginliğini izleyerek, "aradığım cevapları vermezsen bunun sonuçları olacağını söylediğimde. Daha önce hiç *Vorakkar* görmedin, bu yüzden belki de ordularımızı korumak için ne kadar ileri gideceğimizi bilmiyorsundur. Peki ya getirdiğin haberler? Getirdiğin mesaj? Bu hepimize karşı bir tehdit."

Göğsü kabarıyordu. Hâlâ kucağından başını kaldırmıyordu.

Karşısındaki mindere çöktüm. Bira kadehini kaptım ve dudaklarına bastırdım. "İç, *kalles*."

Gözleri irileşti ama dudakları aralandı. Sağlıklı bir yudum aldığıında, şişeyi çıkardım ve masaya bastırdığı titreyen elinin yakınına koydum. Demleme sulandırılmıştı ama yine de oldukça etkili olabilirdi ve dilinin gevşemesine ihtiyacım vardı.

Vienne'in ifadesi tam olarak bir parlama değildi ve gözlerim, bir damla demi yaladığı dudaklarında oyalandı. Zaten sertleşmiş olan sikime daha fazla kan hücum etti. Dün gece onu terk ettikten sonra geneleve dönmem gerektiğini bildiğim için kendime ilk kez lanet etmiyordum. Bir kadına ne zaman böyle tepki vermişim? Hiçbir zaman. Daha gençken, arzu ve şehvet beni sertleştirdiğinde bile.

Ama *vok*, bakışlarındaki o küçük ateş beni huzursuz etti. Kasıklarımın gerilmesine ve *dakkemin*, ağrıyan sikimin üzerindeki sert çıkıntının ısınmasına ve kabarmasına neden oldu.

Çenem titredi ve sordum: "Ölü Dağ'dan buraya kadar mı geldin? *Dothik*'e mi?"

Çenesi çok hafifçe kalktı.

"Yapmadın," dedim. "Sadece bir pelerin giyerek değil." Soluk soluğa kalmasına aldırmadan masanın altına uzandım ve bir pençemin ucuyla çıplak ayak tabanlarını yokladım. Orada kabarcıklar ve yaralar, sertleşmiş nasırlar hissettim ama Ölü Dağ'dan buraya kadar gelmiş olsaydı olacağı kadar çok değillerdi. Çırılçıplak kalırlardı. "Ve küçük ayakların için hiçbir koruma yok."

Ayağını çekti ve ben de ona izin verdim.

"*Nik*, seni buraya Ghertun getirdi. Ya da yakınına. Nereye?"

Bakışları tekrar yemek masasına kaydı. Sorgulamaya başlamadan önce daha fazla yemesine izin vermediğim için içimde bir acıma hissettim. Sonra bunu görmezden geldim.

Boynunun sütununda küçük bir kızarıklık oluşmaya başlamıştı. İçtiği biranın karnını hızla ısıttığına şüphe yoktu, özellikle de uzun süredir bir şey yememişse.

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı. "Daha fazla bir şey söyleyemem. O bilir."

"Lozza?" Şaşırdım. "Onu burada görüyor musun?"

Bana güvenmiyordu. Hem de hiç. Çoğu varlığa yaptığım gibi onu da temkinli ve gergin yaptım. O büyük salonu terk ettikten sonra, *Dothikkar* onun ayrılışından kısa bir süre sonra hışımla salondan çıktıktan sonra, şüphesiz akşam için hayal kırıklıklarını ve korkularını cariyelerinden birine gömmek istediğinden, *Vorakkarlar* konuşmak için yalnız kalmışlardı.

Elinden gelse *Dothikkar'ın* kışına tırmanacak olan Rath Dulia dışında hepimiz *vekkiri'nin* sorgulanması gerektiği konusunda hemfikir idik. Mesajın ciddi bir tehdit olup olmadığını ve daha da önemlisi, bu Ghertun kralının gerçekten ne kadar büyük bir orduya sahip olduğunu bilmemiz gerekiyordu. Gözcülerden gelen raporları hepimiz duymuştuk. Ghertun'un sayısı hızla artıyordu. Kızıışmış *nekkisau* gibi sevişip ürüyorlardı. Yavru doğurdukları söyleniyordu.

Rath Tuviri ve Rath Kitala, *Morakkarileri* insan olduğu için onu sorgulamak istemişlerdi. Vienne'i rahatlatabileceklerine inanıyorlardı.

Ama ona ilk ben ulaşmıştım ve keşke Rath Kitala'nın gecenin ilerleyen saatlerinde zindanlara indiğinde onun gitmiş olduğunu gördüğünde yüzünü görebilseydim.

Kendime bunun onu görmek, onunla tekrar konuşmak *istememle* bir ilgisi olmadığını söyledim. Kendime *Vorakkar* olarak görevimi yaptığımı söyledim.

sürüme, korumak için yemin ettiğim Dakkari'ye. Başka kimseye güvenmedim.

Vok, kendime bile güvenmiyordum.

"Seni koruyabiliriz," diye mırıldandım, sesimi bir mırıltı gibi çıkana kadar alçak tuttum. "Ölü Dağ'a dönmek zorunda değilsin. Özgür olabilirsin. Seni köyüne geri götürebiliriz. Ondan korkmak zorunda değilsin."

Ondan bir kahkaha patladı, gırtlaktan, çiğ ve çaresiz. Burun deliklerim bu kahkahayla alevlendi, vücudum gerildi. Sıcak, yakıcı tohumun sikişinden yukarı yükseldiğini hissettiğime yemin edebilirim, sıcaklığı beni hırlattı.

Böyle bir gülüşle, *Dothikkar'ın* endişesinin doğru olduğuna neredeyse inanacaktım. Onun bir büyücü olduğuna, buraya hepimizin sonunu getirmek için gönderildiğine. *Beni* bitirmek için.

"Beni korumak mı istiyorsun?" diye fısıldadı kahkahası dindikten sonra. Sesindeki acı belirgindi, *kesiciydi*. "O zaman bir kalp taşı bulmama yardım et ve beni Ölü Dağ'a geri götür. Kara aydan önce dönmeliyim."

Kara ay dört hafta içinde gelecekti. "Yoksa ne olur?" Hırladım.

Burun deliklerinden ılık gibi bir nefes çekti ve bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. Gözleri ıslak ve genişti ama camsı yüzeylerinin altında kararlılık gördüm.

Karnımdaki sıcaklık dalları aşağıya doğru kıvrıldı. Aynı sahiplenme içgüdüğü, onu sahiplenmek isteyen içgüdü, bir kez daha göğsümde patladı.

Eli bira kadehinin etrafında kıvrıldı ve kadehi dudaklarına götürerek hızlı bir hareketle sıvıyı içti. Dudaklarındaki kalıntıları yalayarak geri koymasını izledim. Masanın altından elimi ince bileğine doladım ve tek tepkisi yumuşak, duyulabilir bir yutkunmaydı.

"Kara Ay'a kadar dönmem gerekiyor," diye tekrarladı bakışlarımı tutarak. "Bana yardım edecek misin?"

Öne doğru eğildim ve başparmağımı ayak bileğinin yumuşak etine sürttüm.

İçi serin ipek gibiydi.

"Peki bir sürü kralının yardımını için ne bedel ödeyeceksin?" Alay ettim, küçük bir sırıtma belirdi. "Karşılığında bana ne vereceksin?"

Göğsü kabardı. Gözleri tanıyarak titredi.

"Sana her şeyimi veririm," diye cevap verdi, yumuşak ve kararlı bir sesle, ama bunu söylerken sesi titriyordu.

Boğazımdan karanlık bir ses yükseldi, kötü fanteziler zihnimi yırtıyordu. Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Bana ne kadar özgürce teklif ettiğini çok iyi biliyordu.

"*Lysi*?" Tısladım. "Ben nazik bir erkek değilim ve öyle sevişmem." Bileği kavrayışında seğirdi. "Arzularımı tatmin edebileceğine inanıyor musun?" Bakışları benimkileri yaktı. Küçük bakışını hissedene kadar kaşlarını indirdi. Yüzüme bir tokat daha atmak istiyordu ama o da korktum.

"Denerdim."

Oda kalındı, ateş çok sıcak yanıyordu. Bu oynadığım tehlikeli bir oyundu. Sadece onu rahatsızlığın sınırına getirmek istemiştım ama korkarım bunun acısını *ben çekecektim*.

İşte o zaman tekrar hissettim. Etrafımdaki garip elektrik vızıltısı ense mi karıncalandırıyor, beni geriyordu. Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı ve gözlerinin genişlemesini, yutkunurken boğazının titremesini izledim. Bunun ondan geldiğini biliyordum. Bunu üç kez hissetmişim ve sadece onunlayken. Ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmiyordum ama sebebi oydu.

Yine de sırlarını saklamasına izin verdim çünkü dizlerinin üzerine çöktü, bu sırada elim ayak bileğini serbest bıraktı. Bana doğru geldi, yanımda diz çöktü. Ondan sıcaklık akıyordu ve elini göğsüme koymak için yavaşça uzandığında? Beni *yaktı*.

Parmakları göğüs kafesimin üzerindeki yara izini okşadı. Yumuşakça. Nazıkçe. Sanki *beni* incitmekten korkuyormuş gibi. Gerilmeseydim bu düşünce beni güldürebilirdi, tüm varlığım bu basit dokunuşa odaklanmıştı. Sikime gitmeyen tüm kan, parmaklarının altında çiçek açarak ona doğru akıyor gibiydi.

Tamamen içgüdülerimle hareket ederek ellerim dışarı fırladı, ince beline dolandı ve onu kucağıma, kalçaları kalçalarım a binene kadar öne doğru sürükledi. Öne doğru eğilerek başımı eğdim ve boynunu *sertçe* ısırdığımda irkilerek soluduğunu duydum. Kuyruğum bacağına dolandı, sanki tadına bakmadan çekip gitmesinden korkuyordum.

Bir parçam onun teklifini kabul etmek istiyordu. Çünkü o anda, kendimi onun sıcak amına gömmekten, *deva'mda* kaynayan tohumu onun içinde harcamaktan başka bir şey istemezdim. *Vok*, buna *ihtiyacım* vardı!

"Neyi baştan çıkardığını bilmiyorsun, *leikavi*," diye homurdandım, aniden ona öfkelen dim. Kokusu zihnimi sararak duyularımı köreltti. Artık

Saçının rengini gizlemek için ne kullandıysa çürük ve pislik gibi mi kokuyordu? Kızıışmış bir dişi gibi yumuşak ve sıcak kokuyordu ve kokusu *beni çılgına çevirdi*.

Elim beyaz saçlarına dolandı. Başını geriye doğru çekip boğazını ortaya çıkarırken saçları ipek gibiydi ve genişlemiş gözlerine dik dik baktım. Yutkundukça boğazı sallanıyor, dudakları aralanıyor, dişlerimin bıraktığı kırmızı bir iz narin tenini süslüyordu.

Bu haliyle onu görmek neredeyse içime boşalmama neden oluyordu, özellikle de sıkışmış meme uçlarının tuniğinin derisine baskı yaptığını gördüğümde.

"*Vok*," diye küfrettim. Güçlü bir öfke, aklımı başımdan alan bir arzu ve onun tereddütlerini gördüğümde damarlarıma dolan o tanıdık nefret beni *sert* bir şekilde yönlendirdi. "Bu Ghertun kralı için kendini bir *Vorakkar*'a mı satacaksın?" diye çıkıştım.

İrkildi ve gözlerinden bir şey soldu. "Ben-" diye başladı, burun delikleri alevlenmişti.

Onu rahatsız edici bir pozisyonda tuttum, sırtı hafifçe eğilmişti, göğsü bana doğru gerilmişti, boynunun sütunu açıktaydı. Savunmasızdı, tamamen benim merhametime kalmıştı. Ve bunu biliyordu.

"Ne gerekiyorsa yaparım," diye fısıldadı, aniden benim ona kızdığım kadar o da bana kızmıştı.

Sözlerini söylerken bakışlarımı tuttu.

Çenem sıkıştı. Sonra ona mesajını ilettiğinden beri aklımda olan tek soruyu sordum.

"Neden seni seçti?"

Bir Ghertun kralı neden onun gibi zayıf, yetersiz beslenmiş, korkak bir şeyi Ölü Topraklar'dan *Dothik*'e sızmak ve *Dothikkar*'a bir mesaj iletmek gibi aşılmaz bir görevle göndersin ki?

Cevap veremedi -cevap vereceğinden değil, biliyordum- bir yumruk odanın kapısına sertçe çarptı ve durmadı.

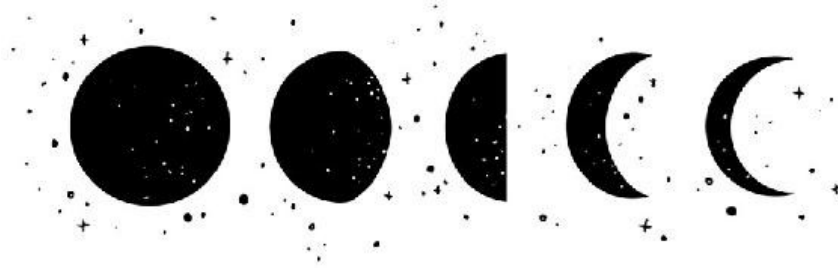
Bir an sonra kilidin kırıldığıнын işareti tahtayı titretti. Ve bir an sonra, kılıcını çekmiş öfkeli bir *Vorakkar* içeri girdi. Kılıcım odanın diğer ucundaydı ve ben kendi öngörü eksikliğime lanet ettim.

Rath Kitale kılıcını bana doğrulttu ve hırladı, "Onu *hemen* serbest bırak, Rath Drokka."

Verdiğim tek yanıt, hissetmediğim bir sırıtmaydı.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

D Baş dönmesi gözlerimi sıkıp kapatmak istememe neden oldu ama bunu yaptığımda bu hissi daha da kötüleştirdi. Beni devrilmekten alıkoyan tek şey *onun* sahiplenici tutuşuydu, bu da sadece diğer *Vorakkar* aşırı ısınmış odaya koşarak girdi.

"Bizi yalnız bırakın," dedi altımdaki sürü kralı neredeyse tembelce, diğer erkekle alay ederken yüzünde bir sırıtış vardı. "Meşgul olduğumuzu görmüyor musun?"

Öne doğru eğilip dudaklarını bana verdiği ısırtığın üzerinde gezdirdiğinde nefesimi içime çektim. Bunu yaparken gözleri diğer *Vorakkar*'dan hiç ayrılmadı, ben çamaşır küvetinde *çıplakken* bana kürklerini veren *Vorakkar*'dan.

Boynumdaki o nokta karıncalandı.

Diğer erkek öfkeliydi. Kapı aralığından, "Sana boşuna Deli Orda Kralı demiyorlar ve şimdi nedenini anlıyorum," diye homurdandığında ses tonundan bunu duydum.

Çılgın Horde Kralı mı? Düşündüm, zihnim onun içinde döndüğünü hissettiğim karanlığa, dipsiz bir ıstırabın kalıntılarına gitti.

Evet, Dakkari'nin ona böyle dediğine inanabilirim.

Altımdaki erkeğin kaskatı kesildiğini hissettim ama sırıtışı yüzünden hiç eksilmedi. Böyle çağrılmaktan hoşlanmıyor muydu? Bu onu aşağıladı mı? Onu incitiyor muydu?

Sonra gözleri yeniden bana odaklandı ve yakından bakınca, gözlerinin kırmızısı arasından mürekkep gibi siyah ipliklerin geçtiğini gördüm. Öne doğru eğildi, dudakları kulağıma değerken, "Belki de cazip teklifini kabul ederim, *leikavi*," dedi.

Ben tepki veremedi beni serbest bıraktı, ayağa kalktı ve beni minderin üzerine kaydırıldı.

Bana yardım eder mi?

Bunu mu demek istedi?

Ama bir bedel karşılığında.

Ne istediğini, bana yardım ederse ne *beklediğini* çok iyi biliyordum.

Bana verdiği, dizlerime kadar uzanan deri tuniğin içinde yayılmış bir şekilde otururken titredim.

"Yemeğini bitir, *kalles*," diye emretti, itaat edilmeyi bekleyen bir erkek edasıyla. Sonra bakışları, kılıcını hâlâ aralarında tutan diğer *Vorakkar*'a kaydı. "O halde uyuyun. Ben daha sonra döneceğim."

Daha önce bitkin düşmüş olsam da şimdi yorgun değildim. Hem de hiç. Diğer *Vorakkar*'ın yanından geçerek kılıcını sandığın yanındaki yerinden aldı ve odadan çıktı.

Bana *kürkleri* veren diğer erkeğe gelince, bana "Yaralı mısın *Kalles*?" diye sorarken Deli Orda Kralı'na sırtını gösterecek kadar güveniyor gibiydi.

Yaralı mı?

Kaşlarımı çattım ama sonra başımı eğip kucağıma baktım. "Hayır."

Erkeğin tereddüt ettiğini hissettim. Sadece bir an için. Sonra kılıcını kınına sokarken bir kılıç fısıltısı duydum ve ardından ağır ayak sesleri koridora geri çekildi.

"Burada güvende olacaksın," dedi bana sessizce. "Sana söz veriyorum."

Yumruklarımı iki yanımda sıktım, gerildim, bekledim. Sonra kapı arkasından kapandığında rahatlayarak sarktım... ve yalnız kaldım.

Gözlerim kapıya kaydı ve Deliorman Kralı'nın oturduğu koltuğu güçlkle sürükleyerek kapıya doğru koştum. Kollarım titremesine rağmen onu kapıya sıkıştırdım. Bunun bir Dakkari'nin içeri girmesini engellemeye yetmeyeceğini biliyordum ama en azından hazırlanmam için bana zaman kazandıracaktı.

Kendimi biraz daha güvende hissettiğimde tekrar alçak masaya çöktüm, sırtımı duvara dayadım ve kapıya baktım. Kalbim hâlâ göğsümde zonkluyordu ve avucumu üzerine koyduğumda çılgınca bir ritimle çarpıyordu.

Biradan mı yoksa boynumdaki karıncalanmadan mı - ya da her ikisinden mi?

-Bilmiyordum.

Tenimde bir yabancı vardı. Birkaç dakika önce duyularımı sürü kralına açtığımda, arzusun ve uyarılmanın yakıcı dürtüsünü hissetmişim... ama beni en çok korkutan şey, bunun ondan mı yoksa benden mi kaynaklandığını bilmememdi. Yoksa onun duyguları benimkileri mi etkiliyordu?

Bu daha önce hiç olmamıştı. Yeteneğimi kullandığımda ve başkalarının duygularını hissettiğimde, bir kopuş hissi vardı. Beni bir kalkan gibi koruması için güvendiğim bir kopuş hissi, aksi takdirde çok bunaltıcı olurdu.

Ama onunla...

Yutkundum.

Onunla durum farklıydı. Duyguları içimi *parçalıyordu* ve onları derinden hissediyordum. Acısını, karanlığını... arzusunu. Kısa bir süreliğine de olsa benim oldular.

Sonra midem guruldadı, iştahım aniden açıldı. Bakışlarımı kapıdan uzaklaştırıp önümdeki yiyeceklere diktim. Tek seferde hiç görmediğim kadar çok yemek vardı.

Bunun bir bedeli var

mıydı? Her şeyin.

Çılgın Horde Kralı beni istiyordu, her ne sebeple olursa olsun beni arzuluyordu. Utanmadan yardım etmesi için ona nasıl yalvardığımı hatırlayarak kızardım.

Ama bana daha önce de yardım etmişti, biliyordum. Dün gece *Dothik* sokaklarında muhafızlardan kaçmama yardım etmişti. Belki bana yine yardım ederdi.

Ona gerçeği söylemişim. Aileme yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacaktım. Bana güveniyorlardı. Ve eğer başarısız olursam, onları bir daha asla göremeyecektim. Çünkü başarısız olursam, bu benim ölümüm demektir.

Şimdiden zamanım tükenmeye başlamıştı. Zehrin bir geri sayım gibi kanımı yoğunlaştırdığını neredeyse hissedebiliyordum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Y "Rath Kitala," diye tısladı, "bizim haberimiz olmadan onu alabileceğinizi düşünüyorsanız çıldırmışsınız demektir."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona baktım. Hepimiz Rath Tuviri'nin odasında toplanmıştık, koridorun hemen aşağısında benim odam vardı. Sürüsünde bir *Morakkari*, bir karısı ve kraliçesi olmasına rağmen şu anda bir ya da iki dişiyi eğlendiren Rath Dulia dışında hepimiz buluşuyorduk.

Gizlice, öyle görünüyordu, kısık seslerimize bakılırsa. "Onunla daha önce tanışmıştım," demeye karar verdim.

"*Neffar*?" Rath Rowin kaşlarını çatarak sordu. "Ne zaman?"

"Dün gece," dedim, diğer *Vorakkarların* yakınlığından derim kaşınıyordu. Altı kişiydik ve küçük bir alana sıkışmıştık. Ve biz küçük erkekler değildik. "Onu şehirde keşfettim."

"Onu zindana götüren sen miydin?" Rath Rowin sordu.

"*Nik*," diye homurdandım ve ona ters ters baktım. "Kaçmasına yardım etmek için *Dothikkar*'ın muhafızlarının dikkatini dağıttım. Ona şehri terk etmesini söyledim. Bana *Dothikkar*'la görüşmesi gerektiğini söyledi ama *neden* onunla konuşmak istediğini bilmiyordum. Onun Ghertun'un elçisi olduğunu kim düşünebilirdi ki?"

"Odanıza geldiğimde korkmuştu," dedi Rath Kitala, ses tonu keskindi. "Yoksa bunu göremedin mi? Dün gece ona yardım etmiş olabilirsin ama şu anda sana güvenmiyor."

"Ve onu kucağıma aldığımda ve dudaklarım boğazındayken bile," diye sıırıttım, bakışlarımı ona dikerek, "benden yardım istedi."

Rath Kitala'nın burun delikleri alevlendi. Son birkaç ay döngüsünde diğer *Vorakkarları* umursadığımdan daha fazla görmüştüm... ve aramızdaki gerilim her zaman yüksekti. Biz kendi hakkımızda kraldık. Kendi başımıza karar vermeye alışkındık ve bize meydan okunmasından hoşlanmazdık.

Rath Tuviri araya girdi, altın rengi saçları ateş ışığının titremesiyle parılıyordu. "Kızı korkutmamaya çalış. Sanırım bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz."

Tüm *Vorakkarların* gözleri ona çevrildi.

"Bir planın mı var?" Rath Okkili alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak sordu. "Bir *kalp taşına* ihtiyacı olduğunu söylüyor. Güç sistemimizi çökertmeden ve bu süreçte Kakkari'yi kızdırmadan nasıl bir tane elde etmeyi düşünüyorsun?"

Dakkar'ın dört bir yanına yayılmış beş kalp taşı vardı. Bir tanesi burada, *Dothik'teydi ve Dothikkar'ın* gözde tapınağında korunuyordu. Kalan dört taneden ikisi seçkin ileri karakollardaydı. Tarihimizdeki en başarılı ordular, *Vorakkarlar* yerleşmeye karar verdikten sonra ileri karakollar haline geldi. Kalp taşlarından biri, zamanında büyük bir *Vorakkar* olan ve hâlâ güneyde, Drukkar Denizi'ne en yakın karakolunda yaşayan Rath Okkili'nin kendi babasındaydı.

Dördüncü kalp taşı, Kakkari rahibeleri tarafından korunan eski bir tapınağa yerleştirilmişti. Kuzeyde ıssız bir yerdi, *çok soğuk* bir yerdi. Ne zaman bir sürü geçse, rahibelere yılın geri kalanında yetecek kadar erzak vermemiz beklenirdi ama çoğunlukla, toprağın derinliklerinde yetiştirdikleri söylenen kendi mahsulleriyle hayatta kalırlardı.

Ve beşinci kalp taşı...

Kaybolmuştu.

Ya da çoğu kişi öyle sanıyordu.

Yüz yıldan fazla bir süre önce, bir *darukkar*, bir horde savaşçısı, horde onu doğudaki bir karakola götürmekle görevlendirildiğinde *Vorakkar'*ının koruması altından çalmıştı. O zamanlar bile Ghertun Ölü Topraklar'da yaşıyordu. O zamanlar *Dothikkar*, kalp taşının o toprakları artan saldırılardan korumaya yardımcı olacağına, Kakkari'nin onları koruyacağına inanıyordu.

Kalp taşları güçlüydü. Tıpkı altın gibi güneşten besleniyor ve topraktan doğuyorlardı. Ve ordular onları kullanmazken, *Dothik* ve ileri karakollar kalp taşlarından güç alıyordu. Özellikle ışıklar ve teknoloji, ama aynı zamanda *inanç*.

Dakkari onlara saygı duyardı.

Vienne'in istediği, Ghertun'un talep ettiği şey imkânsız bir görevdi.

Ancak... beşinci kalp taşı kullanılmıyordu.

Ve ben Dakkar'da nerede olduğunu bilen iki varlıktan biriydim.

"Beşinci kalp taşı aramayı mı düşünüyorsun?" Rath Tuviri'ye sordum.

"Bu nasıl bizim avantajımıza olur?"

"Hesapta olmayan tek şey bu," diye cevap verdi. "Kullanılmayan tek silah. Sabah arşivlere gideceğim ve onu çalan *darukkar* hakkında daha fazla bilgi edineceğim, en son nerede görüldüğünü öğreneceğim. Ama konumuz bu değil. Kalp taşı bir araç, başka bir şey değil. Bu kızın güvenini kazanmak için bir araç. Onu asla Ghertun'a vermeyeceğiz."

"Biz ona istediğini verelim," dedi Rath Rowin, "o da bize istediğimizi versin."

Rath Kitala, "O Ölü Dağ'ın altındaydı," dedi.

"Kesinlikle," dedi Rath Tuviri sessizce. "Tüm çabalarımıza rağmen, bırakın Ölü Dağ'ı, onların topraklarına bile asla giremedik. Yine de orada yaşamış. Bu *kalles* bize onlar hakkında çok şey söyleyebilir; nasıl yaşadıklarını, nasıl beslendiklerini, ordularının ne kadar büyük olduğunu ve iyi eğitilmiş olup olmadıklarını. Silahları, eğer varsa, teknolojileri. *Kültürleri*. Ghertun yüzyıllardır düşmanımız ama yine de bizim hakkımızda, bizim *onlar* hakkında bildiğimizden daha çok şey biliyorlar. Neden öyle? Çünkü biz farkına varmadan bizi izliyorlar, bizi inceliyorlar. Onları tekrar kontrolümüz altına almak için bizim de aynısını yapmaya başlamamız gerekiyor."

"Onun güvenini kazanırsanız ve sonra düşmanımız hakkında bilgi almak için onu kullanırsanız," diye mırıldandım, "ama sonra ne olacak? *Dothikkar* asla Lozza'nın taleplerine boyun eğmeyecektir. Bunu hepimiz biliyoruz. Karakolların düşmesini ve bu şehrin yanmasını seyretmeyi tercih edecektir."

En büyüğümüz olan Rath Loppar, "Onlar bize saldırmadan biz onlara saldıracağız. Bu *vekkiri* bize ordunun ne kadar büyük bir tehdit olduğunu söyleyecektir. Bunu *istemeli*, özellikle de bir köleyse. Ona yardım edebiliriz."

"Lozza'nın üzerinde bir şey var," dedim onlara. "Belki de sevdiği biri. Ona sadık değil ama sessiz kalacak kadar da ondan korkuyor."

Bunun için onu suçlayamazdım bile.

"Bunu sana o mu söyledi?" Rath Kitala gözlerini bana dikerek sordu. Bana güvenmiyordu. Hem de hiç.

Ona soğuk bir gülümseme verdim. "Buna ihtiyacı yoktu."

Onun etrafında hissettiğim garip enerjiyi onlara anlatmamaya karar verdim.

Bu, benim de ortaya çıkarmam gereken bir sırdı.

"Yani bir savaş mı planlıyoruz?" Rath Okkili gözleri parlayarak sordu. Babası zamanında en barışçıl *Vorakkarlardan* biri olmasına rağmen, *Vorakkar* kan dökmeyi belki de benden daha çok seviyordu.

Rath Tuviri, "Güvenini kazanmak için kalp taşını bulmalı, dikkat dağıtmak için kızı Ölü Dağ'a geri götürmeli ve *lysi*, eğer bir savaş önleyemezsek savaş için plan yapmalıyız," dedi.

Vok. Diğerlerinin beşinci kalp taşının kayboluşunu araştırmasına ihtiyacım yoktu. Bunu uzun süre bir sır olarak sakladım, çünkü bu benim sırrım değildi.

"*Kalles* benimle geliyor," diye karar verdim.

"*Nik*," diye araya girdi Rath Kitale hemen. "Kesinlikle olmaz."

"Sormuyordum," diye hırladım. "Benim sürüm Ölü Topraklar'a en yakın ve antik korulara en yakın olanı."

Kadim korular... *Darukkar*'ın kalp taşını ölmekte olan eşiyle birlikte getirdiği söylenen yer. Bu yaygın bir bilgiydi. Aslında *doğru* bilgiydi, çünkü kalp taşının bulunduğu yer orasıydı. Ancak korular o kadar genişti ki, kalp taşını bulmadan önce onları aramak yüzlerce yıl sürebilirdi.

"Kalp taşını bulacağım," diye yalan söyledim *Vorakkar* çemberine, "*Kallelerden* bilgi alacağım ve sonra onu kara aydan önce Ölü Dağ'a geri götüreceğim."

Rath Tuviri kaşlarını çattı. "Kara ay mı?"

"Oh, bundan bahsetmedim mi?" Ses tonum sertleşmişti. "Bana Lozza'nın dönmesi için ona bu kadar süre verdiğini söyledi."

Bana bunu söylediğinde yüzündeki perili ifadeyi, muhtemelen bakışlarında parladığını bile fark etmediği çaresizliği hatırladım.

"Sana söylediği ama senin bahsetmediğin başka bir şey var mı?" Rath Kitale homurdandı.

Benden gerçekten hoşlanmıyordu.

Güzel.

Sırıttığımda dişlerim parladı. "Düşünebildiğim kadarıyla hayır."

Rath Tuviri bana dikkatle baktı ve "Güvenini kazanmak istiyorsan ona kötü davranmamalısın" dedi.

Hırladım, içimdeki öfke hızla açığa çıkarken, "Hayatımda hiçbir dişiye zarar vermedim. Dakkari ya da başka türlü."

Vorakkarlar arasında en iyi tanıdığım kişi olan Rath Rowin elini omzuma attı, ancak dokunuşuyla *kaskatı* kesildim. Gruba şöyle dedi: "Rath Drokka dediğini yapacaktır. Ben buna inanıyorum. Gerektiğinde *thesper* ile iletişim kuracağız. Rath Tuviri arşivlerdeki kayıp kalp taşıni araştırarak ve ben de ona yardımcı olacağım. Rath Lopper, sen *Dothikkar* ile çalışacaksın. Şimdilik en iyi hareket tarzının bu olduğuna onu elinden geldiğince ikna et."

Rath Lopper başını eğdi. En büyük *Vorakkar'dı* ve *Dothikkar'ın* babası, son büyük kral tarafından atanmıştı. Bu nedenle *Dothikkar* en çok ona saygı duyuyor ve söyleyeceklerini dinleyebiliyordu.

"Rath Kitale ve Rath Okkili, ileri karakollara gidip onları hazırlamalısınız. İş savaşa gelirse, onların verebileceği her *darukkar'a* ihtiyacımız olacak," diye bitirdi Rath Rowin.

Rath Tuviri başını salladı, gözleri grubun içinde gezinirken bana takıldı. "Anlaştık mı?"

"*Lysi*," dedim. "Sabah *Kalles*'le birlikte yola çıkacağım. Arşivlerde bulduğunuz her şeyi *thesper* ile bana gönderin."

Thesperlar uzun mesafelere mesaj taşımak üzere eğitilmiş zeki yaratıklardı. Özellikle de Dakkari ulaklarının esirgenemediği soğuk mevsimlerde son derece faydalıydılar.

Söylenecek başka bir şey yoktu. Öğrendiklerimizi paylaşmak, yeniden değerlendirmek için şüphesiz kara aydan önce son bir kez daha buluşmamız gerekecekti ama şimdilik görevlerimiz vardı.

Rath Kitale odadan çıkmadan önce kolumu tuttu ve diğerlerinin duyamayacağı şekilde alçak sesle mırıldandı: "Diğerleri görmeyebilir ama senin gibi erkeklerin kalplerini bilirim. Ve onlar Drukkar'ın gazabı kadar kara ve lekelidir. Ona zarar verirsen, Kakkari'ye hesap vermek zorunda kalırsın."

"Beni tanısaydın Rath Kitale, kalbimin hepsinden daha karanlık olduğunu bilirdin." diye tıslayarak yaklaştım.

Çenesi sıkıştı. Gözleri parladı. Kolumu tuttuğu yerden çektim ve odadan çıktım. Ancak koridorda yalnız kaldığımda derin, ürpertici bir nefes aldım.

Rath Kitale'nin sözleri içimde çoktan yok olduğunu sandığım bir şeye çarpmıştı.

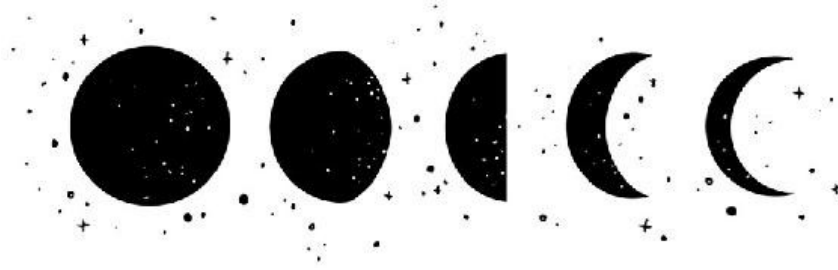
Pişmanlık.

Çünkü o haklıydı. Ben bir canavardım. Ve içimdeki canavarın beslenmeyi talep ettiğini hissediyordum... ve sadece o bu iştahı doyurabilirdi. Onunla tıka basa doymak istiyordum. Onu lekelemek istedim. Uzun zamandır ruhumda kaynayan karanlığın bir kısmını alıp götürmesini istiyordum.

Vienne adındaki beyaz saçlı küçük yaratık için neredeyse üzüliyordum.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

I bir rüyadan uyandı. Önce bir anı olarak başlamıştı, sonra bir kâbusa dönüşmüştü. Rüyamda babamı görmüştüm, onun yakışıklı, güneşte öpülmüş

yüzünü ve gözlerinin etrafındaki kırıksıklıkları. Aç olduğumuzda bile kahkahalarını ve gülümsemelerini. Bizi eğlendirmek için yarattığı oyuncaklar ve oyunlar, biz insanlar onlarla kıyasıya savaşıp kazandıkça Dakkari savaşçılarına dönüşen sopalar ve dallar. Maxen bir Dakkari savaşçısını oynamak zorunda kaldığında hep mızızlanırdı.

Sonra rüyamda bir *Vorakkar* gördüm. Delici kırmızı gözleri ve yüzünde derin bir yara izi olan tanıdık bir *Vorakkar*. Boynumu ısırdı, kanımı çekti ve sonra babamın üzerinde durup boğazını kesti.

Nefes nefese kaldım, ellerim boynuma gitti, gözlerim büyüdü, göğsüm sıkışıp daraldı. Nefes almakta zorlanarak doğruldum, gözyaşlarım yüzümde aşağı akıyordu.

Ancak o zaman izlendiğimi fark ettim... rüyamda gördüğüm *Vorakkar* tarafından. Kapıya yaslanmamış, yatağa yakın bir yerde duran sandalyede oturuyordu. Gözleri karanlıkta kırmızı kırmızı parlıyordu.

"Korktuğun şey nedir, *leikavi*?" diye mırıldandı.

"Sen," diye nefes aldım, hâlâ rüyanın etkisindeydim, zihnim dönüyordu. Babamın ölümünü aylardır rüyamda görmemiştim. "Ve diğer her şeyi."

"Rüyanda ne gördün?" diye sordu, bakışlarını yüzümde hiç ayırmadan.

Kalp atışlarım yavaşlamaya başlamıştı, ama artık onun tekrar odada olduğunu bildiğim için çok azdı. Titreyen bir nefes üfleyerek odaya baktım, yalnız olup olmadığımızı görmek için bakışlarımı etrafta gezdirdim.

Ateş neredeyse sönmüştü, altın havzada acınası bir şekilde titriyordu. Pencerenin dışında şafağın ilk belirtilerini gördüm, kırmızı çizgiler gökyüzünü renklendiriyordu ama hava hâlâ karanlıktı. Sadece bu da değil, yatağın içinde, yumuşak, pelüş kürklerin altında olduğumu fark ettim.

Yere, köşeye kıvrılmışım ve uyuyakalmış olmalıyım. Ama bu beni buraya onun koyduğu anlamına geliyordu. Kürkleri çenemin altına sıkıştırdığı anlamına geliyordu. Bunca zamandır beni mi izliyordu?

"Beni zindana geri göndermediniz" diye yorum yaptım.

Gerilerek sandalyede öne doğru eğilmesini izledim. Yerden bir bohça aldı ve yatağın üzerine fırlattı. Bunların giysi olduğunu gördüm. Kalın bir pantolon ve benim giydiğime benzer ağır bir tunik. Çizmeler ve kürklü bir pelerin bohçayı tamamlıyordu.

Şaşırmış bir şekilde onu inceledim.

"Sana büyük gelecekler ama bulabildiğim en küçükleri bunlardı," diye açıkladı, sesi biraz sertti... Sanki bir şey açıklamak zorunda kalmaya alışık değilmiş gibi.

"Ne... Bu ne anlama geliyor?"

"Bir kalp taşı bulmana yardım edeceğim." Nefesim kesildi. "Bana yardım mı edeceksin?"

"Bana teklif ettiğin şey bu kadar *cazipken* nasıl yapmam?" diye mırıldandı ve rahatlamayla ilgisi olmayan bir nefes daha çektim.

O zaman bana bir bedel karşılığında yardım edecekti. Dün gece ona özgürce teklif ettiğim bir bedeldi, gerçi şu anda, sabahın erken saatlerinde yatakta otururken, beni böyle bir şey teklif etmeye iten şeyin ne *olduğunu* bilmiyordum.

Çaresizlik hepimizi aptal yerine koydu.

Onunla yaptığım anlaşmanın sonuçlarını şimdilik görmezden gelmeye karar verdim. Bunun yerine ona sordum, "*Dothikkar*"la konuştun mu? Lozza'ya istediğini verecek mi?"

Dudakları birbirine yapıştı ve dirsekleri uyluklarına dayanana kadar öne eğildi. Artık omuzlarından çözölmüş olan saçları yüzünün bir tarafına dökülüyordu.

"*Lysi*," dedi bana. "Şartları kabul edecektir."

İçimde bir rahatlama ışıltısı çaldı, parlak ve net. Bu uzun zamandır aldığım ilk iyi haberdi... belki de hiç.

"Sen giyinir giyinmez yola çıkıyoruz," diye devam etti. "Yolculuğumuz uzun ve zorlu olacak. Umarım bir *pyroki*'ye nasıl binileceğini biliyorsundur."

Sesli bir şekilde yutkundum. Daha önce hiç ata binmediğimi çok iyi biliyordu, bu yüzden hiçbir şey söylememeyi tercih ettim.

Bunun yerine yataktan kalktım ve pantolonu kaptığım gibi giyinmeye başladım. Onları yukarı çektim ve kuşağı belime olabildiğince sıkı bağladım, bakışlarının yoğunluğunun fazlasıyla farkındaydım. Sıra tuniğimi değiştirmeye geldiğinde ona sırtımı döndüm ve üzerimdekini başımın üzerinden çekip yere bıraktım.

O zaten çıplak bedenimi görmüşken mahremiyet istemek aptalcaydı.

Yine de, ayağa kalkarken sandalyenin gıcırdadığını duyduğumda kaskatı kesildim. Ben elimdeki temiz tuniği karıştırırken ayak sesleri yaklaşıyordu. Sonra saçlarımı sırtımdan uzaklaştırdığını hissettim, pençeli parmak uçları omuzlarımın üst kısımlarında geziniyordu.

Bir ürpertiği bastırdım ve eli boynumun hemen altını okşarken donakaldım.

Orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Benim markam. Üst üste üç yatay çizgiden oluşan Ghertun damgası. Bütün köleleri damgalıydı, Ghertun köleleri bile.

Elini omurgamın hizasında gezdirdikten sonra çekip gitti. Marka hakkında hiçbir şey söylemedi. Sadece "Giyinmeyi bitir." dedi.

Sesi keskin ve... öfkeliydi. Temiz tuniği başımdan geçirmekte tereddüt etmedim ve hemen ardından ayağımda kaya gibi hissettiren ağır botları giydim.

Sonunda gözleriyle buluşmak için döndüğümde, gücümün enerjisini aramızda toplamaktan kendimi alamadım ve ileri doğru bastırdım. Ne düşündüğünü, ne planladığını bilmek istiyordum.

Arzusunun dallarını hissettim ama tiksinti ve öfkeyle susturulmuştu. Ghertun'a karşı, bana değil.

Şok olmuş bir şekilde geri çekildim ve yüz ifademi görmemesi için başımı hızla eğdim. Şakağım zonkluyordu ama bunun kısa bir süreliğine de olsa yeteneğimi kullanmış olmamdan *çok onun* duygularından kaynaklandığını fark ettim.

Dakkari dilinde "*Vir drak*," diye mırıldandı. Şaşkınlığımı görünce, "At sürüyoruz," dedi.

Annemin bize çocukken anlattığı bir hikaye vardı. Uzun zaman önceki eski bir savaşın hikayesi. Truva adında bir yer, Eski Dünya'da bir yer. Ve o hikayede, bize düşmanın şehrine giden hediye bir attan ve o atın içinde, içeriden saldırmak için bekleyen savaşçılardan bahsetmişti.

Annem, "Asla bir hediye atının ağzına bakma... yoksa bulacağın şey hoşuna gitmeyebilir," derken gülümsemişti.

Vorakkar beni *pyroki*'sine götürürken bu hikâyeyi düşündüm. Hava hâlâ karanlıktı ama gökyüzü kıızıla boyanmıştı. Tahminimce bir saat sonra güneş batıdaki sıradağların üzerinden görünecekti.

Dothikkar'ın kalesinden gelirken, sinsice hareket ettiğimize dair belirgin bir izlenim edindim. *Vorakkar* biz ayrılırken dikkatliydi. Enerjisi odaklanmıştı, yoğundu. Karşılaştığımız muhafızlar başka tarafa bakıyor gibiydi, yine de bir ya da iki tanesinin şaşkınlıkla kaşlarını çattığını fark etmiştim.

Ahıra vardığımızda *Vorakkar*, kapının önündeki taburede yarı uyur vaziyette duran genç *Dakkari* çocukla birkaç kelime konuştu. Çocuk merakla bana baktı ama ben yüzümü başlığımın karanlığında sakladım. Muhtemelen bir *Dakkari* için küçük olduğumu düşünüyordu.

Bir an sonra, çocuk bir *piroki* çıkardı. *Onun pyroki'si*.

Korkuyla geri çekildim ve *Vorakkar*'ın sert göğsüne doğru tökezledim. Nefesim önümde buğulandı ve yarattığın kızarmış bakışlarına bakarken soğuk parmaklarımı yaktı. Tıpkı efendisinkininki gibi.

Canavar dört ayak üzerinde bize doğru ilerliyordu, ayaklarının ucunda kocaman siyah pençeler vardı ve tıpkı *Maman*'ın hikâyesindeki Eski Dünya atı gibi toprağı kazıyordu. Ancak etten çok pulları vardı ve sabahın alçak ışığında simsiyah parlıyordu. Tıpkı Deli Orda Kralı'nın eti gibi, hayvanı da altın rengine boyanmıştı ve keskin açılara doğru kıvrımlar oluşturunuyordu.

Yazılı *Dakkari* dili, Ölü Dağ'ın altında gördüğümünden beri beni büyüleyen bir dildi. Görevlendirildiğim *Ghertun sibi*, bir tüccardan yüksek bir fiyata bir kitap satın almıştı ve geceleri uyumaya gittiklerinde bazen gizlice rafa gider, kitabı dikkatlice indirir ve sayfalarını okşardım. Çok güzel olduğunu düşünürdüm.

Piroki, efendisini arkamda görünce şiddetli bir nefes verdi ve *Vorakkar* öne çıkarak dizginleri çocuktan aldı ve kara gözlerini döndüren altın bir parayla onu kovdu.

Ne olduğunu anlamadan, sürü kralı bana döndü, beni belimden yakaladı ve canavarın sırtına astı. İrkilmiş bir ses çıktı

ve *pyroki* bacaklarını yere vurdu, çarpmanın etkisiyle dişlerim ağzımda titredi.

"*Pyroth*," diye ısırıldı Deli Sürü Kralı canavarına, burnunu geniş avucunun içine alıp usulca okşayarak. "*Pyroth. Pevkell*."

Yaratık bir anda sakinleşti. Sırtının üzerinde donmuş bir şekilde oturuyordum, bacaklarım devasa gövdesinin iki yanında sallanıyordu. Pantolonumun kalın kumaşından bile kalbinin baldırlarıma doğru öfkeyle pompalandığını hissedebiliyordum.

Pyroki benden hoşlanmadı. Hem de hiç.

Vorakkar canavarını sakinleştirdiğinde bakışları bana yöneldi. Gözleri bedenimde gezinirken çenesi gerildi ve sonra arkama geçti. Başlığımın güvenliği altında, beni çekerken yüzüm yanıyordu, ta ki kığım kasıklarına yaslanana ve iç uylukları kalçalarımı sarana kadar.

Homurdandı, altın dizginleri almak için öne uzandı, kolları gidecek yerim kalmayana kadar bedenimi sardı. Gergindim, donmuştum, aramızda mümkün olduğunca fazla mesafe bırakmaya çalışıyordum ama başaramıyordum.

"*Vir drak ji vorak*," dedi, derin ve sert sesi içimde titreşerek. Ancak bu sözler benim için değildi. Efendisinin emriyle harekete geçen *pyroki* içindi.

Pyroki koşmaya başladığında boğazımdan kaçan irkilmiş ciyaklamaya engel olamadım. Ahırlar *Dothik*'in kenarındaydı ve *Dothikkar*'ın yoluna ve dolayısıyla ötesindeki düzlüklere açılan kendi çıkışları vardı. *Pyroki* kapılara doğru öfkeli bir depar attı ve kapıların kapalı olduğunu, orada konuşlanmış muhafızların kapıları zamanında açmadığını görünce aniden durdu, tozu dumana kattı ve arkamdaki sürü kralı belimi zamanında yakalamasaydı neredeyse beni sırtından atacaktı.

Vorakkar homurdandı, "*Pyroth*!"

Pyroki'nin hoşnutsuzluğunu belirtmek için başını savurduğu izlenimine kapıldım.

Deli Orda Kralı Dakkari dilinde bir şeyler mırıldanarak muhafızların nihayet harekete geçip kapıları açmaya başlamasını izledi. Çok uzun sürmedi ve *pyroki* önümüzde açılan yolu görünce, daha önce yaptığı gibi sarsıcı bir şekilde tam gaz olmasa da tekrar koşmaya başladı.

Boynumu arkama doğru uzatarak surlarla çevrili şehrin gözden kaybolmaya başlamasını izledim. Önümüzde, *Dothikkar*'ın asfalt yolu yüksek ağaçlarla kaplıydı

ve ötelerindeki ormanlar karanlık ve uğursuz görünüyordu. Ama *pyroki* hızını artırdıkça bulanıklaştılar.

Vorakkar gülmeye başladı ve ben bu yabancı, boğuk ses karşısında gerildim.

"Ne?" diye sordum. Kıçım acı içinde *pyroki'nin* pullu sırtına indiğinde dişlerimi sıkarak sordum.

"Senden hoşlanmıyor," dedi kahkahası hafiflediğinde. "Onu hiçbir şeyden bu kadar hoşnutsuz görmemiştim."

Kız mı?

"Bunu kendim için topladım," diye mırıldandım, tekrar sert bir şekilde yere düştüğümde yüzümü buruşturdum.

Gideceğimiz yer her neresiyse, yakınlarda olması için dua ettim. Sadece birkaç dakikadır *pirokinin* sırtındaydım ve şimdiden acının çiçek açtığını hissediyordum.

"*Livri*," dedi *Vorakkar* ve *pyroki* bir anda koşusunu yavaşlatarak tırıs geçti.

Neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Ve sonra kelimeyi hafızama kaydettim.

Livri.

Yer değiştirdiğimde, kıçım tekrar kasıklarına değdi ve nefesimi içime çekerek öne doğru eğildim. Ellerimi *pyroki'nin* kalın boynuna dayayıp asıldığımda, başını geriye doğru savurdu ve ben haykırdım, tutuşumu kaybedip *Vorakkar'ın* göğsüne geri düştüm.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ama hemen kendimi toparladım. Pekâlâ, *pyroki* ona dokunmamı istemedi. Yeterince makul.

Görünüşe göre *pyroki* de en az efendisi kadar huysuzdu.

"Şimdi bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Onun yerine ben sordum. *Dothikkar'ın* kalesinden ayrılmadan önce sormuştum ama *Vorakkar'ın* cevap olarak söylediği tek şey aradığımız kalp taşının şehirde olmadığı olmuştu.

"Sürüme," dedi.

Sarsıldım. "Ne?"

Neden?"

Dehşet midemi sarmıştı. İçgüdülerim bana bir şeylerin doğru olmadığını söylemişti ve onu dinlemeliydim.

Hiç hediye atın ağzına bakmaz mısın?

Yapmalıydım.

Zamanım tükeniyordu. Ölü Dağ'dan uzak kaldığım her gün... kanımdaki zehir daha da yoğunlaşıyordu. Dakkar'da dolaşacak vaktimiz yoktu. *Benim* zamanım yoktu.

"Hayır, lütfen, sadece..." Başımı salladım, boğazım düğümlendi.
"Lütfen, kalp taşını almam gerek, hem de hemen."

Vorakkar hiçbir şey söylemedi. İlk başta söylemedi ve tanıdık bir çaresizliğin boğazımı tırmaladığını hissettim.

"Bana senin hakkında bir şey söyle," dedi sonunda, "ben de sana bir hikâye anlatayım. Neden önce benim sürüme gitmemiz gerektiği hakkında."

Arkamdan kapüşonumu çekti ve omuzlarıma dolandı. Serin hava saçlarımın arasından geçiyordu ve bu *iyi* hissettiriyordu.

Bir hikaye mi?

"Lozza hakkında bir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun," dedim ona. "Ya da Ghertun hakkında."

"O zaman bana nasıl onların eline geçtiğini anlat," diye mırıldandı, sesi alçaktı, neredeyse bir mırıltı gibiydi, sanki etrafımda bir büyü örüyordu. Eli pelerininin arkasından yukarıya, kalçamın etrafına kıvrılana kadar indiğinde kaskatı kesildim. Avuç içi sıcaktı. Tuniğimin kalınlaşmış kumaşından bile hissediyordum.

"I-" Ben başladım. "Ben..."

Önümüzde gökyüzü aydınlanmaya başlıyordu. *Dothikkar* yolunun sonuna henüz ulaşmamıştık ama yolun ovalara açıldığı yeri görebiliyordum. Dakkar'ın sessiz, uçsuz bucaksız ovaları.

Duyduğum tek ses *pyroki'nin* pençeli ayaklarının taşa vuruşuydu. Bir de ağaçların arasından gelen hafif bir esinti hışırtısı.

Neredeyse huzur
vericiydi. Omuzlarım
çöktü.

Dudaklarımı yaladım ve sesimi kısarak, "Yaklaşık bir yıl önce köyüme saldırdılar. Gece geldiler. Hiçbir uyarımız yoktu."

Çılgınlıkları hâlâ duyabiliyordum. Dehşeti hâlâ *hissedebiliyordum*. Büyükanneimin bizi babamın yıllar önce kazdığı gizli mahzene sürüklediğini hatırlıyordum. Ama tam annem, erkek kardeşlerim ve kız kardeşim aşağıya inerken, arkasındaki kapı kırılarak açılmıştı. Kahkahalarının hırıltılı seslerini, büyükanneime sapladıkları bıçağın ıslak sesini hatırladım. Kanı yerdeki çatlaklardan aşağıya damlamıştı.

Onun fedakârlığının hiçbir anlamı yoktu çünkü Ghertun bizi yine de bulmuştu. Büyükannemi öldürmüşlerdi çünkü işlerine yaramayacak kadar yaşıydı.

"Köyün çoğunu katlettiler. Yiyeceklerimizi, yetiştirdiklerimizi yağmaladılar, evlerimizi talan ettiler ve bazılarımızı köle olarak Ölü Dağ'a geri götürdüler."

"Seni ve aileni onlar mı seçti?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadım. "Onlar-"

Kaşlarımı çattım.

"Ben aile hakkında bir şey söylemedim," dedim.

"Tahmin etmiştim," diye mırıldandı ve eli saçlarımı kenara çekip omuzlarımdan birinin üzerine döktüğünde kaskatı kesildim. "Sevdiklerini korumak için değilse bunu başka neden yapasın ki? Çaresizliği herkesten iyi bilirim. Ailemizi korumak için ne kadar ileri gidebileceğimizi biliyorum. Ya da onları onurlandırmak için."

Ona karşı dikkatli olmalıyım, diye düşündüm.

Zekiydi, bu çok açıktı. O bir sürü kralıydı. Bir liderdi. Tabii ki zekiydi. Ve gözlemciydi.

"Neden senin aileni seçtiler?" diye sordu.

Dudaklarım birbirine yapıştı.

Çünkü bizi bağışlamaları için yeteneğimin son zerresine kadar kullanmıştım. Köyümüze saldıran her bir Ghertun üzerinde kullanmış ve bizi seçmeleri için onları ikna etmişim, ancak sonrasında günlerce kendimden geçmişim ve acım haftalarca dinmemişti.

"Sorunuzu cevapladım. Şimdi hikayemi istiyorum," dedim.

Boynuma fısıldadığını hissettiğim keskin bir nefes verdi. Eli kalçamda sıkılaştı.

Bir an için kandırıldığımı sandım. Yanıltıldığımı. Sonra başladı, "Yüzyıldan fazla bir süre önce, bir horde savaşçısı, bir ileri karakola taşınması sırasında bir kalp taşı çaldı. O zamandan beri kayıp ve bulmamız gereken kalp taşı bu."

Midem bulandı. *Kayıp mı oldun?*

"Bildiğimiz kadarıyla sadece beş tane var. Ne yaptıklarını biliyor musunuz?"

"Hayır."

Kalp taşı hakkında fazla düşünmemiştim, sadece Lozza'nın umutsuzca bir tane istediğini biliyordum. Ne işe yaradığı pek umurumda değildi.

"Büyük bir güce sahipler çünkü Kakkari'nin gücünün onların içinde yattığı söyleniyor. Onun ilahi gücünün parçaları oldukları söylenir."

"Ve bu *Darukkar*... onu çaldı mı?"

Horde kralı bana "Karısı ilk çocuklarına hamileydi," dedi. "Kadın hastalanmıştı ve Horde'un şifacısı çocuğun

tıpkı karısı gibi. Savaşçı tek bir anda ikisini de kaybeder."

Kalbim göğsümde çarptı, kaşlarım anlayışla alçaldı. "Çaresizdi," diye fısıldadım.

"*Lysi*," diye homurdandı. "Kalp taşını çaldı, karısını ve doğmamış çocuğunu sürüden uzaklaştırdı ve Kakkari'nin bir yerine götürdü. Orada, ikisini de iyileştirmek için ondan yardım istedi."

"İşe yaradı mı?"

Dothikkar yolunun sonuna yaklaşıyorduk. Arkamıza hızlıca bir göz attığımda, sadece gökyüzünde yüksek ve gururlu duran şehrin ışıltılı kulelerini görebiliyordum. *Vorakkar pyroki*'sini doğuya çevirdi. Ölü Topraklar'a doğru.

"Her şeyin bir bedeli vardır," dedi bana hoyratça. "O bunu hayatıyla ödedi." Nefesimi içime çektim.

"Ama *lysi*, *leikavi*," diye mırıldandı kulağıma, dudakları kulağımın kabuğunu okşadı ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "*Lysi*, Kakkari çoktan öbür dünyaya göçmüş olan karısının ve kızının canını bağışladı."

Hüzünle dokunmuş olsa da onun göremediği küçük bir gülümseme verdim. Memnun olmuştum. Bu, onları kurtaran bir sevgi eylemiydi, yine de karısı onun fedakârlığını bilerek nasıl acı çekmiş olmalıydı.

"Kalp taşının o zamandan beri kayıp olduğunu söylediyse tüm bunları nereden biliyorsunuz?"

Ellerindeki dizginler gevşedi.

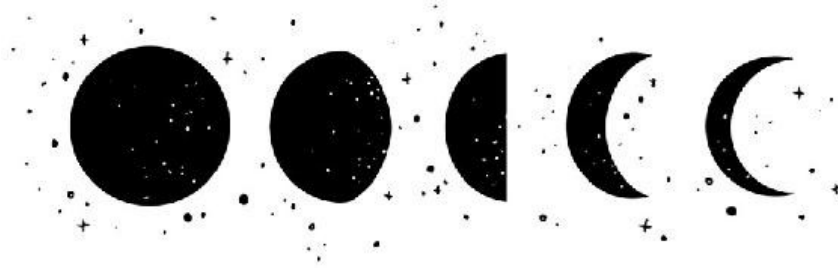
"*Draki*," diye emretti *pirokisine*, artık düzlüklerin kenarlarına ulaştığımız için hızlanmaya başlamıştı.

Dudakları kulağıma döndü.

"Çünkü kızı hâlâ yaşıyor," dedi bana. Umutla nefesim kesildi.

"O benim sürümün bir üyesi."

ONUNCU BÖLÜM

W Gökyüzü karardığında, sürü kralı *piroki*'sini yüksek kayalar ve kayalardan oluşan bir gruba doğru manevra ettirdi. Ovalar arasında minyatür bir dağ silsilesi gibi görünüyordu ama bize barınak ve Gece için koruma.

Durduğumuzda neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Gerçi doğruca onun sürüsüne at sürebilirdim - bana yolculuğun birkaç gün süreceğini söylemişti

-Bencil bir yanımdinlenmek istiyordu. Fiziksel ve zihinsel olarak bitkin düşmüştüm. Alt tarafım uyuşmuştu ve ayaklarımı ne zaman hareket ettirmeye çalışsam acı verici bir şekilde karıncalanıyorlardı. Kollarım ve karnım da günün büyük bir bölümünde kendimi ayakta tuttuğum için ağrıyordu.

Doğrusu her yerim ağrıyordu.

Horde kralı önce bacağını kolayca sallayarak attan indi. Sonra bana doğru uzandı, beni belimden yakaladı ve aşağı çekti.

Devrilmemek için bileğine tutunarak tısladım. Sanki iğne batırılıyormuşum gibi iğne batmaları bacaklarımda patladı ve durmaları bir an aldı.

Ama bunu yaptıklarında, alt tarafımda yakıcı bir acı hissettim. Uyluklarım, iç uyluklarım, kığım. Kemiklerim morarmış gibi hissederken, kalçalarım ve uyluklarım ateşte yanmış gibi hissediyordu.

Sürü kralı kaşlarını çatarak bana baktı ama elini bırakmadı. Destek için ona tutunduğumu fark ettiğimde, kendimi uzaklaşmaya, kendi başıma ayakta durmaya zorladım. Ama bunu yaptığımda bacaklarım titredi ve neredeyse yere yığılacaktım.

Hızının bir kanıtı olarak beni kolayca ve hızla yakaladı.

"Bir bakayım," diye homurdandı, eli belimdeki kravata gitti.

"Hayır," dedim bileğini sıkarak. "Ben iyiyim. Sadece dinlenmem gerek. Lütfen."

Beni görmezden geldi. Aydan gelen gümüş ışık açıklığı aydınlatıyor, göğsündeki, kollarındaki ve *pyroki'sinin* pullarındaki altın işaretlerden yansıyor. Ay şimdi sadece bir şeritti ama iki hafta içinde dolunay olacaktı... bir kez daha kaybolmadan önce. Sonra kara ay Dakkar'ı örtecekti.

Kravatımı gevşettiğinde çenemi aşağıya doğru eğdim ve pantolonum kemikli kalçalarımın altına düştü, bir süre sonra çekiştirerek çıkardığı botlarımın etrafında birikti. Beni çevirdi, toprağa çömeldi ve o kadar acı çekmiyor olsaydım yüzüm yanardı.

Tuniğimin eteklerini kaldırıp çıplak arka tarafımı gözlerinin önüne serdiğinde ettiği laneti duydum. Eli ayak bileğime dolandı ve kalçalarımı araladı. Serin gece havası sürtünen, kanayan, acıyan etime değdiğinde neredeyse haykırıyordum.

Tekrar küfretti ve sonra sustu. Boynumu büküp ona bakmayı başardığımda çenesi titriyordu. Öfkeli görünüyordu.

Bana mı? Bilmiyordum. Bu kadar zayıf olmama mı kızmıştı? Gözlerinin önünde parçalanmadan önce onun *piroki'sinde* tek bir gün bile dayanmadığım için mi?

"Özür dilerim," diye fısıldadım, eski içgüdülerim devreye girmişti.

Kaşları çatıldı. Gözleri bana dikildi, o kırmızı gözleri yanıyordu.

Sürü kralı hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, bir kez daha üzerime doğru yükseldi. *Pyroki'sine*, yan tarafındaki seyahat çuvallarına döndü.

Büyük, sıkıca sarılmış bir kürk çıkardı, önümde yere serdi ve üzerine uzanmama yardım ederek beni karnımın üzerine yatırdı. Ona yakından bakarken acı kıcımdan yayılıyor ve zonkluyordu. Tekrar *pirokisine* döndü, yanındaki seyahat çantasından Dakkari'nin ateş yakmak için kullandığını bildiğim küçük bir leğen çıkardı ve yakınına yerleştirdi tarafından.

Ardından, toprağa uzanıp yorgun kemiklerini dinlendiren *piroki* için yem ve su getirdi. Onunla ilgilendikten sonra hızlı bir ateş yaktı, bu da açıklığın altın ışığa boğulmasını sağladı, bizi gece rüzgarlarının çoğundan koruyan uzun kayalar ve şişman kayalardan titriyordu.

Gün boyunca bana verdiği kuru erzakları yememi ve bir deriden su içmemi sağlamıştı. Şu anda o kadar da aç değildim ama elinde su tulumuyla yaklaştığında minnetle kabul ettim ve tulumu yukarı kaldırıp sağlıklı bir yudum aldım.

"Acıdığını söylemeliydin," diye homurdandı, içerken beni izliyordu. Avucunun içinde bir şey tutuyordu. Ona baktığımı görünce kaldırdı. "*Udun*. Bu yardımcı olacaktır."

Onu sorgulayamadan yanımda diz çöktü ve tuniğimi yukarı çekip kalçalarımı ve kızarmış uyluklarımı ortaya çıkardığında gerildim. Sert ova gecelerine karşı bir bariyer görevi gören kayalara rağmen hava hâlâ soğuktu. Güçlü bir ürperti bedenimi sarstı, bir esinti tuniğimi kıvrarak boynumu soğuttu.

İzin istemedi. Bunun yerine kavanozu açtı, içinde kaygan ve yeşil bir şey vardı, parmaklarını içine daldırdı ve kalçalarımın arkasına bastırdı.

Soktuğunda gözlerim yaşardı. Bacaklarım acının keskinliğine karşı seğirdi ama bunun dışında kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Gittikçe daha fazla sürdü. Merhem soğuktu ama ilk acıdan sonra derim karıncalanmaya başladı. Sonra, mucizevi bir şekilde, acı eriyip gitmeye başladı.

Ama acı azaldıkça, üzerimdeki ellerinin giderek daha fazla farkına vardım, seksimi koruyan seyrek beyaz buklelere çok yakındı. Uyluklarımın arkasından, etimin en hassas ve acılı olduğu iç uyluklarıma doğru ilerledi. İlk diş gıcırdatan sızıdan sonra oradaki acı da azaldı ama hâlâ bir sıcaklık, bir rahatsızlık hissi vardı.

Pençelerinden biri cinsel organıma dokunduğunda bir nefes çektim ve omurgam sertleşti.

Boğazının arkasından bir ses çıkarmadan önce durakladı.

"Acı içindeyken seni becerecek kadar canavar değilim, *leikavi*," diye homurdandı.

Onun sözleri karnımdaki ani korkuyu yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordu. Ses tonundan benimle alay ettiği hissine kapıldım, sanki *elbette* ona güvenmediğimi biliyordu. Akli başında hiç kimse güvenmezdi.

"Seninle ne yapacağımı bilemiyorum," derken buldum kendimi. "*Neffar*?"

"Bazen kendi tarzında nazik olabiliyorsun. Diğer zamanlarda ise kasıtlı olarak korkutuyorsun, sanki senden korkmamı istiyorsun."

yanağımı kürke bastırarak fısıldadım.

Hareket ettiğini hissettim ve sonra önümde diz çöktü. Pençeleri çenemin altından kıvrıldı ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdı.

"Benden her zaman korkmalısın, *kalles*," dedi *nazikçe*, *yumuşak* bir şekilde, sanki benimle düşmanın elçisi değil de sevgilisiymişim gibi konuşuyordu. "Çünkü bazen ne yapacağımı bilemiyorum. Ve böyle durumlara girdiğimde, kimse beni durduramaz. Ben nazik değilim. Beni bir daha öyle düşünme."

Sözlerindeki dile getirilmemiş tehdit karşısında sesli bir şekilde yutkundum.

Ne demek istedi? Merak ettim ama sormaya korktum. Bilmek istediğimi sanmıyordum. Diğerlerinin ona Deli Orda Kralı demesinin bir sebebi vardı, değil mi?

Çenemi bıraktı ve altın leğende pırıl pırıl yanan ateşi körüklemeye gitti, *uudun* kavanozunu seyahat çantasına geri koydu.

"Aç mısın?" diye sordu sonra, sesi hâlâ yumuşaktı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yaralarımın ilgilenmişti, sonra beni tehdit etmişti ve şimdi de beni beslemek mi istiyordu?

"Hayır," diye fısıldadım, gözlerimi kapadım, bunalmıştım. "O zaman uyu," diye hoyratça emretti. "*Veekor*."

Uyku hoş bir ertelemeydi. Bir anlığına ondan kaçabilir, bu korkunç, korkunç dünyadan kaçabilirdim. Belki de babamı, onun ölümü yerine mutlu zamanlarımızı hayal ederdim. Belki büyükannemi, *annemi*, kardeşlerimi hayal ederdim.

Lütfen ben dönene kadar onları güvende tutun, diye yalvardım.

Ama duamın kime yöneltildiğini bilmiyordum. Belki Kakkari'ye. Ne de olsa Horde savaşçısına ve hamile karısına yardım etmişti. Ve ailemin güvende olması anlamına geliyorsa seve seve bir bedel öderdim.

Uyku beni buldu ve mutluluk vericiydi.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını BİLMİYORUM," dedim, önerisine karşı çıkarak

-Hayır, onun *emri*.

Kaşlarını kaldırdı.

"Sormuyordum ki," diye sert bir şekilde bilgilendirdi beni, belli ki sinirlenmişti ve bakışlarını kırmamak için kendimi zor tuttum. Eğer onu bir daha sorgularsam

Hizmet etmekle görevlendirildiğim Ghertun *sibi*, bunun bir daha asla yaşanmaması için cezalandırılmamı sağlayacaktı. Bu içgüdüler beni sinmeye, boyun eğmeye itti.

Şimdiden *pirokisinin* arkasına oturmuş, ona bakıyordum. En ufak bir hareket bile bana acının ne kadar rahatsız edici olduğunu hatırlatıyordu. *Uudun* merhemi gece boyunca yardımcı olsa da, cildim sihirli bir şekilde iyileşmemişti - merhem bölgeyi uyuşturmaya yardımcı olsa da hala çığ ve kırmızıydı - ve kaslarım hala ağrıyordu. *Çıglık atıyordu*, gerçekten. Sahip olduğumu bile bilmediğim kaslar.

Vorakkar geride hiçbir şey bırakmadığımızdan emin olduktan sonra kendini *pyroki*'sinin sırtına attı. Ağırlığını arkama yerleştirdiğinde neredeyse irkiliyordum, kalçalarım altımızdaki canavarın acımasızca sertleştirilmiş pullarına sürtünüyordu.

"Sürüme ulaşmamıza iki tam gün var," diye homurdandı, beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırarak. "Böyle devam edersen bir gün daha dayanamazsın."

Sonra beni hemen kucağına oturttu. Sol koluyla sırtımı destekledi, kalçalarımı kasıklarına yasladı ve bacaklarımı sağ uyluğuna doladı, çizmeli ayaklarım havada sallanıyor, ara sıra *pirokininin* yan tarafına çarpıyordu.

"*Vir drak*," diye emretti *pyroki*'sine ve hızımız daha yavaş olsa da tekrar harekete geçtik. *Vorakkar* da bunu fark etti ve "Belki üç gün bile sürebilir," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kendimi gergin ve sıkı tuttum. Kolum göğsünün geniş kaslarına bastırılmıştı ve *pirokinin* her sallanma hareketinde kasların yer değiştirdiğini hissedebiliyordum.

"Ne kadar hızlı olursa o kadar iyi," dedim. "Benim hatırım için ağırdan almak zorunda değiliz."

Homurdandı, beni inceliyordu. İşte o zaman yüzlerimizin ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Yine, gözlerinin kırmızısı arasından fırlayan o mürekkep gibi siyah dalları görebiliyordum. Yara izinin büzülmüş derisini yakından görebiliyordum ve ilk kez nasıl olduğunu merak ettim. Çok derin, çok eski görünüyordu.

Yüzünün diğer tarafında daha önce fark etmediğim bir yara izi daha vardı. Bronz teni, güçlü çene çizgisinin yanında altın gibi parlıyordu.

Bir anda onun garip bir şekilde yakışıklı olduğunu fark ettim - karanlık, kesici bir şekilde. Ona bakmak *hem* hoş hem de korkunç derecede korkutucuydu.

Bakışlarını bir anlığına kırmak için başımı çevirip önümüzdeki açık düzlüklere baktım.

"Bir *Vorakkar*'ın gözlerinin içine bakmak saygısızlık işaretidir, biliyorsun," dedi bana, tonu keskindi.

Kucağında daha da gerilerek donakaldım. "Özür dilerim, fark etmedim."

Oysa bundan önce defalarca ona bakmama izin vermiş ve hiçbir şey söylememişti.

Onu anlayamadım.

"Ghertun sana bunu öğretmedi mi?" diye sordu. "Sana dilimizin bir kısmını öğretmelerine rağmen mi? Bir *Vorakkar*'dan korkman gerektiğini bildiğin halde mi?"

"Bana bir sürü kralından korkmayı öğretmediler," dedim ona. "Bunu zaten kendim öğrenmiştim."

Kolundaki kaslar sırtıma doğru gerildi. "*Lysi*? Bunu nasıl öğrendin?"

Cevap vermedim.

Sorusunu yanıtsız bıraktı.

"Ghertun sana başka ne öğretti?" diye sordu, sesi yumuşayarak.

Dizginleri gevşettiğini ve *pirokinin* hızlandığını hissettim. Birden şükrettiğimi fark ettim. Kalçalarımda ve uyluklarımda acı hissediyordum ama dünkü gibi biniyor olsaydım hissedeceğim kadar değildi. Pozisyon beni son derece rahatsız etse de, bu şekilde iyileşirken daha fazla yaralanmam engelleniyordu.

Keskin bir nefes alarak yüzümü çevirdiğini hissettim ama bakışlarımı boğazının geniş ve güçlü sütununda tutmaya devam ettim. Boynu muhtemelen benim kalçalarımın daha büyüktü, diye düşündüm.

"Bana bak, *leikavi*," diye emretti.

Şaşırtıcı bir şekilde, içimde bir kızgınlık parlaması oldu ve bakışlarım daralarak onunkilere yöneldi.

"Gözlerinin içine baktığım için beni azarlayamazsın ve bir sonraki anda bana bunu emredemezsin," dedim. Küstahlığıma nasıl tepki vereceğini bilmesem de kelimeler dudaklarımdan dökülürken iyi hissettiriyordu. "Ya birini seçersin ya da diğerini, sürü kralı. O yüzden bana hangisini tercih ettiğini söyle."

Beklemediğim şey onun *gülmesi*ydi. Geniş, sessiz düzlüklerde yankılanan gürültülü bir kahkahaydı bu. Hala sabahın erken saatleriydi, güneş hala yavaşça yükseliyordu, dünya hareketsizdi.

Gülüşi şaşırtıcı derecede sıcaktı. Zengin ve derin.

Dinlerken dudaklarımın aralandığını, önceki kızgınlığımın yerini şaşkınlığa bıraktığını fark ettim.

"Yüzüme tokat atarken seni daha çok seviyordum," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. Acaba tüm Dakkari'ler bu kadar kafa karıştırıcı mıydı?

"Şimdi, *leikavi*, dün sana bir hikaye anlattım," diye mırıldandı. "Şimdi anlatma sırası sende." Bana karanlık bir sırıtış attı. "Ve bunu yaparken, bakışlarımı kırmana izin yok."

En azından cevabımı almıştım.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"W Anlatılmasını istediğin bir hikâye var mı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Yumuşak kokusunu dilimde tadana kadar derin derin içime çektim. Onu korkuttum. Onu huzursuz ettim. Yine de bana karşı koymuş, kucağımda otururken bana ters ters bakmıştı.

Bu yönünü *sevdim*.

Hangi hikayeyi duymak istiyordum?

Tüm hikâyelerini dinlemek istiyordum. Ama gerçekten bilmek istediğim şeyi bana anlatmayacağını biliyordum. Henüz değil.

Aklımın mantıklı kısmı -çoğu zaman görmezden geldiğim kısmı- bana onun güvenini kazanmam gerektiğini söylüyordu. Ve onu korkutmaya, tehdit etmeye ya da sürekli *tedirgin* etmeye devam edersem bunu yapamazdım.

Dikkatli davranmam gerekiyordu. Burada kendi eğlencemden daha fazlası söz konusuydu. Eninde sonunda kendini bana açabilirdi. Ama bu bugün, yarın ya da ertesi gün olmayacaktı. Ama kara aydan önce olması gerekiyordu. O zamandan önce bile, plan yapmak için bana zaman tanımak üzere zihinsel olarak değiştirdim.

"Bana *Vorakkarlardan* korkmayı neden öğrendiğinizi anlatın." Kadın gerildi. "Hayır."

"Neden?" Homurdandım.

Nillima, *pirokim*, aniden, kısa bir süreliğine hızını artırdı ve yürüyüşünün gücü kucağımdaki *kalleleri* zıplattı. Ben hırıltımı gizlemek için kendimi zorlarken o acı dolu bir nefes çekti. Sallanma, öğütme hareketi

arkasını sikimin üzerine koyması hiç yardımcı olmuyordu. Zaman zaman beni beceriyormuş gibi üzerimde hareket ediyordu ve benim de dikkatimi dağıtmaya *ihtiyacım vardı*.

"Dün bana kalp taşının hikayesini anlattın çünkü sana Ölü Dağ'a götürüldüğüm zamanı anlatmıştım. Bu bir bilgi alışverişiydi," diye bilgilendirdi beni.

Yüzüme yavaşça bir sırıtma yayıldı ve o da keskinleşmiş kesici dişlerime tuhaf bir ifadeyle baktı. "Pekâlâ. Ne de olsa ben adil bir erkeğim," diye mırıldandım, ama ses tonum kulağıma alaycı geliyordu. "O zaman benimkilerden birine karşılık senin hikâyelerinden biri."

Şüpheliydi. Ama ilgisini çekmişti. Dünkü kalp taşı hikâyesi hoşuna gitmişti. Hikâyelerden *hoşlanan* bir kadındı. Heyecanını, üzüntüsünü ve memnuniyetini hissetmiştim. Ona anlattığım kısa masalın içinde kaybolurken bu duygular ondan kolayca akıp gitmişti.

Ve bir tane daha istedi. Başkalarının hikâyelerine iştah duyan açgözlü bir *kalles*.

Pek çok hikâyem vardı. Onun gibi bir kadın için uygun olan pek fazla değil ama duymak isteyebileceği birkaç hikayem vardı. Belki kız kardeşimin kendi hikayesi bile olabilir.

Bu düşünce ruh halimi kararttı, üzerime felç edici bir hüznün dalgası çöktü. Her zaman onu arayan ve sonsuza dek gittiğini bilen boş, hırpalanmış kalbim donuk, acınası bir gümbürtü çıkardı. Yine de hüznün içinde o öfke ipini buldum ve beni çekip götürene kadar ona tutundum.

Öfke, hiddet ve öfke... benim en eski ve en gerçek dostlarım. Ruhum buz tuttuğunda bile beni sıcak tuttular.

"O zaman neden saçlarını gizlediğini söyle," dedim, ses tonum niyet ettiğimden daha sert çıkmıştı.

Hâlâ kaşlarını çatıyordu. Nillima bizi tekrar itip kaktı ve parmaklarıyla göğsümün üzerindeki kürkleri kavradı. Bunu fark ettiğini bile sanmıyordum.

Saçının bir teli yanağında dalgalandı. Başka bir tutam göğsüme çarptı.

"Annem hep öyle yapmamı söylerdi," dedi sessizce, gözlerimi cesurca tutarak. "Annem mi?" Kaşlarımı çatarak tekrarladım.

"Annem," dedi bana.

"Bu evrensel dilden farklı bir dil mi?"

"Sanırım öyle," dedi. Gözleri başka yöne kaydığında, emrimi çabucak hatırlar gibi oldu ve tekrar bana döndü. "Çok fazla

Eski Dünya'daki diller. Annem annesine *maman* derdi, o da annesine *maman* derdi. Hatırlamanın bir yolu olarak. Ama çok şeyin çoktan kaybolduğuna da eminim."

Dudaklarım aşağı çekildi. Sesi nazik, hatta yatıştırıcıydı ama üzüntüsünü hissediyordum. İlk kez *vekkirileri* ve kaybettiklerini merak ettim. Eski Savaş uzaydaki kolonilerini yok etmiş ve onları evrenin dört bir yanına dağılıp yeni bir yuva aramaya zorlamıştı. Ana gezegenleri ya da kültürleri hakkında çok az şey biliyordum. Pek kimse bilmiyordu.

"Peki annen sana neden saçının rengini saklamanı söyledi?" Bu bilgiyi hızla özümseyerek sordum.

"Çünkü bu kadar genç biri için doğal değil. Ben beyaz saçlı doğmuşum. Annem bana hep bunun korkarak doğduğum için olduğunu söylerdi, annemin Eski Savaş'tan sonraki tüm korkusu bana geçmişti ve bu yüzden... Ben farklıydım. Dikkat çekerdim, gereksiz dikkat. Özellikle de Dakkariler arasında."

Homurdandım.

"*Vorakkarlardan* birinin altın saçları vardı," diye mırıldandı usulca. "Ama onun dışında, benim gibi başka birini hiç görmedim. En azından yaşlı olmadıkça, hiçbir insan."

Rath Tuviri'nin altın rengi saçları belki de onun bir *Vorakkar olmasının* sebebiydi. Ya da en azından Denemeler'e katılmasına izin verilmesinin sebebiydi. Çünkü annesi bunu istemişti ve *Dothikkar'ın* gözde cariyesi olarak... onun iradesini bükmeyi başarmıştı.

Dişiler tehlikeliydi ve Rath Tuviri'nin annesi *Dothikkar'ın* sikinden.

"Ve ben küçükken annem beni alıp götüreceklerine dair bir rüya görmüş," diye itiraf etti usulca. "Her zaman bunun farklı olduğum için olduğuna inandı ve uzun süre çok korktu."

"O zaman onun tüm korkusunu almadınız," diye yorum yaptım.

"Hayır," dedi. "Ben genç bir kızken köyüme bir sürü geldi. Dakkarilerden biri beni gördü ve yüzündeki ifadeyi hâlâ hatırlıyorum. Neredeyse *korkmuştu*. Annem beni o anda alacaklarını düşündü, bu yüzden beni hızla uzaklaştırdı, köyden kaçtı ve sürü geçene kadar beni yakındaki ormanda sakladı. Ertesi gün, başıma takmam için bir başlık yaptı. Eğer hava çok sıcaksa, saçlarımı karartmak için toprak ve is karışımıyla gizlerdi."

Yine de gözleri onu ele verebilirdi, diye düşündüm kendi kendime. O kadar açık bir gri ki neredeyse saklamaya çalıştığı güzel saçlarına uyuyordu.

Kendime engel olamayarak ileri uzandım ve parmak uçlarımla bir tutam yakaladım. Pembe dudakları aralandı ve bakışlarım dudaklarına kaydı. Tenimdeki o yumuşak dudakları düşündüğümde *kakkivam* daha da sertleşti.

Nefes alış veriş değişti, hızlandı.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Anlattıklarım seni tatmin etti mi?"

diye sordu. Homurdandım.

Pek sayılmaz.

Ama bakışlarında, ben ona baktıkça çiçek açan bir panik vardı. "Seni sinirlendiriyorum," diye mırıldandım. "Neden?"

"Neden?" diye sordu, gözleri büyümüştü. "Nedenini biliyorsun."

"*Vorakkarlardan* korktuğunuz için mi? İddia ettiğiniz gibi her şey sizi korkuttuğu için mi?" Sesimi alçalttım, daha yakına eğildim. "Yoksa sürüme ulaştığımızda, anlaşmamızı yerine getirmek için seni kürklerime götüreceğimi bildiğin için mi?"

Kalınlaşan sikimi pantolonumun içinde ayarlamak için aramıza girdiğimde nefesi kesildi. Uzunluğumu derinin üzerinde gördüğünde gözlerinin kafatasından fırlayacak kadar büyüyeceğini düşünmüştüm.

Yanaklarını baştan çıkarıcı parlak bir kırmızıya boyayarak arkasını döndü.

"Sıra sende" derken Vienne'in sesi biraz boğuk çıkmıştı. Ağzımın kenarı tembel bir sırtıyla kalktı. "Ne için?"

"Sana saçımdan bahsettim. İstedğin gibi."

Bakışlarımı önümüzde uzanan düzlüklere çevirdim. Uzakta, yarım günlük bir yolculuktan sonra, doğu topraklarına girdiğimizi işaret eden yüksek ağaç sütunlarını gördüm. Bu topraklarda dolaşan ilk ordulardan biri tarafından dikilmiş ve fideleri yayılmış olan kadim ağaçlardı. Bomboş düzlükler arasında yersiz görünüyorlardı ama hoş bir rahatlama olacaktı. Dakkar ormanlarının sessizliği hoşuma gidiyordu.

"Seni küçük bir kızken gören şu *Darukkar*," dedim ona, "büyük olasılıkla korkmuştu."

"Benden mi?" diye sormadan edemedi, kaşlarını çatarak. "Ama neden?"

"Bu gezegende böyle saçları olan ilk varlık sen değilsin," dedim ona, pençelerimi hafif saç tellerinin üzerinde gezdirirken, onun karşılık olarak ürperdiğini hissettim. "İlki, görünmeyen büyük bir güce sahip olduğu söylenen bir Dakkari büyücüsüydü."

Kucağımda kaskatı kesildi.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Neredeyse bütün bir sürüyü bir gecede yok etti, ancak bazıları hikayeyi anlatmak için hayatta kaldı."

"Ama... ama *neden*?"

"*Vorakkar* onursuzca davranmıştı. Sadece *Morakkari*'sine karşı değil, kendi kanına karşı da." Bakışlarımı uzaktaki ormandan ayırdığımda, yüz ifadesinin şaşkın olduğunu gördüm. Duygularını okumak çok kolaydı. Bu... garipti. Farklıydı. "Bir *Darukkar*'ın karısını becerdi, ondan çocuk sahibi oldu ve sonra utancını gizlemek için bebek doğar doğmaz onu öldürdü, özellikle de *Morakkari*'sinden."

Dudaklarından yumuşak bir nefes kaçtı.

"Bu... bu korkunç. Kendi çocuğunu mu öldürdü?"

Başımı öne eğdim.

"Bu büyücü kadının kim olduğu ya da nereden geldiği konusunda net bir bilgi yok ama *Vorakkar*'ın sürüsünün bir üyesi olduğu düşünülüyor. *Vorakkar*'ın çocuğunun canını aldığı gece, kadın öfkeden deliye dönmüş. Hayatta kalanlar, onun kederinden beslenerek *Kakkari*'nin gücünü yönlendirdiğini söylüyor. Anlatılanlara göre sürünün üzerinde bir fırtına yaratmış, yeri sarsan ve ateşler yakan görünmez darbeler indirmiş. Her şeyi yok etmiş. *Vorakkar*'ın dokunduğu ya da önemseydiği her şey yok olmuş."

Boynu döndü ve gözleri görmese de uzaklara baktı. Ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Ne sakladığını, gerçekten neden korktuğunu bilmek istiyordum.

"Peki ya büyücü?"

"Gitti," diye homurdandım. "Kayboldu. Bir daha hiç görülmedi. Bazıları *Kakkari*'nin gücünün onu da öldürdüğüne inanıyor, ancak cesedi asla bulunamadı."

"Demek *Dothikkar* bana bu yüzden büyücü diyordu," diye mırıldandı sessizce. "Ben de merak etmiştim."

"O batıl inançları olan bir erkek," dedim, onu her düşündüğümde içimi bir sıkıntı kaplıyordu. "Aniden ortaya çıkmanızdan ne anlam çıkaracağını bilemedi."

"Korkunç bir hikâyeydi," dedi, yüzü hâlâ ovaya dönüktü.

İnanmadığımı belirten bir ses çıkardım. "Oldukça hoşuma gitti."

"Neden?"

Omzum kalktı. "Bu bir intikam hikayesi."

"İntikam mı?" dedi kaşlarını çatarak. Sonra gözleri bana döndü. "Daha çok gereksiz bir katliam gibi. Büyücü kadın bu kadar çok kişiyi öldürmekle hata etti. Sürü krallarının suçları yüzünden cezalandırıldılar. Dişiler. Çocuklar. Masum varlıkları öldürmenin neresi asil ve onurlu? O bir caniydi. Bu intikam değildi. Cinayetti."

Sözleri içimde bir şeylere çarptı ve homurdandım, "Peki sen intikam hakkında ne biliyorsun, *leikavi*?"

"Bazen onu asla elde edemeyeceğini bilecek kadar," dedi, sesi gırtlaktan geliyordu, gözleri hafifçe kısılmıştı. "Ve tüm hayatını bunun seni tüketmesine, *zehirlemesine* izin vererek geçirebilirsin ya da kendi ruhunda telafi edebilir ve ilerleyebilirsin."

Bir an için nutkum tutuldu, çenem gergin bir şekilde ona baktım.

"Cezasını tek başına çekmek Horde Kralı'nın sorumluluğundaydı. Çocuğunun ölümü yeterli değil miydi? Neden daha fazla kan dökülsün ki?" diye bitirdi, gözleri *yaşlarla* parlıyordu.

"Sürü, *Vorakkar*'ın bir uzantısıdır. Bir suç intikam getirir ve bir kez geldi mi ondan kaçış yoktur. Bizim dünyamız böyle," diye homurdandım.

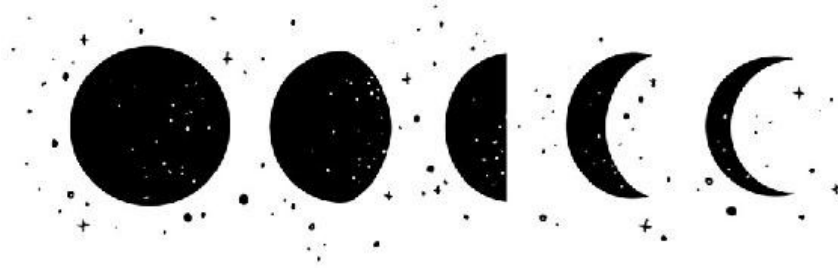
"Ve bazen," dedi, "keşke farklı bir dünyanın parçası olsaydım. Bu değil."

Ailemi düşündüm. Kız kardeşimi, annemi, babamı. Onların çılgınlıklarını, evimize doğru koşarken ciğerlerimin yanışını, panik ve dehşetin midemde çalkalanışını, neredeyse kusacaktım. En çok hatırladığım şey, kız kardeşimin çılgınlıklarını sokaklar öteden duymuş olmamdı. Ve kimse yardımına gelmemişti. Ona zamanında ulaşamamıştım.

İçimde bir burukluk vardı.

"Benim de aynı şeyi dilemediğimi mi sanıyorsun, *Kalles*?" Homurdandım. "Dediğin gibi, ruhunda telafi etmelisin... ve ilerlemelisin."

ON İKİNCİ BÖLÜM

G Güneş alçalırken gökyüzünde eski çizgiler parıldıyordu. Görmeyi özlediğim bir şeydi. Ölü Dağ'ın altında gökyüzünden, yeryüzünden.

Sanki güneşin batışını, bir günün daha bitişini kutluyorlarmış gibi, pırıl pırıl, uçuşan izler üzerimizde dans ediyordu. Bu nadiren gerçekleşen bir olaydı.

Çok güzeldi. Nefes kesiciydi. Altın güneşin ışınlarını yakalayan dalların parıltısını ve değişimini izlemek için yüzümü geriye doğru eğdiğimde, sürü kralının gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım. Yakında Ölü Dağ'ın altına geri dönecektim. Yakında gökyüzü bir kez daha elimden alınacaktı, bu yüzden yapabiliyorken tadını çıkarabilirdim. Kırmızı bakışları enseme diken diken etse bile.

Çevremde, solumuzda beliren ormanı gördüm. Karanlığı beni endişelendiriyordu. Ghertun, orada gizlenen yaratıklar yüzünden buraya Ölü Orman derdi. Çünkü oraya giren hiçbir Ghertun geri dönmezdi.

Bu yüzden, Çılgın Horde Kralı *pirokisini* kenara doğru yönlendirdiğinde, "Lütfen, oraya girmek istemiyorum" dedim.

Sanki hiç konuşmamışım gibi hiçbir şey söylemedi ve çok geçmeden boynumu yukarı kaldırıp girişini koruyan ağaç sırasına bakmaya başladım. Gün batımının parıldayan, değişken dalgaları çok geçmeden asma yüklü dallarının gölgeli gölgelikleri tarafından engellendi.

"Kakkari kaderimizi biz daha bu dünyaya gelmeden önce yazıyor," dedi sesi. Şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Her zaman bu kadar korkmamalısın."

Yutkundum. Buna inandığımı sanmıyordum. Çünkü eğer öyleyse, Kakkari zalim bir tanrıçaydı. Her ikisi de sadece ailelerine sevgilerini vermiş olan babamın ölümünü, büyükannemin ölümünü yazmışken nasıl farklı düşünebilirdim? Köylülerimizin sayısız ölümüne ne demeli? Onlar anlamsız, korkunç cinayetlerdi. Ya da kız kardeşimin Ghertun *sibi* tarafından katlanmak zorunda kaldığı korkunç şeyler?

"Bugün ölmem gerekiyorsa, yaptığım hiçbir şeyin önemi olmayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"*Lysi*," diye kesik kesik cevap verdi.

Bu duygu beni garip bir şekilde rahatsız etti, hatta incitti. Bu duygular dilimi çözdü ve "O zaman Kakkari'nin *senin* sonunu nasıl yazdığını düşünüyorsun?" diye sordum.

Bir nefes verdi, sırtımı destekleyen kolu sıkılaştı. "Büyük ihtimalle savaşta."

"Kan dökmek ve savaşmak için doğduğunuz için mi?"

Kırmızı bakışları bana doğru kaydı. Bakışlarındaki hazzı beklemiyordum.

Oradaki kötülük.

"*Lysi*," diye mırıldandı. "Başka neden bu dünyada olayım ki?" "Sadece bir katil olduğunu mu düşünüyorsun?"

Homurdandı ama cevap vermedi.

"Yine de sen bir lidersin," dedim usulca. "Bir *Vorakkar*. Eğer sadece öldürmek için yaratılmış olsaydın, Kakkari neden seni basitçe bir savaşçı yapmadı? Neden seni bir kral olarak yarattı?"

Sözlerimin onu etkilediğini anlamak için yeteneğimi kullanmama gerek yoktu. Çenesi gerildi. Gözleri parladı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun, *vekkiri*," diye homurdandı. Onu anlamamıştım. Hem de hiç.

Altımızda, *piroki* durdu. Sürü kralı dondu kaldı.

Kalp atışlarım aniden hızlandı, omurgam karıncalandı. Tehlike mi? Farkında olmadan elim pelerininin kürküne dolandı ve vücuduna yaklaştı.

"Kıpırdamadan dur," diye kulağıma fısıldadı. Göz ucuyla elinin kılıcının kabzasına gittiğini gördüm.

"Ne oldu?" Nefes almaya bile cesaret edemeyerek fısıldadım. "*Jrikkia* paketi."

Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama bakışlarımı çılgınca açıklığın etrafına fırlattım. Ormanda fazla uzaklaşmamıştık ama karanlık ve soğuk olacak kadar uzaklaşmıştık. İşte o zaman ölüm sessizliğini fark ettim. Hiçbir ses yoktu, ne böcek vızıltısı, ne yerde koşuşturan yaban hayatı, ne de ağaçlarda mırıldanan yaratıklar.

İşte o zaman onları gördüm. Karanlığın içinden mücevher gibi parlayan siyah, kırpışmayan gözler. Kalbimi hızlandıran, dehşet içinde geri çekilmek istememe neden olan bir dizi göz.

Tam önümüzdeydiler. Horde Kralı bir *sürü* olduğunu mu söylemişti? Bu da daha fazlası olduğu anlamına mı geliyor?

Ormanın zemininde hafif bir fısıltı sesi sağımızdan geldi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan *Vorakkar* kılıcını kınından çıkardı ve kolunun hızlı ve bulanık bir kavisiyle kılıcı, *aniden* üzerimize atlayan dev bir kara canavarın kafasına sapladı.

Telaş içinde bağırdım. Sonra altımızdaki *pyroki*'nin korkunç bir çığlık attığını duydum ve ikimiz de sırtından fırladık. Canavarlardan bir diğeri kendini *pyroki*'nin böğrüne yapıştırmış, kocaman pençelerini yan tarafına saplamıştı ve çarpışmanın etkisiyle biz de attan düşmüştük.

Düştüğümde yere *sertçe* çarptım ve tüm nefesim ciğerlerime doldu. Nefes nefese kaldım, hava almaya çalıştım, bakışlarım açıklığın etrafında uçuştı, kaç kişi olduklarını görmeye çalıştım.

"Ağaca çık!" diye emretti *Vorakkar*, kara *jrikkia*'yı böğründen itmeye çalışan *pyroki*'sine doğru koşmaya başlamıştı bile. Sürü kralı kanlı kılıcını canavara doğru savurdu ve hâlâ *pyroki*'ye saplanmış olan pençelerinin eklem yerlerini kesti. *Jrikkia* yere yığılırken acı dolu bir homurtu yankılandı ve ardından Çılgın Horde Kralı kılıcının ucunu kafasına sapladı, vücudu gevşedi.

Pyroki'ye dönüp baktığımda, parçalanmış pençelerden ikisi hâlâ böğründen sarkıyordu. Sürü kralının yarattığından siyah kan akıyor, kalın kesikler etini süslüyordu.

Vorakkar başını bana doğru sallayarak, "Nillima, *kassim*," diye emretti. *Pyroki*, korkunç yarasına rağmen efendisinin emrine uydu ve ormanın zeminini titreterek bana doğru koştu.

Bir şekilde en yakındaki ağacın gövdesine tırmanmış, sırtımı ona dayamıştım ve *pyroki* önümde durmuş, pençeleriyle yere vuruyordu. *Beni mi koruyordu?* Gözleri acıdan çılgına dönmüştü, bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

Karanlıktan *bir jrikkia* daha fırladı ve *pyroki*'nin şaha kalkıp iki ayağının üzerine kalkarak ön pençelerini yaratığın gövdesine geçirmesini izledim.

Tiz bir çılgınlıkla yere düştü ve Horde Kralı'nın kılıcı da onu takip ederek kafasını gövdesinden ayırdı.

Sonra karanlıktan ve ağaçların gölgelerinden fırlayan iki tane daha geldi, biri sürü kralının önünde, diğeri de arkasında. Uzun boyunları ve daha da uzun burunları kıpırdamadan, dört ayakları üzerinde sinsice dolaşıyorlardı.

"Dikkat et!" Arkasındaki ilk fırladığında bağırdım.

Tam döndüğü anda, önündeki de saldırdı. O kadar hızlıydı ki bir bulanıklıktı, *jrikkia*'lardan birinin karnına bir çizgi çekti, kan döktü ve tökezlemesine neden oldu. Ama diğeri hırlayarak ona çarptı ve onu ağır bir gümbürtüyle yere düşürdü.

Sürü kralının kükremesini duydum ve sonra *jrikkia*'nın kafası yana kaydı. Yere düştü, ağır ve hareketsizdi. Sürü kralı keskin bir dönüşle boynunu kırmıştı. Sonra kalan son yaralı yaratığa doğru hamle yapmasını ve kılıcını derine saplamasını izledim.

Kalbim boğazıma kaçmış gibi hissediyordum. *Vorakkar* çok hızlı hareket etmişti. Bakışları gölgeleri tarayıp daha fazla *jrikkia* ararken yüz ifadesi acımasız ve odaklanmıştı.

Ancak uzun bir süre sonra ormanın zeminindeki katliama baktı. Dört ölü *jrikkia*, siyah kanları dökülmüş, alçak ışıktaki mide bulandırıcı bir şekilde parlıyordu. Ghertun bu yüzden mi Ölü Orman'dan uzak duruyordu? Bu yaratıklar yüzünden mi? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Sonra bakışları bana geldi, kırmızı, uhrevi ve sonsuz derecede korkutucu. Sözleri bana geri döndü. Öldürmek için yaratılmıştı. Etrafındaki ölü yaratıklar, hızının anısı, her birini tek tek yok ederkenki gözünü kırpmayan kesinliği... Şimdi doğruyu söylediğini biliyordum.

Kılıcını kınına sokmadan önce yere düşmüş canavarlardan birinin tüylerine sildi. *Pyroki'si* hâlâ önümde duruyordu, nefes alış verişini zorlaşmıştı. Acı içindeydi.

Sürü kralı onun yanına gitti, burnunu okşadı, ona Dakkari dilinde anlamadığım yumuşak sözler mırıldandı. Sonra onun yanına geldi, yaraya baktı, çenesi gergindi. Parçalanmış *jrikkia* pençelerini ondan kopardı, ikinci bir bakış atmadan yere bıraktı ve arkalarında beş derin yara izi bıraktı.

Sonunda sesimi buldum. "İyi olacak mı?" diye sorarken sesim titriyordu. "*Lysi*" derken sesi gırtlaktan geliyordu, boğuktu.

Göğsü kan içindeydi. "İyi misin?"

Bu soru onun dönmesine neden oldu. Saldırıdan sonra gözleri daha parlak görünüyordu. Sanki savaş onu *canlandırmıştı* ama bunun doğru olamayacağını biliyordum. Eğer bundan hoşlandıysa bu korkunç bir gerçek olurdu.

"Kakkari'nin beni sadece bir paket *jrikkia* ile bitirmeyeceğine inanmak istiyorum, *leikavi*."

Sadece bir dakika önce ölümden bahsettiğimizi düşünmek tüyler ürperticiydi.

"Sen burada olmasaydın," dedim sessizce, kollarımı gövdemin etrafına sıkıca sararak ve titreyerek, "beni öldüreceklerdi."

Buna bir şey demedi.

Onun yerine bakışlarımı kırarak omzunun üzerinden yere saçılmış ölü yaratıklara baktı.

"Bu gece burada dinleneceğiz," diye karar verdi.

"Burada mı?" Sesimi yükselterek sordum. Hâlâ yaslandığım ağaç gövdesinin etrafına baktım. Ağaçların arasından hâlâ ovayı görebiliyordum. Açık alan, altın rengi güneş ışığı. "Bundan sonra bile mi?"

"Dökülmüş *jrikkia* kanından daha iyi bir koruma bulamayız," diye bilgilendirdi beni, "yine de burada başka bir sürü olsaydı şaşırırdım."

Kaşlarımı çattım. "Yani Ölü Orman'da yaşamıyorlar mı?"

"Ölü Orman mı?" diye tekrarladı kaşlarını kaldırarak. Keskin bir nefes verdi. "*Nik*, onlar doğuda yaşıyorlar. Yine de her yıl daha da batıya geliyorlar gibi görünüyor."

"Daha önce Dakkar'da gördüğüm hiçbir canavara benzemiyorlar," dedim usulca, kendimi yavaşça gövdeden sıyrarak.

"Killup tarafından getirildiler. Bunlar onların yaratıkları." Anlayış doğdu. Killuplar bu bölgede yaşayan başka bir ırktı.

Dakkar, Ölü Topraklar'dan bile daha doğuda yaşıyordu. Ölü Dağ'ın altında birkaç tane görmüştüm. Onlar da Ghertun'un köle işaretini takmışlardı.

Pyroki'sinin etrafından dolaştım.

Beni utandırdı ama "Teşekkür ederim. Korumanız için."

Söylediklerimde ciddiymdim. Eğer bu yoldan gitmiş olsaydım, bir sürü beni bulsaydı, geldiklerini bile göremeden paramparça olurum.

"Öldürdüğüm için bana teşekkür etme," dedi, sesi hırıltının sınırındaydı. "Sana ne olduğumu zaten söyledim."

Sözlerinden ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ama *pirokisine* doğru ilerledi ve onun yanına bağlanmış ağır seyahat çuvallarını kaldırdı. Ona Dakkari dilinde bir şeyler mırıldandı ve kadın yavaşça ormanın zeminine uzandı.

"Yardım edebilir miyim?" Ben sordum.

"Su derisini ve *uudunu* getir," dedi başını atılmış çuvala doğru sallayarak.

Çantanın önünde diz çöküp ikisini de derinliklerinden çıkarırken kendi acımı unutmuştum.

Sonra gelip *pirokininin* yanında diz çöktüm ve çuvaldan altın ateş kabını alıp ateş yakmaya başlamasını izledim. Ateş canlandığında, yardım edemedim ama düşmüş bir *jrikkia*'ya, onun açık kara gözlerine baktım. Bir bakıma onun için üzüldüm. Canavarlar ve hayvanlar bizim gibi değildi. Öldürmek için öldürmezlerdi. Aç olduklarında hayatta kalmak için öldürüyorlardı.

Öne doğru uzanarak *jrikkia*'ya doğru eğildim ve açık bakışlarını kapattım, parmaklarım sivri kulaklarının etrafındaki inanılmaz yumuşak kürke doğru sürüklendi.

Gözlerim yaşardı. Belki de dehşetten, şoktan arta kalan duygular... ve biz yaşayabilelim diye bu yaratıkların ölmesi gerektiğine dair üzüntü. Ama bu dünyanın işleyişini anlıyordum. Acımasız ve adaletsizdi. Sadece nefes aldığım için mutluydum.

Sürü kralı beni izliyordu, bakışlarında titreyen ateş gözlerini erimiş kor gibi gösteriyordu. Yavaşça elimi canavardan çektim ve dikkatimi tekrar *pirokisine* çevirdim.

Merakımdan, gücümün *pyroki* ve benim aramda oluşmasına izin verdim. Yeteneğimi daha önce hiçbir yaratık üzerinde denememiştim, sadece Dakkari, insanlar ve Ghertun üzerinde denemiştim. Enerjiyi aramızda topladığımı hayal ettim ve ittim, boşluğa doğru ittim... odaklandım...

Hiçbir şey bulamadım.

Tek taraflı bağlantıyı kestim, omuzlarım hafifçe çöktü. Belki de onun acısını hafifletebilirdim. Ne de olsa beni korumaya yardım etmişti.

Horde kralına dönüp baktığımda kılıcını alevlerin içinde ısıtıyordu ve

midem bulandı. Bu iyileştirme yöntemini biliyordum. Gözlerim

Pyroki'nin yan tarafındaki yaralara geri döndü ve efendisinin gördüklerini gördü. Yanındaki en derin kesik henüz pıhtılaşmamıştı. *Bütün* yaralar derindi.

"Bunu yapman gerekecek," diye homurdandı. "Onu zapt edecek kadar güçlü değilsin."

İlk tepkim protesto etmek oldu ama bunun bir faydası olmayacağını biliyordum. O haklıydı. Bunu yaparsam ona faydalı olabilirdim ama benden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret edebilirdi.

"*Lysi*?" diye homurdandı.

Yutkundum, içim

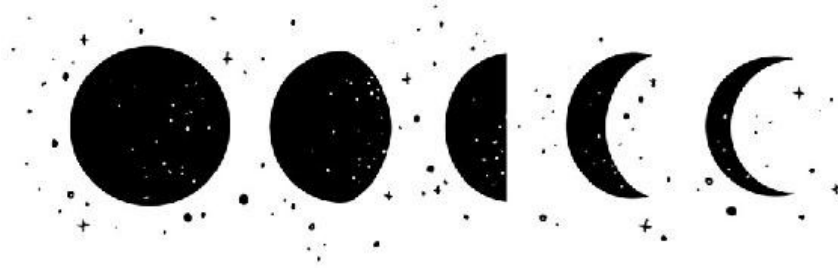
çalkalanıyordu. "Yapacağım."

Başını salladı.

"Cesur *Kalles*."

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I Sonunda terlemiştim ve *piroki* gerçekten de bu yüzden benden daha çok nefret ediyordu.

Ama iş bitmişti ve yaraları temizlendikten sonra mühürlenmişti. Arkama yaslandım, kendimi garip bir şekilde hasta hissediyordum, yanık et kokusu hâlâ burnumda tütüyordu. Sürü kralı hâlâ yaratığının yanında diz çökmüş, böğrüne kalın bandajlar sarıyordu.

Yaratığı önemsiyordu. Son derece. Bu çok açıktı. Ondan hoşlanmasam ya da ona güvenmesem de, ona olan bariz sevgisi beni ona karşı yumuşattı. Eğer sevebiliyorsa, kalbinin sadece boş karanlık ve nefretten ibaret olmadığı anlamına geliyordu.

İş bittikten ve *piroki* gözlerini kapatıp dinlendikten sonra *Vorakkar* ayağa kalktı ve "Burada kal. Kısa süre sonra döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?" Hafif bir telaşla sordum, hâlâ daha önce tükettiğim kurutulmuş etin kalıntılarının yeniden ortaya çıkacağını hissediyordum.

Başını ağaçların gölgeli çizgisine doğru salladı. "Yıkanmak için. Çok uzakta olmayan bir dere var. Sana su getireceğim ve sonra yemek yiyeceğiz."

Pyroki'nin yaralarını yıkamak için kullandığımız su derilerini toplamak için eğildi... ve sonra sinsice uzaklaştı. Sert ayak seslerini duyabiliyordum ve gölgelerin içinde kaybolurken kuyruğunun sallanışını gördüm.

Sonra yalnız kaldım. *Jrikkia*'ların cesetleri ağacın dibine yığılmıştı; kararmış kürklerden oluşan grotesk ve rahatsız edici bir yığın. Daha da yaklaştım.

dizlerimi göğsüme çekip bekledim. Ateş yüksek sesle çatırdadığında sıçradım.

Uzaktan bir şırıltı sesi duyduğumda gerildim ama sonra bunun sadece su olduğunu fark ettim. Ara sıra su sıçramaları duyuyordum, rahatlatıcı olacak kadar yakındı.

Gözlerim *jrikkia* yığınınına geri döndü.

Ancak şırıltı durduğunda ve ondan sonra uzun süre ses gelmediğinde ellerimin titrediğini, gözlerimin sürü kralının kaybolduğu iki ağaç gövdesi arasına dikildiğini fark ettim.

Ne yapıyor bu? diye merak ettim, karnım yine korkuyla çalkalanmaya başlamıştı. Ağaçların gölgesi arkamda hışırdadığında, omurgam karıncalandı ve sonra tüm vücudum tepki olarak protesto etse de ayağa kalktım. *Pirokiden* düştüğüm için kığım zonkluyordu. İç baldırlarımdaki et, pantolonumun derisi ona sürtündüğünde çığlık attı ama yine de aceleyle ilerledim.

Bu belki de aptalca bir şeydi ama açıklığın ötesine geçtim ve kalın ağaç hattının ötesini taradım. Uzağa gitmeme gerek yoktu. Dereyi buldum - haklıydı, gece kamp yapacağımız yerden çok uzakta değildi- ve sonra durdum, bakışlarımı dolambaçlı, şırıltılı su boyunca takip ederek aradım.

Onu bulana kadar.

Ve bunu yaptığımda ağzım kurudu, gözlerim büyüdü ve hemen bir ağacın geniş gövdesinin arkasına saklandım, sert kabuğu sırtıma acıyla bastırıyordu.

Başını bana doğru çevirmişti ve beni duymamış olması için dua ettim. Gözlerim görmeden karanlığa bakıyordu. Yaptığı şeye kısa bir süre ara vermişti ve sonra tekrar pürüzlü pantolonunu duydum, yumuşak bir şekilde nefes alıp verdiğini ve ardından belirgin bir ritmik ses çıkardığını.

Ne yapacağımı bilemedim. Açıklığa dönersem beni fark edeceğinden korkuyordum. Yaklaştığımda beni duymamış olmasının bir mucize olduğunu düşündüm ama belki de zevkten kendini kaybetmişti.

Yüzüm alev alev yanıyordu. Ritmik sesler hızlandıkça nefes almaya cesaret edemiyordum.

Görmek istiyorum, diye düşündüm. İsteğimi inkar etmedim ve karnımda çiçek açtı. Kendime bunun merak olduğunu söyledim. Erkekleri, Dakkari erkeklerini, *onu*. Başka bir şey değil.

Yavaşça, önüm gövdeye yaslanana kadar gövdeye doğru döndüm. Ve küçük bir nefesle arkasından baktım.

Sürü kralı başını arkaya yatırmış, altın boğazının uzun ve güçlü sütunu ortaya çıkmıştı. Üstünü başını temizlemişti, saçlarından çıplak omuzlarına su damlıyordu. Bir elini derenin yanındaki bir kayaya dayamıştı, sırtı eğikti. Diğer eli ise kalçalarının arasında çalışarak kalınlaşmış aletini okşuyordu.

Meme uçlarım tuniğimin altında hemen gerildi ve malzemeye sertçe çarptı. Karıncalanma hissi karnımdan cinsel organıma doğru ilerleyerek içimi ısıttı. Daha önce ne zaman hissetmiş olsam, uyarılma hissini hep sevmişimdir. Aklımı başımdan alıyordu. Gücüne sürekli hayranlık duymuştum ama onu daha fazla keşfetmek için her zaman çok tereddüt etmiştim.

Sürü kralının kendini tatmin etmesini izlemenin beni tahrik ettiği gerçeği üzerinde durmadım. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemediğim için görmezden geldim.

Ve ben sadece izledim.

"Vok," diye tısladı usulca, kalçaları sarsılıyordu ve hain küçük kalbim zevkle sıçradı, nefesim daha hızlı geliyordu.

Daha iyi görebilmek için yer değiştirdiğimde, ağacın sert kabuğu meme uçlarımda gezindi ve bu hisse karşı dudağımı ısırardım. Bunun uyarılmanın gücü olduğunu biliyordum. Çünkü onun *pyroki'sinin* kanıyla kaplıydım, *jrikkia* tarafından saldırıya uğramıştık, benim için dehşet verici olmaktan başka bir şey değildi... ve yine de, nefesini tutmuş, meme uçlarımı lanet olası bir *ağaca* sürtünerek, elinin şişmiş sikinin üzerinde hızlanıp sonra yavaşlamasını izliyordum.

Tahrik olmak tehlikeliydi.

Yine de bitmesini istemiyordum.

Vücudu daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. Yara izleri savaşlarını anlatıyordu - ne kadar karanlık olursa olsun duymak istediğim *hikâyelerdi* bunlar - kasları, hayatı boyunca yeterince kan dökmüş savaşçı bir krala yakışır şekilde mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve bilenmişlerdi. Beni korkutuyordu, evet. Aynı zamanda beni *büyüliyordu*.

Bir titremenin onu sarmasını, alçak bir hırıltının yükselmesini, elinin hızlanmasını izledim.

Dudaklarımı yalayarak yaklaştım ve parmaklarımı ağaç kabuğunun üzerinde kaydardım.

Sonra gözleri tembelce açıldığında -karanlıkta parlayan o ikiz, kırmızı küreler- neredeyse nefesim kesildi ve bana doğru baktı. Kalbim küt küt atmaya başladı, tekrar ağacın arkasına saklandım, kendime lanet okuyarak

alnımı ağacın gövdesine dayadım.

Beni görmüş müydü? Merak ettim. Emin olamadım.

Aptal, diye düşündüm, vücudum zonklarken bile dudağımı ısırdım.

Fark edildiğimi biliyordum çünkü orman tekrar sessizleşti. Elinin etine değme sesi kesildi, pürüzlü pantolonu sona erdi.

Tek umudum o beni bulmadan önce kaçabilmektir. Nereye gittiğini görmek için tekrar baktığımda, dere kenarındaki boşluk boştu.

Boynumun arkası karıncalandı. Onu duymadan önce sıcaklığını hissettim, teninin kokusunu aldım.

Sonra dudakları kulağımın hassas kabuğunu okşayarak kulağımı tırmaladı: "Şimdi de casusluk mu yapıyorsun, *leikavi*? Eğer izlemek istiyorsan, sadece sorman yeterliydi."

Beni ağaca doğru sabitlediğinde nefesim kesildi. Yanağım ağaca yaslansın diye yüzümü çevirdim ve saçlarımı yana doğru taradığımda nefesimi içime çektim, ensemde serin bir esinti oluştu.

"Sana orada kalmanı söylemiştim," dedi, sesi daha karanlık bir hal almıştı. "Bu ormanda *jrikkia*'dan çok daha tehlikeli şeyler var."

Senin gibi mi? Sessizce merak ettim.

Kalçaları beni gövdeye sıkıca bastırdı ve bunun gücü kasıklarımın baskı uyguladı. Dudağımı ısırdım. Nefes nefese kalmış ve beni keşfettiği için utanmış olsam da, misilleme olarak ne yapacağından korksam da, o sıcak, derin, çiçek açan uyarılma beni terk etmemişti. Bir parça bile.

Birden kalçaları daha sıkı bastırdı ve ağacın kabuğu kalçalarımın arasındaki, sadece karanlıkta ve yalnız kaldığımda keşfettiğim -ki bu neredeyse hiçbir zaman olmadı- zevkli noktayı uyardı.

Dilim ağzımın çatısına yapışmış gibi hissediyordum. Tunığimin kumaşının arasından onun sert, sıcak uzunluğunu hissettim. Benden çok daha uzundu ve siki sırtıma baskı yapıyordu.

"İzlemek ister misin, *leikavi*?" diye mırıldandı, öne doğru eğildi ve ensemdeki deriyi ısırdı. Kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oldu. "Çünkü boşalmaya ihtiyacım var. *Umutsuzca*."

Yine de tek kelime etmedim. Gitmek istiyordum... ama yine de *gitmedim*. Kolayca gücümü kullanabilir, duygularını değiştirebilir ve beni serbest bırakmasını sağlayabilirdim.

Yine de yapmadım.

Sürü kralı yanıma kaydı ve kalçalarımındaki baskı azaldı ama omzu ve göğsünün yan tarafı beni yerimde tuttu. Gözlerim aşağıya kaydığında titreyen bir nefes çektim. Aleti belimin yanındaydı ve hâlâ pantolonundan sıyrılmamıştı.

Bilinçsizce, parmaklarım gövdeye doğru kıvrıldı. Aletin başı büyüktü ve tohumunun başlangıcıyla parıldıyordu. *İri*, kalın ve uzundu. Şaftının tabanının hemen üzerindeki küçük bir çıkıntı şişmişti. O kadar uyarılmıştı ki, siki uzun, kıvrımlı bir kavisle neredeyse tamamen karnına bastırılmıştı.

Eli yukarı doğru okşamadan önce tabana geldi ve başın etrafını sıktı. Tohumundan bir damla yan tarafa yuvarlandı ve ben onu takip ettim. Keskin bir şekilde nefes verdi, göğsünü titreten küçük bir inilti, kendi bedenimde zonkladığını hissettim.

"*Vok, leikavi*, bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum," diye inledi.

Başım dönüyormuş gibi hissediyordum. İlk başta çok korkutucu olan karanlık orman şimdi farklı hissettiriyordu. Değişmişti. Tuhaf. Alternatif bir aleme, alternatif bir *dünyaya* girmişiz gibi hissettiren sessiz bir sessizlik.

Başı öne düştü. Sıcak nefesi enseme yayıldı. Akıntıdan hâlâ ıslak olan saçları öne düştü ve tuniğimi ıslattı. Kokusu -sıcak ve misk kokusu- her yanıma sarmıştı. Dilimle onun tadını alabileceğimi hissettim.

Tohumundan bir damla daha yükseldi ve homurdandı, boyu sıkıllı yumruğunun arasından kayana kadar kalçalarını ileri doğru yumrukladı.

"Bir gün daha dayanamazdım. Ve savaşmak her zaman sevişme isteği uyandırır," diye geveledi. Dudakları boğazımın kenarına geldi. "Küçük kalp atışlarını hissedebiliyorum. Hızlanıyor. Söyle bana... yine korktuğun için mi? Yoksa bir erkeğe ihtiyaç duyduğun için mi?"

Bir nefesi geri yutarak, başparmağının ucunu baştaki yarığın üzerinde gezdirmesini kapüşonlu bakışlarla izledim. Kuru dudaklarımı yalayarak ıslattım.

Karanlık kahkahası kulaklarımı doldurdu, etrafımızdaki gerilimi ısıttı. "Amin beni izlemekten ıslanmış, *leikavi*? Öyle değil mi? *Kokusunu* alabiliyorum. Vücudun yalan söylemiyor."

Kaba sözleri beni zar zor etkiledi. Uyarılmanın, ona teslim olma *isteği* uyandıran sıcaklığın o kadar derinlerindeydim. Kendi bedenimde bir yabancı gibi hissediyordum... ve beni en çok korkutan şey olabilecekler değildi. Olmasını *istediğim* şeydi.

Yine de bana dokunmadı. Vücudum zonkluyor, tenim uğulduyor, seksim neredeyse acı verecek kadar keskin bir şekilde karıncalanıyordu. Bunun yerine, kalçaları yumruğunu daha hızlı becerdi, nefes alış veriş daha düzensiz ve yorucu hale geldi.

"*Vok, vok!*" diye küfretti, sesi uzun bir iniltiye dönüşmüştü. "Ben gidiyorum-"

Boğazından beklenmedik bir şekilde sert, kısa bir böğürtü koptu. Alnı düştü ve dişlerini kulağımın hemen arkasındaki boşlukta hissettim, beni ısıırıyordu ama acıtacak kadar değil. Sadece *iz bırakacak* kadar.

Benden gelen tek ses, sikinin seğirmesini ve genişlemesini izlediğimde bir sızlanmaydı... ve sonra süt beyazı tohum ipleri ucundan şiddetle patladı. Harap olmuş iniltileri tenimde titreşiyor, vücudu zonkluyor ve sallanıyordu ve onun özü önümüzde yere damgasını vurmuş, ormanın zemininde parıldıyordu.

Sonra sessizlik geldi. Elini çekti ama alnı hâlâ bana dönüktü. Göğsünün güçlü kütlesi, aldığı her hızlı nefeste sırtımı okşuyordu.

Sersemlemiş gibiydim, yavaşça göz kırpıttım. Parmaklarım hala kendi küçük pençelerime kıvrılmıştı. Sanki *bir şeye* bir dokunuş uzaktaymışım gibi hissediyordum. Neye benziyordu? Onun zevki mi?

"*Git,*" diye kulağıma hırladı. "Seni bu ağaca karşı becermeden önce geri dön. Ve bu sefer *orada kal.*"

Beni bıraktı ve neredeyse tökezliyordum. Dizlerim titriyordu. Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda, yüzümde gördüğü hangi ifadenin çenesini sıkıştığını ve burun deliklerini açtığını merak ettim.

Bir sonraki an, bana sırtını döndü, dereye geri döndü, giderken bitmiş horozunu pantolonunun içine soktu.

Sağduyum geri geldi. Utanç ve mahcubiyet hemen onu takip etti.

Arkama bile bakmadan kaçtım ve *pirokinin* yattığı açıklığa doğru koşmaya başladım. Boynum diken diken olsa da arkama bakmaya zahmet etmedim.

İleride ateşimizin altın ışıltısını gördüm. Sık ağaçların arasından geçtiğimde gri bir gölgenin hareket ettiğini gördüm. Ölü *jrikkia* yığınının yanında çömelmiş olan gri bir gölge... ve gölge arkasını döndüğünde gözlerini gördüm ve hatamızı çok geç fark ettim.

Vorakkar jrikkia'nın gezegenimize Killup tarafından getirildiğini söylemişti. Ancak, bize saldıranların, evlerinden çok batıya sürüklenen vahşi bir sürü olduğunu yanlışlıkla varsaymıştı.

Şimdi onların Killup'ın *keşif* ekibi olduğunu anladım.

İnce, yontulmuş bir taş bıçak arkamdan boğazıma doğru geldi, ucunu ıslak bir şey süslüyordu. Zifiri siyah gözlü gri gölge bana yaklaşırken iki çift pürüzsüz, soğuk el kollarımı iki yandan kavradı.

Sağımnda bir hareket oldu. Sonra soluma.

Ağaçların arasından daha fazla Killup çıktı, ayakları ormanın zemininde sessizdi. Koyu gri tenlerine karşı giysilerinin sadece fısıltısını duydum. Ondan fazla saydım, erkek ve dişi, hepsi de taş kılıçlarını çekmişti. *Vorakkar'ın pyroki*'si bile onları duymamıştı. Hâlâ ateşin yanında uyuyordu.

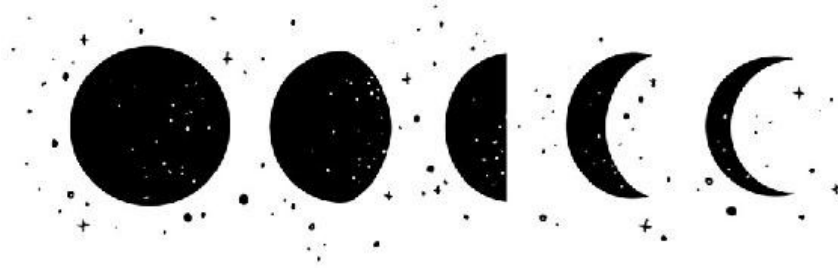
Ölü *jrikkia* yığınının yanında, gördüğüm ilk Killup bana yaklaştı. Liderleri mi? Kıyafeti diğerlerinden biraz daha koyu bir gri tonundaydı ve boğazına siyah bir kumaş bant takmıştı.

Yaklaştığında korkmuş yüzümün gözlerine yansıdığını gördüm. Bana dikkatle bakarken başını eğdi. Boynunun kenarlarındaki solungaçlar açıldı.

O anda çığlık atmak için çok geç olabileceği aklıma geldi.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BNe olduğunu anlayamadan, *Vorakkar* altın hançerlerini çekmiş bir halde ağaçların arasından fırladı. Tek bir ses bile çıkarmadı. En yakındaki Killup'ın boğazına nişan aldı.

"Bekle," diye soluk soluğa bağırdım, boynum tenime sıkıca tutulan taş bıçağa bastırıyordu. "Yapma!"

Ölmelerine gerek yoktu. Hiçbirinin yoktu.

Sürü kralı sözlerim karşısında kısa bir süre tereddüt etti... ama bu ona pahalıya mal oldu. Saldırmaya niyetlendiği Killup, tehlikeyi fark etmiş bir şekilde dönerek uzaklaştı ve beş Killup onu savunmak için atladı. Tek bir vücut gibi sessizce hareket ediyor, kendi kılıçlarını Horde King'in korunmasız etine saplıyor gibiydiler.

O kolayca kaçtı ve ben de çılgınca yeteneğimin enerjisini artırarak liderle aramdaki boşluğu doldurdum.

Tam olarak hazır olmasa da Killup'ın zihnine girdim ve bulduğum şey karşısında göz bebeklerim büyüdü. Garip bir şekilde sakindi. *Jrikkia*'sının katledilmesine üzülmüştü ama ölümlerini kabullenmişti. Arkadaşı Killup için korkuyordu çünkü *Vorakkar*'ın kim olduğunu biliyordu... ama gerekirse onları kaybetmeye de hazırdı. Ölmeye *hazırdı*.

Sadece bir anlık bir duyguydu ve sonra değişti. Savaşmaya karar verdiğini, Killup'ına sürüye katılma emri vereceğini ve Horde Kralı'nı tek bir darbeye alaşağı edeceğini hissettim.

Bir an bile kaybetmeden araştırdım ve zorladım. Zihin değiştirmenin soğuk, ürkütücü hissi asla alışabileceğim bir şey değildi. Bunun ne kadar doğal olmadığını, ne kadar istilacı olduğunu biliyordum. Ama şu anda-

ve bunu yapmayı seçtiğim tüm anlarda müdahalemin gerekli olduğunu hissettim.

"Bizi rahat bırakın," dedim usulca ve liderin bakışları tekrar benimkilere kaydı. Boynundaki solungaçlar alevlendi. İsteğim karşısında zihninde beliren garip kızgınlığı hissettim. Biraz direnç hissetsem de daha sert ittim. Şimdiden şakağım zonklamaya, görüşüm dalgalanmaya başlamıştı. "Biz sadece buradan geçiyoruz. *Jrikkia*'nız için üzgünüm ama bize saldırdılar. Başka seçeneğimiz yoktu."

Bağlantı kesilmeden önce son bir kez daha iterek uzaklaştım.

Killup lideri, sürü kralının etrafını saran beş Killup'a seslendi. Ben onun zihninin içindeyken, bir Killup'ın yaralandığını gördüm.

-Omzunda derin bir bıçak yarası vardı ve diğerlerinde de Horde King'in hançerlerinden kesikler vardı. Ama yine de sayıca ondan üstündüler. Kıvrak ve güçlü olmalarına rağmen Killuplar küçük varlıklar değildi. Dakkari de öyle. Ama insanlardan farklı olarak Killup, Dakkari'nin boyuna denkti... ve görünüşe göre Horde kralında da benzer yaralar gördüğüme göre güçlerinin bir kısmı da onlara denkti.

Kırmızı gözleri, liderlerinin emriyle kendisine doğru ilerlemeyi bırakan rakiplerine dönmeden önce benimkileri bulduklarında parladı.

Zihnimdeki acı arttıkça mide bulantısı da karnımı doldurmaya başladı.

Bu gerekliydi, karar verdim. Kimsenin ölmesine gerek yoktu. *Jrikkia* zaten canını vermişti. Daha fazla kan dökülmesine gerek yoktu.

"Bir insan neden bir *Vorakkar*'la seyahat ediyor?" diye bir ses geldi, hışırtılı ve sessiz, fısıltıdan başka bir şey değildi.

Lidere geri döndüm.

"Killup neden bu kadar batıda?" Cevap olarak geri döndüm.

Başını tekrar eğdi. Zihnine girdiğimde, hiçbir kötülük ya da kötü niyet hissetmemiştim. Bize zarar vermek istememişti... ama Killup arkadaşlarının hayatlarını korumak için bunun gerekli olduğunu düşünmüştü.

"*Jrikkia*'nız için üzgünüm," dedim ona bir baş dönmesi dalgası beni sallarken. Beni yerinde tutan iki Killup beni dik tuttu.

Liderin eğik başıyla birlikte elleri çözüldü. Etime saplanan hançer de öyle.

Alçak bir hırıltı açıklıkta yankılandı. Güruh kralından geliyordu. Gözlerindeki bakış ve Killup'a doğru titreşmeleri midemi korkuyla çalkaladı. Hesap yapıyordu. Kan istiyordu ve bunu elde etmeye niyetliydi.

Ona doğru koştum, ona ulaşmak için Killup sırasına doğru ilerledim. Birkaç dakika önce, hayatımın en erotik, tehlikeli ve tahrik edici anında karşımda olması bana gerçeküstü geliyordu.

Geçici barışı tehdit edecek bir saldırıda bulunmadan önce enerjiyi bir kez daha topladım, ancak acısına karşı dişlerimi sıktım. Sanki şakağıma bir hançer saplanıyor ve beynimin içinde sürükleniyordu.

İttim, içindeki o tanıdık kargaşayı buldum. Kalıcı karanlığı, *öfkeyi*. Kan dökmeye ihtiyacı vardı. Buna bir *merhem* gibi ihtiyacı vardı.

Sana ne oldu böyle? Merak ettim.

Elimden geldiğince kana susamışlığını yatıştırdım ve kendimi sabitlemek için bir elimi göğsüne bastırdım. Elim göğüs kafesindeki derin bir kesikten akan siyah kana bulandı ve etine bulaştı.

"Bize zarar vermek istemiyorlar," diye fısıldadım, görüşümde kıvılcımlar çakarken bakışlarını tuttum. "Her şey yolunda."

Kaşları çatıldı. Boğazımda safra yükselirken bile zihnine daha sert girdiğimde kaslarındaki gerginliğin hafiflediğini hissettim.

"Lütfen," dedim sallanarak. "*Hanniva*."

Burnumun altında bir damlama hissettim ve parmaklarıyla ileriye doğru uzandı.

Kırmızı kan onlarla birlikte geldi.

"*Leikavi*," diye homurdandı, sesi hafifçe telaşlıydı. "Onlara zarar verme, sürü kralı," dedim.

Son enerjimle onun zihninden uzaklaştım, görüşüm kararırken nefes nefese kaldım. Dizlerimin bağı çözüldü ve düştüm.

Hatırladığım son şey kollarının beni sardığıydı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

T *Kalles*'in düşmesiyle birlikte Killup'ın çoğunluğu ormanın karanlığına karıştı.

"Ona ne yaptın?" Hırladım, gözlerim açıklıkta kalan tek Killup'a kaydı. Bir erkek, konuştuğu kişi.

Kollarımda gevşekti ve onu ateşe doğru taşımak için hançerlerimi yere bıraktım. Ona baktığımda burnundan kırmızı kan akıyordu. İnsanların kırmızı kanadığını bilmiyordum. Bu görüntü karnımın derinliklerinde bir huzursuzluk yarattı.

Çok solgundu. Her zaman öyleydi ama sanki son rengi de derisinin altından süzülüp gitmişti.

"Bunu biz yapmadık," dedi erkek, sesi o kadar yumuşaktı ki kalp atışlarımın uğultusundan neredeyse onu duymuyordum. "Sana söz veriyorum."

Keskin bir nefes verdim. Sanki onun sözleri benim için bir şey ifade ediyordu.

Kılıcım Nillima'nın yanında duruyordu ve *kalleleri* yere bıraktıktan hemen sonra onu kınından çıkardım.

Killup'a dönerek onu aramızda eğittim.

Siyah, cam gibi gözleri aşağıya doğru kayarken göz kapakları seğirdi. Ayakta kaldı, uzun kolları hâlâ yanlarındaydı. Kalçasının etrafındaki banda sıkışmış taş bıçağı için hareket etmedi.

Killup'a aşınaydım. Hatta sürülerim arasında yaşayan bir tane bile vardı, belki de sürüler arasındaki tek Killup'tı, ancak *Vorakkar*'larının takdiriyle karakollara kabul edilen birkaç tanesini biliyordum.

"Sen onların lideri misin?" diye sordum. Yine yapacağını yapmıştı. Öfkem körelmişti. İçimdeki o çılgınca şey, kan isteyen o canavar sakinleşmişti. Kanının sebebi bu muydu? Çöküşünün nedeni bu muydu?

"*Vorakkar*," dedi Killup, bakışları tekrar aramızda tutulan kılıca kaydı. "Sana söylediği gibi, sana zarar vermek istemedik."

Göğsümdeki yaradan akan kan aksini söylüyordu.

"*Sarl*'ımızın katledildiğini görünce şaşırdık."

Sarl? Düşündüm. Sonra hatırladım. Killup'ın *jrikkia* dediği şey buydu.

"*Pyroki*'me saldırdılar," diye homurdandım. "Bize pusu kurdular. Hepsini öldürdüğüm için pişman değilim ve bunu yine yaparım."

Boynundaki et yarıkları alevlendi ve gerildim. Bazı Killupların solungaçlarıyla havaya toksin yayma yeteneğine sahip olduğunu biliyordum, ancak bunun isteyerek olup olmadığını bilmiyordum.

"Düşündüğümden daha uzağa gittiler," diye cevap verdi ve solungaçların bir kez daha kapanmasını izledim. Yine de mesafemi korudum. "Onları arıyorduk."

"Diğerlerini nereye gönderdin?" diye sordum.

"Uzağa," diye cevap verdi. "Senden uzağa."

Zeki erkek.

"O zaman neden kaldın?" Homurdandım.

Bakışları arkamdaki *vekkiri kalles*'e kaydı.

"Merak," dedi, beni şaşırtarak. Başını eğdi. "Bir insanla mı yolculuk ediyorsun? Süründen uzağa mı?"

Bakışlarım daraldı, Killup'ı ağaçların arasından gördüğümden beri, *leikavi'nin* boğazına bir bıçak dayadıklarını gördüğümden beri ilk kez net düşünmeye başladım. Onu koruma ihtiyacı, bu duygunun vahşiliği *beni* bile şaşırtmıştı.

İsteksizce kılıcımı indirdim ve kalçamda kınına soktum. Ben bunu yaparken Killup rahatlamış görünüyordu.

Killup hiçbir zaman düşmanımız olmamıştı. Kendi içlerine kapandılar, yasalarımıza uydular ve Kakkari'ye ve dünyamıza saygı duydular.

Ancak bu, bir sürünün neden bu kadar batıda olduğunu açıklamıyordu. Bissa'yı birkaç yıl önce bulduğumda, sürümün tek Killup çocuğu, terk edilmiş ve aç bir bebektir. Bir *darukkar* ve karısı Bissa'yı yanlarına almış, kendi çocukları gibi büyütmüş ve sevmişlerdi.

"Sürümün nerede olduğunu nereden biliyorsun?" Arkamdaki *vekkiri*'ye dönerek sordum.

"Çok uzaklara yolculuk ettik. En son yarım ay önce güneyde bir sürü görmüştük. O zamandan beri hiç rastlamadık."

"Peki neden doğu topraklarını terk ettiniz?" Vienne'in yanına çömelerek sordum. Beyaz saçlarından bir tutamı yanağından uzaklaştırdım ve seyahat çantamdan Nillima'yı sardığımız zamandan kalan yırtık, temiz bir bez parçası aldım.

Başını öne eğdi. "Doğu giderek misafirperverliğini yitiriyor. Uzun yıllardır. Ghertun'a bu kadar yakinken pek çok kayıp verdik. Halkımız için yeni bir yuva arıyoruz. Ben de bir tane bulmakla görevlendirildim."

Şaşkınlık kaşlarımı indirdi. "*Dothikkar* bu konuda hiçbir rapor duymadı."

"*Vorakkar*, birçok kez onunla görüşmeye çalıştık. Bizi geri çevirdi."

Buna inanabilirdim ve bu sadece *Dothikkar*'a olan hayal kırıklığımı daha da derinleştirdi. O, lider olmak için yaratılmamış bencil bir erkekti. Babası öyleydi. Son gerçek *Dothikkar*. Ama oğlu sadece ceplerini dolduran altını, kadehini dolduran güzel birayı ve değerli surlarla çevrili şehrini önemsiyordu.

"Eğer ordular yeni evimizde bize karşı at sürerse, bu şansını kullanacağız. Ama halkımız acı çekti ve biz yeni bir hayat arıyoruz. Daha iyi bir hayat."

"Yine de bana planlarınızı anlatıyorsunuz. Bunu *Dothikkar*'a bildirmekle yükümlü olduğumu bilerek."

Başını eğdi.

Keskin bir kahkaha attım. "Şanslısın ki *Dothikkar*'a olan görevim umurumda değil. Evini bul Killup, ama iyi saklandığından emin ol. *Dothikkar* ovalara hiç ayak basmadı ve basacağından da şüpheliyim... ama bazı *Vorakkarlar* hâlâ ona sadık."

Killup nadiren duygularını belli ederdi ama bu liderin benim saygısız ve haince sözlerim karşısında şaşırdığını biliyordum.

"Kuzeye git," dedim ona, Vienne'in burnunun altındaki kanı silerken. Yüz hatları gevşemişti, gözleri kapaklarının altında seğiriyordu. "Killup soğuğu tercih eder, değil mi? Özellikle soğuk mevsimden sonra oraya pek fazla insan gitmez."

"Sen..." diye devam etti Killup. "Sen benim hayal ettiğim gibi bir *Vorakkar* olmak."

Yani, hiç biriyle tanışmamıştı.

"Beni öldürtmek için yeterince hevesliydin," diye usulca hırladım ve *kalles*'in yüzü temizlendikten sonra bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

"Bir hata," dedi. Yeleğinin cebinden bir şey çıkardı. "Bıçaklarımız *enuwip* ile ıslatılmış. Bu yüzden kesikleriniz pıhtılaşmamış."

Göğsüme bakmadan önce kaşlarımı indirerek sustum. En derin kesik aslında pıhtılaşmaya başlamamıştı ve hala serbestçe kanıyor, etimden aşağıya bir kan şelalesi sızdırıyordu. Kollarımdaki daha küçük kesikler de benzer durumdaydı.

"*Enuwip*?" Tekrarladım, zihnim çalışıyordu. Dakkari'de böyle bir şey yoktu.

"Doğu topraklarında yetiştirdiğimiz bir bitki. Ana gezegenimizden buraya kök salmayı başardığımız bir bitki."

Yaklaştı. Elinde dövülmüş, gümüş metalden yuvarlak bir disk vardı. Diskin üst kısmını bir sandık kapağı gibi açtı ve içinde pürüzsüz ve parlak mavi bir merhem vardı.

"Bu onun etkilerini yok edecektir," dedi Killup ve bana uzattı.

Parmaklarımın ucuyla merhemin üzerinde gezindim. *Udun* gibi kalın bir krem gibi çıktı ve yaramın üzerine sürdüm. Kanama hemen yavaşlamaya başladı. Dakkari çabuk iyileşirdi. Kesildikten birkaç dakika sonra pıhtılaşmış olmalıydı. *Kalles* yüzünden yaralarımın pıhtılaşmadığını fark etmemiştim bile.

O anda ne anlama geldiğini anladım. Killup gitmiş olabilirdi, yaramın kanaması asla durmayabilirdi... ve sonra ne olacaktı?

"Ben senin *Jrikkia*'nı öldürüyorum... ve sen bana yardım etmeye mi karar veriyorsun?" Hırladım, bakışlarım onunkilere kaydı. Hâlâ Vienne'in yanına çömelmişim. Göğsü sabit bir ritimle yükselmesine rağmen hiç kıpırdamamıştı.

"Beklediğim gibi biri değilsin," diye tekrarladı, sanki bu onun cevabıymış gibi. "Dürüst olmak gerekirse, *enuwip*'in bir Dakkari üzerinde işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Onu sadece topraklarımızı ihlal eden Ghertun üzerinde kullandık."

Burun deliklerim alevlendi, ruh halim Killup'a neredeyse sırtına kadar parladı.

"Ghertun'da çalışıyor mu?" Homurdandım.

Başını öne eğdi. "Ancak farklı bir şekilde çalışıyor. İlk temastan itibaren onları sersemletiyor. Kanadıkça onları felç eder."

Bu beni sırttırdı. "Ne kadar ilgi çekici."

Killup yavaşça göz kırptı, başını eğdi ve ben zihnimdeki karmaşanın içinden geçerken beni inceledi.

Ayağa kalktım. Killup neredeyse benim boyumdaydı ama yapısı güçten çok gizliliğe uygundu.

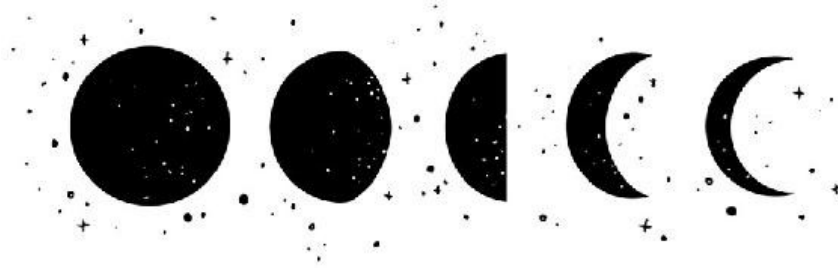
"Sanırım senin ve benim sorunuma bir çözüm buldum, Killup. *Dothikkar'ın* yeni evinizi kutsamasını sağlayacak bir çözüm, böylece saklanmak zorunda kalmayacak ya da keşfedilmekten korkmayacaksınız."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Dinliyorum."

Sırtışı genişledi.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

W Uyandığımda, Horde Kralı'nın göğsüne yaslanmış, kucağında sallanıyordum. Tanıdık sallanma hareketi bana bir zamanlar yine *piroki*'sinde... ve akşam olmak üzereydi.

Ne zamandır uyuyorum? Merak ettim.

Görüşüm normale dönmüştü ama baş ağrımın kalıntıları hâlâ gözlerimin arkasında duruyordu.

"Sonunda uyandın," diye geldi sesi, düzensiz ve derindi.

Yanağımı üzerine örttüğü kürk pelerine bastırdım ve çok fazla hareket etmek istemediğim için başımı orada tuttum. Bunun yerine ayaklarımı esneterek bana verdiği botların içinde parmaklarımı oynattım.

"Ne... ne oldu?" Yavaşça sordum.

"Yere yığılmışsın," dedi, sanki bunu zaten fark etmemiştim.

"Uyuyakalmışsın."

"Ne kadar sürecek?" Cevabından korkarak fısıldadım. Tereddüt etti. "İki gün."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Daha fazla kayıp zaman.

İki gün mü?

"Killup'a ne oldu?" Kolu sırtımda sıkılaştı.

"Sen... sen onlara zarar vermedin, değil mi?"

Tek söylediği "*Nik*, ben yapmadım," oldu. İçimde bir rahatlama hissettim ve yumuşak bir nefes aldım. "Kendinin ötesindeki varlıklara çok önem veriyorsun. Bu neden?"

Sözleri beni şaşırttı. Yutkundum, parmaklarımı *pyroki*'nin boynunda gezdirmek için uzandım, ancak dokunuşumla başını savurdu. Dudaklarım neredeyse kıpırdadı. Hâlâ benden hoşlanmıyordu ama belli ki yaralanmasından sonra kendini daha iyi hissediyordu.

"Bize zarar vermek istemediler."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu, ses tonu aldatıcı bir şekilde... rahattı. "Hayatın üzerine bahse girer miydin?"

Ona tekrar baktığımda kırmızı gözlerindeki siyah iplikler dalgalanıyor gibiydi. "Evet," dedim kolayca, ilk sorusunu duymazdan gelerek.

"Seni ne yaraladı da iki gün uyumak zorunda kaldın?" diye sordu, sesi daha sertti.

Bilgi almak için bastırıyordu. Ailem dışında hiç kimse ne yapabileceğimi kesin olarak bilmiyordu. Kimseye de söylemezlerdi. Ben bile yapabildiklerimin *güçlü* olduğunun farkındaydım, ancak bunun bir bedeli vardı.

Bir şeyden mi şüpheleniyor?

"I..." Kuru dudaklarımı yaladım ama susamadım. Bana su mu veriyordu? "Bazen kötü baş ağrıları oluyor. Doğduğumdan beri var," dedim ona. Tam bir yalan değildi ama kesinlikle tam bir gerçek de değildi.

Gözleri yüzümde gezindi. Bir anda ne kadar yakın olduğumuzun farkına vardım ve bir sonraki anda başka bir şey hatırladım. Ormandaki o geceyi... Killup gelmeden *önce* karanlıkta onu izlediğimi, sıcaklığını üzerimde hissettiğimi.

Yanaklarım yandı ve gözlerimi kaçırdım.

Cevap olarak söylediği tek şey, "Yakında tüm sırlarınızı öğreneceğim" oldu.

Ses tonu bir okşayış gibiydi, sesi yumuşak ve boğuktu. Sözleri bir tehditti ama yine de kulağa şehvetli bir vaat gibi geliyordu.

Utanç verici bir şekilde onun kollarında titredim.

"Killup'a ne oldu?" Tekrar sordum. "Sen düştüğünde kaçtılar," dedi bana.

En azından kimse ölmedi. Bunun için minnettar olabilirim.

"Ölü Dağ'ın altında Killup var," diye mırıldandım. "Ayrıca köleler."

"Onlarla konuşuyor musun?" diye sordu. "Onları tanıyor musun?"

"Hayır," dedim göğsünün inip kalkmasını izleyerek. Sıcaklığı içime sızdı ve iki gündür uyumuş olmama rağmen gözlerimi tekrar kapatabilecekmişim gibi hissettim. "İznimiz yok. Ama bir keresinde başka bir *sibi*'ye bir şey götürürken düşmüştüm. Bütün gece uyanıktım ve halsizdim. Onların

Killup bana yardım etti, gerçi bunun için cezalandırıldı. Yapmak zorunda değildi ama bana yardım etti."

Istırap göğsümü yakarken sesim çok uzaklardan geliyordu. Bana dokunduğu için onu dövmüşlerdi ve ben de orada durup ağlamamaya çalışmışım. *Sibi* beni çok nadiren cezalandırırdı ama o Killup'ın gri teni boyunca uzanan koyu morluklar vardı. Düşünmesi bile beni hasta ediyordu. Onu bir daha hiç görmedim. Sonrasında, ben de cezalandırılacak olsam bile ona yardım etmeye çalışmadığım için hep utanç duydum. Sadece orada sessizce durmuş olmam aklımdan çıkmıyordu. Bir korkak gibi.

"*Sibi*?" diye sordu sessizce.

"Bir ev," diye mırıldandım, hâlâ Killup'ı düşünüyordum. "Yüksek sınıf *sibi*'nin köleleri var."

Boğazının derinliklerinden bir oflama sesi çıkardı ama ben ona böyle bir şey söylediğim için kendime lanet edemedim, "Aç mısın?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı ona çevirdim. "*Sibi* konusunda beni sorgulamayacak mısın?"

Ağzının köşesi seğirdi. "Bana ne istersen söyleyeceğini çoktan öğrendim... ama bilmek istediğim hiçbir şeyi söylemeyeceksin." dediğinde dudaklarına bakmadım.

Dudaklarım aralandı.

"Neredeyse iki gündür bir şey yemediğinizi ve aç olduğunuzu biliyorum."

O...şaşırtıcıydı.

Üç kez zihnine girmiştim ama sadece iki kez onu ateş gibi yakan o duyguların derinliklerine inmiştim. Hiç kimsenin duygularını *iki* kez değiştirme ihtiyacı duymadığımı fark ettim. Bir kez yeterliydi ve bunu yaptığım kişileri genellikle bir daha görmezdim.

Ancak, duygularını deneyimlemek için bu sürü kralının zihnine birçok kez girmiştim ve bunun sonuçlarının ne olacağını merak ediyordum.

Çünkü her şeyin bir bedeli vardı.

Bakışlarımı ondan çevirerek manzaraya baktım, kollarında biraz gerildim. Doğuda, Ölü Dağ'ın belirgin gölgesini gördüm. Dakkar'ın dağlık bölgesine girmiştik. Etrafımızda, toprağa saplanmış büyük hançerler gibi keskin taş sütunlar yükseliyordu. Bazıları diğerlerinden daha genişti, bazıları o kadar inceydi ki sert bir esintiyle parçalanacaklarını düşündüm.

İçimde bir önsezi belirdi. Sütunların sayısı gittikçe artıyordu. Ölü Topraklar onlarla doluydu.

"Sürünüz Ghertun'a çok yakın. Neden onları buraya yerleştirdiniz?" "*Ungira*," diye homurdandı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Burası dondan sonra yaşadıkları yer. Soğuk mevsim boyunca çiftleşirler ve sayılarının azaltılması gerekir."

Yani *ungira* bir tür oyundu.

"Bazen Dakkari'yi anlamıyorum," dedim usulca, yanından geçtiğimiz bir sütunun arkasından bakarken.

Homurdandı.

"İnsanların avlanmasına izin vermiyorsunuz çünkü bunun Kakkari'den aldığı söyleniyor. Ama sizin bunu yapmanıza izin var?"

Burun delikleri alevlendi, bakışları bana yöneldi. "Nrun tengler buraya yerleştiklerinde *opiril* avladılar. Yine de asla bir tane bile göremeyeceksin. Onları yok edene kadar avladılar, *dört yıl* içinde bütün bir türü yok ettiler, oysa *opiril* bizim başlangıcımızdan beri vardı."

Dudağımı ısırdım.

"*Vekkiri* geldiğinde, ilk köylerden biri, sürümü beslemek için sıcak mevsim boyunca büyümesi gereken küçük bir *wrissan* sürüsünü yok etti," diye homurdandı.

"İlk insanlar geldiğinde bile bir *Vorakkar* mıydın?" Şaşırarak sordum. Kaç yaşındaydı? Ve ne zaman bir *Vorakkar* olmuştu?

Nefesini sertçe verdi. "*Nik*, ben bir sürünün içinde doğdum. Babam bir *darukkar*."

Bir savaşçı, artık biliyordum.

"*Wrissan* gidince, sürü düştü. *Dothik*'e dönmek zorundaydık, yoksa tek bir ay döngüsünde açlıktan ölürdük. Son erzağımızı da şehre giderken kullandık."

Yumrukları dizginleri sıkıyor, altın rengi teni beyazlaşıyordu. O kadar sert sıktı ki, zincirin elinde parçalanacağını sandım.

Düşünmeden parmaklarımı yumruğunun üzerine koydum, neden onu yatıştırmak istediğimi bilmiyordum. İç çekişi sertti ama yine de eli gevşedi. Ellerine, oradaki sayısız kabarık yara izine baktım. Elleri nasırlı ve sertti. Bir savaşçının elleri.

"Mesele asla avlanmak değildi, *Kalles*. Her zaman Dakkari ordularının yüzyıllardır uyguladığı dikkatli bir sistemle ilgiliydi.

Topraklarımızda dolaşan canavarları onurlandırır, Kakkari'yi onurlandırır. Yabancılar bizim yöntemlerimizi anlamaz. Asla da anlamayacaklar. Alırlar ama vermezler."

Dikkatle, "Belki de Dakkarı onlara hiç fırsat vermediği içindir. Ben burada doğdum. Dakkar'da. Seninle aynı gezegende. Bildiğim tek yuva burası... ama yine de aşırı avlanmayı ya da *neden* avlanmamıza izin verilmediğini hiç duymamıştım."

Homurdandı.

"Daha iyi bir hayat olmalı," diye fısıldadım. "Herkes için."

"*Dothikkar*'ımız *vekkiri*'nin hayatına önem vermiyor. Ya da Killup, Nrun teng. Ya da Ghertun."

"Peki ya *Vorakkarlar*?" Sessizce sordum. "*Vorakkarların* umurunda mı?"

Çenesi gerildi.

Cevap vermedi ve ben de bakışlarımı başka yöne çevirdim. Cevabının benim için neden önemli olduğunu bilmiyordum. Aslında sorduğum şeyin hiç önemi yoktu. Önümde daha iyi bir hayat olmasını dilesem bile, aslında böyle bir hayat olduğuna inanmıyordum. En azından benim için.

Kaderim Ölü Dağ'a dönmek ve ölene kadar orada çalışmaktı. Ghertun beni kontrol ediyordu. Her zaman da edeceklerdi. Kaçmayı başarsam bile onlardan uzakta bir aydan fazla hayatta kalamazdım. Kanımda dolaşan zehir, *vovic*, bunu garantiliyordu.

Ama artık özgürsün, diye düşündüm.

Kararan gökyüzüne baktım. Tepemde parıldamaya başlayan parlak yıldızlara. Dağın altında kaçırdığım yıldızlara ve takımyıldızlara. Serin bir esinti saçlarımın arasından geçti.

Tüm yaratıklar arasında bir *pyroki*'ye biniyordum, yanımda Dakkar'ın bir sürü kralı vardı, benim için aynı derecede korkunç ve büyüleyici olan bir erkek.

Daha iyisini bilmesem, bunun bir macera olduğunu söyledim. *Annemin* bize anlattığı eski hikâyelerdeki gibi bir macera. Ben de kendi maceramı yaşıyordum.

Bir parçam bunun sahip olabileceğim tek şey olduğunu biliyordu. Kara aya kadar kalan üç buçuk hafta, yaşayacağım tek özgürlük, *hayat* ve heyecan ipucuydu.

Kakkari her zaman benim Ölü Dağ'ın altında ölmemi istemişti, değil mi? Oysa arkamdaki *Vorakkar* onun ölümünü savaş meydanında yazdığına inanıyordu.

Yer titremeye başladı.

Ses, sütunlardan yankılanarak ovayı gümbürdetti. Her yönden yüksek sesle haykırışlar ve sloganlar yükseldi.

Kalp atışlarım kulaklarımda uğuldadı ve ellerim sürü kralının kürklerine yapışarak daha da yaklaştı, güvenmemem gerektiğini bildiğim bir erkekten koruma ve teselli aradım.

Vorakkar Dakkari dilinde bir cümle haykırdı ve çığlıklar daha da yükseldi. Titreşim o kadar yüksek oldu ki dişlerim takırdadı.

"Ne oluyor?" Mad Horde King'e sordum.

Karanlık sırtışını gördüğümde, önden hızlı bir kitlenin bize yaklaştığını gördüğümde, sırtlarına kılıçlar bağlanmış, altın boyalı *pirokilere* binmiş Dakkari'yi gördüğümde, cevabı zaten bildiğimden korktum.

"Horde'uma vardık, *Kalles*."

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

My kalabalık göründü, mavi karanlığın içinde sıcak bir parıltı yükseliyordu.

Göğsümdeki gerginlik serbest kaldı, bir düğüm çözüldü. *İşte bu.* Uğruna çok çalıştığım şey buydu.

Darukkarlarımın arkamdaki *piroki*'lerinin gürültüsü sürüyü dönüşüme karşı uyardı. Memnuniyetle, duvarın yokluğumda inşa edildiğini gördüm, *ungira* topraklarında gerekli bir savunma. Kapı açıktı ve *pujerak*'ım Hedna'nın girişte *piroki*'sinin üzerinde oturduğunu gördüm.

Kucağımda oturan beyaz saçlı *Vekkiri* kadınına bakarken *yüzündeki* ifade soğukkanlıydı.

Dakkari dilinde, "Selamlar dostum," dedim.

Nillima'yı *pyroki*'sinin yanına çektiğimde aramızdaki boşluğa uzandı. Kollarımızı kavuşturduk, ancak bakışları büyük, kırpışmayan gözlerle ona bakan dişiye kaydı.

Neredeyse gülümseyecektim. Korkusu geri mi dönmüştü? Yeni olan her şeyden ve herkesten korkardı. Benim ürkek *leikavi*'m.

Bakışlarımla karşılaştığında Hedna'nın kaşları kalktı. "Rath Kitala ve Rath Tuviri'nin yolunu mu izledin?"

Eğlenerek ama sert bir kahkaha attım. "*Nik.*" "O zaman sürümüze yıkım getirmek için mi geliyor?"

"Belki de *benim* için sadece yıkımdır," diye karşılık verdim. Başını eğdi ama sözlerimi detaylandırmadım. "Bu gece için acil bir şey var mı?"

"*Nik,*" diye yanıtladı. "Dinlen. Bu yolculuklarda uyumadığınızı biliyorum."

"*Srikkisan*," diye kabul ettim. Yarın. Kucağımdaki dişinin *Dothik*'te gizlice dolaştığını fark ettiğim geceden beri... o geceden beri uyumamıştım.

"Onun için bir *volikiye* ihtiyacın olacak mı?"

diye sordu. "*Nik*," diye mırıldandım. "O benim kürklerimde kalacak."

Pujerak'ım iç çekti. "O halde kısa süre içinde banyo ve yemek göndereceğim." "*Kakkira vor*," diye mırıldandım.

"Eve döndüğüne sevindim, *Vorakkar*."

Nillima'yı giriş kapısına doğru çevirdim. "Korkarım uzun sürmeyecek, *pujerak*, ama size her şeyi sabah anlatacağım."

Hedna kaşlarını çattı ama başını eğdi. Daha iyi bir *pujerak*, daha iyi bir arkadaş isteyemezdim. Her yönden birbirimize tamamen zıttık. O sakın ve soğukkanlıydı, oysa benim sinirlerim tepemdeydi. Bizimki iyi işleyen, sürüye iyi hizmet eden bir ilişkiydi.

Kampa girdiğimizde "*Vorakkar*," diye bağırdılar. Beni selamlamak için öne atılan düzinelerce Dakkar'i'nin görüntüsüyle karşılaştığımızda kucağımdaki dişi kaskatı kesildi.

Nillima boynunu savurdu ama elleri onu okşamak için uzandığında, yanından ve sonra bacaklarımdan geçerken vefasız yarattığım ilgiden hoşlandı. *Dakkarilerin Vorakkarlarını* bu şekilde selamlamaları adettendi... yine de bir parçam bu süreçte etimi okşayan sayısız el karşısında asla tamamen rahat hissetmeyecekti.

Sürüden hiçbirisi saygıdan dolayı bakışlarımı karşılamadı ama onların geniş gözlerinin Vienne'de nasıl oyalandığını gördüm. Fısıldaşmalar ve mırıldanmalar başladı. Bazıları selam verdikten sonra hızla geri çekildi ve ona dokunmamaya özen gösterdi.

Bu beklenen bir şeydi. Sadece garip bir *vekkir* olmakla kalmıyordu - ordumun bir kısmı muhtemelen daha önce hiç insan görmemişti- aynı zamanda onlara eski efsanemizi, kadın büyücüyü hatırlatacaktı.

Ancak bu kaçınılmazdı. Kalabalığın içinde Lokkaru'yu aradım ama yaşlı kadını hiçbir yerde göremedim.

Sürüm için seçtiğim arazi, doğu topraklarındaki küçük dağlardan birine sırtını dayamıştı ve arkadan koruma sağlıyordu, böylece tüm kampı çevrelememiz gerekmeyecekti. Dağın dibinde, *piroki* muhafazalarının yakınında, *volikimin* bulunduğu yer vardı. Memnuniyetle su kuyusunun kazılmış ve inşa edilmiş olduğunu gördüm, böylece su ihtiyacımızı karşılamak için her gün seyahat etmek zorunda kalmayacaktık. Bunu batıda gördüm,

ekinlerimiz çoktan ekilmişti. Son ürünümüz için taş öğütücüyü gördüm. *leiso* mahsulü de hazırlanmıştır.

Sürü, yokluğumda istediğim her şeyi başarmıştı.

Hâlâ yapılması gereken çok şey vardı. Bu yıl doğuda normalden daha uzun süre kalacağımız için daha fazla hazırlık yapılması gerekiyordu. Buna bir de gelecek olanlar eklenmişti... Ghertun tehdidi, kalp taşı, savaş olasılığı.

Yarın diye düşündüm. Bu gece dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Sürü üyeleri, kampın derinliklerine doğru ilerledikçe azaldı ve bir kez daha mutlu bir sessizlik oldu. Kollarımdaki *vekkiri* bile rahatlamış görünüyordu.

Pyroki muhafazasına geldiğimizde, *kalleleri* toprağa doğru kaydurdım ve Nillima'dan aşağı atladım. *Pyroki* ustası *mrikro* onu almak için bekliyor, bize yaklaşıyordu ama bakışları sürekli Vienne'e kayıyordu.

"*Mrikro*," diye selamladım, elimi Nillima'nın sargılı böğründe gezdirerek. "*Jrikkia* yüzünden yaralandı."

Kaşları kalktı ama başını eğdi.

"Yarayı yakından izleyeceğim, *Vorakkar*."

Pyroki'min kulağına yumuşak övgü dolu sözler söyledim ve seyahat çuvarlarını böğründen çözmeden önce boynunu okşadım. "Bu gece onu iyi besle."

Mrikro başını eğdi ve sonra onu götürdü. Vienne'e dönerek, "Gel, *kalles*," dedim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu sessizce, adımlarımı ona uydurmak için kısaltmak zorunda kalsam da yanıma geldi.

"*Voliki*'me," diye mırıldandım, pençelerimi sırtının alt kısmına bastırdım ve görünen kubbeli çadıra başımı salladım.

Onu gördüğünde kaskatı kesildi ama adımları sarsılmadı. Sırtışıma zar zor bastırdım. *Cesur Kalles*, diye düşündüm.

Bu gece onun tadına bakmam *gerekebilir*.

Kanatlı girişten eğilerek geçtim ve bakışlarımı daraltarak sessizliği taradım. Gözlerim karanlık gölgelere kaydı, yarı ölü kız kardeşimin yüzünü görmeyi bekliyordum... ya da öldürdüklerimin yüzlerini... ya da hayatım boyunca hiç görmediklerimin yüzlerini.

Ama bu gece gölgeler sessizdi.

Tatmin olmuş bir şekilde dişiye çektim, avuç içi sert tutuşumda yumuşacıktı.

Onu girişte ayakta bırakarak yükseltilmiş havuza doğru ilerledim ve serin karanlığı ısıtmak için hemen bir ateş yaktım.

Dışarıda ayak seslerini duydum ve onu uzaklaştıramadan, kapakçıklar kıcına çarptığında onun şaşkın gıcirtısını duydum. İki erkek çamaşır leğenini getirirken ve daha fazlası buharlı su kovalarıyla onu takip ederken, o yana doğru kaçtı.

Onlar doldururken, Arinu adında yaşlı bir kadın yemekle kaplı büyük bir tepsi getirdi ve alçak masanın üzerine koydu.

İnledim, dumanlı kızarmış *wrissan* kokusu çadırı dolduruyordu.

"Son partini geride bıraktın *nevretam*," diye mırıldandım Arinu'ya.

Yüz hatları zevkle kızardı ve kolumu okşadı. "Bunu bilmiyorsun. Henüz tadına bakmadın."

Dürümden bir parça aldım ve o itiraz edemedi ağzıma attım.

"*Lysi*," diye usulca homurdandım, et ağzımda hızla eriyor, tadı dilimde pathıyordu. "Şimdiye kadarkilerin en iyisi."

"Sadece kurutulmuş erzak ve *Dothikkar'ın bikku*'sundan gelen lapa yediğin için. Sana her şeyin tadı güzel gelir *Vorakkar*," dedi. Tüm ordudaki en iyi aşçı oydu, ancak becerisi için asla övgü ya da iltifat kabul etmezdi. Hepimizi doyurmayı bir görev, bir onur olarak görürdü... ve bizi iyi beslemeyi.

"Bu son *wrissan* mı?" Bu kadar uzun süre dayanmış olmasına sevinerek sordum.

"*Lysi*. Bundan ne kadar hoşlandığınızı bildiğim için sizin için sakladım."

"*Kakkira vor*," diye mırıldandım. Arinu gözlerime bakmasa da başını eğdi ve bakışları silah rafımın yanındaki donmuş *vekkiriye* kayd.

Arinu ona elini uzattı. "Gel, gel küçüğüm. Gel yemek ye. Acıkmış olmalısın," dedi dişi.

"Çok fazla Dakkari konuşmuyor," diye Arinu'ya bilgi verdim.

"Yine de ne dediğimi biliyor," diye karşılık verdi yaşlı kadın, çünkü Vienne yavaşça duvardan sıyrıldı. Beyaz saçlı *kallesim* ona yaklaştı ve güçlü, buruşuk elini tutmak için öne doğru uzandı. Arinu onu masaya götürdü ve oturmasını işaret etti.

Vienne önce bana, sonra Arinu'ya baktı. Yaşlı kadına küçük, titrek bir gülümseme verdi ve "*Kakkira vor*" diye fısıldadı.

Arinu'nun başı öne eğildi. Vienne'e baktı ama bana hitaben, "Dakkari bilmediğini söylediğini sanıyordum," dedi.

"Ben 'çok' dedim. Biraz biliyor," diye cevap verdim, Vienne'e de baktım, o da *wrissan* değil *lobbas* kökü almak için uzanmıştı. Büyük olasılıkla dilimizin bir kısmını Ghertun'dan öğrenmişti, ki bu... rahatsız ediciydi.

"Oldukça güzel bir kız," dedi Arinu, uzanıp Vienne'in saçlarını okşayarak. "Onun gibi bir yaratık hiç görmedim."

Ben *de öyle*, diye düşündüm kendi kendime ama sesimi çıkarmadım.

"Ye küçüğüm," diye emretti Arinu, sözlerini göstermek için parmaklarını kendi dudaklarına dokundurarak. Vienne'in başını sallamasını izledim. Arinu bana döndü ve bakışlarını boğazımdan ayırmadı. "Yetmezse daha fazlasını gönder. Ne kadar yemen gerektiğini biliyorum. Eve döndüğün için çok mutluyuz *Vorakkar*."

Daha yaşlı olan Dakkari dişisi *volikiden* ayrıldı, tam da erkekler yıkama küvetini bitirmek üzereyken. Onları kovdum ve tekrar yalnız kaldığımızda soyunmaya başladım.

Vienne'in nefesi kesildi. Havanın ince burun deliklerinden nasıl ılık çaldığını duyabiliyordum ve kuyruğum eğlenerek seğirdi. Kılıcımın ve hançerlerimin kayışlarını çözdüm, omuzlarıma giydiğim kürkleri silkdim. Sonra, pantolonumun bağcıklarını çözüp bacaklarımdan aşağıya çektim.

Yanımdan geçerken kuyruğum bacağına sürtündü ve onun şaşkınlık dolu yumuşak nefesini duydum.

"Şimdi utanıyor musun, *leikavi*?" Bakışlarının aynı hızla uzaklaşmadan önce sikime doğru inişini izleyerek hışırdadım. "Daha önce ne zaman beni izlemek için can atmıştın?"

Yanaklarına renk geldi ve öne doğru uzanarak tabaktan bir *lobbas* daha aldı ve dudaklarının arasına sıkıştırdı. Yani cevap vermek zorunda kalmayacak mıydı?

Dudaklarım kıvrıldı ve başımı sallayarak yıkama küvetine girdim. Derin bir iniltiyle sıcak suyun içine girdim, sıcaklığın düğümlenmiş kaslarıma sızdığını, onları gevşettiğini ve yatıştırdığını hissettim. Killup'ın bıçağının göğüs kafesimde açtığı yara, liderleri bana mavi merhemi verdikten sonra çoktan iyileşmişti. Eğer bir şey varsa, o merhem iyileşmemi hızlandırmıştı ve Killup'ın topraklarında başka hangi bitkilerin yetiştiğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Bakışlarını üzerimde hissettim. Dudaklarının yanında bir *lobbas* daha vardı ama dikkati dağılmış gibi görünüyordu.

Onun muhtaç, şehvetli bir yaratık olduğunu hissediyordum. Ormandaki o gece -ne zaman aklıma gelse sikimi sertleştiren o gece- bunu kanıtlamıştı. Benden korkuyor olabilirdi ama o gece o kadar tahrik olmuştu ki kokusunu alabilmiştim. Teni sıcak ve kızarmış, bakışları keskin ve istekliydi.

Acaba daha önce denenmemiş miydi, o hayvani seks çılgınlığını hiç yaşamış mıydı diye merak ettim... ama sonra aklıma daha karanlık bir düşünce geldi. Ghertun'un yerleşim yerlerine saldırdıklarında tecavüz ve yağma yaptıkları biliniyordu. Bunların insan, Killup ya da Nrun teng yerleşimleri olması fark etmezdi. Ghertun fatihlerdi ve uzun zaman önce *kendi* gezegenlerinin yok olmasına neden olan da buydu. Bu onların kanında vardı.

"Söyle bana *Kalles*," diye mırıldandım, "çiftleşmeyle ilgili deneyimin neydi?"

Dolgun, pembe dudakları aralandı, gri gözleri titredi. "Ne?"

"İsteyerek ya da istemeyerek," diye sessizce bitirdim. Ona ne sorduğumu anlamıştı.

"Ben... Ben tecavüze uğramadım," diye itiraf etti ama çenesinin gerginliği bana bir şeylerin söylenmeden kaldığını gösteriyordu. "Ghertun tarafından değil. Ya da Dakkari tarafından. Ya da herhangi biri tarafından."

Rahatlama içimi delip geçti. Kendimi ne kadar rahatlamış hissettiğimin beni endişelendirmesi gerekirdi ama kendime bunun sadece kürklerimi ısıtmasını istediğim için olduğunu söyledim... ve bunu yaparken beni bir canavar olarak görmezse, ikimiz için de sonsuz derecede daha zevkli olacaktı. Ona gösterebileceğim şeyler.

Ses tonu biraz savunmacı ve baştan çıkarıcıydı, "Seks yaptım. Sanırım."

Boğazımdan şaşkın bir ses çıkardım. "Öyle mi düşünüyorsun?" Gözlerimi kısarak tekrarladım.

Bir şey söylemek istemediğini anlayabiliyordum. Yanakları şimdiye kadar gördüğüm en kırmızı halini almıştı. Hatta bu kızarıklık boynuna kadar uzanıyordu ve bu beni büyülüyordu.

Bilinçsizce, yıkama küvetinde öne doğru eğildim, bakışlarım

On

u. "Söyle bana, *leikavi*," diye mırıldandım, ses tonumu yumuşatmaya çalışarak. "Hayır," dedi çabucak. "İsteyerek yapmadım..."

Sözlerini yarıda kesti. Tepsinin üzerinde Arinu'nun demlediği kadehleri gördü.

getirdi ve bir tanesinden hızlıca bir yudum aldı, ancak güçlü şarabın etkisiyle

öksürdü.

boğazından aşağı yandı. Bu şarap sulandırılmamıştı, ona *Dothik*'te verdiğim şarap gibi değildi.

"O zaman takas edelim. Bir hikâyeye karşılık bir hikâye, *Lysi*?"
Hikâyeleri sevdiğini bildiğim için mırıldandım.

Öksürmesi bittiğinde, sözlerimin ilgisini çektiğini biliyordum. Elinin tersiyle dudaklarını sildi, gri gözleri hesap yapıyordu.

"Bana hangi hikayeyi anlatacaksın?"

"Ne bilmek istiyorsun?"

Bakışları masaya doğru kaydı.

"Yara izlerini öğrenmek istiyorum," dedi.

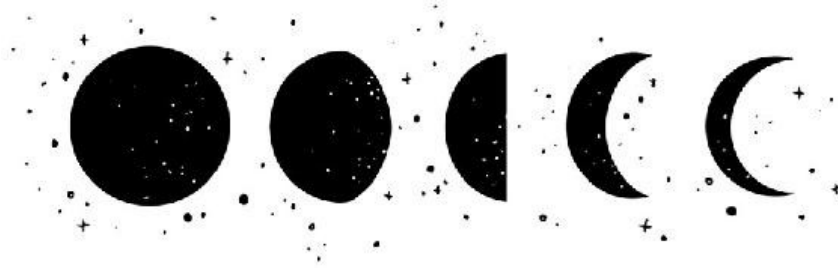
Yıkama küvetinde omurgam sertleşti ama ani gerginliğimi gizlemek için kollarımı kenara koydum.

"Sırtındakiler," diye açıkladı. Rahatlayarak yumuşak bir nefes aldım.

Anlatması kolay bir hikâye.

"*Lysi*," dedim. "Pekâlâ."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mortifikasyon sıcak bir şekilde etimin üzerinde geziniyordu. Neyse ki önce o konuşmaya karar verdi.

"Bunlar benim *Vorakkar* işaretlerim," dedi bana, büyük banyoda hafifçe dönerek derin kırbaç izlerini görmemi sağladı. "*Vorakkar* Denemeleri'nin son zorluğu."

İnançsızlık içime işledi.

"Tüm *Vorakkar* bunları giyer. Çünkü eğer takmazsa, sırtının her tarafını örtmezse, o zaman Denemeleri tamamlamamış demektir."

Bana anlattıklarına inanamıyordum. *Vorakkar'ın nasıl* seçildiğini hiç düşünmemiştim.

"Ve bu Denemelerin hepsini tamamladığınızda Horde Kralı mı oluyorsunuz?"

"*Lysi*."

"Kaç kişi var?"

Sırıtişi karnımın ısınmasına neden oldu. "Çok fazla ve yeterli değil." "Ve... hiç bir *Vorakkar* son Deneme'de başarısız oldu mu?"

Vücudunu yıkamak için etini ovmaya başladı. "*Nik*. Çünkü son Deneme'ye geldiğinizde, hepsinden sonra, belki de en kolayı budur."

"Yüzlerce kez kırbaçlanmanın kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Şaşkınlıkla fısıldadım. İçindeki öfkenin nedeninin o yaralar olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi, o kadar emin değildim.

"Fiziksel acı geçicidir, *leikavi*," dedi, sesi şaşırtıcı derecede... nazikti. Sanki sırtının etten sıyrılmasından çok daha hoş bir şeyden bahsediyormuş gibiydi.

Ve tüm *Vorakkarlar* bunu yaşadı. Hepsi yara izlerini taşıyordu. *Dothikkar*'ın büyük salonunda, diğer horde kralının bana kürklerini verdiği zaman, onun da yara izleri olup olmadığını düşünmeye çalıştım. Ama çok korktuğum için pek bir şey fark edememiştim.

Daha sonra bana "İstediğin her şeye sahip olabileceğin anlamına gelse neye katlanırdın?" diye sordu.

Kaşlarım düştü.

Ghertun'dan kurtulmak, ailemin güvende ve tekrar bir arada olması, özgür bir hayat yaşamak için mi?

Her şeye katlanırdım.

"Bir *Vorakkar* olmayı bu kadar çok mu istiyordun?"

Kırmızı gözleri parlıyordu, yanağından aşağı, yara izinin üzerine su damlıyordu.

"Bana ve benimkilere karşı yapılan yanlışları düzeltmek istedim," diye homurdandı. "Vahşi topraklara kendi şartlarımla dönmek istedim. Bir *Vorakkar* olmak bunu yapmamı sağladı."

Ses tonunda bana *jrikkia* ile nasıl savaştığını hatırlatan bir şey vardı. Benzersiz ve odaklanmış bir dürtü, vahşiliğinde bükülmez. Vahşi, hatta.

Ona karşı ne gibi yanlışlar yapıldığını merak ettim... ve misilleme olarak ne yaptığını düşündükçe ürperdim.

"Şimdi," dedi, hızlı banyosundan kalkarken su damlıyordu. "Su hâlâ sıcakken gel de yıkan."

Vücudu ışıktaki altın gibi parlıyordu... ve bu sefer gözümü ondan ayırmadım. Kurulanmak için büyük bir beze uzanırken derisinden sular süzülüyordu. Daha önce hiç onunki gibi bir vücut görmemiştim... ve bir daha da görebileceğimden şüpheliydim. O benden, tanıdığım herkesten farklıydı.

Kara aydan önce üç buçuk haftam kaldığını fark ettiğimde aklım başıma geldi.

Benim maceram... özgürlüğün son tadı.

Ölü Dağ'dan uzaktaydım, güzel yemekler karnımı ısıtıyor ve sıcak bir banyo beni bekliyordu. Tüm bunlar olurken ailemi haftalardır görmemiştim. Ve o zaman bile, birbirimizi sadece geçerken görebilmiştik.

Tüm bu süre boyunca, Ölü Dağ-Viola'nın altında acı çektiler.
He
psi Ama döndüğümde bile bir şey değişecek miydi? Lozza söz vermişti.

Ailemi *sibi*'den kurtarmak, kalp taşıyla geri dönersem bizi onun karanlık taş
şehrinden kurtarmak için... ama zehrin etkilerini bilmiyorduk. Bir *tedavisi*
olup olmadığını. Gerçekten özgür olup olamayacağımızı. Ya da *vovic* ne
olursa olsun bizi içten dışa çürütecek miydi?

Lozza beni kandırıyor, bana yalan söylüyor olabilir. Belki de bizi
bırakmaya hiç niyeti yoktu. Elimdeki tek şey onun sözüydü. Bir Ghertun
kralının sözü. Daha önce hiç sahip olmadığım bir şeydi.

Sürü kralı yaklaşırken göğsünden aşağı su damlıyordu. Kalınlaşmış siki
ileri geri sallanıyordu. Onu izlerken dudaklarım aralandı.

Ona ne isterse teklif ettin, diye hatırlattım kendime. *Yardımanın karşılığında*.

Beklemediğim şey, onun da beni istemesiydi.

Beklemediğim şey onun da beni *arzulamasıydı*.

Ama o yaptı. Tecrübesizliğime rağmen bunu fark ettim. Neden yaptığını
bilmiyordum.

Önümde durdu, hâlâ tamamen çıplaktı ve aleti öne doğru çıkıktı. Ben
ona bakarken bakışlarında bir meydan okuma vardı.

Aleti seğirdiğinde yumuşak bir nefes aldım ve ona baktım. Ucunda daha
fazla tohum toplandığını görünce dudaklarım aralandı. Ghertun her zaman
Dakkari'nin kızışmış hayvanlar gibi sikiştiğini söylerdi -sürekli- ve bir
parçam bunda doğruluk payı olup olmadığını merak etti.

Ayağa kalkmama yardım etmek için uzandı. Sonra parmakları
pantolonumun bağcıklarındaydı. Üzerimde o kadar büyük duruyordu ki,
çözdüğünde bacaklarımdan aşağıya ve botlarımın üzerinden kaydılar.

Ellerimin titrediğini görünce "Sakin ol," diye homurdandı. "Bu gece
kürklerimin içinde yapmak istediğim tek şey uyumak."

Rahatlama ve garip bir *hayal kırıklığı* hissiyle iç çektim, bu da
dudaklarının seğirmesine neden oldu. Önümde diz çöktü, önce botlarımı
sonra da pantolonumu çıkardı ve üzerimde tunikten başka bir şey
bırakmadı.

Ayağa kalktığında, elimde olmadan gücümü aramızda topladım ve boş
havada karıncalanmasını hissettim.

Sadece merak ediyorum, dedim kendi kendime. Kırmızı gözleri parladı,
dudağının kenarı hafifçe aşağı doğru seğirirken tuniğimin eteğine uzandı.

Enerji tamamen toplandığında, ensem karıncalanmaya başladığında ve kollarımdan aşağıya doğru bir elektrik uğultusu yayılmaya başladığını hissettiğimde, önce yumuşak bir şekilde, neredeyse nazik bir vuruş gibi zihnine doğru bastırdım.

Ürperdim, bulduğum şey karşısında göz kapaklarım yarı kapalı kaldı. Şimdiye kadar hissettiğim en sakin kişiydi. Duygularının dalgaları artık çalkantılı, cezalandırıcı ve yoğun bir fırtına değil, aksine dalgalı bir esintinin ipucu bile olmayan, aynalı ve cam gibi sakin bir göldü.

Sürüsünün arasında huzur mu buldu? Sebebi bu muydu?

Ancak sakin durgunluğun altında başka bir şey seziyordum. Onun isteğini. Arzusunu. Ve tuniği başımdan çekip beni karşısında çıtırçıtlak bıraktığında, bu arzu kabardı ve ben titreyene, yanaklarım kızarana ve gözlerim parlayana kadar arttı.

Beceriksizce, nefesimi bastırarak zihninden çıktım. Yutkundum, onun uyarılmışlığını ve huzurunu kendi zihnimde hissettiğimde bir kez daha kafam karıştı. Bu daha önce hiç olmamıştı. Başkalarının, hatta ailemin bile duygularını *asla üstlenmezdim*.

Peki *onunla* neden farklıydı?

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama yeteneğimin yeniden değişiyor, belki de güçleniyor olması mümkündü. Tıpkı gençken olduğu gibi, bir gecede duyguları gözlemlemek yerine değiştirebilmişim.

Şakağım bu küçük müdahaleden dolayı zonkluyordu ama eskisi kadar korkunç değildi. İdare edilebilirdi... ve maliyetine değdi.

"*Kalles*," diye homurdandı, gözleri vücudumda geziniyordu. Bana dokunmadı, sadece baktı.

"Evet?"

Daha önce bir erkekle hiç çıplak kalmamıştım. Meme uçlarım sertleşerek tepe noktasına ulaşmış, karnım onun bitmek bilmeyen arzusuyla ısınmıştı. Aramızda sallanan sikini gördüğümde seksim zonkluyordu.

"Banyon soğuyor," diye homurdandı.

Bakışlarımı onun yanından kaydırarak suyun hâlâ buharlı olduğunu gördüm ama yine de aramızdaki gerginliği kırmayı seçerek onun etrafında döndüm.

Yürürken iç baldırlarım hâlâ hassas hissediyordu ama yıkama küvetine girdiğimde memnuniyet ve zevkle iç çektim. Yaralarım kısa süreliğine acıdı ama sonra sıcaklığın etkisiyle yatıştı.

Bedenimi tekrar kontrol altına alırken, sürü kralının bakışlarından dikkatle kaçındım ama beni izlediğini biliyordum. Etrafımda, oturduğum yeri işgal ettiğini gördüm.

Kenardan sarkıttığım ıslak bezle cildimi pembeleşene kadar ovdum. Sonra suyun altına tamamen dalmadan önce saçlarımı yıkadım. Yeniden yüzeye çıktığımda saçlarım yarı saydam teller halinde omuzlarımın etrafında asılı duruyor, bazıları yanaklarıma ve boynuma yapışyordu.

Konuşmayı daha uysal bir alana çekmeye çalışarak, "Burada ne kadar kalacağız?" diye sordum.

Evi, kendi deyimiyle *voliki*'si, geniş ve pahalı bir şekilde döşenmişti; yerler pelüş halılar ve kilimlerle kaplıydı. Kubbeliydi, ortasındaki siyah metalden kalın kirişlerle destekleniyordu, yatağını oluşturan zarif kürklerin karmaşasını çevreleyen direkler. Yatağın arkasında, ateşin ışığının ulaşmadığı gölgeli bir alan vardı ama sandıklar ve depolar gördüğümü sandım. Çamaşır teknesi girişe ve yemeklerin bulunduğu alçak masaya yakın bir yere yerleştirilmişti. Kavisli duvarlardan birine parıldayan bıçak ve kılıçlarla dolu bir silah rafı monte edilmişti.

Dothikkar'ın kalesini kurtarmak -zindanları değil- şimdiye kadar bulunduğum en güzel ve en rahat yerdirdi. Şaşırmıştım. Dakkari ordularını hep barbar olarak hayal etmiştim. Göçebe olduklarını biliyordum, gezegende nereye götürürlerse götürsünler oyunu takip ediyorlardı.

Surların içinden geçerken sürünün görüntüsünü, bize bakan tüm Dakkari yüzlerini, dikkatle yerleştirilmiş *volikleri*, gözlediğim eğitim alanlarını, ekinleri, toplanan kaynakları hatırlayınca... sürülerin tıpkı küçük şehirler gibi olduğunu fark ettim. Düzenli, bakımlı, disiplinli, verimli.

"Lokkaru bize değerli bir şey söyler söylemez yola çıkacağız," diye mırıldandı.

Bakışlarım ona kaydı, dudaklarım aralandı. "Az önce bana onun adını söyledin."

"Ne olursa olsun sana söylerdi," dedi Horde Kralı. Bileklerindeki altın kelepçeler ve tenine işlenmiş altın dövmeler dışında hâlâ çıplaktı ama neyse ki kalçalarına bir kürk şal atmıştı. İşgal ettiğim alt masadaki minderler üzerine oturmuş, rahatça yayılmış ve destek için sırtını dengeleyici kirişlerden birine yaslamıştı.

Kuyruğunun halıların üzerinde salınışını ve bileklerindeki altının duvarlara ışık huzmeleri saçışını izledim.

"Dakkari'nin isimlerini vermekten hoşlanmadığını sanıyordum."

"Öyle değil," dedi. Ve aniden, yakıcı bir ihtiyaçla, *onunkini* bilmek istedim. Hiç öğrenebilecek miydim? "Ama Lokkaru böyle şeyleri umursamaz. O bir *terun*. Bir yaşlı. Fazla zamanı kalmadı."

İçimden korku ve dehşet geçti.

"Sence kalp taşı hakkında hâlâ bir şeyler hatırlıyor mudur?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Bunu söylemek zor. Akli gelip gidiyor. Bu yüzden bir şeyler hatırlaması için Kakkari'ye dua edin."

Ya yapmazsa?

Ama bu korkunun dile getirilmemesine izin verdim.

"Eminim yapacaktır," dedim, pozitif kalmak istiyordum. *Kalmak zorundaydı*. Hâlâ zamanımız vardı. Ama fazla gecikemezdik.

"Yarın onunla buluşacak mıyız?"

"*Lysi*," diye mırıldandı, gözleri benden hiç ayrılmıyordu. Ne düşündüğünü anlamak için zihnini zorlamama gerek yoktu. Bakışları suyun yüzeyine doğru kaydı ve kaşlarını çatı... sanki suyun beni görmesini engellediği için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Uyluklarımın arasında bir kez daha ısı patladı ve *piroki* yanıklarına baskı yapsa da bastırmak için onları birbirine bastırdım.

Yıkanmam bittiğinde, "Çık oradan *leikavi*," diye emretti. "Ne giyeceğim?"

Gözlerinde o vahşi, evcilleşmemiş bakış vardı ve zihnindeki o cam gibi, durgun gölün dalgalandığını hayal ettim. Sadece hafifçe.

"Seni sıcak tutacağım," diye söz verdi, sesi karanlık ve boğuktu.

Su hâlâ sıcak olmasına rağmen derinliklerinde titredim. "Daha önce giydiğim tuniği giyebilirim."

Boğazının arkasından bir ses çıkardı. İsteddiği bu değil miydi?

"Şimdi utanıyor musun, *Kalles*?" diye düşündü. "Seninle ilk karşılaştığımda o kadar şeffaf bir elbise giyiyordun ki hiçbir şey giymemiş de olabilirdin."

Yine de yerinden kalktı ve kürklü yatağının arkasındaki gölgeli karanlığa girdi.

"O elbise Ghertun derisinden yapılmıştı," diye bilgilendirdim onu. "Onların deri değiştirmelerinden. Tabii ki şeffaftı. Değerli kaynaklarını bizim için harcamak istemiyorlar."

Dakkari dilinde bir şeyler mırıldanmadan önce *volikinin* karanlık tarafından sessizlik geldi. Lanet gibi bir şeydi. Bir sandığın açıldığını duydum ve sonra

bom kapandı. Sürü kralı ortaya çıktığında, bakışlarındaki o ateş geri gelmişti. "Sana onların döküntülerini mi giydirdiler?" diye homurdandı.

"Sanırım hiç yoktan iyidir," dedim usulca, yaklaşırken onu dikkatle izliyordum. O sakın gölünde dalgalar yükselmeye başlamıştı. "Öyle değil mi?"

"Yanlış," diye homurdandı. Sinirlenmişti. Ghertun derisi giydiğim düşüncesi onu neden üzüyordu? "Ayağa kalk."

İstediğini yaptım, banyodan çıktım ama beni kendisi kuruladığında şaşkınlıkla sustum. Kuru bezi tenimde gezdirirken dokunuşu nazikti. Kumaş meme uçlarımı törpüledi, o da kuru olduklarından emin olmak için üzerinde oyalandı. Bezi bacaklarımın arasında gezdirdiğinde, karıncalanmalar omurgamda hızla ilerlerken sarsıldım. Orayı okşadı, bir kez, iki kez... ben bileğini yakalamadan önce, elim orada kelepçelenmiş sıcak altının etrafına dolandı.

Gözlerimin ona yalvardığını hayal ettim... ama ne için, bilmiyordum. Merhameti için mi?

Ya da daha fazlası?

Bezi fırlatıp atarken çenesindeki bir kas sıçradı. Bana kum rengi bir tunik verdi, taze ve temiz... ve onun gibi kokuyordu.

Ben onu giyerken o da alçak masaya döndü. Etek ucu üst baldırlarıma kadar uzanıyordu, daha önce giydiğim kadar uzun değildi. Malzemesi de oldukça ince ve hafifti. Bir parçam bu tuniği özellikle mi seçtiğini merak etti.

Gözleriyle karşılaştığımda, çıldırtıcı sırtışı bana aynı şeyi söyledi. Bakışlarını indirdi ve ben de onu takip ettiğimde ıslak saçlarımın, göğüslerimin üzerine dökülen materyali çoktan şeffaflaştırdığını gördüm.

Sesi sertti, "Yemek yerken gel yanıma otur. Hâlâ bana anlatacak bir hikâyen var. Unuttuğumu sanma."

Üzüntü yayıldı.

Karşı mindere oturmak için yaklaştığımda, uzanıp belimi kavradı ve bir kez daha kucağına oturana kadar beni aşağı çekti. Bacaklarımı kalçalarının iki yanına sıkıştırdı, ta ki pozisyonum *Dothikkar'ın* kalesindeki geceyle aynı olana kadar.

Kalbim göğsümde çarpıyordu, özellikle de aramıza bakıp sikini *tam orada* gördüğümde. Her sallanışında tuniğimin eteklerine sürtünüyordu. Yine de... Son üç gün içinde o kadar çok kucağına oturmuştum ki, garip bir şekilde, bu şekilde oturmak o kadar da garip gelmiyordu.

Öne doğru eğildi, burnunun ucu kulağımın altındaki boşluğa bastırdı. İçime çektiği nefes göz kapaklarımın kapanmasına neden oldu, karıncalanmalar kafa derime yayıldı.

Sevgililerine böyle mi davranıyor? Merak ettim. Çünkü doğrusu, onun tarafından saklanmak o kadar da kötü bir şey değildi. Elbette onun değişken duygularını, sürekli havada asılı duran o çalkantılı fırtınayı göz ardı ederek.

Vorakkar ete benzeyen küçük tabağı almak için uzanmadan önce arkasına yaslandı. Yemeğini yerken çenesinin esnemesini, yüzündeki yara izinin çekilmesini izledim.

"Neden sana Deli Orda Kralı deniyor?"

Ben daha iyi düşünmeden soru ağzımdan kaçtı. Kısa bir süre çiğnemesi durdu, gözleri parladı.

Sonra tekrar rahatladı.

Diğer *Vorakkar*, *Dothikkar*'ın kalesindeki odasına girdikten sonra ona böyle seslenmişti. Hatırlıyor muydu? Hatırlamalı.

"Çünkü bazen orada olmayan varlıklar görüyorum," diye cevap verdi. Nefesim aceleyle kaçtı. "Ve bazen öldürmeyi çok seviyorum. Bazen bunu arzuluyorum."

Eğer beni sinirlendirmek istediye, işe yaramıştı.

"Ama bu gece bundan bahsetmeyeceğiz," dedi, sesi neredeyse bir mırıltı gibiydi, yumuşak ve derindi.

Orada olmayan varlıklar, *insanlar mı* gördü? Ruhlar gibi mi?

İtirafından kaynaklanan birçok soruyu ona sormak istedim ama cevap vermeyeceğini biliyordum. Beni korkutmanın yanı sıra, ilgimi çekmeyi de amaçlamıştı. Ve başarmıştı da.

"Saçını omzunun üzerinden atar mısın, *leikavi*?" diye mırıldandı. Kaşlarımı çattım, tereddütle saçlarımı geriye doğru taradım... sonra hatırladım. Ağzına bir parça et daha attı ve gülünç derecede ince tuniğinin ıslak malzemesine karşı meme uçlarımdan müstehcen hatlarına bakarken bakışları yarı kapalı hale geldi.

Yüz hatlarımdan küçük bir kaş çatma ifadesi geçti, sanırım bu onu şaşırttı çünkü saçlarımı öne doğru manevra yaparak iki göğsümün üzerine dökülmesini sağlarken yüksek sesle ve derinden güldü.

"Ah, hadi ama," diye mırıldandı. *Suratını astığına* yemin edebilirim. "Dakkari'nin bana neden Deli Horde Kralı dediğini söylemek bana güzel bir ikram kazandırır. Bu beni diğer sorulara daha açık hale getirebilir. *Dikkatim* o kadar dağınık ki, ağzımdan kaçırduğım şeyin farkına varamayabilirim."

Küçük bir nefes verdim ve onu dikkatle inceledim. Tuhaf bir erkek olduğu kesindi.

Ama yine de bir *erkekti*. Ve Viola'nın biz küçükken köyümüzdeki erkeklere nasıl tepki vereceğini bilecek kadar sataştığını görmüştüm. O zaman onu kıskanmıştım.

Yavaşça, karnım baş döndürücü yasak *telaşıyla karıncalanmasına* rağmen, uzlaşma olarak sağ meme ucumu örten saçları geriye doğru taradım. Bunu yaparken omurgam dikleşti mi? Göğsümü bir adak gibi bilerek mi ona sundum?

Emin olamadım. Yine de, elbette kendime sessizce itiraf ettim ki, onun bana bakışından *hoşlanmıştım*.

"Ah, beni nasıl da memnun ediyorsun, *leikavi*," diye mırıldandı, gözleri *leğende* yanan ateşin gölgeleri ve ışıklarıyla parlıyordu. "Onları emmeme izin verene kadar bekleyemem."

Nefesim kesildi, sözleri hemen zihnimde düzinelerce imgeyi canlandırdı. Bunun nasıl bir *his* olduğunu merak ettim.

"Şimdi bana bilmek istediğim şeyi söyle," diye emretti, cevap bekleyen bir erkeğin tüm yüksek otoritesiyle. Bir *Vorakkar*'ın, durmadan kırbaçlanmış birinin, bana gözlerinde ateşle bakan birinin, orada olmayan insanları gören birinin emri...

Onu nasıl inkar edebilirim?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"**M** *Aman* beni hep korudu," diye başladı Vienne. "Sana ben daha küçükken bir rüya gördüğünü söylemiştim -bir önsezi, ona göre- benim ondan alınacağıma inanıyordu. O zamandan beri beni hep yakınında tuttu. Bazen çok yakın. Kız kardeşim ya da erkek kardeşlerim y a n ı m d a olmadığı sürece köyde tek başıma dolaşmama izin vermedi. Ancak babam bana acıdı. O zamanlar hala hayattaydı ve benim onu ne kadar çok istediğimi biliyordu.

zaman...uzakta. Yalnız."

Sadece özgür olmak istiyordu, diye düşündüm.

Etrafına uzanarak şarap kadehini kaptım ve dudaklarıma götürdüm. Sesinin hoş, sessiz sükûnetini dinlerken şarap boğazımı harika bir sıcaklıkla yaktı, susuzluğumun en kötüsünü giderdi.

"Hiçbir zaman yalnız değildim," diye itiraf etti usulca. "Bir gün kardeşlerim dışarıda çitleri onarıyorlardı ve annem, büyükanne ve kız kardeşim evde çalışıyorlardı. Babam köyü tek başıma dolaşmama izin verdi. Bana bunun sadece bizim sırrımız olduğunu söyledi. Sonra kardeşlerime yardım etmek için ayrıldı.

"Bir çocuk vardı. Kız kardeşimden hoşlandığını düşündüğüm biri. Kız kardeşim çok güzel olduğu için köyümüzdeki tüm erkekler ondan hoşlanırdı," dedi sessizce. "Ama o gün benimle konuşuyordu. Ve bana bakıyordu. Ben de biraz pervasızca bir şey yapmak *istedim* çünkü bir daha böyle bir şansım olmayacağını biliyordum."

Küçük bir nefes verdi, yanaklarına renk gelmişti.

"Beni öptü ve... hoşuma gitti," diye itiraf etti usulca. "Köyümüzün yanındaki ormana kaçtık."

"Devam et," diye mırıldandım, gözlerim dudaklarına kaydı. Dili onları ıslatmak için dışarı fırladığında yutkundum.

"Her şey çok hızlı oldu. Beni öpüyordu ve sonra içime girdi. İki kez. Sonra her şey bitti."

Keskin bir nefes aldım.

"Hepsi bu," dedi sessizce. "Pek bir hikâye sayılmaz."

Yanakları yanıyordu ve onu bu şekilde görmeyi oldukça... kışkırtıcı buldum. Ayrıca *bunun* onun seks ve zevkle ilgili ilk deneyimi olmasını da trajik buldum.

"Seni o mu getirtti?"

"Gelmek mi?" diye sordu.

Dudaklarım kıvrıldı.

Yutkundum. "Hayır," diye itiraf etti usulca. "Ben hiç... Yani, ben hiç böyle bir şey hissetmedim."

Ne dediğini anladım ve burun deliklerim açıldı.

Vok!

Daha önce hiç orgazm olmamış mıydı?

Baştan çıkarma beni çok zorladı, göz bebeklerim büyüdü ve pençelerimden biri beline kıvrıldı. Eğer başka bir dişi olsaydı, o anda onu elleri ve dizleri üzerine yatırır, arkadan dillerdim, dilimde orgazm olurken *volikimi* dolduran iniltilerini ve inlemelerini dinlerdim. Sonra uzun, derin vuruşlarla içine kayar, beni çok tatlı bir şekilde kabul ederken hırlardım.

Vok. Uyarılma beni doldurdu. En son böyle hissettiğimden bu yana ne kadar zaman geçmişti?

En son ne zaman bu kadar yoğun, bu kadar tüketen bir his olmuştu?

Belki de hiç, diye düşündüm. Mala ile seks farklıydı. Yine de o dişi, kederimden beslenen, bedenimi kendi zevki için kullanan bir parazitten başka bir şey değildi.

"*Leikavi?*"

İtirafının ardından kemirdiği dudağının kenarını serbest bıraktı. "Evet?"

"Sana söz veriyorum. Seni becerdiğimde, bunu *bileceksin*. Bileceksin. *arzuluyorum*."

Arzusunun yüz hatlarına ne kadar yansıdığını bildiğini sanmıyordum. Sözlerim üzerine gözleri yarı kapalı hale geldi, meme uçları tuniğimin altında daha da büzüldü. Yumuşak pembe dudakları aralandı ve kendimi inkar edemeyeceğim bir şey olduğunu fark ettim.

Öne doğru eğilerek alt dudağını kendi dudağımla yakaladım, elimi beyaz saçlarının arasına kaydardım ve ensesini yakaladım. Öpücüğümü verirken onu yerinde tuttum. İlk başta dondu kaldı, utangaçtı, ne yapacağını bilemiyordu. Ama sonra *leikavi*'m bana karşı ürpertici bir nefes verdi ve dili beni dudaklarında tatmak için dışarı fırladığında, onu yakaladım ve emdim.

Şaşkın nefesi aramızdaki boşluğu doldurdu. Sikim sallandı, *dakkem* şişti ve zonkladı, tohumum ucumda boncuk boncuk oldu. Onu kavrayışım sıkılaştı, ihtiyacım arttı. *Jrikkia*'nın beni gölgelerden izlediği gecedен beri serbest kalmamıştım. Merakını hatırlamak, sikime olan muhtaç, açgözlü bakışlarını hatırlamak beni tüketmeye başlayan kükreyen ateşi daha da körükledi.

Sana güvenmesine ihtiyacın var, diye hatırlattı aklımın mantıklı kısmı bana.

Volikimin zemininde ona arzuladığım sert sikişi yaptıktan sonra bana güvenecek miydi? Yoksa bana barbar bir vahşiymişim gibi küçümseyerek mi bakacaktı?

Bazı nedenlerden dolayı, ikincisini midem kaldırmadı. Onunlayken olmaz.

Ama dudakları çok tatlıydı, dili benimkine karşı sıcak ve çekingendi. Onu çiftleşmek istediğim şekilde öptüm... iyice. Küçük tırnaklarının göğsümde kıvrıldığını hissettiğimde geri çektim. Onları oraya ne zaman yerleştirmişti? Küçük, donuk pençeleri derine inmiş, beni kendine bağlamıştı.

Haklıymışım. Korunaklı olmasına rağmen, *leikavi*'m şehvetli bir yaratıktı, tensel zevklerle tanışmaya ihtiyacı olan biriydi.

Zamanla, dedim kendime.

Elimi ensesinden çektiğimde elim titredi.

Bakışları hâlâ yarı kapalıydı, o sıcak arzu hâlâ bana yönelmişti. Kürklerime aldığım kadınların bana böyle bakmasına alışık değildim. Yumuşaklıkla.

Çiftleştiğim dişilerin hepsi benim ne olduğumu biliyordu ve *ben* de onların ne aradığını biliyordum. Kendimi içinde bulduğum hikâyeden bir parça istiyorlardı... öldürürken gülen ve hırlayan bir canavar gibi sevişen Deli *Vorakkar*'ın hikâyesinden. Bir *Morakkari*'yi, bir kraliçeyi asla almayacağımı bildikleri halde, *Vorakkar*'dan bir parça istiyorlardı.

Ve bu yüzden bana şehvetle, sahiplenerek ve her zaman, her zaman korkuyla baktılar. Sanki onları becerdiğim kadar kolay öldürebilirmişim gibi.

Ama Vienne, bu küçük *vekkiri kalles*, kucağımda o kadar tatlı oturuyordu ki, beni kendine çekmiş, neredeyse şeffaf tuniğinin içinden

göğsünün görüntüsüyle bile bile benimle alay etmişti, bana *sıcaklıkla* baktı.

Çıldırııcı.

Karşılık olarak saçlarını okşamak istediğimde rahatsız oluyordum. Bu sefer onu daha nazikçe öpmek istediğimde, sanki o... el üstünde tutuluyormuş gibi.

Vok, lanet ettim.

Bu yüzden kadınlara yaklaşmazdım.

Çünkü bana bir canavarmışım gibi bakmasından ne kadar nefret etsem de, bakışlarındaki o yumuşaklığı da arzuluyordum.

"Uyumam gerek," dedim, ses tonum amaçladığımdan daha sert ve kesiciydi.

Yutkundu, gözlerini kırptırdı. Gözlerimin önünde o yumuşaklığın kayboluşunu izledim. Farkındalığın ve temkinliliğin geri dönüşünü izledim.

Bu olduğunda, onun korkusunu biraz olsun gördüğümde, kendimi daha kontrollü hissettim. *Rahatladığımı* hissettim.

Kafadan hasta.

Lysi, her zaman.

"Pekâlâ," diye fısıldadı, dudakları öpücüğümünden dolayı hâlâ kızarmıştı.

Ayağa kalktım, ikimizi de kaldırdım ve onu ayağa kaldırdım. Ateş sönüyordu ama üzerine daha fazla yakıt atmaya zahmet etmedim. Gece boyunca yeterince sıcak olacaktık.

Ben kürk tepeciğimin altına tırmanırken o yatağın ucunda, hâlâ alçak masanın yanında duruyordu. Neredeyse zevkten inleyecektim. Son birkaç gündür bedenimi çok zorlamıştım ve şimdi çok ihtiyaç duyduğum dinlenmenin zamanı gelmişti.

"Gel, *kalles*," diye mırıldandım, bakışlarımı onun üzerinde kaydırarak. Kürkler sertleşmiş sikimi okşuyor, ısınmış etimi gıdıklıyordu.

Terreddütle diğer tarafa doğru yürüdü, çıplak ayakları halıya değiyordu. Sönmekte olan ateş, tuniğin içindeki vücudunun hatlarını aydınlatıyordu. Ufak tefekti, zayıftı ama kalçaları hafifçe genişlemişti. Açık gri gözleri bana bakarken parlıyor gibiydi. Güzel saçları kurumaya başlamıştı ama uçlarından hâlâ damlıyordu. Bakışlarımı indirdiğimde meme uçlarının hâlâ çakıllı olduğunu gördüm.

Ağzım sulandı.

Vok, o... mükemmeldi.

"Benimle olduğun sürece yanımda uyuyacaksın," diye mırıldandım yine tereddüt ettiğinde.

Kürklerin altından kaydı ve kuyruğum uzanıp baldırına dolanarak onu daha yakına çekti.

Birkaç dakika önce, korkusunun kanıtını gördüğüm için rahatlamış hissetmeme rağmen, hala... onun bana yakın olmasına ihtiyacım vardı. Bunu anlamamıştım. Ama o anda umursamayacak kadar yorgundum.

Ona doğru yuvarlandım, onu sıkıca kavradım ve vücuduma soktum. Islak saçları omzuma bastırıyordu. Aletim aramıza girmiş, onun yumuşak karnında zonkluyordu.

Vok, doğru hissettirdi.

Onu bu şekilde tutmak çok doğru. *Dothikkar'ın* büyük salonuna götürüldüğünde ona nasıl tepki verdiğimi hatırladım. Sanki bunun için yaratılmışım gibi onu korumaya yönelik o inkar edilemez dürtüyü.

Bana teslim olmasını istediğim kadar onu korumayı da istemiştim. Şimdi, karşılığında fethedilmeyi arzulayıp arzulamadığımı merak ediyordum.

"*Veekor,*" diye emrettim, kollarım onun etrafında sıkılaştı. Sıcak nefesini göğsümde hissettim ve gözlerim kapandı. "*Uyu, leikavi.*"

Soğuk bir ter içinde uyandım, kalbim kemiklerime çarpıyor, nefesimi emiyordum.

Sağ tarafımda bir hareket oldu. Sıcak bir şey.

Vienne'i uyurken gördüğümde gerilen kaslarım gevşedi. Kıpırdadı, başını salladı. Onun da kâbus görüp görmediğini merak ettim.

Doğrulup elimi yüzümde gezdirdikten sonra pençem yanağımdaki derin yara izinin üzerinde gezindi. Zonkluyordu, sanki yarayı nasıl aldığımı hatırlamak bile sinir uçlarımı yeniden harekete geçirmişti. Buz gibi sıcak bir acı. Kan görüşümü dolduruyor, her şeyi karanlık yapıyordu.

Kız kardeşim, gözleri açık ve görmüyor, elbisesi belinde, ağzından kan fokurduyor.

Ciğerlerimden titreyen bir nefes çıktı ve boğazımda safra yükseldi.

Gözlerimi sıkmak işe yaramadı. O görüntü bir kez geri döndüğünde aklımdan asla çıkaramıyordum. Homurdandım, yumruğumu kıvırdım ve şakağıma vurdum. Acı geçene kadar, o geceden, sevdiğim herkesin benden alındığı geceden başka bir şey düşünene kadar tekrar tekrar. Anlamsız bir suç.

Sakinleştigimi hissettiğimde, şakağında zonklayan acının tadını çıkardığımda, kürkümün içindeki *kalleslere* baktım.

Tekrar yer değıştirdi. Bacakları tekmelendi, dudakları ayrıldı.

Ona baktıkça kalbim yavaşlıyordu. Ve bir elimi kuru saçlarında gezdirdiğimde, tekrar yanına uzanıp onu bir kez daha kendime çektiğimde? Kokusunu derin derin içime çekerken yeniden nefes alabileceğimi hissettim.

Gözlerimi kapattım, en son ne zaman dinlendiğimi hatırlamasam da tüm gece dinlenmeye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"*Davik.*"

Gözlerim parladı ve donakaldım.

Bir şeyler görüp görmediğimi, orada olmayan şeyleri tekrar duyup duymadığımı merak ederek dinledim.

"*Davik.*"

Ciğerlerimden sert bir nefes koptu.

Nik. Bu sefer ruhlar yok.

Vienne'den gelmişti.

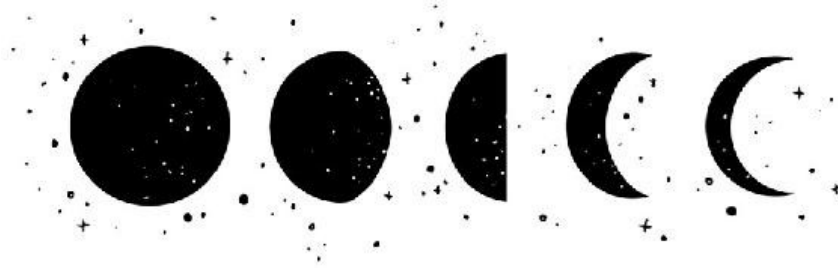
Dudaklarında, rüyalarında benim *adım* vardı.

Bilmemesi gereken bir isimdi. Kız kardeşimin ölümünden beri duymadığım bir isim. Ona hiç vermediğim bir isim, oysa o bana ilk karşılaşmamızda *kendi* ismini vermişti.

Kanım damarlarımda buza dönüştü. Şakaklarım daha sert çarpmaya başladı. İlk defa *Dothikkar*'ın haklı olup olmadığını merak ettim.

Eğer bu beyaz saçlı güzellik bir büyücüyse... hepimizi yok etmeye gelmişti. "*Davik!*"

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Davik!" diye haykırdı. Onun sesini duyabiliyordu ama önündeki ungira saldırmak için kıvrılıyor, kalın kordonunu sıkılaştırıyordu. Kaslar.

Kız kardeşi Devina ağlıyordu, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Onun korkusunu neredeyse hissedebiliyordu ama onun için cesur olacaktı. Eğer cesur olursa Lomma onunla gurur duyacaktı. Babaları da gurur duyardı ama o ava çıkmıştı ve bir hafta daha sürüye dönmeyecekti. Ailesini korumak onun göreviydi.

Ungira sürüye çok yaklaşmıştı. Vorakkar ve babası da dahil olmak üzere darukkarların büyük bir kısmı ortalıkta yoktu. Davik, evini toprağa gömmüş olan sürüngen canavarı keşfe çıktıklarında bulmuştu.

Şimdi de onları hedef alıyordu. Kız kardeşi tehlikedeydi. Kendisi tehlikedeydi. Sürü yardım çağıramayacak kadar uzaktaydı. Elindeki tek şey keskin taştan yaptığı geçici bir bıçaktı. Bütün haftasını almıştı ve döndüğünde babasına göstereceği için heyecanlıydı.

"Davik!" Ungira hızla saldırdığında Devina çığlık attı, dişleri siyah renkte parlıyordu ve yıldırım hızıyla ona doğru geliyordu.

Kararlılık zihninin sessizleşmesini sağladı. Korkuyu biliyordu ama neden başkalarını aptal yerine koyduğunu anlamıyordu. O asla aptal olmak istemedi. Babası gibi bir darukkar olmak istiyordu... ve sadece Dakkari'nin en cesur ve en güçlüleri savaşçı olabilirdi.

Son anda Davik yere düştü, ancak ungira'nın savunma için uzun karnından çıkan tek pençesi yan tarafını kesti. Darbesi onu kesti ama Davik küçük bir böğürmeyle taş bıçağı karnına, babasının 'avlanma noktası' olduğunu söylediğı yere sapladı ve yanıt olarak tıslayan çığığını duydu.

Siyah kanı üzerine dökülürken, sürünen canavar bir anda ölüp üzerine düşerken... Davik sırttı. Başardı.

Dünya, Ungira'nın cüssesi altında boğuk bir ses çıkarıyordu. Yan tarafında, canavarın onu kestiğı yerde keskin bir sızı hissetti. Yorgun hissediyordu. Gözlerini kapatmak istedi. Ungira'nın ağırlığı altında nefes almak zordu ama onu sürüye geri götürmek, annesine onu avladığını göstermek istiyordu. Bir Ungira'yı alt eden en genç Dakkari olduğunu.

"Davik," diye hıçkırdı Devina. Onu diğer taraftan duydu. Onun ittiğini, tüm gücüyle ungira'yı ittiğini hissetti. Küçük homurtular ve ağlamaklı solumalar birbirini izledi. Davik onun kendisine kızgın olduğunu düşündü. Lomma daha yeni Devina'ya yeni bir elbise hediye etmişti ve şimdi o elbise kanla kararmış olacaktı.

Görüşünde ışık patladı ve ciğerlerine hava doldu. Başardı! Devina gerçekten de Ungira'yı onu sıkıştırdığı yerden itmeyi başarmıştı.

"Beni kurtardın," diye nefes nefese kaldı, aynı gözleri kocaman açılmıştı. Çok az bir zaman farkıyla da olsa daha yaşlıydı. Onu korumak onun göreviydi. "Beni kurtardın, Davik."

Hâlâ Ungira'nın ağırlığı altında ezilmekten nefesi kesilmişti, hâlâ Ungira'nın kanıyla kaplıydı... hâlâ sırtıyordu.

"Nik, sen beni kurtardın," dedi kız kardeşine. Ama böyle olması gerekiyordu.

Hayatta her şeyi paylaşmışlardı, anne karnını bile. Zafer -ya da ölüm- neden farklı olsun ki?

KURTARICI bir şekilde, rüyadan koparıldım... ve sanki ruhumun bir parçası da onunla birlikte koparılmış gibi hissettim.

I Nefes nefese, çizim içinde nefes Çaresizce, gibi
Ben olsam olmuştur Ungira'nın altında ezilmiş ve Davik
değil.

Gözlerim beni altında kıstırmış olan, kırmızı ve parlayan bakışlarını üzerime dikmiş, eli boğazımda duran sürü kralına kaydı.

"*Gerçekte kimsin sen?*" diye hırladı.

"Ne?" Korkmuş ve kafam karışmış bir şekilde sordum. Sanki yeteneğimi kullanmışım gibi başım zonkluyordu. Ama kullanmadığımı biliyordum. Uyuyakalmışım! Ben...

Rüya görüyorum.

Anıları mı?

İmkansız. Daha önce hiç olmamıştı.

Yine de her şey çok *gerçekçi* gelmişti. *Ungira*'nın soğuk eti, sarmal vücudu, ezici cüssesi. Devina'nın sesindeki tiz korku, rahatlaması o kadar hissedilirdi ki gözyaşlarımın boğazımda düğümlendiğini hissettim. Altımdaki toprak - hayır, ben değil. *Onun*. Onun tuniğinin altında çiçek açan sıcak kan.

Aklımı kaçıırıyordum.

"*Bu ismi nereden biliyorsun?*" diye homurdandı sürü kralı, sesi öfkeliydi.

Elim kalın bileğine geldi, parmaklarım kelepçelerinin sıcak altınını okşadı. *Vorakkar* kelepçeleri, onu hiç onsuz görmemiştim.

Boğazımdaki eli beni sıkıyordu. Daha çok beni yerinde tutmak, beni sorgularken hareketsiz kalmamı sağlamak içindi.

"Adın ne?" Ona bakarak fısıldadım. Yeteneğimin geliştiğini fark ettim. Değişiyordum.

Yoksa... aklına çok fazla girdiğim için miydi? Duygularını çok fazla mı değiştirmiştim? Bu süreçte farkında olmadan bazı anılarını mı özümsemişim? Geçmişinden, kız kardeşinden, Dakkar ovalarındaki çocukluğundan?

Sorum onu daha da öfkeliyordu. Derisinin altında sürünen huzursuzluğunu hissedebiliyordum. Rahatsız olmuştu.

Rahatsız olmuştum.

Davik rüyasında -hayır, *anısında*- gençti, on yaşından büyük değildi. Ve kız kardeşi...

Bir kız kardeşi vardı.

Umutsuzca sevdiği biri. Ona olan sevgisini, onu güvende tutmaktan duyduğu gururu *hissetmişim*. Şimdi neredeydi?

"Bu senin adın mı?" Birden ne cevap vereceğinden korkarak sordum. Çünkü eğer öyleyse... eğer sadece onun anılarını hayal ettiysem...

Ne anlama geldiğini bilmiyordum. *Durdurabilir* miydim bilmiyordum.

"Lütfen," diye yalvardım ona usulca, gözlerim yaşlı ona bakıyordum, şakaklarım zonkluyor, dünya bulanıklaşıyordu.

Mad Horde Kralı bana baktı. Üstümde çıplaktı. Rüya sırasında kürkleri tekmelemiştim. Kalçalarımı sıkıca tutuyordu ve eli boğazımda bir sahiplik iddiası gibiydi, sanki bana *sahipti*, sanki benimle istediği her şeyi yapabiliirdi...

Tanrım, onu durdurabileceğimi sanmıyordum. "Söyle," diye homurdandı.

Onun *Vorakkar* emri. Yardım edemediğim ama itaat ettiğim bir emir. O ses, karanlık ve günahkâr, omurgamda dolaştı, meme uçlarımı sıkılaştırdı.

"Bunu senin dudaklarından duymak istiyorum," diye hırladı. Onun adını söylememi istiyordu.

"Söyle!"

"Davik," diye fısıldadım.

Parmakları boğazımda esnedi. Titreyen bir iç çekti, gözleri kapandı. Duymaya *dayanamıyormuş* gibi mi? *Acı çekiyormuş* gibi mi?

"Söyle."

Yutkundum. Kalbimin boğazımda attığını hissettiğinden emindim.

Dudaklarımı yalayarak, "Davik" diye mırıldandım.

"Yine," dedi sessizce, gözleri açıldı, dairesel irislerinin kırmızısı parladı.

"Davi-"

Boğazından kopan acılı, çığ bir sesle beni sert bir öpücükle susturdu. Elini sıkarak beni kendisine doğru çekti. Avuçlarım bileklerini sıkarken, dudaklarına karşı nefes almaktan başka bir şey yapamadım.

Bu cezalandırma amaçlı bir öpücüktü. Tecrübesizliğime rağmen bunun farkındaydım. Bilmemem *gerektiğini* bildiğim halde adını söylemeye cüret ettiğim için beni cezalandırıyordu. Dakkariler kendilerine verilen isimleri kutsal sayarlardı. Bunu biliyordum.

Yani, Dakkar'ın bir kralı özellikle yakın durur, değil mi? O mu?

Şimdi merak ediyorum, sürüsünün dışında bunu bilen biri var mıydı?

Eğer birileri

sürüsünün *içinde* bunu biliyordu.

Dişleri benimkilere çarptı, keskin uçlarından biri dudağımı kesti. Kanımın metalik ısırganının tadına baktım ve onu yalayarak uzaklaştırdığında, ardından dilini benimkine sürttüğünde tüm dünya sallanıyor gibiydi.

Tamamen onun merhametine kalmıştım, *ungira* tarafından olduğu gibi onun ağırlığı altında sıkışmıştım. Kalçalarının düştüğünü hissettiğimde, sert aletin uzunluğunu bana sürttüğünü hissettiğimde, seksim karıncalandı, karnım ısındı, arzum hızla ortaya çıktı.

Bundan *tahrir* mi
oluyordum? Bunu
anlayamadım.

Dilimi tekrar emdiğinde, başka yerlerde de hissettiğime yemin
edebilirim.

Aleti tuniğimin üzerinden bacaklarımın arasına kaydığında içimden bir inilti kaçtı. Ne zaman onun için genişletmiştim ki? Ama bana yaslandığını, kalçalarımın arasına girdiğini inkâr etmek mümkün değildi.

Tekrar yere indiğinde, sıcaklığı o *kadar* iyi hissettiren o tek noktaya süründü ve inlememi gizleyemedim.

Saçları üzerimize düşmüş, bizi dünyadan perdeliyordu. Gözlerimi açtığımda karanlıkta beni izliyordu. Gözlerini dikmiş bakarken bile tekrar üzerime atıldı.

Dudaklarını benden çekerek öpücüğünü benden uzaklaştırdı. Kulağımın etli kısmını ısırды ve "Bundan kurtulabilirsin, değil mi *leikavi*? İlk defa."

Kalçalarını salladığında cevabım titreyen bir inilti oldu.

Evet. Bir şeyler oluyordu. Zevk artmaya devam ediyordu. Bacaklarımdaki kaslar içgüdüsel olarak geriliyor, kalçalarım onunkilere doğru kalkıyordu. İçimden derin bir zonklama geliyordu, tatmin edilmeyi *talep eden* bir zonklama.

Teni bana karşı çok sıcaktı. Ellerim hâlâ bileklerine sarılıydı. Altın kelepçeler *kaynar* gibiydi.

Koyu kahkahası boynumu karıncalandırdı.

"*Nik*," diye mırıldandı. "Bu gece olmaz."

Yanlış bir şeyler vardı. Ses tonu alaycıydı.

Benden çok hızlı uzaklaştı. Daha önce aşırı ısınmışken, şimdi tenim buz gibi soğumuştı.

Davik yataktan kalktı, siki hâlâ sertti ve ucu arzusundan ağlıyordu. Yerdeki pantolonunu kaptı ve hızla yukarı çekti. Hareketleri sarsıntılı ve sertti, sanki öfkeliymiş gibiydi.

Anlamamıştım. Farkına bile varmadan, anlamaya *çalışmak* için gücümün enerjisini biriktirmiştim. Aramızda inşa ediyor, inşa ediyor, kollarımdaki derinin diken diken olduğunu hissediyordum. İleri doğru iterken, onun ihtiyacını hissettim. Sonra *istirabını* hissettim.

"*Nik*," diye sertçe bağırdı. "Dur."

O kadar şaşırdım, o kadar sersemledim ki küçük bağlantıyı düşürdüm ve başım döndü.

"Ne yaptığını bilmiyorum, *büyücü* kadın," diye tükürdü, "ama pençelerini daha fazla içime sokma. Anladın mı?"

Göğsüm sıkıştı. Arzumun yarattığı bulanıklık buzlu suya dalmışım gibi hızla kayboldu, ama yine de dilimde onun tadı vardı.

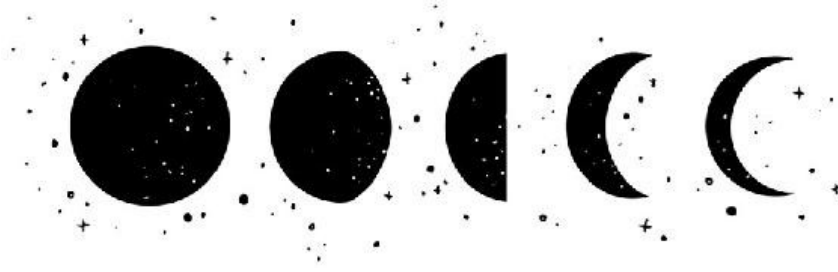
Büyücü mü?

"Sen tehlikelisin," diye homurdandı, bana ters ters bakarak.

Sonra, gecenin köründe olmasına rağmen, sanki benimle daha fazla kalmaya dayanamıyormuş gibi *volikiden* hışımla çıktı.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Come."

Sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve altın rengi sabah ışığı *volikiyi* doldururken gözümü kırptım. Sadece başını içeri eğmişti, gece ayrıldığından beri onu ilk kez görüyordum.

Pantolonumu çektim, dantelini belimden sıkıca bağladım. Dün gece bana verdiği tuniği üzerimden çıkarmadım ve bel bandının içine soktum. Saçlarım artık onu ıslatmadığı için kumaş artık şeffaf değildi. Çok büyük botlarımı giydikten sonra dışarıda ona katıldım.

Göz göze geldiğimizde bana dikkatle baktı. Hâlâ göğsü çıplaktı ve altın dövmeleri tüm çıplaklığıyla ortadaydı. İlk kez, Dakkari'lerin bu desenleri derilerine nasıl işlediklerini merak ettim. Acıtıp acıtmadığını merak ettim.

Gün ışığında daha iyi görünüyordu. Yüzü artık kör bir öfkeyle buruşmamıştı. Sadece yorgun görünüyordu.

Neredeyse hiç uyumadığı düşünülürse bu şaşırtıcı değildi. Sürüsüne olan yolculuğumuz sırasında uyuyup uyumadığını merak ettim, uyuduğu bir zamanı hatırlamıyordum. Ben uyuduğumda o hep uyanıktı. Dün gece hariç... Onu ilk kez uyurken görmüştüm. Yüzü rahatlamıştı ama dudakları kaşlarını çatmıştı.

Kısa bir süre sonra uykuda ona katıldım, ancak üstümde, eli boğazımda, bakışlarında öfkeyle uyandım.

Dün gece aramızda asılı kaldı.

Ağırdı.

Bilmek.

Bir çeşit gücüm olduğunu biliyordu. Bunu *hissedebiliyordu* ve bu beni hayrete düşürmüştü. Yeteneğimi aile üyelerimin duygularını hissetmek için kullandığımda bile bana kayıtsız kalmışlardı. Yine de beni *hissedebiliyor* muydu?

Nasıl?

"Dün gece seni korkuttum mu?" diye sordu.

Ona baktığımda nefesim burun deliklerimden ıslık çalarak geçti. "İstedin mi?" Karşılığında ben de ona sordum.

"*Lysi*," diye mırıldandı, bir elini yüzünde gezdirerek. "Ben yaptım." Beni korkutmak mı istemişti?

"Ben..." diye devam etti. Başını salladı. O kadar inanılmaz görünüyordu ki...

Yorgun. "Bazen bana hissettirdiğin kadar korkmana ihtiyacım vardı."

İtirafı beni şaşkına çevirdi.

Onu korkuttum mu?

Neredeyse gülmek istiyordum.

"Ben bir büyücü değilim, Horde Kralı," diye fısıldadım, en azından bunu bilmesini istiyordum. "Bir sürüyü yok edecek güce sahip değilim. Asla böyle bir şey yapmam."

Bunu bilmesinin benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Ama o gittikten çok sonra bile bu kelime zihnimde yankılanmaya devam etti. Zihnimi ekşitti.

Çenesi gerildi. "Düşündüğünden daha fazla güce sahipsin." Kaşlarım çatıldı.

"Gel," diye homurdandı, sesi sertleşmişti, sanki bunu söylediğine şimdiden pişman olmuş gibiydi. "Şimdi Lokkaru'yu görmeye gideceğiz. O uyandı."

Sözsüzce başımı salladım, benden uzaklaşıp sürüsünün büyük kısmına doğru yürüdüğünde onu takip ettim.

Sabahın erken saatleriydi, güneş o kadar parlaktı ki gözlerimi korumak için elimi kullanmak zorunda kaldım. Pek fazla Dakkari uyanık değildi. *Volikiler* uyku ve dinlenmenin etkisiyle sessizdi ve etrafta dolaşanlar da kendi hallerindeydi; bana şüpheli bir ilgiyle bakmadan önce sadece başlarını saygı için sürü krallarına doğru eğiyorlardı. Sonra da sabahki görevlerine devam ettiler.

Önünde durduğumuz *voliki* de diğerleri gibi kampın ortasına doğru konumlanmıştı. Uzanıp parmağımı kubbeli evi kaplayan derinin üzerinde gezdirdim. Geçen yıllarla birlikte inanılmaz derecede yumuşamıştı.

"Kaç yaşında?" Fısıldadım, gözleriyle karşılaşmak istemeyerek postu inceliyordum.

"Yüz beş yıl."

Köyümüzün yaşayan en yaşlı üyesi vefat etmeden önce yetmiş yaşındaydı. Dakkari gerçekten bu kadar uzun yaşayabilir miydi?

Bundan hiç şüphem yoktu.

"*Nevretam terun*," diye seslendi Davik.

İçeriden yumuşak bir ses geldi ve Horde Kralı *voliki* kapağının girişini benim için açtı. Küçük bir nefes alarak içeri daldım. Bir an sonra beni takip ettiğinde arkamda onun sıcaklığını hissettim.

Voliki parlak bir şekilde aydınlatılmıştı, altın havzada bir ateş kükrüyordu. Ev *Vorakkar'inkinden* çok daha küçüktü, bu beklenen bir şeydi ama rahat ve sıcaktı. Ortada kürklerden yapılmış yüksek bir yatak vardı, ancak aradığımız yaşlı kadın yerdeki bir minderin üzerinde, sabah yemeğiyle kaplı bir masanın önünde oturuyordu.

İlk bakışta Davik'in yanıldığını düşünmüştüm. Bu kadın yüz beş yaşında değildi. Saçları ipeksi ve siyahtı, sırtının ortasına kadar sarkıyordu. Bir gece önce sürünün içinde at sürerken gördüğüm diğer Dakkari kadınlarının aksine Lokkaru'nun saçında hiçbir süs ya da boncuk yoktu. Kıyafeti yosun renginde uzun, kalın bir elbise ve omuzlarına dökülen beyaz kürklü bir şaldan ibaretti.

Bize doğru baktığında gözlerinin *Vorakkar'inki* gibi kırmızı değil, sarı olduğunu gördüm. Yaşı daha çok yüzündeki derin kırışıklıklarda, dumanı tüten bir kadeh sıvıyı dudaklarına götürürken yaptığı yavaş ve dikkatli hareketlerde kendini gösteriyordu.

Yudumlamayı bitirdiğinde, masaya geri koyarken sallandı. Başını eğerek, gözlerini tuttuğunu gördüğüm ilk kişilerden biri olmasına rağmen, "*Vorakkar*" diye selam verdi.

"*Terun*," diye mırıldandı Davik, karşılığında başını eğerek. "Yardımanızı istemeye geldik."

Uzun ve yavaş bir şekilde gözlerini kırptırdı ve sonra bakışları benimkine kaydı. Zihnine girmek istiyordum... ama yavaş yavaş bunun ne kadar müdahaleci olduğunu fark ediyordum. Bunu her zaman ne kadar kolay kullanmıştım, neredeyse başkalarına karşı bir selamlama olarak. Yeteneğimi kullanırsam Davik'in bunu bileceğinin farkında olduğumdan, onun hareketlerini yansıtarak başımı ona doğru eğdim.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu evrensel dilde. Sesi sanki kullanılmamış gibi cızırtılıydı ama yumuşaktı.

Davik'in eli belime geldi ve beni şaşırttı. Beni öne doğru götürdü, masada Lokkaru'nun karşısına oturttu ve yanıma diz çökerek topuklarının üzerine oturdu.

"Bir keresinde bana güvenmiştin. Sürüme katılmayı ilk istediğinde," diye başladı. "Ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Yüz hatlarından bir şaşkınlık ifadesi geçti. *Voliki*'nin etrafına baktı. Havayı güçlü bir tütsü kokusu sarmıştı. "Ben hep burada yaşadım."

"*Nik, Terun*. On yıl önce, soğuk mevsimden sonra sürüme katıldın. *Dothik*'te yaşıyor, *Dothikkar*'ın bahçelerinden çaldığın meyveleri satıyordun."

Lokkaru'nun yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. Bu o kadar beklenmedik ve şaşırtıcıydı ki dudaklarımın seğirdiğini hissettim. Gerçekten *de Dothikkar*'dan *çalıyor* muydu? On yıl önce yaşasaydı doksan beş yaşında olurdu.

"Bana biraz *hji* satmaya çalıştın. Başkentte *hji* alabileceğim tek yerin onun bahçeleri olduğunu biliyordum" dedi.

Göz ucuyla Davik'e baktım. Sesi biraz sessizleşmiş, yumuşamıştı. Bu dişiyi seviyordu, ona saygı duyuyordu. Onu *Dothikkar*'dan çalarken bulmuştu... ve onu teslim etmek yerine sürüsüne mi almıştı?

"*Lysi*," dedi, şimdi sırtarak. Gözleri parladı. "*Dothikkar hji*'yi sevmez bile. Onda çok fazla vardı ve muhafızlar gün batımında hep uyukluyordu."

Davik gülümsedi ve neredeyse nefesim kesilecekti. Bu onun karanlık, kesici ya da alaycı gülümsemesi değildi. Gerçektir. Ve çok güzeldi.

Şu an karşımda duran Davik'i düşündüm. Sonra Deli Horde Kralı'nı, altında kopan öfke fırtınasını düşündüm. Ne kadar zıttılar.

Gözleri benimkilerle kilitlendi. Bakışları dudaklarıma kaydı ve ona gülümsediğimi fark ettim. *Volikide* sessizlik uzarken başımı eğdim, saklamak için dudağımı ısırdım.

Sürü kralı Lokkaru'ya döndü. "Bana annenden, *lommandan* bahsettin. Ve babandan. Hatırlıyor musun?"

Uzun bir nefes aldı. Ona baktığımda, bakışlarında parıltıyan gözyaşlarını görünce şaşırdım.

"*Lysi*," dedi. "Elbette hatırlıyorum, ama ne söylediğimi değil."

Bunun zaman alacağını fark ettim, omuzlarım hafifçe düştü. Kara aya sadece üç hafta vardı ve henüz kalp taşını aramaya başlamamıştık bile.

"*Nik,*" dedi, sanki bizim göremediğimiz bir şeyi görüyormuş gibi gözlerini *volikin*in etrafında gezdirerek. "Bu doğru değil. Ben hatırlıyorum. *Lomma*'yı hatırlıyorum. Bana demişti ki... neydi o? Bana aşkın büyüdüğünü ve beslendiği sürece doğru büyüdüğünü söylemişti. Tıpkı babam gibi."

Davik tekrar gözlerime takıldı. Başını bir kez salladı, ancak bu ifadede bir rahatlama gördüğüme *yemin edebilirim*.

"Aç olmalısın, *cossa,*" dedi bana. "Aç görünüyorsun."

Koyu mavi ve ezilmiş bir şeyle dolu bir kâse uzattı. Ben de ondan aldım. Sonra bana düz, bej renkli dairelerden oluşan küçük bir tabak daha sundu. Üst katmanı soydu, mavi püreyi kepçeyle aldı ve düzgünce içine katladı. Sonra bana vermeden önce düzgün bir hale gelene kadar daireyi sıkıştırarak kapattı.

Elimdeki sarılı bej topa bakarak, "Rahim için iyidir," diye bilgilendirdi beni. "*Kasba* kökü."

Rahim mi?

Davik boğazından bir ses çıkardı ve yüzüm farkına varmakla alevlendi.

O düşündü ki... O düşündü ki Davik ve ben...

Bir şey söylememek ve Horde Kralı'nın bakışlarıyla karşılaşmamak için topu ağzıma tıktırdım. Onun dışında her yere baktım ve gözlerim *volikideki* başka bir masaya takıldı. Üzerinde, şeffaf bir kavanozun içindeki hayvansal yağa benzeyen şeyi ısıtıp eriterek sıvıya dönüştüren daha küçük bir leğen ateşi vardı.

Leğenin yanında bir kova vardı ve üzerinde sicimle sarılmış bir sopa duruyordu. Ne olduğunu anladım. O bir mum imalatçısıydı. İşte o zaman *volikisinin* etrafındaki mumları gördüm, çoğu eriyip havuzlara dönüşmüştü, ama şimdi hiçbirisi yanmıyordu. Renkleri kireçli beyazdı, ama köyümde kadınlardan biri ormandan topladığı şeyleri boya olarak kullanarak canlı renklerde balmumu yapmıştı.

Aklıma bir fikir geldi. Büyükannem de yaşlılığında oldukça unutkan olmuştu. Anıları gelip gidiyordu. Bazıları sonsuza dek kayboldu ama diğerleri geri geldi. En çok hatırlamaya *çalışmadığı* zamanları hatırladığını fark etmiştim. Bir battaniye ya da şal için elyaf tellerini birbirine dokurken bana hikayeler anlatırdı, başka türlü bana anlatamayacağı hikayeler.

"Mum yapıyor musunuz?" Lokkaru'ya masayı işaret ederek usulca sordum, *kasba* kökünün tadı ağzımda kalmıştı. Hoş tatlı ama baharatlı bir tadı vardı ve onu sardığı çember ince bir hamurdu, çiğnenebilir ve yumuşaktı.

Gözleri elimi takip etti ve üretim istasyonunu gördüğünde omurgası dikleşti. "*Lysi*."

"Bana nasıl yapılacağını öğretir misin?" Rica ettim. Gözleri benimkilere döndüğünde, başını eğdiğinde ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Her zaman öğrenmek istemişimdir."

Ghertun karanlıkta çok kolay görebiliyordu, bu yüzden Ölü Dağ'ın altında mumlara, ateşe ya da *ışığa* çok az ihtiyaç vardı.

Bu fikir onu heyecanlandırmıştı. Davik'e baktığımda, bana soğukkanlı, neredeyse hesapçı bir ifadeyle bakıyordu.

"*Lysi, lysi*," dedi Lokkaru, şaşırtıcı bir kolaylıkla masadan kalkarak.

"Köyümdeki bir kadın balmumuna boya katarak onları renkli hale getirirdi," dedim. Meraklı bir ifadeyle bana baktı. "Belki bazılarına boya katmayı deneyebiliriz."

Yüz ifadesi bu olasılıkla canlanmıştı. O muzip gülümseme geri gelmişti. "Arinu'dan kurutulmuş *kuveri* çalabiliriz."

Kaşlarım kalktı.

"*Terun*," dedi Horde Kralı başını sallayarak. "Her ne kadar sen verilen isimlere önem vermesen de, diğerleri aynı şeyi hissetmiyor. Bunu sana zaten söylemişim."

Bakışlarım Davik'e kaydı ve benim baktığımı görünce çenesi gerildi. Sözleri bana dün geceyi hatırlattı. Adını artık biliyordum. O söylemeden önce benden tekrar tekrar söylememi istemişti.

Beni öpmeden önce. Tekrar.

Boğazımı temizledim.

Lokkaru başını eğdi. "Özür dilerim, *Vorakkar*."

"Ve çalmak yok," dedi, karşılıklı bakışmalarımızdan sonra sesi biraz daha sertleşmişti.

Ayağa kalktı. Lokkaru mumların yanına doğru ilerlerken bana doğru eğildi, uzun, bağlanmamış saçları yanağımı okşadı. Kulağımı tırmalayarak, "Onunla kalacak mısın?" diye sorduğunda gerildim ve küçük bir nefes aldım.

"Evet," diye fısıldadım, başımı eğerek ona baktım.

Bakışları *yanıyordu*. Gözleri dudaklarıma, dişlerinin yanlılıkla beni kestiği köşedeki küçük kesiğe kayınca burun delikleri alevlendi. Biliyordum.

yaladığı kanımın metalik tadını hatırlıyordu.

Lokkaru kendi kendine mırıldanırken aramızdaki gerginlik artıyordu.

"Bu gece bana anlatacağın çok şey var *leikavi*," diye mırıldandı, pençesinin tersini dudağımdaki kesiğin üzerine sürmek için uzandı.

Keskin bir nefes aldım. Yeteneğimi biliyordum.

"Yaptığın mumları yakmasına izin verme," dedi bana. Bakışları Lokkaru'nun figüründe gezindi. "Onları unutuyor."

Kaşlarımı çattım ama başımı salladım.

Öne doğru eğildi, dişleri boynumun yan tarafını sıyırdı ve karnımda sıcaklık kıvrıldı.

"Senin için daha sonra döneceğim."

Bu sözleri hem bir tehdit hem de ateşli bir vaat gibi söyledi.

Sonra gitti, uzaklaştı ve gözden kaybolmadan önce *volikinin* girişinin altına eğildi. Dışarıda, kampın önüne doğru ilerleyen ağır ayak seslerini duydum.

Bir yandan da parmaklarımı bana verdiği küçük lokmanın üzerinde gezdiriyordum.

Volikinin diğer tarafından Lokkaru iç çekti, "Sonunda fethedildi. Şimdi onu beslemelisin."

Sözlerini sorgulayamadan arkasını döndü, hareketi yavaş, titrek ama kararlıydı.

"Şimdi gidip şu *kuveri* çalalım mı?"

BÖLÜM YIRMI İKİ

HEdna'nın bakışları rahatsız ediciydi. *Pujerak*'ımın çenesi bana derin düşüncelere dalmış olduğunu söylüyordu.

Eğitim alanında sadece biz vardık. Sırtım çitlere dönük oturmuş, kılıcımın idman sırasında onu kestiği yerdeki kanı temizliyordum. Gece gittikçe kararıyordu. Yüzümü arkaya çevirdiğimde, her gece biraz daha dolan ayı gördüm.

Dothik'ten hiçbir haber gelmemişti, Rath Tuviri'nin *Vorakkar*'ından arşivlerdeki kalp taşıyla ilgili araştırması hakkında hiçbir haber yoktu. Sürümün arasında tuttuğum tek *thesper* aracılığıyla haber göndermiştim. Kanatlı yaratık bu sabah erkenden şehre doğru yola çıkmıştı ve tahminimce yakında varacaktı. Rüzgârlar onların lehineyse, *thesper* inanılmaz hızlarda seyahat edebilirdi.

"Peki ya *Kalles*?" Hedna bana sordu. Ona *Dothik*'te olan biten her şeyi anlatmıştım, idman seansımızdan sonraki ilk yalnız anımızdı ve buna çok ihtiyacım vardı. Aslında ona *her şeyi* anlatmamıştım. "Sence ona güvenilebilir mi?"

Dün geceyi düşündüm.

Davik!

Adım zihnimde bir yankı gibi çınladı. O zamandan beri duymamıştım.

Hırladım ve zihnimi hemen o anıdan uzaklaştırdım. Hedna bile bana verilen ismi bilmiyordu. Yaşayan hiç kimse bilmiyordu... *onun* dışında.

"Öğrenmeye niyetliyim," dedim ona.

"Nasıl öğreneceksin?"

Tek yaptığım ona dişlerimi ay ışığında parlatan bir sırıtışla karşılık vermek oldu.

Başını sallayarak iç çekti. "Sanırım sonunda bir dişiye ilgi gösterdiğin için memnun olmalıyım."

Elim kılıcımı temizlerken durakladı. "Daha önce de dişilere ilgi duymuştum."

"Çiftleşmek için, *Lysi*. Bu... bu farklı."

Sözleri beni rahatsız etti. Kılıcımı kınına sokarak yerden kalktım.

"Daha sakın görünüyorsun," dedi. Bir sonraki sorusu için kendimi hazırladım. "Herhangi bir... olay yaşadın mı?"

Dothik'ten beri değil. Ondan beri değil. Gücünün bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

"Söyle bana, *pujerak*," dedim konuyu değiştirerek, "Ghertun'la savaş hakkında ne düşünüyorsun? *Dothik*'te olanları sana anlattığıma göre?"

Sorusunu yanıtsız bıraktı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak gözleriyle kampı taradı. Sürümüz soğuk mevsimden bu yana büyümüştü. Üç çocuk daha doğmuştu ve dört yeni ailenin vahşi topraklarda bize katılma taleplerini kabul etmiştim; *Dothik*'ten iki aile ve yerleşik hayattan bıkmış bir karakoldan iki aile. Dolaşma dürtüsü her zaman bir Dakkari'nin kanında olacaktı.

"Bence Ghertun, biz onlara yapmamaları için bir sebep verene kadar sınırlarını zorlamaya devam edecek," dedi Hedna sessizce. "Killup'a, Nrun teng'e ve *vekkiri*'ye terör estirdiler. Ve geçen yıl, karakollarda Dakkari'nin kaybolduğuna dair raporlar vardı. Artık Ölü Dağ'ın altında köleler tuttuklarını bildiğimize göre, acaba bundan onlar mı sorumlu?"

Tamamen mümkün.

"*Kalles* en iyi planımız. Kalp taşı unut, Drokka. Onu asla bulamayabilirsin."

Yine de Hedna bile Lokkaru'nun o kalp taşı sayesinde doğduğunu bilmiyordu. Uzun yıllar boyunca onun sırrını saklamıştım çünkü bunu söylemek bana düşmezdi.

"Onu kullanmamız gerek," diye mırıldandı *pujerak*'ım, sesini alçak tutarak.

Dün gece ateşin yanında kucağımda otururken bakışlarındaki sıcaklığı düşündüm. Onu öptüğümde nefesinin nasıl titrediğini, belki farkında olmasa da ellerinin beni nasıl sıkıca kavradığını düşündüm.

Karnıma bir huzursuzluk çöktü.

"Kalp taşını alacağına inanması gerekiyor," dedim ona. "Bize güvenmesinin tek yolu bu."

"Peki bu arada?"

Ben de bunu düşünüyordum. İçimdeki *Vorakkar* Hedna'ya şöyle dedi: "Ölü Dağ ve kralı hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğreneceğiz. Sonra da onu geri göndeririz. Onu dikkat dağıtıcı bir unsur olarak kullanıp Lozza'nın istediği her şeyi elde edeceğini düşünmesini sağlayalım ve bunu kendi yararımıza kullanalım."

"Sonra da savaşa gideriz," diye bitirdi Hedna. "Hazırlıksız oldukları bir anda hızlı bir saldırı."

Lysi.

Öyleyse *leikavi*'yi Ölü Dağ'a geri gönderme düşüncesi, orası yakında kuşatma altına girecekken neden beni endişelendiriyordu?

"O zaman burada *benimle* ne işin var?" Hedna yanımdan geçerken sırtıma vurarak sordu. "Git ve en ilginç misafirimiz hakkında daha fazla şey öğren. Onu o meşhur *cazibenle* baştan çıkar ve sana her şeyi anlatmasını sağla."

Kaşlarım kalktı ve ona kuru bir bakış attım.

"Ve onu çok fazla korkutmamaya çalış," diye ekledi Hedna. Dudaklarım kıvrıldı.

Lokkaru'nun *volikisine* ulaşip içeri daldığımda hava kararmıştı ve ev sessizdi.

Lokkaru'nun kürk yatağının yanında yere tünemiş olan Vienne'i gördüğümde göğsüm rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. Yaşlı dişi uyuyordu. *Leikavi* onu izliyordu.

Akşam yemeklerinden kalan tepsiler alçak masanın üzerinde duruyordu ve hepsi boştu. İki şarap kadehi de boştu ve ona dikkatle baktığımda yanaklarının alkolün sıcaklığından biraz kızardığını gördüm.

Çenemi geriye doğru eğdim ve o da başını sallayarak yavaşça ayağa kalktı. Lokkaru'nun mumlarını yaptığı masaya baktığımda geniş, *mavi renkli* sütunlar gördüm ve eğlenerek küçük bir nefes çektim.

Vienne beni takip etmeden önce, *volikin* Lokkaru için sıcak kalmasını sağlamak amacıyla ateşe bir tuğla daha yakıt attı. Bu sırada göğsümde bir sızı vardı. Hoşlanmadığım, yabancı bir şey.

Onu dışarıda karşıladım ve girişten çıktığında serin bir esinti saçlarından bir tutamı yüzüne savurdu. Gözlerini kapadı, gece havasını derin bir nefesle içine çekti, dudakları küçük, memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı... ve *bu* bile beni onun için sertleştirdi.

Vok.

Onu yanıma çekme içgüdüleriyle hareket ederek onu kendime çektim. Elleri şaşkınlıkla göğsüme yerleşti. Eğildiğimde onun kokusuyla karışık bir şey kokladım. Tatlı ve sarhoş edici bir şey.

"*Kuveri* gibi kokuyorsun," diye mırıldandım, burnumu saçlarının arasına sokarak. "Şaşırmadım," dedi fısıltıyla. "O kadar çok kullandık ki

boya için. Doğrusu, sanırım sonsuza kadar böyle kokacağım." "Bu çok hoş olurdu," diye mırıldandım.

Boğazının ince sütunundaki damarın daha sert zonklamaya başladığını gördüm. Dün geceden sonra bunun korkudan mı yoksa tamamen başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Onu Lokkaru'nun *volikisinden* uzaklaştırıp kendi volikime doğru götürdüm.

"Belki bu gece Lokkaru'yla kalırım diye düşünmüştüm," dedi yumuşak sesi.

Kaşlarım çatıldı. "Senin için geri döneceğimi söyledim."

Cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Gece gökyüzüne baktım. Geç olmuştu.

Kamp neredeyse sessizdi.

"Antrenman sahasında idman yapıyordum. Orada uzun süre kalmayı beklemiyordum ama *pujerak*'ımla konuşacak çok şey vardı."

Yaptıklarından dolayı kimseye hesap vermeye alışık değildim ama yine de bunu düşündüğüm kadar rahatsız edici bulmadım.

"*Pujerak*'ın mı?" diye sordu.

"Benim ikinci komutanım," dedim ona. "Ben uzakta olduğumda sürünün sorumluluğunu o üstleniyor. Aynı zamanda danışmanım olarak da görev yapıyor."

Çizmeli ayakları toprağın üzerinde kabaca yürüyordu. Ona daha uygun, gerçekten üzerine *oturan* bir örtü bulmam gerekiyordu. Bu farkındalık içimde bir huzursuzluk yarattığında kaşlarımı çattım. *Suçluluk duygusu* gibi.

"Peki sana benim hakkımda ne tavsiye etti?" "Seni baştan çıkarıp boyun eğdirmeyi."

Ani bir hava girişi burun deliklerinden ılık çalarak geçti ama uzaktan

yankılanan bir tıslama kampa ulaştığında cevap vermekten kurtuldu. Bunu yumuşak bir çığlık takip etti.

"O da neydi?" diye sorarken bana doğru bir adım attığını fark ettim.

"*Ungira*."

Gözleri benimkilere dikildi. Neden aniden bu kadar dalgın göründüğünü merak ettim.

"Korkacak bir şey yok," dedim ona. "*Ungira* geceleri daha aktiftir. Işığa karşı duyarlıdırlar. Yakınlarda yuvalama alanları yok. Üs kurmaya başlamadan önce bundan emin oldum."

Ne zaman bir başkasının korkusunu yatıştırmak için ona güven vermişim ki? Yine de onu hiçbir şeyden korkmuş görmek hoşuma gitmiyordu.

Rahatladı, başını salladı ama yakınında kaldı.

Ungira bölgesindeki tek dağlardan birinin eteğinde bulunan *volikime* doğru devam ettik. Ancak dağı kesen derin yarıklar vardı. Belki de bir zamanlar bu bölgeye musallat olan depremlerden kaynaklanıyordu. Çatlaklar hiçbir yere çıkmıyordu. Hepsi çıkmaz sokaktı ve kampın arkasından pusuya düşürülmememizi sağlıyordu.

Ancak, yarıklardan birinin yakınında, *piroki* muhafazasının olduğu yere yakın bir yerde, hareket ve gölgeler gördüm. Kıpırdamadan durdum, karanlık bir *volikin*in etrafından dolaştım, zihnimin bana yine oyun oynayıp oynamadığını merak ettim.

"Ne oldu?" Vienne ani gerginliğini fark ederek fısıldadı.

Aniden kesilen keskin bir inilti duyduğumda rahatlayarak iç çektim. Oflayarak avucumun kılıcımın kabzasını sıkıca kavradığını fark ettim ve onu bıraktım.

"Gel de bak," diye mırıldandım, onu önüme çektim, yatağa yakın durdum.

Voliki. "Seyretmeyi sevdiğini

biliyorum." "Neyi izlemeyi-"

Yumuşak bir nefesle sözünü kesti.

"Ve belli ki görülmek *istiyorlar*," diye gürleyerek ona yaklaştım.

Çiftleşen bir çifti yakalamak sürü arasında *nadir görülen* bir olay değildi.

Dakkari'ye her zaman çiftleşmeye ve sekse saygı duyması öğretilmişti. sağlıklı bir ihtiyaç.

Darukkarlarımdan biri -ki ona verilen ad *Ukon*'du- bir dişiyi dağın taşına doğru itmişti. Çatlağın gölgesinde *çok* fark edilmeyecek kadar derindeydiler ama yine de yeterince derin değillerdi.

Dişiyi tanıdım. O bir *bikku* idi. Arinu ile birlikte çalışarak onurlu ve zor bir görev olan yemeklerin pişirilmesine ve hazırlanmasına yardımcı oldu. Bu

Bütün bir sürüyü doyurmak hiç de zor bir iş değildi ve gecenin bu geç saatinde bile dışının hâlâ iş kıyafetlerini giyiyor olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Uqon, ben *Dothik*'e gitmeden kısa bir süre önce bir eş almak için bana gelmişti. Geçen yıl bir *wrissan*'ı tek başına alt ettiği ilk avdan sonra ona bir eş alma şerefini bahşetmiştim. Bu onun seçtiği gelin mi olacaktı?

Vienne önümde duruyordu. Daha yakından bakmak için bastırırken uzun saçları sırtından aşağı sallanıyordu ve dudaklarım karanlık bir sırtışıla kıvrıldı, aletim onun hevesiyle kalınlaştı.

Uqon kadının elbisesini beline kadar çekiştirmiş, onu bir kayanın üzerine domaltmış, avuçlarını kayaya dayamıştı. Onu arkadan beceriyordu, pençeli elleri geniş kalçalarını kavıyordu. Ay ışığının bir shaftı onları mızrakladı ve kadının dudaklarının ısırdığını gördüm, gözleri yarı kapalıydı, inlemelerini tutmaya çalışıyordu. Bu sadece Uqon'un kalçalarını kadına daha sert sokmasına neden oldu. Tehlikeli bir oyundu. Onun kendisi için çılgılık atmasını istiyordu ama kadın yakalanmak istemiyordu.

Çok geç.

Ancak bakışlarım, çok daha tahrik edici ve kışkırtıcı bir manzara olan önümdeki *kalleslere* çekildi.

Dudakları aralanmıştı, yanakları Lokkaru'yla içtiği şarap yüzünden daha önce olduğundan daha da kızarmıştı ve göğsü hızla inip kalkıyordu.

Doğrudum, burun deliklerim açıldı. *Vok*, tahrik olmaya başlamıştı. Hem de çok tahrik oluyordu. Yüzündeki ifade bana kadim ormandaki o geceyi hatırlattı, tohumumu bir adak gibi önünde yere boşaltırken bakışları açgözlü ve ateşliydi.

Ona karşı duyduğum tedirginliği hatırlamaya çalıştım. Sahip olduğu güç her neyse, ona karşı temkinli olmam için gereken tüm nedenleri aklıma getirmeye çalıştım.

Yine de kuyruğum ayak bileğine dolandı, sıkıca sararak onu yerine sabitledi.

Sanki transa girmiş gibi, dişi sonunda bir inilti daha çıkardığında arzu dolu bakışları benimkilere yöneldi. *Darukkar*'ın muzaffer hırıltısını duyduğumda Vienne'in göz bebekleri büyüdü.

Onu sırtını göğsüme yaslayacak şekilde çekerek tekrar öne doğru çevirdim ve kollarımla beline sarıldım. Sıcaklığı tenime *değiyor*, *kuveri kokulu* teni ağzımı sulandırıyordu.

"İstediğin bu mu *leikavi*?" Yıldız ışığı rengindeki saçlarını okşayarak kulağına mırıldandım. "Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyor musun? Bir erkek için

ağrıyan, muhtaç amının derinliklerinde olmak için?"

Titreyen nefesi bana cevabını söyledi. Göğüs uçlarının koluma değdiğini, bacaklarının kaydığını ve birbirine yapıştığını hissettim.

"Bu ihtiyacın, bu arzunun nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin? İçinizde patlayıp sizi milyonlarca parçaya ayırana kadar o ilahi zevki hissetmek, inşa etmek ve inşa etmek mi istiyorsunuz? Bunun gibi bir şey yok, *leikavi*."

Küçük bir inilti çıkardı ve ben neredeyse inliyordum.

Darukkar adımlarını hızlandırdı. Tenlerinin birbirine ritmik vuruşları bize kadar ulaştı. Kalçaları sarsılmaya başladı.

"Bunu gördün mü?" Hırladım. "Kontrolünü kaybediyor."

Kendimi ona dokunmaktan daha fazla alıkoyamayınca, tuniğini pantolonunun kemerine sıkıştığı yerden çıkardım ve elimi yukarı kaydardım. Alaycı bir şekilde pençelerimi karnında gezdirdim ve nefesini gizlemek için dudağını ısırdığında çok sevindim.

"Ona tohumunu verecek. Amcığı çok iyi hissettiriyor. Onun etrafında kenetleniyor, bir mengene gibi daha sert ve daha sıkı sıkıyor."

Parmaklarım sivri meme ucunu bulduğunda, tomurcuklanmış eti nazikçe okşadığımda vücudu sarsıldı. Vücudu kasıldı, onu çimdiklediğimde gözleri kapandı, yuvarlandı.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Kulağını tırmaladım.

Vok, sikilmeye ihtiyacı vardı.

Bir erkek olarak sahip olduğum tüm içgüdüler bana bunu söylüyordu. Daha önce hiç zevk almamış, en küçük bir dokunuşta ihtiyaçtan titreyen bir dişiydi. Sadece meme uçlarını okşayarak onu boşaltabileceğime inanıyordum.

Bir hışımla pantolonunun bağcıklarını yırttım. Dizleri titrediğinde içeri uzandım. Parmağımın ucu bacaklarının arasındaki sinir demetini bulduğunda tüm vücudu sarsıldı, boğazından yumuşak bir çığlık koptu.

"*Vok*," diye küfrettim, pençelerime dikkat ederek parmaklarımı yarığında gezdirdim. "Sırılsıklam olmuşsun, *leikavi*."

Benim küçük şehvetli yarattığım kulağına müstehcen şeyler fısıldanmasından ve başkalarının sevişmesini izlemekten hoşlanıyordu.

Kan kulaklarımda o kadar yüksek sesle akıyordu ki, bir şey fısıldadığında duymadım.

"*Neffar*?" Homurdandım.

Meme ucunu tekrar çimdiklediğimde titredi. Eli, kasıklarının derinliklerinde olan diğer kolumu okşadı. Nazik dokunuşu tohumları

sikimin ucundan itti ve ben bunu anlamadım. Daha önce boşalmak için hep sertliğe ihtiyaç duymuştum. Yine de, beni bir sevgili gibi okşadı... ve bu sadece onu *daha fazla* becermek istememe neden oldu. Onun için çıldırıyordum.

"Hissetmek istiyorum," diye tekrar fısıldadı. Bana bakmak için başını geriye doğru eğdiğinde donup kaldım. Korkmuştu ama gözlerinde başka bir şey daha gördüm. Kararlılık. *Şiddetli* bir kararlılık, o kadar şaşırtıcı ve *tahrik* ediciydi ki kısa bir süre için beni tek bir düşünceye bile bırakmadı. "Nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum. En azından bir kere..."

Sesi kesildi.

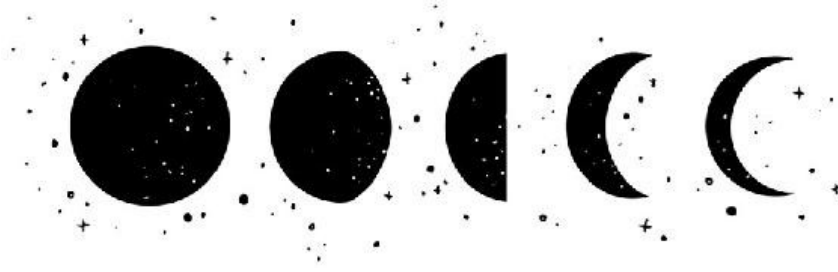
Ölü Dağ'a dönmeden önce. "*Lütfen.*"

Daha tek kelime edemeden onu yerden kaldırdım ve bacaklarını belime dolayınca kadar salladım.

Volikime doğru ilerleyerek kulağına söz verdim: "Sana *bir kereden* çok daha fazlasını vereceğim Vienne."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

T Dudaklarından dökülen ismimin sesi vücuduma garip şeyler yaptı. Bacaklarımın arasındaki karıncalanma, sürü kralı *voliki* girişinin altına eğilirken daha da yoğunlaştı.

"Adımı biliyor musun?" Fısıldadım, gözlerim hâlâ yarı kapalıydı. O sürü savaşçısının iniltisi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Sonra hatırladım. Ona adımı söylemiştim... *Dothik*'teki ilk buluşmamızda. Beni devriye gezen muhafızlardan koruduğu gece, bana şehri terk etmemi yoksa keşfedileceğimi söylediği zaman.

Sadece benim keşfedilmem *gerekiyordu*.

"Oh, şimdi hatırladım," diye mırıldandım o bir şey söyleyemeden. "Sana o gece söylemiştim."

Davik adımı hatırlamıştı. O an bana *haftalar* gibi gelmişti. önce.

"*Lysi, kalles*, yaptın," diye hırladı. "Ve şimdi sana verilen isim *benim*."

O zaman bu onun adının da benim olduğu anlamına mı geliyor? Küçük bir ses zihnime fısıldadı.

"Vienne benim tam adım değil," dedim ona.

Bunun üzerine gözleri kısıldı *-kararlılıkla*, fark ettim. Dudaklarım aralandı. Hepsini istiyordu. Ve şimdi onu ortaya çıkarmaya kararlıydı.

Elini ayak bileklerime dolamadan ve beni kenara çekmeden önce beni tekrar kürklerinin üzerine fırlattı. Tuniğim yukarı kalkarak karnımı ortaya çıkardı ama bir an sonra onu da yırttı. Botlarım ve çizmelerim hızla

Ta ki kendimi ona göz kırparken ve beni nasıl bu kadar etkili bir şekilde soyduğunu merak ederken bulana kadar.

Davik bir elini yüzünde gezdirdi, sanki... sanki beni gördüğüne inanamıyormuş gibi. Başını sallayarak arkasına yaslandı ve kızarmış bakışlarını açıkta kalan bedenimde gezdirdi.

Tenim aşırı ısınmış gibiydi, sanki güneşte çok kalmış gibiydim ama bu his hoşuma gidiyordu. Karanlıkta, bir dağın altındayken, *bu* duyguyu arzuluyordum. Korkmuş ve titriyordum ama heyecanlı ve sabırsızdım. *Canlı.*

Ve *tanrılar*, gözlerindeki bakış? O bakışla ürperdim. Hayatımda hiçbir erkek tarafından arzulandığımı hissetmemiştim. Kyl hariç -köyümün yanındaki ormanda o kısacık anlarda- ama o andan sonra bir daha asla doğrudan göz göze gelmemiştik. Sanki onun yerine beni koymaya çalışmış ve beni eksik bulmuş gibi Viola'ya özlemle bakmaya geri dönmüştü.

Ama Davik?

Bir parçam bunun geçici olmasının önemli olmadığını biliyordu. Ne olursa olsun Ölü Dağ'a dönecektim, elim boş olsun ya da olmasın... yoksa ölecektim. Bu kadar basitti.

Ancak o zamana kadar *hissetmek* istiyordum. Arzulandığımı ve imrendiğimi hissetmek istedim. Zevk almak istedim. Karanlığa geri dönmeden önce harika, yeni şeyler hissetmek istedim.

Bana sahiplik ve şehvetle bakan, gözleri bana istediğim her şeyi vaat eden Mad Horde Kralı'nın bana *her şeyi* göstereceğini hissediyordum.

Artık korkmak istemiyordum. Tüm hayatım boyunca yetecek kadar korku hissetmişim. Bir kez olsun cesur olmak istiyordum. Cesur olmak ve bir kez olsun istediğimi *almak* istiyordum. *Onunla* birlikte, burada, onun yerinde, bir Ghertun kölesi olarak yaşadığım hayattan uzakta, bunu yapabilecek gücüm vardı.

Aslında, *Vorakkar* kürk yatağının yanında yere serilmiş bacaklarımın arasında diz çökerken kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Beni kenara çekti ve avuç içleri uyluklarımdan yukarı kaymadan önce ayak bileklerimi kavradı. Bana dokunduğu her yerde tenimin üzerinde kıvılcımlar hissettim.

Voliki'yi gerginlik doldurdu. Davik çok yoğun. Tamamen bana odaklanmıştı, sanki aramıza girecek birini o anda öldürecekmiş gibi. Bir parçam bundan *zevk* alabileceğini biliyordu... ve garip bir şekilde, bu farkındalık beni rahatsız etmedi. Etmeliydi ama etmedi.

"Önce seni şurandan yalayacağım," diye homurdandı, parmaklarını cinsel organımın üzerinde gezdirdi ve kısa süreli temasla sırtımı kürklerden yukarı kaldırdı. Sesi değişmişti. Daha derin, daha karanlık, *hayvani* bir sestti. *Annem* her zaman Dakkari'lerin içlerinde canavar olduğunu söylerdi. Peki ya Davik'inki? İçimde onu kafesinden çıkardığına dair bir his vardı.

Gülümsemyordu ama verdiğim tepkiden memnun olduğu belliydi. Bakışlarında bana kötü, kötü şeyler vaat eden bir parıltı vardı... "İlk orgazmının dilimle olmasını ister misin?" diye hırladı.

"Yoksa sikimin etrafında mı?"

Bacaklarımın arasına ıslaklık doldu ve gözleri oraya kaydı.

"*Vok*," diye tısladı, bir an daha bekleyemeyecekmiş gibi hevesle öne eğildi.

Bir anda elleri kalçalarımı kavradı, sıktı ve beni müstehcen bir şekilde ona gösterene kadar daha geniş bir alana çekti...

Ve sonra dilinin uzun, *sıcak* darbelerini bacaklarımın arasında hissettim.

"*Uhhhn*," diye haykırdım, kalçalarım kıpırdadı, gözlerim

Kafa.

Meme uçlarım gergin, vücudum karıncalanıyor, bacaklarımın arasında gezinmesini hissetmekten başka bir şey yapamıyordum.

"Dilimle boşalacaksın," diye karar verdi, kuyruğu ayak bileğimi okşamak için yukarı kalktı. Sert ama yumuşaktı, sadece başka bir okşayışıydı, bana dokunabilmesinin başka bir yoluydu. "Çünkü *leikavi*, yeterince uzun süre dayanamayacaksın. Sen zaten *oradasın*."

Onu görmek istiyordum, her şeyi görmek istiyordum. Bu yüzden, kollarım titrese de dirseklerimin üzerinde doğruldum ve onun karanlık dilinin dışarı fırlayışını, uyarılmışlığımın bir damlasını yalayışını izlerken ürperdim.

Nefesim kesildi. O *haklıydı*. Bir şeye çok yaklaşmışım. Gülümsememek için dudağımı ısırđım çünkü sonunda bu gece o zor zevki hissedeceğimi biliyordum.

Davik beni izlediğimi gördü. Gözleri kısıldı ve muhtemelen benim iyiliğim için o uzun dilini açıklığıma kaydırdı. Tüm vücudum sarsıldı ve inledim. Acımasızca itiyordu.

Bacaklarımın arasından sert bir ses çıkardı ve sonra geri çekildi. Ben itiraz edemeden eğildi ve başımı döndüren günahkâr bir öpücükle dudaklarımı yakaladı.

"*Tadına bak Vienne*," diye hırladı. Onun *Vorakkar* emri. "Beni ne kadar istediğinin tadına bak. Bedeninin çiftleşmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu tat."

O tatlı misk dilimi kapladı ve hevesle daha fazlasını aradım. Bu bana çok kötü bir şeymiş gibi geldi... ama hoşuma gitti. Daha fazlasını istiyordum.

"*Lezzetli*," diye mırıldandı, hayal kırıklığıma rağmen geri çekildi. Gözleri parlaktı, *volikisinin* sessiz karanlığında adeta *parlıyordu*. Havzada sadece küçük bir alev titriyordu.

Vücudum, sahip olduğumu bile bilmediğim içgüdülerimle hareket etti. Çünkü başı eğildiğinde, bakışlarını üzerime çekmeye çalışarak sırtımı dikleştirdim.

Şimdi sırtıyordu, o kapüşonlu gözler biliyordu. "Burada da mı öpülmek istiyorsun, *leikavi*?"

"Evet," diye fısıldadım.

Uzun süre beklememe gerek kalmadı. Göğüslerime sokuldu, dudaklarını sertleşmiş tepelerin üzerinde gezdirdi. *Çok* hassastılar ve birini ağzına alıp *sertçe* emdiğinde neredeyse kürklerden sıçrayacaktım.

Diğerine geçtiğinde nefesim kesildi. Dışlerinin sivri uçlarını uçlara hafifçe sürttüğünde dudaklarım aralandı, başım omuzlarıma düştü. Bu küçük acı zevkime zevk kattı ve *nedenini* bilmiyordum. Keşfetmek istediğim o kadar çok şey vardı ki.

Hepsini onunla birlikte keşfetmek için yeterli zamanım var mıydı? Bana ne gösterebilirdi?

"Yakında," diye homurdandı, bir meme ucunu parmak uçları arasında yuvarlamak için öne doğru uzandı, pençesi beni iğneledi, "Sadece burada seninle oynayarak boşalmanı sağlayıp sağlayamayacağımı göreceğim."

Bakışlarımdan yansıyan şey karşısında alçak sesle küfretti.

"Sana yapacağım şeyler, *leikavi*," dedi bana. Bir uyarı. Bir söz.

İki parmağını dudaklarına götürmesini, pençelerinin sivri uçlarını düzgünce ısırarak köreltmesini izledim.

"Ama şimdi benim için boşalacaksın," diye homurdandı, kalçalarımın arasına geri dönerek daha önce bulunduğu pozisyonu aldı. "Onu dilimde istiyorum."

Heyecan, uyarılmamla birlikte *yandı*.

Açlıktan ölmek üzere olan bir canavar gibi üzerime atılarak bir kez daha cinsel organımı yalamaya başladı. O kadar hızlı ve derinlemesine yalıyordu ki, sanki dili vücudumun her yerinde milyonlarca yerdeydi.

Bir an sonra pençelerini neden körelttiğini anladım çünkü açıklığımda bir baskı hissettim. Aşağıya baktığımda, yavaşça içime doğru itiyordu, ileri geri, sürtünme harika, his yeni.

Parmakları beni gerene kadar daha derine gitti, beni o kadar doldurdu ki gerilmeye başladım.

"Rahatla, *leikavi*," diye homurdandı ve yaralı yanağını kalçama dayayıp yarığımın üstündeki hassas tomurcuğu yalayarak inlememe neden oldu.

"*Vok, çok sıkısın.*"

Çok mu dar? Merak ettim, sığmama ihtimalimiz beni dehşete düşürdü.

Parmakları kıvrıldı ve düşüncelerim dağıldı, kalçalarım ona karşı sarsıldı. Bu baskı enfes bir zevke dönüşmüştü; cinsel organımdan başlayıp tenimin her santimine yayılan, tüm vücudumu saran bir karıncalanma.

"*Ohhhh!*"

"Orada mısın, *leikavi*?" diye

homurdandı. "Evet!"

Dudaklarının arasında klitorisimi nazikçe emdiğinde baskı yoğunlaştı, karıncalanma arttı. Nefesim kesik kesik kesiliyordu. Nefes alamadığımda, her parçam onun dudaklarına ve bacaklarımın arasındaki diline odaklandığında nefes nefese kaldım.

"*Şimdi benim için gel,*" diye hırladı.

Bir şeyler oluyordu. Vücudum kendi başına bir akılla ona karşı sallanıyordu. Bu basınç artıyordu, iç duvarlarım parmaklarının etrafında sıkılaşmaya başlamıştı, içimde derin bir sıkışma.....

"*Aman Tanrım,*" diye fısıldadım, gözlerim

büyümüştü. Davik'in parmakları tekrar kıvrıldı.

Dili acımasızca yarığıma sürtündü ve yaladı.

Bu zevk içimde patladı ve beni görünmeyen bir sınıra doğru sürükledi.

Sonunda, sonunda, umutsuzca düşündüm.

Kürklerin üzerine düştüm, sırtım kamburlaştı, bacaklarım aralarındaki erkeğin etrafında sıkılaştı, onu sonsuza dek orada tutmak istedim.

İçimde bir patlama olmuş gibi hissettim. Karıncalanan zevk beni delip geçti, nefesim kesilirken ciğerlerimdeki havayı kaptı. Çığlık atmış, haykırmış olabilirdim ama emin olamıyordum. Bu akıl almaz *his* ve *duygularla* dolu yerde asılı kalmıştım... ve oradan asla ayrılmak istemiyordum.

Çok geçmeden solmaya başladı. Çok geçmeden tekrar nefes alabildim.

*Volikin*in tepesinde titreşen gölgeleri izlerken ışık geri geldi.

ü s t ü m d e. Seksim onun parmaklarının etrafında ritmik bir şekilde sıkıştı.

hala içimde olduğunu fark ettim. Tenimin her santimi hassaslaşmıştı. Parmaklarımı göğüslerimin üzerinde gezdirdiğimde neredeyse nefesim kesiliyordu.

Özlediğim şey buydu, diye düşündüm, dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. O harika, baş döndürücü, kontrolsüz zevk.

Ve daha fazlasını istedim.

Davik'e baktığımda dudaklarım hâlâ sırtıyordu. Şimdiden o karıncalanmanın geri döndüğünü, o sıcaklığın yayıldığını hissettim. Bu kadar çabuk mu?

Yüz ifadesi beni... *çözölmüş* gibi etkiledi. Hırladı, gözleri parladı ve ayağa kalkıp pantolonunun bağcıklarını parşömeden yapılmış gibi yırtarken nefesimi içime çektim.

Bir an sonra, önümde çırılçıplak duruyordu. Dün gece olduğu gibi. Bakışlarım hiç çekinmeden onun üzerinde gezindi. Savaşlardan kalma altın kabarık yara izlerinin üzerinde, onu süsleyen girdaplı dövmelemlerin üzerinde, umutsuzca öğrenmek istediğim Dakkari kelimeleri, dilimle altın rengini izlerken tenine fısıldamak istediğim kelimeler.

Sırtını dayamış kaslar beni karşıladı. Her nasılsa daha güçlü, *daha iri* görünüyordu. Vücudu savaş için, öldürmek için *yapılmıştı*. Ve yine de, *benim* için yapılmış olduğu gibi garip bir hisse kapıldım. *Bunun* için.

Aleti şişmişti, başı parlak tohumlarının başlangıcıyla parlıyordu. Ucu bir ampul gibi yuvarlaklı.

"*Ahh, vok, leikavi*," diye tısladı. Sikiinin sarsılmasını, küçük yarıktan daha fazla tohum damlamasını izledim. "Bir erkeğe böyle baktığında, çok kötü, karanlık fikirlere kapılıyor."

Ona baktığımda, sanırım bu fikirleri onunla birlikte keşfetmeyi ne kadar çok istediğimi gördü.

Çenesi o kadar sıkılmıştı ki yüzündeki yara izinin kenarları çekilmişti. Acıyıp acımadığını merak ettim. Böyle bir yara izini nasıl aldığını merak ettim.

Üzerimde süründü, hareketleri zarif ve sessizdi. Avını takip eden bir yırtıcı gibi.

Sikini karnıma dayadı ve orgazmımın sularını parmaklarından yalayıp emdiğinde iç çektim.

Kötü, muhteşem erkek, diye düşündüm.

Aklımın bir köşesinde, *bu* kadını tanımadığımı biliyordum. Dönüştüğüm bu Vienne'i. Ona bakarken kendi tenimin içinde bir yabancı gibi hissediyordum, memnun, bekliyordum... ve yine de kendimi hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim.

Serbest bırakıldı.

Ağırlığını üzerime bıraktı, elleri başımın iki yanında kenetlendi. Saçları tıpkı dün geceki gibi öne doğru düşerek bizi dünyadan perdeledi ve ben sadece onun bana *her şeyi* vaat eden kırmızı, parlayan bakışlarını gördüm.

Kokusu bağımlılık yapıcıydı. Yan tarafında biraz kan gördüğüme yemin edebilirim - bana eğitim alanından geldiğini söylemişti - ama güzel kokuyordu, zengin toprak gibi ve sıcak. Onu ciğerlerime çektim, bu kokuyu ezberlemek istiyordum.

"Orgazmını beğendin mi, *leikavi*?" diye homurdandı, burnunu boğazımın sütununda gezdirmek için eğildi. Görünüşe göre o da kokumu sevmiştir çünkü *derin derin* içine çekti.

Beğendin mi?

Bu yeterli bir kelime gibi görünmüyordu ama "Evet" diye fısıldadım.

Geri çekildi ve bakışlarını tekrar benimkilere kilitledi. Bana saygı göstergesi olarak kimsenin bir *Vorakkar'ın* bakışlarıyla buluşmasına izin verilmediğini söylediği zamanı hatırladım.

Yine de yapamazsam bunun bir trajedi olacağını düşündüm. Özellikle de gözleri beni ürperttiği, arzuladığım ve biraz da gergin hissettirdiği için.

"Şimdi," diye başladı, sesi bir mırıltıya dönüşerek derinleşti, "Bir tane daha istiyorum. Bu sefer benim sikimin üzerinde olacak, *değil* mi?"

BÖLÜM YIRMI DÖRT

MKanım kaynıyordu. Kokusu her tarafımı sarmış, düşünmemi zorlaştırıyordu. Kontrolümü kaybetmemeye çalışarak başımı salladım.

Çünkü kaybedersem, onu incitebilirdim. Ve ben bunu istemedim.

Ama *Vok*, o... her şeydi. Beni çılgına çevirdi. Deliliğimi zihnimin önüne on kat daha fazla getirdi. Benimle dalga geçti ve daha önce hiçbir kadının yapmadığı şekilde beni baştan çıkardı.

Uyarılmışlığının tadı hâlâ dilimdeydi ve tenini yalamak için eğildim. Narin köprücük kemiklerini yaladığımda üzerinde küçük şişlikler oluştu, dilimi oradaki küçük gölgeli boşluğa daldırdıktan sonra ağız sulandıran göğüslerine doğru ilerledim. Küçüklerdi -en azından çoğu Dakkari dışısından daha küçüklerdi- ama *vok*, daha önce hiç bu kadar tahrik edici bir manzara görmemiştim. Meme uçları pembe ve kahverenginin karışımı olan kışkırtıcı bir renkteydi.

Hırsla bir göğsünün tamamını ağızma aldım, sert meme ucunu dilimle yuvarladım ve sarsıldığını hissettim. Elleri sırtımda, kürek kemiklerimin hemen altında kıvrılmıştı. Bir zamanlar bu dişinin beni gördüğünde korkudan titremesine hayret ettim. Ve şimdi... sanki gitmemden korkuyormuş gibi beni kendine çekiyordu.

Sırıttım, dikkatimi diğerine çevirmeden önce göğsünü kaygan bir *patlamayla* serbest bıraktım.

Sikim zonkluyordu ve sıcaktı, o kadar talepkârdı ki neredeyse acı veriyordu. Aşağı baktığımda, yumuşak karnında tohumlarımdan küçük bir havuz bıraktığımı gördüm.

Bu manzara içindeki ilkel bir şeyi, *vahşi bir şeyi* serbest bıraktı.

Dakke'min, yani sikimin tabanının üzerindeki çıkıntının büyüdüğünü hissederek homurdandım.

"*Vok*," diye tısladım. Onunla sert ve kaba bir şekilde çiftleşme dürtüsü etini sıkıca kavramama neden oldu. *Kontrolümü kaybediyordum. Hızla kaybediyordum.*

Kalçalarımı aşağı doğru iterek sikime uzanırken başımı tekrar sertçe salladım. Ona *şimdi* ihtiyacım *vardı* ve bir an bile daha bekleyemezdim, yoksa çözüldüm.

"*Ohhhh*," diye inledi sertleşmiş, kalın sikim kaygan kıvrımlarının arasından kayarken. Orada dinlenmesine izin verdim, ona büyük zevk verdiğini keşfettiğim küçük sinir topuna karşı zonkluyordu.

"Çok sıkısin, *leikavi*," diye homurdandım, bunu ona söylemek için son kontrolümü buldum. "İlk başta acıtabilir."

Başını salladı, sadece "*Lütfen*. Ben halledebilirim."

Sanki bana bu kadar tatlı yalvardığında onu reddedebilirmişim gibi.

İhtiyacım olan tek şey buydu. Onu parmaklarımla olabildiğince hazırlamıştım, bu yüzden acıyı en aza indirmeye çalışmak için onu çabucak almaya karar verdim.

Keskin bir feryatla kalçalarımı tek bir hareketle ileri doğru ittim. Keskin bir nefes çekti, vücudu etrafımda gerildi, bu sadece zevkimi çok daha yoğun hale getirdi.

"*Lysi*," diye inledim, sıcak, dar amının derinliklerine oturmuştum. İçgüdülerim *sikişmek* yönündeydi.

Şiddete varan o sert, sahiplenici, hayvani çiftleşmeyi arzuluyordum ama ona karşı nazik olmam gerektiğini biliyordum. Hayatım hep şiddetle, kan dökmekle geçmişti. Kürklerin içinde de bunu arzulamam şaşırtıcı mıydı? Özellikle de Mala beni bu hale getirdikten sonra? Özellikle de Mala'nın yatağında bana öğrettiklerinden sonra?

Nik, onu *düşünme*, diye tısladım sessizce, düşüncelerimi uzaklaştırmak için başımı salladım.

Vienne'in elleri titreyen kollarıma geldiğinde, parmakları kollarımın üzerinde, omuzlarımda ve göğsümde gezindiğinde, onu incitmiş olmama rağmen dokunuşu hafif ve keşfediciydi.

O narin bir ruha sahipti, oysa benimki acımasızca dövülmüş, ateş, öfke ve nefretin demirhanesinde işlenmişti. Onun için nasıl doğru kişi olabilirdim ki?

Ama tam o anda, onun nazik dokunuşuyla, olmak istediğimi fark ettim.

Kesik kesik nefesler alarak kendimi hareketsiz kalmaya zorladım, oysa onun içinde olabileceğim kadar derine oturmuştum.

Yüzü çizilmişti, dudakları birbirine bastırılmıştı. Acı içindeydi, biliyordum. Etrafımda etinin gevşediğini hissetmiştim. İnandığının aksine, birlikte ormana gizlice girdiği *vekkiri* çocuğun, onu kendi çocuğu olarak kabul edecek kadar içine giremediğini biliyordum.

Yaptım, diye düşündüm, bu da beni ilkel bir tatminle doldurdu. Kendimi duygusuz bir piç gibi hissettiriyordu, özellikle de o acı çekerken.

Yine de göğsümü okşamaya devam ediyor, ellerini hayatım boyunca bilenmiş ve inşa edilmiş kaslarımda gezdiriyordu. Onun dokunuşu beni sakinleştirdi. Zihnim parçalanıyormuş gibi hissetmiyordum. Odaklanmıştım.

Ve onunla konuşmamdan hoşlandığını biliyordum. Kulağına kötü şeyler fısıldadığımda.

"Amcığın çok iyi hissettiriyor, *leikavi*," diye mırıldandım. Alt dudağını ısırduğımda nefesi kesildi. Dün gece kazara dişlerimle etini kestiğimde kanının tadını hatırladım. Tadı beni *çılına* çevirmişti. "Acı çektiğini biliyorum *kalles*, ama geçecek. Sonra sana her şeyi göstereceğim."

Dudakları aralandı. "Ne gibi?" diye meydan okudu.

Boğazımdan guruldayan bir ses yükseldi. Dudağını daha sert ısırđım, sivri meme uçlarının göğsüme değdiğini hissettim.

"Beni ne kadar sertleştirdiğini hissediyor musun?" Hırladım, kaslarının etrafımda sıkışmasına neden olan küçük bir itme verdim. Olacakların sadece bir tadıydı. "İçinde zonkladığımı hissediyor musun?"

"Evet."

Heyecandan hafif gözleri yumuşak altın ışığında parlıyordu.

"Sana bu aletle kaç kez boşalabileceğini göstereceğim," diye söz verdim. "Sana ona *ihtiyaç duymayı* öğreteceğim. Bana aklımı nasıl kaybettireceğini göstereceğim."

İnlediğinde, kalçaları aşağıya doğru sarsılıp beni içine doğru kaydırduğında, keskin bir küfür savurdum.

"*Lysi*," diye nefes nefese kaldım. "Sanırım bu sonuncusunu zaten biliyorsun, *leikavi*." "Göster bana," diye fısıldadı.

Sert bir hırıltıyla yavaşça vücudundan çekildim, başımı amının sıkı, emici kavramasına karşı salladım. Sikimin ucu girişine dayandığında, tekrar ileri doğru ittim, bu sefer daha yavaş, titreyen nefesi aramızdaki havayı doldurdu.

"*Lysi*?"

"Evet," diye cevap verdi, gözleri tekrar yarı kapalı hale geldi, o kızarıklık boğazına ve boynuna yayılmaya başladı.

Tanrıça, beni memnun etti.

Öne doğru kaydım, bedenlerimizin ön tarafını birbirine yapıştırdım, ancak onu cüssemle ezmeye dikkat ettim. Tekrar içine girdiğimde dudaklarından şaşkın bir çığlık döküldü, hiçbir şey göremeyecek olsa da gözleri aramıza girdi.

"*Dakkemi* hissediyor musun?" Kulağına mırıldandım. "*Ahh tanrılar, evet! Ne-ne...*"

Tekrar ittiğimde gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Aletimin üstündeki çıkıntı dişilerimizi uyarıyordu. *Vekkiri* dişilerinin zevk merkezleriyle de mükemmel bir uyum içinde görünüyordu. Dolgunlaştığında, kalp atışlarımla birlikte atıyordu. Onun en hassas yerine karşı sert ve sıcaktı.

Bu zevk muhteşemdi. Amcığının verdiği his baş döndürücüydü ve düşünmeyi zorlaştırıyordu. *Dördüncü* kez içine girdiğimde tısladım, *dakkem* titrediğinde çıkan ses onun çaresiz çığlığına karıştı.

Kontrolüm dağılmaya başlamıştı.

"Daha geniş aç," diye homurdandım, kendi sesimi tanımakta güçlük çekiyordum. Çaresizce, kalçalarını etrafımda kaydırarak *daha derinlere* girmeme izin verdi.

Yine de yeterli değildi. Bacaklarını kavradım, belime dolanana kadar kalçalarıma sıkıca sardım. Küçük ayakları kuyruğumun dibine değdi ve ben inledim.

Ve ona tekrar battığımda?

Derinlere daldım.

Gırtlaktan gelen çığlığı beni daha da ileri iterken gözlerim başımın arkasına yuvarlandı.

Mükemmellik.

Çok iyi, diye düşündüm çaresizce. *Vok!*

Sonra kontrol elimden kaçtı. Hırladım, onu daha sıkı kavradım, kalçalarımı ona doğru vurdum, bir, iki kez, içimdeki enerji ona *her şeyi* vermeye hazırdı.

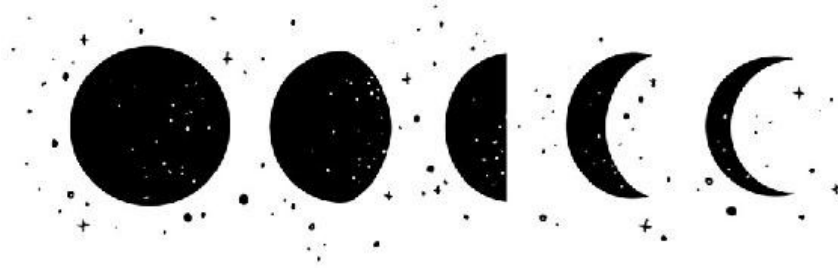
"*D-Davik?*"

Sesi korkmuş gibi geliyor. Bu düşünce çok uzaklardan geliyordu, zihnimde yankılanıyor, mantıkla kör edici, şehvetli *ihtiyaç* arasında yükselen kalınlaşmış duvarı aşmaya çalışıyordu.

Bir sonraki düşüncem, *korkmuş olması gerektiği*ydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Honun adını söylediğimde gözleri parlıyordu.

Bunu kastetmemiştim. Ağzımdan kaçmıştı. Sonra yüzünde bir öfke parıltısı belirdi, içinde her zaman hissettiğim o soğuk karanlık.

İçgüdülerim onu yatıştırmak için yeteneğimi kullanmaktı ama şimdi bunu *hissettiğini* bildiğim için daha iyi düşündüm. Bunun yerine, daha önce hoşuna gitmiş gibi görüldüğü için elimi göğsünde gezdirdim.

Gözlerini kapattı, başını bir kez sertçe salladı. Bunu yaparken, bedenimin derinliklerine doğru itti ve nefesim beni terk etti. Sertti, cezalandırıcıydı. Zevk acıyla karışmıştı... ama bundan hoşlanmamıştım. Daha önce yanımda olan Davik'i istiyordum, beni *öpmeden* edemeyen ve vücudu içimde okşarken kulağıma kötü şeyler fısıldayan Davik'i. Gücünü benim *için* değil, bana *karşı* kullanan bu öfkeli erkeği değil.

"Davik, *dur*," diye fısıldadım, başka bir itişten sonra dişlerim sıkıldı.

Gözleri parlıyordu ama beni korkutamazdı. Bu konuda değil. Onun adını dilimde tutuyordum ve eğer bir gücü olduğunu düşünüyorsa o zaman ben de onu kullanacaktım.

Her şeye rağmen bir gücü olabilirdi çünkü içimde hareketsiz kaldı, kolları başımın iki yanında titriyordu.

"Canımı yakıyorsun," dedim ona bakarak. Belki Dakkari dişileri bu sertliğe dayanabilirdi... ama ben dayanamadım. Bedenime ilk girdiği andan beri cinsel organım hâlâ hassastı.

"*Vok*," diye tısladı, tüm vücudu gergin ve gergindi.

Yüzünden sayısız duygu geçti, kaşları çekildi. Bana bakmadı; utanmış gibi gözlerini sımsıkı yumdu. Sonra alnı benimkinin üzerine düştü. Titrediğini hissettim. İçindeki serbest bırakılmış gücü ve kuvveti hissettim... ama aynı zamanda onu *dizginlemeye* çalıştığını da düşündüm. Benim için mi?

Bir şeyler söyledi ve eğer bu kadar yakın olmasaydı duymayabilirdim. "Senin için doğru kişi olmak istiyorum, *leikavi*." dedi.

Kaşlarım aşağı indi. Yüz ifademini çekildiğini hissetti ve bana bakmak için alnını kaldırdı.

Benim için doğru mu? Bu ne demek oluyor?

Sonra kararlılık yüz ifadesini ele geçirdi. Bedenimden çıktı.

-Nazikçe ve bizi ters çevirip kürk yatağındaki pozisyonlarımızı değiştirdiğinde nefesim kesildi.

Beni kaldırdığında yutkundum -sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi- ve beni kalçalarına yaslayacak şekilde karşısına oturttu.

Ona bakarken nefesim kesildi ve kendimi desteklemek için ellerimi geniş, sıcak göğsüne koydum.

"Böyle... böyle mi?" Kararsız bir şekilde sorguladım. "Ama..."

Elleri kalçalarımı kavrarken, "Ben seninim, istediğin gibi kullanabilirsin," diye mırıldandı. Sonra, neredeyse kendi kendine, "Senin için doğru kişi *olabilirim*," diye mırıldandı.

Şaşkınlığım merakımla karıştı. Sonra sikinin başını bacaklarımın arasında gezdirip, klitorisimin etrafında döndürmeden önce ucunu uyarılmamla kapladığında iç çektim. Yutkunurken, karnımdaki sıcaklığın bir kez daha alevlendiğini hissettim ve dudağımı ısırdım, aramızda ne yaptığına baktım. Bu manzara *hoşuma* gitmişti.

Yarı kapalı bakışlarla, önümde yayılmış olan ona baktım. Uzun, kalın siyah saçları altındaki kürklerin üzerine yayılmıştı. Yumuşak dudakları hafifçe aralandı ama sonra boğazının derinliklerinde kısa bir süreliğine içime girdiğinde inlerken ayrıldı. Boğazındaki sütun gergin, sıkı ve güçlüydü. Geniş göğsüne, onu süsleyen yara izlerine ve dövmelelere, kendimi öpmek isterken bulduğum düz, koyu meme uçlarına kadar takip ettim.

Muhteşemdi. Ve altımdaydı, kendini hareketsiz kalmaya zorlamadan önce içimde olmak istercesine kalçalarını sallıyordu. Alnında ter lekeleri vardı ve başını tekrar sallayışını izledim. Sanki bir şeyi *unutmaya* çalışıyordu.

"Becer beni Vienne," diye homurdandı, elleri kalçalarımın sıkılaştı.

Onun

Vorakkar emretti. Sesi karanlık ve boğuktu.

Ellerinden biri göğüslerime doğru ilerleyip meme uçlarımı okşarken ve içimde yanan ateşi körüklerken onun üzerinde titriyordum. Ateşi yeniden canlandırdı ve kendimi onun üzerinde kıpırdanırken buldum.

Vücudum ne yapacağımı biliyordu, bu gibi konularda ona güvenebileceğimi bana kanıtlamıştı. Hafifçe yükseldiğimde Davik tısladı... ve sonra yavaşça sikine gömüldü. Hassasiyet hissettiğimde geri çekildim, kendime bir an verdim ve sonra tekrar denedim... onu her seferinde daha derine ve daha derine götürdüm. Bunu tamamen üstüne oturana kadar yaptım... ve o hırlıyor ve altımda titriyordu.

İşim bittiğinde göğsünde parıldayan bir ter parıltısı vardı. Gözleri biraz vahşiydi ama daha önce beni korkutan o öfke yoktu. Bana gelince, kalçalarımı ileri geri yuvarlıyor, o çok iyi hissettiren yeri arıyordum.

Üstünde sallanmak için göğsünü kaldıraç olarak kullandım ve o yüce zevkin bana geri döndüğünü hissettiğimde nefesim kesildi, tırnaklarım bilinçsizce etine kıvrıldı.

Garip bir duyguydu... Bedenimde başka birinin olması. Sanki artık tamamen kendime ait değilmişim gibi. Sanki o benim küçük bir parçama sahipti ve hep öyle kalacaktı.

"Söyle," dedi sesi, sersemlemiş, puslu düşüncelerime nüfuz ederek.

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, kelimeler oluşturmaya odaklanmaya çalıştım ama o anda bu bile imkânsız görünüyordu.

"Ne?"

"Söyle," diye tekrar emretti. "Bunu duymam gerek."

Aklıma geldi. Ne istediğini biliyordum. Ne istediğini.

"Ahh," diye inledim, daha önce kullandığı sertlikten sadece bir ipucu ile kalçalarını içime soktuğunda... sadece bu sefer *iyi* hissettirdi. *Doğru* hissettirdi.

Dudaklarımı yalayarak kalçalarımı aşağı indirdim. Tecrübesizliğimden dolayı iyi bir ritim bulmam biraz zaman aldı ama o beni yönlendirdi, ellerini kullanarak kalçalarımı aşağı indirdi, ta ki vücutlarımız en mükemmel şekilde birlikte çalışana kadar.

Hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini düşünmemiştim. "Vienne," diye hırladı.

Dakkesi tekrar üzerimde titrediğinde yumuşak bir çığlık attım. Ayağa kalktığımda bağlantı kopmuştu ama tekrar bulana kadar öne doğru eğildim - ona doğru bastırdım-.

Nefes nefese kalmıştım, umutsuzca ciğerlerime hava çekmeye çalışıyordum ki gözlerim onunkilere takıldı. Uzandı, elini enseme doladı, karınlarımız birbirine sıkıca bastırılana *ve dakkesi sürekli* bana sürtünene kadar beni öne doğru çekti.

"*Davik*," diye fısıldadım.

Gözbebekleri büyüdü. Kalçalarını içime daha sert soktu ve ben inledim. Göğüslerim aramızda zıplıyordu, meme uçlarım her itişte göğsünde sürükleniyordu. Klitorisim karıncalanıyordu, *dakkesi* sert ve ona karşı boyun eğmiyordu.

"*Vok*, beni boşaltacaksın!" diye homurdandı, yüz ifadesi öfkeliydi. Yine kontrolünü kaybediyordu. Bunu ben bile gördüm. Yavaş yavaş çözülüyordu, kalçaları bacaklarımın arasında daha sert sarsılıyor, ritmi gittikçe dalgalanıyordu. Gittikçe güçleniyordu.

Dakkari çiftini dağın gölgelerinde çiftleşirken gördüğümüzde ne demişti?

"*Gördün mü?*" diye hırladı. "*Kontrolünü kaybediyor. Ona tohumunu verecek. Amcığı çok iyi hissettiriyor. Onun etrafında kenetleniyor, bir mengene gibi daha sert ve daha sıkı sıkıyor.*"

"*Ohhhh, Davik*," diye nefes aldım, o ısı demetinin genişlediğini hissediyordum. Bacaklarım kasılmaya başlamıştı, ayak parmaklarım kürklerin içine kıvrılıyordu.

"*Lysi! Sikimin üzerine gel!*" diye emretti. "Seni hissetmeme izin ver, *leikavi*."

Bu çok fazlaydı. Kalçalarımın arasındaki hızı arttı, bu da *dakkesinin* üzerimde daha sert gümbürdymasına neden oldu. Tüm bu süre boyunca gözlerimi tuttu, onları yakaladı, böylece başka tarafa bakamadım. Kaşlarım birbirine yaklaştı, tüm *vücudum* karıncalandı.

Ve sonra bu zevk doruğa ulaştı... ve ben de onunla birlikte düşmeye başladım.

Orgazmım içimi parçaladı, boğazımdan sert bir çığlık koptu. Davik'in etrafında kasıldım, onunla *çok* dolu hissediyordum.

Kulaklarıma hücum eden kanın arasından onun boğuk kükremesini duydum. Gözlerinin sıkıca kapandığını, yüz ifadesinin gevşediğini, dudaklarının aralandığını gördüm. Sonra, bacaklarımın arasında, sikişinin daha da *kalınlaştığını*, hassas, sıkılaştıran iç duvarlarıma sürtündüğünü hissettim. Sürtünme *ilahi* bir şeydi, zevkimi uzatıyor, daha da *fazla* uyarıyordu.

Tamamen farklı bir şey hissettiğimde gırtlaktan gelen feryadı kulaklarımda çınladı. Akılsızca iterken içimde ısı patladı. *Sonsuz* miktarda tohumunu vücuduma pompaladı. Kalçalarım sarsıldı ve kendimi

tekrar geliyordu. İkinci bir küçük orgazm patladı, tohumunun sıcak kırıkları ve fıskırmaları beni doldururken beni inletti.

Vücudu gevşemeden, kürklerin arasına düşmeden önce umutsuz, boğuk bir inilti daha çıkardı, göğsü kabarmıştı, ikimiz de terlemiş ve tükenmiştik.

Öne doğru çöktüğümde siki hâlâ içimde zonkluyor ve sertleşiyordu. Yanağım göğüs ucunun yanına bastırdı ve düzleşmeye başlamadan önce hızlı ve düzensiz olan kalp atışlarının güçlü gümbürtüsünü hissettim.

Dakkari'nin çabuk iyileştiğini fark ettim. Hâlâ nefes nefese ve zayıflamış hissediyordum.

Başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde, kubbeli *volikisinin* tavanına baktığını gördüm. Yüz ifadesi okunamıyordu... ama karnımda dehşet ve korku çalkalanıyordu. Neredeyse *kederli* ama yine de dalgın görünüyordu. Vücudunun geri kalanı gevşek ve rahat olmasına rağmen çenesi sıkıca kenetlenmişti.

Sonra bakışlarımla buluştu, gözleri bana doğru kaydı. Pençelerinin arkası dudaklarıma değmeden önce bir, iki, üç kez göz kırparak ifadesini şaşırtıcı bir verimlilikle sildi.

Kimsin sen? Sessizce merak ettim, ona baktım, yüz ifadesini ve buna neyin sebep olduğunu düşündüm. *Hoşuna* gitmemiş miydi? Ama öyle görünüyordu.

Konuştuğunda, beklediğim gibi değildi.

"Bana adını söyle, *leikavi*," diye homurdandı, *volikinin* ani sessizliğinde sesi kısıktı.

"Adımı biliyorsun."

"Hepsini şimdi istiyorum," dedi. Demek ki benim küçük yorumumu unutmamıştı. "Böylece senin benim üzerimdeki gücün kadar ben de senin üzerinde güç sahibi olabilirim."

Kalçaları hafifçe hareket ettiğinde, hâlâ sertleşmiş olan siki hassas iç duvarlarıma sürtündüğünde nefesim kesildi.

İçimde bir tur daha kaldığını sanmıyordum. O anda *hareket* edebileceğimi bile sanmıyordum.

"Vivienne benim tam adım," dedim ona usulca, adil olduğunu düşünerek. Özellikle de *onun* adını kendi hafızasından çaldığımdan beri. "Ama *annem* ve kardeşlerim bana hep Vienne dediler."

Tekrar düşünceli
görünüyordu. "Vivi," diye
mırıldandı.

Sustum.

Babam bana hiç Vienne dememişti. Bana hep Vivi derdi. *Onun Vivi'si*. Ve Davik'in bana böyle seslendiğini duymak duygularımı kabarttı, gözlerimi kırpıştırmadan önce gözlerime yaşlar getirdi.

Bana böyle seslenmesini istemedim... ama yine de seslendim. İyi hissettirdi. Tanıdık geldi. Bana bir zamanlar mutlu olduğumu hatırlattı. Ailem ve ben mutluyduk. Fazla bir şeyimiz olmasa da en azından birbirimize sahiptik.

Sonra bir Dakkari sürüsü hepsini çaldı. Ghertun kalanları aldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"**M**" "Babam bana hep Vivi derdi," dedi göğsümde yatan küçük beyaz saçlı yaratık. Yavaşça dedi ki, "Babam öldürüldü.

bir *Vorakkar*
tarafından."

Gerildim.

Sürüme yaptığımız yolculuktaki sözleri aklıma geldi. Bana *Vorakkarlardan* korkmayı öğrendiğini söylemişti ama nedenini söylememişti.

Artık biliyordum.

Sesinde kalıcı bir soru vardı... ve bu söylenmemiş şey onu bedenimden çekmeme neden oldu. Tohumlarım ondan sızarken aramızda ıslak bir ses çıktı ve banyodan sonra kurulanmak için kullandığım, ateş leğenine yakın asılı kürklere doğru uzandım. Önce sikimi temizledim, hala benim ve onunkinden kaygandı.

"Bana ne soruyorsun?" Ona doğru dönmeden önce usulca homurdandım. Kızgınlık sesimi hırçınlaştırsa da, tohumumu kalçalarının arasından silerken nazik olmaya çalıştım.

Nefesi kesildi. Hassas olduğunu ve biraz kızardığını gördüm. Tohumuma biraz kan karışmıştı ve bunu görmek beni yeniden öfkeliendirdi. Gerginlik derimin yüzeyinin altında fokurduyor, serbest kalmayı bekliyordu.

Onunla neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Kötü bir şekilde. Sonra tekrar, bunun için eğitildim.

Bu düşünce beni kesti. Gözlerimin önünde bir anı canlandı. *Onun* vücudunu, karanlıkta parlayan altın gözlerini ve onun

Altın boyalı dudakları tenime bulaşıyor. Karşılaşmalarımız için hep kendini boyardı.

Mide bulantısı karnımda çalkalanıyordu -hâlâ sertleşmiş olan sikim nihayet yumuşamaya başlamıştı- ama derin bir nefes alarak yedek kürkleri ateşe doğru fırlattım. Havada Mala'nın her zaman boynuna sürdüğü o iğrenç, aşırı baharatlı parfümün kokusunu aldığıma yemin edebilirdim.

Ama sonra Vienne kürklerin üzerinde *kayarken kuveri* kokusunu aldım ve zihnim beni başka yerlere, gitmek istemediğim yerlere götürmeden önce beni topraklaması için açgözlülükle bir ciğer dolusu emdim.

Dikkatimi yeniden ona yönelttim ve gözlerimi açarak onu olduğu yerde sabitledim. Üzerimde sahip olduğu güç her neyse onu kullanırken takındığı ifadeye benzer bir ifadeyle beni dikkatle izliyordu. Ama aramızdaki havayı titreten o garip vızıltı hissini, karıncalanmayı hissetmiyordum.

"Bana babanı öldürüp öldürmediğimi mi soruyorsun?" Homurdandım. *Bu* öfkeye ihtiyacım vardı. Zihnim parçalanmadan önce dikkatimi dağıtmak için *bu* öfkeye ihtiyacım vardı. Şimdiden kulaklarımdaki uğultuyu duyabiliyordum, şimdiden onun arkasındaki gölgelere doğru bakıyordum.

Küçük Vivi'm hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı - ne zaman yataktan kalkmışım ki? - ve onun da bu dikkat dağınıklığına ihtiyacı olup olmadığını merak ettim.

Bir nefes çektim. Seks beni asla rahatlatmazdı. Tam olarak değil. Sonrasında kendimi hep huzursuz hissederdim ve Vienne'i bir tur daha kürklerin üzerine atıp içimde biriken enerjiyi biraz olsun boşaltmak istiyordum. Ama bunu yaparsam onu incitebilirdim. Bu sefer nazik *olabileceğimi* sanmıyordum, suçlaması şakağımı zonklatırken ve ona olan kızgınlığım kanımı ısıtırken olmazdı.

Bu küçük anlaşmazlığın nedenini merak ettim.

Çünkü ona Vivi demiştin, hatırladım.

"Görüyor musun, *leikavi*?" Gözlerimi ona dikerek söyledim. "İsimlerin gücü vardır. İstemediğiniz şeyleri hissetmenizi sağlayacak güce sahipler."

Gözlerini kırıpıştırdı, şaşkınlığı bakışlarında belirgindi. Sonra... suçluluk mu?

"*Nik*," diye homurdandım, onun tadı hâlâ dilimi kaplıyordu. "Hayatımda hiç *vekkiri* öldürmedim. *Darukkar*'larıma da öldürmelerini emretmedim."

"Sen...sen yapmadın mı?" diye fısıldadı. Yüzündeki şaşkın ifade içimin kazındığını hissettirdi.

"Eğer benim bir canavar olduğumu düşünüyorsan, *Vivi*, eğer babanı öldürenin *ben olduğumu* düşünüyorsan," diye hırladım ona, "o zaman neden seni becermem için bana yalvardın? Bu *seni* ne yapar?"

Nefes nefese kaldı, yüz ifadesindeki acı ve şoku kontrol edemiyordu. Ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

Beklemedim. Bunun yerine, tıpkı dün geceki gibi, ıskartaya çıkmış pantolonumu bacaklarıma geçirip botlarımin içine soktum, kuyruğum arkamda sinirle çılginca sallanıyordu. Şakağım daha sert zonkluyordu.

İşte o zaman gördüm. *Volikimin* köşesindeki ışıpta bir kayma. *Nik, nik, nik,* diye düşündüm ama çaresiz hissettim ve başka tarafa bakamadım, onu görmek *istiyor*.

Umutsuzluk içime işledi, kederim onu her gördüğümde olduğu gibi yükseldi. Kız kardeşimin gölgeli figürü, *Morakkari*'me, müstakbel eşime bir *deviri*, bir sunu olması gereken boş sandıkların yanında duruyordu. *Vorakkar* olarak geçirdiğim uzun yıllar boyunca onun için biriktirmem ve toplamam gereken hediyeler. Ama hiçbir zaman bir kraliçe almaya niyetlenmediğimden, zahmet etmedim ve sandıklar boş ve atılmış bir şekilde duruyordu; kendi ailemi koruyamadıysam, kendime bir eş almaya ya da kendi ailemi kurmaya hakkım olmadığını sürekli hatırlatıyordu.

"Davik," dedi Vienne'in sesi, ama sanki çok uzaktaymış gibi geliyordu.

Bakışlarım kız kardeşimin gölgeli gözleriyle, kendi gözlerimle birleşti. Ancak kırmızı renkleri solmuştu. Bana gülümsüyordu ama bu hüznüydü.

"*Sen daha iyi bilirsin*," dedi kız kardeşim Devina, sesi kulaklarımda fısıltıdan başka bir şey değildi.

Sen daha iyi bilirsin. Ben öfkelendiğimde ya da annemin hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımda bana hep bunu söylerdi. O her zaman sakin, akli başında ve pragmatik olanımızdı, oysa ben kargaşa ve belayı temsil ediyordum.

Sonra her zaman olduğu gibi oldu. Giydiği açık renk elbisenin altından siyah kan fışkırmaya başladı ve karnına yayıldı. Boğazımda safra birikti, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdedi.

"*Pyroth*," diye yalvararak nefes aldım. *Dur*. Ama bunun hızla yayılan kan için mi yoksa kendim için mi olduğunu bilmiyordum. "*Hanniva*."

"Davik!" diye seslendim. Kız kardeşimin ağzından sessizce çıkmıştı ama ses Vienne'e aitti.

Yüzümde, *yara* izimin üzerinde eller hissettim. Vienne önümdeydi, dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

Kükreyerek ellerinin altından sıyrıldım, bakışlarımı ölü kız kardeşimden ayırdım ve göğsümde Devina'nın yaşam gücünün olması gereken yerde o sürekli donuk ağrısı hissettim.

Bu o değil, diye düşündüm umutsuzca, şakaklarım çarpmaya başlamıştı. O olmalıydı. Burada olmalıydı. Ama burada değil. Gitmiş. Kaybolmuş. Alınmış.

Jarun ve Ollisan'ı tekrar öldürmem gerekiyordu. O orospu çocuklarını. Onların kanını ellerimde tekrar hissetmeden *rahat* edemezdim. Bugüne kadar *Dothikkar* onlara ne olduğunu hiç bilmedi. Benden başka kimse bilmiyordu.

Vienne'den uzaklaşırken gözlerim görmüyordu. Tökezleyerek geri çekildi, dudaklarından anlayamadığım kelimeler döküldü. Nefes alamıyordum. Göğsüm sıkışmıştı. *Volikimden* ayrıldığımda, serin gece havasının saçlarımın arasından yüzüme değdiğini hissettiğimde, ciğerlerime çekmek için derin bir nefes çektim.

Güldüm, ses çaresiz ve mizahsızdı, kampta yankılanıyordu.

O gece, hâlâ Vienne'in derinliklerindeyken, kalçalarını bana karşı tatlı tatlı sallarken, etrafımda sıkışmaya başlarken, yumuşak inlemeleri havada uçuşurken, bana tamamen *harika* bir şey bulmuş gibi bakarken... Bir parça huzur bulduğumu düşünmüştüm. Kendimi daha önce hiç olmadığım kadar merkezde, daha kontrollü hissediyordum.

Zevkini bulurken gülümsemişti, saf, mutlu ve masum... ve bu manzara karşısında içimde bir şeylerin gevşediğini hissetmiştim. Daha önce hiçbir kadına vermediğim bir teslimiyet.

Sadece bu gece, Vienne için *doğru* kişi olabileceğimi mi düşündüm? Onun için farklı, nazik biri olabileceğimi mi düşündüm?

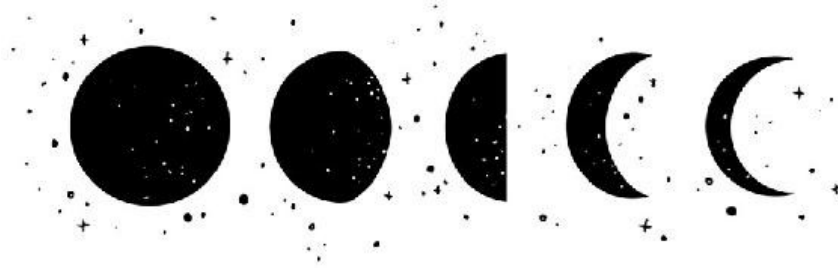
Ben buyum, biliyordum.

Konuşan gölgeler gören Çılgın Horde Kralı. İğrenç kokusu ve arayış içindeki elleriyle bir dişiye hatırlamadan *onu* beceremeyen, bir zamanlar çaresizliğimden ve kederimden bir parazit gibi beslenen Mad Horde Kralı. Ailesinin cinayetlerinden sorumlu olanları katleden, kanları ellerinden damlarken sırtan Mad Horde Kralı.

Kahkahalarım kesildi.

Ben Mad Horde Kralıydım ve asla farklı bir şey olmayacaktım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

C tepeler kollarımdan aşağı aktı.
Ensem karıncalandı.

Voliki'nin girişine baktım ve sonra Davik'in kahkahasının yavaşça kaybolmadan önce patladığını duydum.

Ayak sesleri geri çekildi ve sonra gitmişti.

Titreyerek kollarımı çıplak bedenime sardım ve yavaşça *volikin*in gölgeli bölümüne doğru döndüm. Gözlerim Davik'in dikkatle baktığı boşluğu takip etti.

Çünkü bazen orada olmayan varlıklar görüyorum.

Kendisine neden Mad Horde Kralı dendiğini sorduğumda bana söylediği buydu.

Yine de... o varlıkların orada *olmadığından* tam olarak emin değildim.

Orada bir enerji *vardı*. *Hissettim. Hissettim.* Kendi armağanımın enerjisini topladım, önümdeki boşluğu doldurduğunu hayal ederek ileri doğru bastırdım, aradım, bulmak *istediğimden* tam olarak emin olmadığım bir şeyi yavaşça ve tereddütle aradım.

Bir şeyin beni geri ittiğini hissettiğimde neredeyse nefesim kesiliyordu. İçime bir *hafiflik* yayıldı ve vücudumdaki sıkı kaslar gevşedi. Korkum eriyip gitti. Orada her ne varsa... kötü bir şey değildi. Orada her ne varsa harika hissettiriyordu. Güvenli ve huzurlu hissettiriyordu. Duygular aniden değişti ve yoğun keder beni bir örtü gibi kaplayıp nefes almayı zorlaştırdığında gözlerimin dolduğunu hissettim. Boğucu.

Sonra bağlantı koptu. Nefesim sanki ciğerlerimden çekilmiş gibi beni terk etti... ve sonra orada olan her şey yok oldu.

Yine yalnızdım. Kollarımdaki ürperti azaldı ve ağladığımı fark ettim, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Yutkunarak onları sildim, gözlerimi *volikinin* gölgeli yerinden ayırmadım.

Düşüncelerim Davik'e döndüğünde göğsüm sıkıştı. Aramızda olanlara... ve sonrasında yaşananlara.

"Eğer benim bir canavar olduğumu düşünüyorsan, Vivi, eğer babanı öldürenin ben olduğumu düşünüyorsan, o zaman neden seni becermem için bana yalvardın? Bu seni ne yapar?"

İrkildim. Sözlerini ve içindeki kötülüğü hatırlamak bile içimi titretti. Yataktan bir kürk çalıp omuzlarıma sıkıca sardım. Ateş leğenine doğru yürüdüğümde, aniden üşüdüm, bacaklarımin arasındaki boşluk sızladı. Sahip olduğumu hiç bilmediğim kaslarım ağrıyordu.

Uzun zamandır deneyimlemek istediğim bir şeyi nihayet keşfetmiştim. Peki neden kendimi bu kadar boş hissediyordum? Neden kalbimin göğsümde gümbür gümbür attığı yer ağrıyordu?

Davik'in sözleri yüzünden miydi? Kendi sözsüz suçlamamla onu yaraladığımı bildiğim için miydi? Yoksa yine yalnız olduğum için miydi? -Ve Davik'in yüz ifadesini, unutabileceğimi *hiç* sanmadığım bir ifadeyi, çarpıtmış olan *mutlak çaresizliği* ve *kederi* hatırladım.

Arkamda, kürk yatağının ötesindeki boş alana bir kez daha baktım. Bu onun başına ne kadar sık gelmişti? Ve gördüğü kimdi?

Bildiğimden korkuyordum.

Kürklerin altında titreyerek *volikinin* girişine doğru baktım. Geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum.

Onu *istediğimi* fark ettim.

O gece rüyalarım huzurluydu. Rüyamda çalıntı anılar görmedim ama uyandığımda hala karanlıktı.

Leğende ateş yanıyordu ve yatağın yanında karanlık bir gölge gördüm. Bir an için bunun daha önce karşılaştığım görünmeyen varlık, yani Davik'e musallat olan varlık olduğunu düşündüm.

Onun yerine Davik'ti. Yatağında kayarken kırmızı gözleri bana doğru parlıyordu. Gözlerim alıştığında yüz ifadesini daha net gördüm. Ve *yine* bitkin görünüyordu. Dün gece, onu dudaklarımda onun adıyla uyandırdığımdan beri çok az uyumuştum.

Hâlâ gerçekte rüya arasındaki o yumuşak yerdeydim. Elini uzattım ve hafifçe çektim. Dizleri kürkleri buldu.

"Gel uyu," diye fısıldadım. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

Sert bir nefes verdi. Kaslarının nasıl gevşediğini, içinden bir şeylerin nasıl serbest kaldığını hissedebiliyordum.

Kürklerin üzerinde bana katıldı. Artık birinin yanında uyumaya alışık değildim. Köyümde Viola'yla aynı yatağı paylaşmıştık ama Davik'ten önce hiç bir erkeğin yanında uyumamıştım.

Kokusu farklıydı. Daha topraksı ve misk kokuluydu, sanki terlemiş gibiydi. Buna aldırmadığımı, hoşuma gittiğini fark ettim.

Beni kendine bağladığında hiç şaşırmadım. Yatağa girdiğimde üzerime bir tunik giymiştim. Saatlerce onun dönmesini beklemiştim ama sonunda uykuya teslim olmuşum. Kolunu bana doladı ve yanağımı göğsüne yaslamaktan başka çarem kalmadı. Avucumu tereddütle çıplak göğsüne dayadım. Bir alev gibi ısı yayıyordu.

Kısa bir süre sonra nefes alış verişini düzleştirdi. Elim göğsünde düzenli olarak inip kalkıyordu. Kafamı kaldırdığımda gözleri kapalı, ifadesi durgundu.

Kalbim yine o küçük yabancı sızıya kapıldı.

Sonra uykuda ona katıldım.

HORDE KRALI ölü gibi uyuyordu.

Ona bakarken aslında endişeliydim, kararsızlıkla dudağımı kemiriyordum. Ertesi gün güneş gökyüzünde batmaya başlamıştı ve o hala uyanmamıştı. Zar zor *kımıldamıştı* bile.

Genelde uyuduğumdan daha uzun süre uyumuş, öğleden sonra güneş tepemde parlarken uyanmıştım. O zaman bile muhtemelen sadece genç bir Dakkari dişisi yemek getirdiği için uyanmıştım. Tek kelime etmeden gitmişti ve ben de *açlıktan* ölmek üzere olduğum için yemek için ayağa kalkmıştım.

Yemeğimi yedikten ve giyindikten sonra kürk yatağın kenarına oturup beklemeye başladım. Kendimi farklı hissediyordum. Vücudum değişmiş gibiydi ve hiç bilmediğim yerlerim ağrıyordu. Çok hızlı hareket ettiğimde ağrıyan sancılar hissediyordum ve Davik'in bedenimin ne kadar derinliklerine girdiğini, serbest kalırken nasıl böğürdüğünü, sonrasında yüzündeki derin ve dalgın ifadeyi hatırlıyordum.

Sonra kavgamızı, *volikin*in gölgelerinde hissettiğim enerjiyi, sabahın erken saatlerinde geri dönüşünü, beni kürklerinin içine çekişini hatırladım.

"*Drokka*," diye bir ses geldi *voliki'nin* girişinin dışından.

Kalbim boğazımda düğümlendi ve sonra Davik'e baktım. *Drokka*. Bunu daha önce duymuştum, değil mi? Dakkari dilinde ne anlama geliyordu? Gerçek adını bilmeyenler ona bu isimle mi sesleniyordu?

Davik uyanmayınca yataktan kalktım ve tereddütlü adımlarla girişe doğru yürüdüm.

Dışarı çıktığımda beni altın akşam güneşi karşıladı. *Vorakkar*'ın yerine beni gördüğüne şaşırdığı her halinden belli olan Dakkari erkeğinin iri cüssesi de öyle.

"*Kalles*," dedi erkek, gözleri arkamda geziniyor, bakışları daralıyordu. "*Vorakkar* nerede?"

Bu adamın Davik'in ikinci adamı olup olmadığını merak ettim. Unvanına ne demişti?

Pujerak, hatırladım.

"Uyuyor," dedim ona, erkek evrensel dili konuştuğu için rahatlamıştım. Dudağımı ısırdım. "Aslında bütün gün uyudu. Biraz endişeliyim."

Erkek bana garip bir bakış attı, gözlerini vücudumda gezdirdi ve tekrar yukarı kaldırdı. Beni rahatsız edecek bir şekilde değil, ama bir değerlendirmeye gibi geldi bana.

"Dün gece uyudu mu?" diye sordu erkek, sesini alçak tutarak.

Kızardım.

"Çok değil," diye geçiştirdim. "Bir gece önce mi?"

Yanaklarımdaki rengin daha da derinleştiğini hissettim.

"Fazla değil," diye tekrarladım. Erkek keskin bir nefes verdi. "Sen... sen onun *pujerak*'ı mısın?"

Siyah saçlı erkek başını bana doğru eğdi. Gözleri Davik'inki gibi kırmızı değil, altın sarısıydı. Yine de Davik'in yaşlarında görünüyordu, en verimli çağında bir Dakkari erkeği.

"*Lysi*, öyleyim," diye homurdandı erkek.

"Drokka ne demek?" Sonra ben sordum. "Söylemenize izin verilmediği sürece."

Pujerak'ın bakışları *volikinin* girişine geri döndü. "Drokka, *Vorakkar*'ın soyu ve bu sürünün adıdır. O, Rath Drokka'nın *Vorakkar*'ıdır. Hepimiz Rath Drokka'yız çünkü burası bizim evimiz ve sürümüz. Anlıyor musunuz?"

Rath Drokka'dan Davik.

Başımı salladım. Ayaklarımın üzerinde kaydım ve sonra derin bir kasımın hafifçe çekildiğini hissedince irkildim.

Pujerak yüzümü buruşturunca kaşlarını çattı. Gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi vücudumdan aşağıya ve sonra tekrar yukarıya baktı. Ama ne olduğunu bilmiyordum.

"Onu kontrol etmek ister misin?" diye sordum. "Sadece iyi olmadığından emin olmak için..."

Pujerak'ın gözleri büyüdü. Sonra güldü, sesi beni irkiltti.

"*Kalles*, sana bir tavsiye. Bırak uyusun," dedi kahkahası hafiflediğinde. "Buna ihtiyacı var. Çok uzun süre uykusuz kaldığında..."

Sözünü yarıda kesti, ifadesi ağırlaştı. Gölgeleleri düşündüm. Dün gece *Voliki* ve *Davik*'in üzgün ifadesi.

"Buna ihtiyacı var," diye tekrarladı, başka bir şey söylemedi. Çoktan bana sırtını dönmüştü bile. *Pujerak* omzunun üzerinden, "Uyandığında beni bulmasını söyle. Ona *Dothik*'ten bir *thesper* geldiğini söyle."

"Bir *thesper*?" Arkasından seslendim.

Pujerak'ın tek söylediği "Bilecek," oldu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

My Uyandığımda *voliki* boş ve sessizdi.

Vienne'den hiçbir iz yoktu. Kısa ve ürkütücü bir an için, onu tamamen hayal edip etmediğimi merak ettim. Acaba öldürdüklerimin halüsinasyonlarından sonra parçalanan zihnimin bir sonraki aşaması mıydı?

Sonra *kuveri* kokladım. Yatağımdaki kürklerin içinde. Yanımda yattığı yer darmadağınktı. Birisi ateşe daha fazla yakıt koymuştu ve alçak masadaki yiyeceklerin yarısı yenmişti.

Vücutuma baktığımda, hâlâ çizmelerimin içinde, tişörtlerimi giymiş olduğumu gördüm. Bir *ungira* bulma umuduyla ovaya çıktığımı, *volikiyi* geri getirip ona döndüğümü ve uyuduğumu hatırlamadan önce şaşkınlık çöktü.

Vok.

Dinlenmiş hissettim. Şarj olmuş. Yine de başım ağrıyordu ve yemeğe ihtiyacım vardı.

Ne zamandır uyuyordum? Ve

Vienne neredeydi?

Uzun süre merak etmeme gerek kalmadı çünkü tam yataktan doğrulduğum sırada, biri anons yapmadan içeri girdi... ve sadece bir varlık buna cesaret edebilirdi, çünkü o daha iyisini bilmiyordu.

Beyaz saçlı *kalles*, neredeyse kendisinin iki katı büyüklüğündeki yemek tepsisini taşımak için mücadele ederek içeri girdi. Kolları bu çabadan dolayı titriyordu ama beni yatağımda doğrulup otururken görünce durdu.

"Uyanmışsın," diye nefes aldı.

Kaşlarım çatıldı. *Ne kadar* zamandır uyuyordum?

"Üç gün," diye cevap verdi, sanki soruyu yüksek sesle sormuşum gibi. Belki de sormuştum. Elinde tepsiyle masaya doğru ilerledi ve tepsiyi gürültüyle yere bıraktı. Bir kâseden biraz et suyu döküldü ama o buna aldırmadı. Bunun yerine doğruldu ve bana değerlendirci bir bakışla baktı.

Vücudum neredeyse anında ona tepki olarak gerildi, burun deliklerim açıldı, aletim kasıklarımda kıpırdanmaya başladı. Darmadağınık görünüyordu. Saçları arkadan bağlıydı ama dalları yüzünü çerçevelemek için gevşemişti. Yanağında koyu bir leke vardı ve elinin tersiyle sildiğinde bu leke bulaştı. Ama kızarmıştı, gözleri parlıyordu. Benim başka bir tuniğimi giyiyordu; bu da bana sandıklarımı aramaya gittiğini gösteriyordu. -Ama aynı pantolon.

Onu gördüğümde sanki tatlandırılmış bir şarapmış gibi içime çektim.

"Artık gece oldu," dedi bana bir ayağından diğerine geçerken.

"Nerelerdeydin?" Sesim kısık ve boğuk bir şekilde sordum. Kullanılmamış. "Bugün mü? Yine Lokkaru'yla. Günlerimi onunla geçiriyorum."

Ben uyurken yaşlı kadının kalp taşıyla ilgili bir şey hatırlayıp hatırlamadığını merak ederek sustum. Böyle bir şey olacağını sanmıyordum ama Lokkaru'nun zihni en iyi ihtimalle tahmin edilemezdi.

Ayağa kalktım, boynumu uzattım. O sırada köşede bir çamaşır küveti olduğunu fark ettim, gerçi su muhtemelen soğuktu. Umutsuzca yıkanmak istiyordum ve sonra yemek yiyecektim.

Ona yaklaştığımda Vienne bana baktı. Alt dudağını ısırdı ve omurgamda bir sıcaklık parıltısı belirdi. O alt dudağı ben de ısırıştım.

"Ben... senin için endişelendim," diye itiraf etti usulca, bakışlarını yemek tepsisine dikerek. "Çok uzun süredir uyuyordun ama *pujerak*'ın bana bunun normal olduğunu söyledi."

Homurdandım. Hedna ile konuşmuş muydu?

Onun önünde durdum. Elimi uzatıp çenesini kavradım ve onu gözlerimle buluşmaya zorladım. Gri bakışları geniş ve bilgiliydi. Ben uyumadan önce aramızda çok şey geçmişti. Konuşmadığımız çok şey.

"Benim için endişelendin mi?"

Homurdandım. Gözlerini kırptırdı.

"Evet."

Beni önemsemeye başlamasaydı benim için endişelenmezdi. O da bana güvenmeye başlamış mıydı?

Bu farkındalığın beni nasıl hissettirdiği üzerinde durmadım.

Parmak uçlarım yanağına, oradaki lekeye doğru gitti. Onu sildim. Haşlanmış *kuveri* püresi idi. Belli ki o ve Lokkaru daha fazla mum yapıyorlardı.

"Lokkaru kalp taşı hakkında bir şey söyledi mi?" Sonra ben sordum.

Hayal kırıklığı yüz hatlarına yayıldı ve rahatladığını hissettim. Dudakları birbirine yapıştı ve başını sallayarak dokunuşumdan uzaklaştı ve alçak masanın yanında diz çöktü. Kaşlarımı çatmama neden olacak şekilde yiyecekleri düzenlemeye başladı. Yarısı yenmiş yemekleri -kendi yemeklerini- tepsiye yığarak temizledi ve yerlerine Arinu'dan geldiğine şüphe olmayan taze yemekleri koydu. Hareketleri etkili ve hızlıydı.

Kirlenmiş tepsiyle ayağa kalktığı anda ona "Bırak onu, *leikavi*," dedim.

"Gidip bunu geri götürüyüm," dedi sessizce, gözleri hâlâ tepsiye dikiliydi. Bir kölenin bakışları. "Sizi yemeniz için yalnız bırakayım."

Ona sahip olan Ghertun *sibi*'ne (ev halkı dediklerini öğrenmiştim) yemek servisi yapmanın Ölü Dağ'daki sorumluluklarından biri olup olmadığını merak ettim. Bu düşünce sıcak bir öfkenin yükselmesine neden oldu. Ancak ona değil.

Bileğinden tuttum ve tepsi çadırın zeminine düştüğünde nefesi kesildi, yemek artıkları halıların üzerine saçıldı ve içinde geldikleri tabaklar kırıldı.

"Bırak dedim," diye mırıldandım. "Daha sonra iade edeceğim."

Gözleri aramızdaki zemine kaydı. Bir kölenin içgüdülerine sahipti ama neden şimdi geri dönmüşlerdi? Rahatsız olduğu için mi? Üç gece önce zalim sözlerimle onu incittiğim için mi? Gölgelerle konuştuğuma şahit olduğu için mi? Ya da ilk sevişmemiz sırasında ona çok sert davrandığım için mi?

Beni incitiyorsun, demişti bana. Sesi sessiz, sabırlı ama kararlıydı.

Bu sözleri hatırlamak bile kendimden nefret etmeme neden oldu.

Muhtemelen tüm bu nedenler şimdi uyanık olduğum için bana karşı temkinli davranmasına neden oluyordu.

Daha üç gece önce, sikimin üzerinde zevkle gezinirken sırtıyordu. Şimdi ise gözlerime zar zor bakabiliyordu. Daha önce beni uyanık görmek bakışlarında bir rahatlama yaratmıştı ama şimdi gergin görünüyordu.

Ve ben... *bunu istemedim*.

Sen daha iyi bilirsin, ablamın her zaman söylediği şeydi.

Bu yüzden, hayatım boyunca hiç istememiş olmama rağmen, "Beni affet" diye mırıldandım.

Vienne'nin nefesi kesildi, bakışları şaşkınlıkla benimkilerle birleşti.

"*Hanniva, leikavi*," diye mırıldandım, parmaklarımı tekrar yanağında gezdirdim. *Lütfen*.

Bu kelimeyi bildiğini biliyordum.

Sesim hırçındı. Özür dilemeye alışık değildim, bunu sadece kız kardeşime ve anneme yapmıştım. Bir *Vorakkar* asla özür dilemez.

"Seni incitmek istememiştin," dedim ona, çenem sıkılmış ve gerilmişti. "Ve sonrasında sana saldırmak istememiştin. Görmeni istemedim..."

Sözlerimi yarıda kestim, bakışlarım kısa bir süreliğine *volikimdeki* gölgeli boşluğa kaydı. Göğsümde donuk bir sızı hissettim ve yutkundum, kız kardeşimin karnında çiçek açan siyah kanı hatırladım.

Ona dönüp baktığımda onun gözleri de oradaydı, sanki benim gördüklerimi o da görmüş gibiydi. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Zihnim o kadar çarpıklaşmıştı ki bazen neyin gerçek olduğunu bilmek zorlaşıyordu. Savaşa gittiğimde, çok fazla uykusuz kaldığımda, geçmiş hayatım üzerinde çok fazla durduğumda... Hedna'nın deyişiyle bu tür *olaylar* giderek daha da sıklaşıyordu.

Bir gün kendimi tamamen onlara kaptıracağımdan korktum. Kendimi o gölgelere kaptıracağımdan, onlara katılacağımdan ve bir daha asla geri dönmeyeceğimden korktum.

Yutkunarak konuşmasını bekledim. Gözlerimiz birleşti ve birbirini tuttu. Bakışlarını kaçırmadığında rahatladım.

Yavaşça, bir elini çıplak göğsüme bastırdı. Tam kalbimin güm güm attığı yere.

"Kullan onu," diye homurdandım. "Böylece doğruyu söylediğimi biliyorsun."

Göz kapakları şaşkınlıkla titredi, dudakları kaşlarını çattı. Onun gücünü kastetmişim - her ne yapabiliyorsa, gerçi bunun ne olduğuna dair nispeten iyi bir tahminim vardı ve o da bunu biliyordu.

Orada başka bir şey daha vardı. Korku. Gözlerinin ışıltısında korkunun titreşimi vardı.

Sırrını bildiğim için mi?

Sonra o titreme değişti. Dudakları düzleşti. Bir şeye karar vermiş gibiydi... ve bir an sonra bunun ne olduğunu hissettim.

O vızıltı hissi tenimde gezindi ve titrememek için kendimi zor tuttum. Sanki enerji dalları etimi okşuyor, içime işliyordu.

İçine, içime.

İyi hissettirdi ve ben farkına bile varmadan, onun görünmez dokunuşuyla sikimin kalınlaştığını hissettim. Sonra o karıncalanmalar kafa derime geldi ve gözlerimi kapattım, ciğerlerimi derin bir nefesle doldurdum.

Nefes alışını duydum, donuk küçük pençelerinin göğsümün etine kıvrıldığını hissettim. Gözlerimi açtığımda onunkilerin de yarı kapalı olduğunu gördüm. Şaşkın görünüyordu.

-Sanki tam olarak orada değilmiş gibi. Sanki tamamen başka bir yerdeydi.

Çünkü o benim içimde, fark ettim.

Bu enerji, aramızdaki havayı dolduran gerilim çok yoğun hale gelene kadar titreşti ve titreşti. Fırtına öncesi sıcak hava gibiydi, *bir şeylerle* çatırdıyordu. Güçlü, tehlikeli ve hayranlık uyandıran bir şeyi *bekliyordu*.

Homurdandım, başımı eğdim, daha fazla *dayanamadığımda* elim saçlarına daldı. Sertleşmiş öpücüğümü beni bile şaşırtan bir coşkuyla karşıladı ve dilini kendi dilimle okşarken inledim. Diğer eli kolumu, *Vorakkar* kelepçelerimin hemen üstünden kavradı ve tırnakları derine battı.

Tıslayarak geri çekildim ve "Hâlâ ağrıyor mu?" diye sordum. Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Canını yaktım mı?" Elimi bacaklarının arasına götürdüm ve başparmağımı bacaklarının arasından geçen dikiş boyunca gezdirdim. "Burası mı?"

"Oh," diye nefes aldı dudağını ısırarak. Gözlerini kırıştırtıyor, bir şekilde kendimizi *yeniden* sarmalanmış bulduğumuz şehvet ve ihtiyaç sarmalından çıkmaya çalışıyordu. "Kendimi iyi hissediyorum ama..."

Tekrar göz kırptı ve ben sarsıldım, onun aniden zihnimden çekildiğini hissettim. Titreyen parmakları sağ şakağına değdi ve benden bir adım geri çekildi, çizmeli ayağı dökülen tepsideki kırık bir tabak parçasına çarptı.

Vücudum istek ve ihtiyaçla zonkluyordu. Onunki de öyleydi, biliyordum. O kışkırtıcı kızarıklık boğazının sütununa tırmanmaya başlamıştı ve bana baktığında ilgisini gizleyemiyordu.

Ama bir şey onu durdurmuştu.

"Senin..." diye devam etti, ondan çalmış olabileceğim nefesini geri almaya çalışıyordu. "*Pujerak*'ın bana *Dothik*'ten senin için bir *thesper* geldiğini söyledi. Uyandığında sana söylememi istedi. Kulağa önemli geliyordu."

Kaskatı kesildim ve arzunun bulanık sisi yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Yerini görev ve sorumluluk düşünceleri aldı.

Vok.

"Ne zaman?"

"İlk öğleden sonra," diye yanıtladı.

Lanet ettim. Hedna beni neden

uyandırmamıştı? Ama nedenini biliyordum.

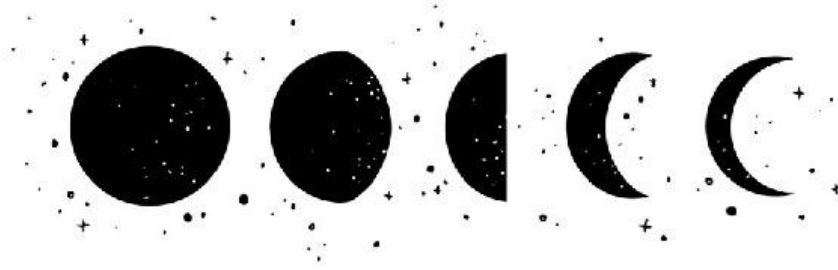
Uyumam gerektiğini biliyordu.

Çoktan girişe doğru ilerliyordum, pişmanlık ve hayal kırıklığı göğsümü dolduruyordu. Ancak gitmeden önce ona dönüp baktığımda yatağımın ucunda donmuş bir şekilde durduğunu gördüm.

"Konuşacak çok şeyimiz var, *leikavi*," diye mırıldandım. "Bu gece. Döndüğümde."

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

THorde Kralı *voliki*'ye kararmış bir ruh hali içinde döndü. Gözleri hemen beni bulduğunda nefesim kesildi, yatağın ortasında bağdaş kurmuş oturuyordum.

Yerlerin temizlendiğini, eski yemeklerden ve kırık tabaklardan arındırıldığını görünce ruh hali daha da karardı ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, tişörtlerini çıkardı ve çıplak bir şekilde serin banyo küvetine doğru yürüdü ve içeri adım attı.

Üzerimde sadece bir tunik vardı, bacaklarım ve ayaklarım açıktaydı. Pantolonum ateşin yanında asılı duruyor, yıkamaya çalıştıktan sonra kuruyordu.

"Burada köle değilsin."

Sesi yumuşak ama sertti.

"Biliyorum," dedim, aynı yumuşak sesle.

Ben onu incelerken gözlerini kısa süreliğine kapattı. Daha önce, onun emriyle zihnine girdikten sonra ne olduğunu bilmiyordum. Tuhaftı, tüketiyordu... ve garip bir şekilde samimiydi. Özür dilerken bile sözlerindeki gerçeği hissetmiştim. Üç gece önceki olaylar hakkında ne hissettiğini anlamak için zihnine girmeme gerek yoktu.

"Benim de sana bir özür borcum var," demeye karar verdim, yatağın üzerinde bacaklarımı gıcıklayan kürkleri karıştırıyordum. Dönüp bana baktığında su damladı, kaşları çatılmıştı.

"Ne için?"

"O gece için," dedim. "Doğrusu, *Vorakkar*'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Babamı öldürten kişi. "Seni suçlamam yanılttı.

hiçbir şey. Sanırım... Sanırım kendimi *savunmasız* hissediyordum."

Bunun doğru kelime olup olmadığını bilmiyordum ama o geceki duygularımı tanımlamak için aklıma gelen tek kelime buydu.

"Ve sen haklıydın. İsimlerin gücü vardır. Ne kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim."

"Sana Vivi dediğim için mi?"

Dudaklarımı yaladım. Şimdi bunu söylediğini duymak o kadar acıtmıyordu. Yine de ilk seferinde karnıma bir yumruk yemiş gibi hissetmiştim.

Boğazımı temizledim. "Babam bizim için daha iyi bir hayat istiyordu. Eski Dünya kolonilerinde büyüdü. Huzurun nasıl bir şey olduğunu, korkusuzluğun nasıl bir şey olduğunu biliyordu, ta ki evi yok edilip bu da ondan alınana kadar."

Ona bir göz attığımda, Davik'in banyodaki yerinden beni dikkatle izlediğini gördüm. Konuştuğumu duymanın onu sakinleştirmeye, ruh halini sabit tutmaya yardımcı olduğunu hissettim. Bu yüzden konuşmaya devam ettim.

"Ordular köyümüzden pek sık geçmezdi. Erkekler risk alırdı. Aç kalmayalım diye avlandılar. Yasalarınıza aykırı olduğunu bildikleri halde daha rahat yaşayabilmemiz için ormanlardan malzeme ve erzak topladılar. Biz küçük bir köydük, buraya en son yerleşenlerden biriydik. Güvende olduğumuzu düşünüyorduk. Ta ki bir sürü gelene kadar. Babamın idam edildiğini gördüm," dedim ona ama gözlerine bakmadım. Bakışlarımı kürkten ayırmadım, üzerindeki küçük saç tutamlarını karıştırmaya devam ettim. "Onun ölümünü izledim, annemin çığlıklarını ve kız kardeşimin ağlamasını duydum. Ve tek yapabildiğim orada durmaktı, sanki başka birinin hayatından bir şey görüyordum. Benim değil. Bir kabustu ama hiç uyanmadım."

Bazı açılardan... Hala uyuyordum.

"Baban için üzgünüm, *leikavi*," dedi sesi. "Gerçekten üzgünüm."

Gözlerimiz birleştiğinde öyle olduğunu anladım. Öyle olduğunu biliyordum çünkü o da derin ve korkunç bir kayıp yaşamıştı. Bir yara gibi iltihaplanan, asla tam olarak iyileşmeyen bir kayıp. Biliyordum çünkü bunu *hissetmiştim*. Onun içine gömülmüştü.

Boğazımı temizledim ve anılardan kurtulmaya çalıştım. Beni boğmalarına izin veremezdim. Her zamanki gibi ilerlemem gerekiyordu.

"Söylemeye çalıştığım şey şu," diye başladım, gözlerine bakarak, "babam bana hep Vivi derdi ve senin bunu söylediğini duymak... gömülü birçok anıyı geri getirdi, bazıları mutlu bazıları üzücü. Ve ben... özür dilerim. Seni bir şeyle suçlamak istememişim. Ve senin bir canavar

olduğunu düşünmüyorum."

Çenesi sıkıştı.

"Ve... ve eğer adını bilmemi istemiyorsan," dedim, "bir daha asla söylemeyeceğim. Sana söz veriyorum. En başta onu çalmak istemediğime de söz veriyorum."

Sürü kralı uzun, eşit bir nefes verdi. Bakışları leğendeki ateşe kaydı ve alevlerin uzun dakikalar boyunca dans edişini izledi.

Sonunda sessizce, "Adımın sende kalmasını istiyorum," dedi.

Onun sözleriyle göğsümde sıcak bir şey yayıldı, bu his yabancı ve ürkütücüydü.

"Gerçekten mi?"

"*Lysi*," diye mırıldandı, bakışları bana döndü. "Ama bunu nasıl keşfettiğini bilmek istiyorum."

Ona bu kadarını borçluydum. Ne de olsa onun hafızasını çalmıştım. Beni ve yeteneğimi ifşa etse de, bu onun hakkı olan bir bilgiydi. Eğer annem bir Dakkar kralına itiraf etmek üzere olduğum şeyi bilseydi, daha dudaklarımı bile açmadan beni hapse atardı.

Davik banyo küvetinden çıkmadan önce yıkanmayı çabucak bitirdi. Temiz bir kürkü vücudunda bir kez gezdirdikten sonra hâlâ yiyeceklerle dolu olan alçak masaya doğru yürüdü. Ona katılmamı işaret etti ve ben de dikkatlice yatağın kenarından kayarak masada onun karşısına oturdum.

"Yemek yedin mi?" diye sordu.

Başımı salladım ama hep daha fazla yiyebilirmişim gibi hissettim. Sanki vücudum çok uzun süre aç kalmış ve kaybettiklerini telafi etmek istiyordu.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Daha fazla ye, *leikavi*," diye emretti.

Küçük bir kase et suyu almak için uzandım ama ben ipeksi sıvıyı kaşıklamadan önce içine birkaç parça et koydu.

"*Leikavi* ne demek?" Sessizce sordum.

Yemeğini çiğnerken çenesi çalıştı, güçlü bir şekilde esnedi. Yutkundüğünde, "Dakkari'de küçük, güzel olan anlamına gelir," dedi.

Nefesim kesildi, kaşlarım çatıldı. *Güzel mi?*

Kendimi hiç öyle görmemiştim. Viola her zaman güzeldi. Erkek kardeşlerim de çok yakışıklıydı ama ben onların yakışıklılığından hiçbir şey almamıştım.

Güzel olduğumu mu düşündü?

Şok olmuş utancımı ve aldığım zevki gizlemek için dudaklarımın arasına biraz daha et suyu kaşıkladım. Oldukça büyük, kibirli bir parçam

güzel olduğumu düşünmesi hoşuma gidiyordu. Onun için güzel olmak istedim.

Yine de Viola'yı düşündüğümde, güzelliğin bir bedeli olduğunu biliyordum. Ve eğer kız kardeşimin istediği olsaydı, kendini sonsuza kadar saklardı. O kadar çirkin olmak isterdi ki, bir daha kimse ona bakamazdı.

Ayıldım, göğsüm sıkıştıyordu.

Bu gece aya baktığımda neredeyse dolunay olduğunu gördüm. Kara aya kadar iki haftadan biraz fazla zamanım vardı. Neredeyse hiç zamanım yoktu. Şimdiden zamanımın yarısı gitmişti. Peki ben ne başarmıştım?

Bir Dakkari sürüsünde mum yapmak.

Yavaşça nefes alarak bu konuşmayı bitirmemiz gerektiğine karar verdim. Zamanı geçmişti.

"Ne yapabileceğimi düşünüyorsun?" Ona sordum.

Şarabından sağlıklı bir yudum aldı, yutkunurken boğazı düğümlendi.

"*Nik*," dedi, beni şaşırtarak. "Bana anlatmanı istiyorum. Kendi kelimelerinle."

Yeterince adil.

Derin bir nefes aldım. "Birinin duygusal durumunu hissedebiliyorum. Zihinlerine girebilir ve ne hissettiklerini anlayabilirim ama nedenini anlayamam."

Davik tüm dikkatini bana vermek için yemeyi bıraktı.

"Ve ben birinin duygularını değiştirebilirim," dedim usulca, dikkatlice. Gözleri parladı. "Çoğu zaman birinin iradesini kendi iradem doğrultusunda yönlendirebiliyorum."

Bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Çoğu zaman mı?"

"Her zaman işe yaramıyor," diye itiraf ettim usulca. "Bazen zihin çok güçlü iradeye sahip oluyor."

"Ghertun *seni* bu yüzden mi *Dothik*'e gönderdi?" diye sordu. Zihninin nasıl çalıştığını neredeyse *görebiliyordum*.

Dudağımı ısırarak başımı salladım.

"Senin neler yapabileceğini biliyorlar mı?" diye homurdandı usulca, masanın kenarını kavradı, pençeleri tahtayı sıyırmaya başladı.

"Hayır," dedim. "Özellikle değil." "Bu ne anlama geliyor?"

Masaya derin bir iz bıraktığında elimi onunkinin üzerine koydum. Kaşlarını çatarak ellerimize baktı ve sonra ne yaptığını görünce şaşırmış gibi göründü.

Geri çekilmek için arkama yaslandığımda, avucumu yakaladı ve avucunun içinde tuttu. Pençesinin arkası başparmağımın üzerinde şaşırtıcı

derecede nazikçe gezindiğinde ürperdim.

"Soğuk mevsimde Lozza ile yollarımız kesişti. Karılarından biri ona dört oğul daha doğurmuştu," diye anlattım. "Bir kutlama yapıldı ve yüksek rütbeli *sibi* davet edildi."

Dudakları birbirine yapıştı.

"*Sibi*'m beni getirdi, çoğu *sibi*'nin kölelerine yaptığı gibi." "Kendine öyle deme," diye homurdandı usulca.

Kaşlarım çatıldı, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ama hikâyeme devam ettim.

"Bu kutlamalar genellikle ailemi görmek için tek şansım oluyor," diye itiraf ettim.

Davik gerildi, elimi tutuşu hafifçe sıkılaştı.

"Ve kız kardeşim," diye başladım, boğazım düğümlendi. Boğazımı temizledim. "Kız kardeşimin *sibi*... ona çok kötü davranıyor. Ona hizmet ederken yanlışlıkla yemek döktüğü için *sibi* ona vururken gördüm. Sonra ona tekrar tekrar vurdu ve ben de yanına gittim... ve onu durdurdum."

Zihnindeki nefreti hatırlayarak ürperdim. Kötülüğü. Zalimdi çünkü zalim olmayı *seviyordu*.

"Lozza'nın dikkatini çekti. Bunu bir eğlence olarak gördü. Yeteneğim sayesinde başkalarının iradelerini değiştirebildiğimi fark etmedi. Bunun bir yetenek olduğunu düşündü. Benim sadece *ikna edici* olduğumu düşündü." Gülümsedim ama bu acı bir gülümsemeydi. "Gümüş dilli bir insan, onun için aşağılık bir evcil hayvandan başka bir şey değildi."

Davik'in burun delikleri alevlendi. Elimi bıraktı ve *volikin* tepesine doğru uzanan direğe yaslandı.

"Yine de bana göz kulak oldu. Ondan sonra. Bunu hissettim. Bir şeyler planladığını biliyordum ve bir öğleden sonra beni taht odasına çağırdığında bir şeylerin değişmek üzere olduğunu anladım."

O gün hissettiğim korkuyu hâlâ *hissedebiliyordum*. Yine de *rahatladığımı* da hissediyordum. Kısa bir süreliğine de olsa Ölü Dağ'dan kurtulacağım için bencilce, derin bir rahatlama. Ve sonra bana şartlarını söylediğinde geçici bir umut filizlenmişti.

"Lozza, *Dothik*'e bir Ghertun gönderemeyeceğini biliyordu. Ghertun görüldüğü yerde öldürülürdü. İnsanların hepimiz arasında en zayıf ırk olarak görüldüğünü biliyordu. *Dişi* bir insanın mesaj iletmek için çok az tehdit oluşturacağını biliyordu. Benim *ikna edici* olduğumu düşündü... ama aynı zamanda *Dothikkar* beni dinlemek yerine öldürmek isterse beni gözden çıkarabileceğini de düşündü."

Davik boğazının arkasından bir ses çıkardı. O günü mü düşünüyordu? *Dothikkar*'ın büyük salonuna götürüldüğüm günü mü? Dakkari kralı bana Lozza'nın baktığı gibi bakmıştı -eğlendirici, kısa bir eğlence ama harcanabilir?

Sonra ağzımı açarak her şeyi mahvettim.

Tam o anda, o günü hatırlayınca, gülümsemek geldi içimden. *Dothikkar*'ın yüzündeki ifade... şaşkındı. Sanki benim gibi aşağılık bir insanın şehrine nasıl böyle bir kargaşa getirebildiğini anlayamamış gibiydi.

"Yani, hayır," dedim ona usulca. "Lozza benim yeteneğimi bilmiyor. Gerçekten neler yapabildiğimi. Çünkü eğer bilseydi... beni gözünün önünden ayıracağını hiç sanmıyorum."

Ürperdim. *Bunun* için minnettardım. Lozza'nın kölesi olmak düşünülemezdi.

Artık bundan bahsetmeye başlamıştım ve duramıyordum. Bu konuda konuşmak *iyi* hissettiriyordu. Her zaman birilerinin bunu keşfedip bana karşı kullanacağından korkarak içimde saklamak yerine.

"Yeteneğim onu kullandığımda canımı acıtıyor," dedim. "Başım ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyorum, midem bulanıyor, halsiz ve başım dönüyor. Işıklar o kadar parlak oluyor ki kör ediyor. Genellikle sonrasında çok uzun bir süre uyuyorum."

Sanki bunu çoktan fark etmiş gibi başını salladı.

"Ama sadece duygularını *değiştirdiğinde*," diye tamamladı. Davik tüm bunları çabucak kavradı. Zihninin ne kadar hızlı çalıştığını görebiliyordum, gerçi daha önce de şüpheleri vardı.

"Evet, bu doğru," dedim. "Sadece *hissetmek* istediğimde, canımı böyle acıtmaz. Sadece geçmeden önce kısa bir baş ağrısı yapıyor. Ama şimdi bile değişiyor gibi görünüyor."

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha önce," dedim, dudağımı ısırırken boynumda bir kızarıklık hissettim. "Zihnine girdiğimde... bu beni incitmedi. Hem de hiç. Farklı hissettim. Yeteneğim yeniden değişiyor, güçleniyor olabilir."

Gençken sadece insanların duygularını hissedebiliyordum. Annem basitçe benim bir empat olduğumu, başkalarının duygularına daha duyarlı olduğumu düşündü. Bunu görmezden gelmişti. Ancak bir süre sonra, yaşıml ilerledikçe yeteneğim değişti. Sadece birinin duygularını hissetmekle kalmıyor, onları *değiştirebiliyordum*. Anneme bunu söylediğimde bana *dehşetle* bakmıştı. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi. Sanki kızının derisine bürünmüş bir canavarmışım gibi.

Davik'in gözleriyle tekrar karşılaşmadan önce derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım.

"Sen..." Dudaklarımı yaladım. "Sen beni hisseden ilk kişisin."

Kırmızı gözleri kısa süreliğine parladı.

"Yeteneğimi hissettim, yani" dedim usulca, yanaklarımın ısındığını hissederek. "Ne zaman kullandığımı ailem bile anlayamazdı. Ne... sana nasıl hissettiriyor?"

"Tenim elektriklenmiş gibi," diye homurdandı ve nefesimin kesilmesine neden oldu. "Sanki bana dokunuluyormuş gibi. Sonra sıcaklık geliyor ve yemin ederim seni her yerde hissedebiliyorum. Nefes aldığım havada.

Derimin altında. Kanımda. Dilimde."

Sözleri meme uçlarımı sıkılaştırdı, beklediğim tepki bu değildi.

"Seninle her şey farklı," diye itiraf ettim kısa bir aradan sonra. "O ilk gece bile. Farklı bir şeyler vardı ve neden ya da ne olduğunu bilmiyorum."

"Belki de zihnim diğerlerinininki gibi çalışmadığı içindir. Belki de ben..." diye devam etti.

Deli mi?

Söyleyeceği şey bu muydu? Öyle olduğunu düşünmemiştim.

Düşündüm ki... Düşündüm *ki benim* gibi olduğu için. Farklıydı. Daha büyük bir şeye bağlıydı, kendisinin ötesinde bir şeye.

Kendine has bir yeteneği vardı... sadece bunun farkında değildi. Bunun halüsinasyondan, delilikten kaynaklandığını düşünüyordu. Oysa büyük ihtimalle doğuştan yetenekliydi. Tıpkı benim gibi.

Ona bunları anlatmak için dudaklarımı araladığımda hiç ses çıkmadı.

"Adımı nasıl keşfettiğini söyle bana," diye yumuşak bir sesle emretti. masanın karşısından bana bakıyordu. Açlıktan ölmek üzere olmasına rağmen yemek yemeyi bırakmıştı. Artık benim hakkımda farklı düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Bazen annemi bana bakarken yakaladığım gibi onu da bana bakarken yakalayabilir miydim: ihtiyatla. "Sadece duyguları hissedebildiğini ve değiştirebildiğini söylemiştin."

Boğazımın kuruluşunu hafifletmek için şarap kadehini dudaklarıma götürdüm. "Yeteneğimin değişiyor olabileceğini düşündüğümü söyledim."

Bekledi. Sol yanağındaki derin yara izini takip etmek için bir elini kaldırdı, belki de bilinçsiz bir alışkanlıktı.

"Birinin duygularını bir kereden fazla değiştirmek için hiç nedenim olmamıştı," dedim. "Ve seninle, bunu şimdi iki kez yaptım."

"*Dothik*'teki ilk gece," diye mırıldandı. Kaşları çatıldı. "Ve Killup'la birlikte."

"Evet," diye fısıldadım. "Sanırım bağlantılı. O gece senin adını söylediğimde... Rüya görüyordum. Ve sanırım -hayır, *biliyorum*- senin bir anını rüyamda görüyordum."

Omurgası sertleşti. *Voliki*'deki gerilim o kadar yoğunlaştı ki boğucu bir hal aldı.

"*Hangisi?*" diye hırladı.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

Vienne bana sabit bir şekilde baktı. İlk defa sakin görünüyordu. Öfkemden korkmuyordu. Belki de artık biliyordu ki sadece hızlı olduğum için

ama bu öfke ona zarar vereceğim anlamına gelmiyordu. Bu öfke ona yönelik bile değildi. *Bana* yönelikti. Kendime.

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttuğunda beni -küçük *leikavi*-şaşırttı. Dokunuşu rahatlatıcıydı ve omuzlarımdan gevşediğini hissettim. Gözlerinin yüz hatlarımda gezinmesini, beni incelemesini ve ardından dudaklarıma yönelmesini izledim.

"Seni gençken hayal ettim," diye fısıldadı, sanki çok yüksek sesle konuşmak içimde inşa ettiği dikkatli huzur duygusunu parçalayacakmış gibi. Ancak yeteneğini kullanmıyordu. Sadece nazik dokunuşunu kullanıyordu, ki bunu *arzulamaya* başlamıştım. "Burada. Doğu topraklarında. İlk *Ungira* avın."

Bahsettiği anıyı biliyordum. Zihnimde canlandı. O güneşli gün, kampımızdan gittikçe uzaklaşırken Devina'nın kahkahaları, ruhlarımızın dolaşma ve keşfetme arzusuyla dolması.

"Ve adını biliyordum," dedi Vienne sessizce, "çünkü kız kardeşin senin için çok korktuğu için bağıırıyordu."

Gözlerimi kapattım, göğsümde acı çiçek açıyordu. *Ungira*'nın pençesinin karnımdaki kesik izini hâlâ hissedebildiğime yemin edebilirdim - o günü hatırlamak için küçük bir yara izi vardı - ama gerçekte bu sadece benim kaybım, benim kederimdi.

Bazı günler Devina'yı kaybetmek, ailemi kaybetmek, hala onun ölümünü izlediğim andaki kadar tazeydi - onun ölümünü içimde *hissettiğim* andaki kadar

kendi ruhum.

"Davik," diye fısıldadı.

Gözlerimi açtığımda Vienne'in yanımda diz çökmüş, elini yüzüme koymuş olduğunu gördüm. Ne zaman hareket etmişti?

"Özür dilerim," dedi.

Ama bunun çalınan anılar, istemeden yapılan izinsiz girişler için olduğunu düşünmemiştim.

Sanırım *biliyordu*. Devina'nın, kız kardeşimin, *ikizimin* artık hayatta olmadığını.

O gün yanılmıştım. Çünkü Devina ve ben zaferi paylaşmış olsak da ölümü paylaşmamıştık. O benim önümden gitmişti. Beni geride bıraktı.

Parmakları yanağımdaki yara izini takip ederken boğazımın arkasından bir ses çıkardım. Dokunuşu hâlâ nazikti ama sert olmasına ihtiyacım vardı. Canımın yanmasına *ihtiyacım vardı*.

Çenem gerildi.

"Sana ihtiyacım var, *Kalles*," diye mırıldandım, kaşlarım çatılmış, dudaklarım çatılmıştı. "*Hemen şimdi*."

Sözlerimi duyunca nefesi kesildi. Ne demek istediğimi biliyordu.

"Davik," diye fısıldadı, ruh halimden emin değildi, tereddütlüydü.

Bir hırıltıyla onu çıplak kucağıma çektim, sikim kalınlaştı, hazırlandı. Göğüs uçlarını dudaklarımın arasından, göğsümden çaldığı tuniğin ince kumaşından emdiğimde nefesi kesildi. Elleri omuzlarımda dinlenmeden önce titredi, parmak uçlarını oradaki bir kas kütlesi boyunca okşadı.

Hala çok naziksin.

Hayal kırıklığı, istek, ihtiyaç, şehvet ve öfke göğsümde birikti.

Yine de meme uçlarını emdim, şeffaf olana kadar, nefes nefese kalana kadar materyali ıslattım. Bir an sonra, eteğini yukarı ittiğimde, parmağımı yarığında gezdirdiğimde ve onu ıslak bulduğumda, daha fazla beklemek istemedim.

Aramıza uzanıp yumuşak ellerinden biriyle sikimi tuttuğunda donup kaldım. Kökten uca, tohumlarımın birikmeye başladığı yere kadar bir kez okşadığında omurgamda karıncalanmalar patladı.

Sırtım yaslandığım direğe yaslandı, boğazımdan kaba bir çığlık koptu.

Dudağını ısıırıyordu, gözleri yarı kapalıydı. Bunu o da en az benim kadar istiyordu, beni dehşete *düşüren*, beni *büyüleyen* bu şehvetli küçük yaratığı.

"Beni *hemen* içine al," diye hırladım kabaca, tekrar okşadığında. "Yoksa tüm kalçalarına boşalacağım."

Belini k a v r a y ı ş ı m sıkılaştı, yarı korkuyla geri çekilecekti ve ben Buna *ihtiyacım* vardı.

"*Hanniva*," diye mırıldandım, gözlerim onunkilere takıldı. Şimdi yalvarıyordum. "*Lütfen*."

Vienne titreyerek bir nefes aldı ve ben onun değiştiğini hissettim. Seks konusunda deneyimsiz olabilirdi ama merak ediyordu. Benim hakkımda. *Bu konuda*.

Sikim dudaklarının arasından kaydı ve vücudu teslim olmadan önce ona birkaç kez sürtündü... ve ben içine battım.

"*Lysi*," diye tısladım, etrafımda gerildiğini hissettiğimde bile. Hâlâ hassas mı?

Ama duraksamadı. Kalçalarını sürekli ve yavaşça üzerimde salladı. *Çılginca*. Amının içine tamamen oturduğumda boğazımdan sürekli bir hırıltı yükseliyordu.

"*Ahh*," diye bağırdı onu hafifçe kaldırdığımda, dışarı kaydırduğımda ve sonra tekrar içeri ittiğimde, göğüslerinin tuniğinin altında sallanmasına yetecek kadar sert.

Lysi.

İhtiyacım olan, *arzuladığım şey buydu*. Bir dikkat dağıtma. Eski anılardan uzak bir an.

Yine de seksin eski anıları da getirdiğini biliyordum. En iyisi unutulmuş anılar.

Her iki şekilde de kazanamazdım. Ve yine de.

Vienne'in iniltileri ve kesik kesik nefesleri kulaklarımı doldurdu... ve bu anıların pürüzlü kenarlarına merhem gibi geldi, onları uzak tutabileceğimden daha emin hissedene kadar onları köreltti. Gri gözleri benimkilere bakarken ıslıl ıslıl ve genişti.

Ancak onlara daha uzun süre baktıkça panik daha da artmaya başladı.

Aramızda bir şeyler oluyordu, durdurabileceğimi sanmadığım bir şeyler, onu ilk gördüğüm andan beri kıvılcımlanan bir şeyler - *Dothik*'te pislik içinde ve korkmuş.

Nik, Nik, Nik.

Onu uzak tutmak için vücuduna daha sert girdim ve ciğerlerinden ısıklık çalarak bir nefes çıktı. Kalçalarının arasına vuruyordum, etlerimiz birbirine

çarpıyordu.

sert, volikiyi çiftleşme, şehvet ve öfke sesleriyle dolduruyordu.

"*Davik*," diye nefes aldı. Ellерinin yüzümü kavradığını hissettiğimde homurdandım ve gözleriyle buluşmadan onu silkelemeye çalıştım. Ama o beni kendine çekti ve ben ona *bakmaya* ve derinlere *bakmaya* zorlanana kadar acımasızca içine girdim. "Nazik ol. Lütfen. Olabileceğini biliyorum."

Göğsüm uzun bir hava çekişiiyle genişledi. İçinde hareketsiz kaldım, alnımı boynunun kenarına bastırmak için öne doğru eğildim, omuzlarım titriyordu. Elleri yanaklarımı okşuyor, çene çizgime doğru sürükleniyordu. Sonra boynuma, göğsüme. Çok yumuşak ve tatlıydı.

Bunu ona verebilirim diye düşündüm.

O anda bundan *korkmayacağıma*, ondan korkmayacağıma karar verdim.

Tenine doğru derin bir nefes çekerek ayağa kalktım, hâlâ bedeninin derinliklerindeydim. Nefes nefese kaldı, bana yapıştı.

Bizi yatağımın üzerindeki kürklere yatırdım ve altımda çıplak kalana kadar tuniğini yukarı çektim.

"Bana daha önce hiç kimsenin dokunmadığı gibi dokunuyorsun," diye sessizce mırıldandım, köprücük kemiğine bir öpücük kondurdum, aşağı uzanıp kalçalarını genişlettim. Nefesimi tutarak ondan geri çekildim, onun *yüce* hissi.

Bana göğsümün derinliklerinde gümbürdeyen utangaç bir gülümseme verdi.

"Ben... Sana dokunmayı seviyorum," dedi avuç içleri göğsümde gezinirken. "Bunu yapmam sorun olur mu?"

"*Lysi*," diye tısladım, ellerinin her santimimi okşadığını hissediyordum.

Nefesi kesildi, yavaşça ileri doğru ittiğimde dudaklarından gür bir çığlık döküldü, onu doldurdum, gerdim.

"İyi mi?"

"*Evet*," diye fısıldadı, *dakkem* bacaklarının arasındaki sinir demetine bastırduğında gözleri kapandı.

"Nazikçe," diye mırıldandım, etine daha fazla öpücük kondurdum. Dudaklarını bulmadan önce boynunu, göğüslerini. "*Lysi*?"

Onu yavaşça öperken gözleri benimkilerle buluştu. "Evet," diye fısıldadı bana karşı.

Acaba vahşi *pirokiler* evcilleştirilmeden önce böyle mi hissediyorlardı? Nillima'yı, kendi *pirokimi*, onu vahşi doğada nasıl bulduğumu, yaralı, yalnız, korkmuş ve annesi tarafından reddedilmiş olduğunu düşündüm. Onu geri getirmiştım ve sonraki günlerde korkusundan neredeyse beni öldürmeye çalışsa da, bana güvenmeyi öğrenene kadar ona baktım.

Vienne'in de bana aynı şeyi yaptığına dair garip bir his vardı içimde. Nazik dokunuşları, nazik, bilen gözleri ve yumuşak gülümsemeleriyle beni evcilleştiriyordu. Ona karşı isyan ediyor, ona saldırıyor, gerçekten istediğim şeye karşı savaşıyordum: teslim olmak, *huzur* bulmak.

Bunu *istediğimi* fark ettim.

Beni evcilleştirmesini istedim.

Ben de kendi bedenimle onun bedenini okşadım. Derinlere indim, tenine doğru inledim, saçlarının ve meme uçlarının göğsümün üzerinde kaydığını hissettim, dudaklarının ve dilinin tadına baktım ve içime doğru soluduğunu, beni nefesiyle doldurduğunu hissettim.

Çok geçmeden onun sıkılaştığını hissettim. Küçük pençeleri omuzlarıma saplanmaya başlamıştı ve ben ofladım, hızım arttı, ona sikimin uzun, tam vuruşlarını verdim.

Boşalmaya başladığında, ne bulacağımı bilerek yüz hatlarına bakmak için geri çekildim. Dudakları aralanmadan, gözleri kapanmadan önce kısa bir gülümseme -kanımda cızırdayan o gülümseme- vardı ve sonra orgazmının hazzının derinliklerine daldı.

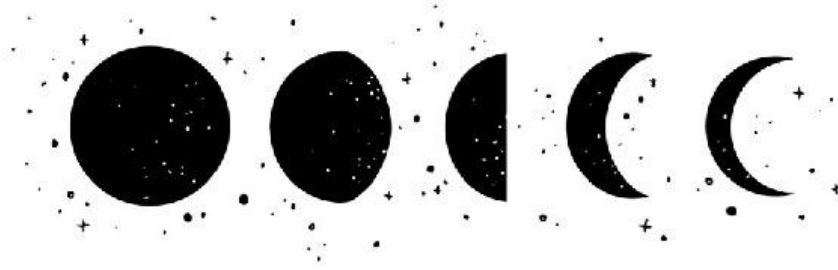
Bu gülümseme benimkini tetikledi. Beni daha da içine aldı, tohumumu çekip talep etti ve ben de ona verdim, serbest bırakıldığımı haykırdım, içimden patladığını hissettim.

Seksten alınan zevk her zaman kısa sürmüştü ama bu uzun, çok uzun anlar boyunca devam etti ve sonunda bittiğinde yanına çöktüm, onu kendime doğru çekerek titredim.

Her zaman olduğu gibi huzursuzluğun gelmesini bekledim. Her zaman olduğu gibi kanımın derimin altında fokurduyormuş gibi hissetmesini bekledim.

Ama gelmedi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"W bunlar ne?"

Sorum onun teninde bir fısıltı gibiydi ve uykuya dalana kadar gülümseyebileceğime dair garip bir his vardı içimde.

Gecenin ilerleyen saatleriydi ama leğendeki ateş hâlâ yanıyordu. Davik bir başka seks turundan sonra daha fazla yakıt koymuştu. Ve şimdi, üçüncümüzden sonra, ona karşı kemiksiz ve memnun bir şekilde uzanmış, kolunun kıvrımına sokulmuş, yara izlerini ve tenine gömülü altın dövmeleeri izliyordum.

Onda farklı bir şeyler vardı. Sürü kralı neredeyse... *rahatlamıştı*. Onu hiç görmediğim kadar rahattı, ilk kez seviştiğimizden, dövüştüğümüzden ve gölgelerde gördüğü her neyse onu gördükten sonra *volikiden* fırladığından çok farklıydı.

Ve bana dokunuyordu. Sırtımın her tarafını, omurgamın kemiklerini yukarı ve aşağı doğru yumuşak küçük okşamalar. Tembel dokunuşlardı ama içimi sızlatıyorlardı. O dokunurken göğsümde kısa bir süre derin bir hüznün belirdi, yakında bunu bir daha asla yaşayamayacağımı biliyordum. Bir daha asla böyle bir erkeğin yanında yatamayacaktım. Sadece onunlaydım ve bu sadece geçiciydi.

Pençelerinin arkasını çıplak kalçalarımın üst yanaklarında gezdiriyordu ama sonra sorum üzerine sustu, sadece kısa bir süreliğine kalçalarımındaki kemikleri parmakladı.

"Onlar yaratık," dedi bana, sesi memnuniyetiyle sertleşmişti. Yorgun olup olmadığını, uyumak isteyip istemediğini merak ettim ama sonra üç gündür uyuduğunu hatırladım. "Uzun mesafeler boyunca uçabilen yaratıklar."

"Kuşlar gibi," dedim, annemin bana onlardan bahsettiğini hatırlayarak. Eski Dünya'dan gelen yaratıklar, kolonilerde de yaşamış olan yaratıklar.

Boğazından bir ses çıkardı. "Belki de. Onları bazen mesaj göndermek için kullanırız."

"*Pujerak*'ınız bir tanesinin *Dothik*'ten geldiğini söyledi," diye yorum yaptım, çenemi kaydırarak ona bakabildim. Kırmızı gözleri benimkilere kaydı ve diğer eli dudaklarımı okşamaya geldi. Bana bakışı kalbimin çarpmasına neden oldu... ve onun da bunu hissettiğinden emindim.

Bu bakış bana eriyormuşum gibi hissettirdi. Soğuk mevsimden sonraki soğuk ayaz gibi eriyip gidiyordum.

Benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar eriyip gitmek istedim. Yerdeki bu küçük havuza, bu küçük dağınıklığa dönüşene kadar.

"*Lysi*," dedi. "Diğer *Vorakkar*lardan ikisi şehirdeki arşivlerde kayıp kalp taşı hakkında bulabildikleri her türlü bilgiyi arıyorlardı." Kalbim yine güm güm attı ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. Kalp taşını her düşündüğümde heyecan yerine korku hissetmeye başlamıştım. Ve bu korku yüzünden suçluluk hissediyordum çünkü hala Ölü Dağ'ın altında olan ailemi düşünüyordum ve kalp taşının tek varlığımız olduğunu biliyordum. Eğer Lozza sözünü tutarsa.

"Bir şey buldular mı?" Fısıldadım.

"Sadece zaten bildiklerimizi," dedi bana ve bu söz karşısında rahatladığımı hissetmekten nefret ettim. Burada onun kollarında yatmak ve bundan sonra olacakları düşünmemek istediğim için bencil bir kadındım. "Ben uyurken Lokkaru ile çok zaman geçirmişsin. Hiçbir şeyden bahsetmedi mi?"

"Hayır," dedim yutkunarak. "Daha çok sevgiden ve onu nasıl besleyip büyüttüğünüzden bahsetti. Ona annesini, nasıl biri olduğunu sordum ve bunun saçma bir soru olduğunu çünkü *beni* annesi sandığını söyledi. Ve ona olmadığımı söylediğimde, konuşmayı tamamen kesti ve uyumaya gitti."

Çenesi sertleşti ve çenesi aşağı eğildi, o yumuşak dudakları derin bir kaş çatmaya dönüştü. "Günler geçtikçe daha da kötüleşiyor. Soğuk mevsim onun için zordu. Ondan önce sağlıklıydı ve... *oradaydı*. Zihni daha güçlüydü."

"Ona değer veriyorsun," diye tahmin ettim.

"Sürümdeki herkesi önemsiyorum," dedi bana. "Ama Lokkaru..." Kısa bir süre sessiz kaldı.

"Birkaç yıl önce zor zamanlar geçiriyordum," dedi bana. "Ghertun bir Nrun teng kolonisine saldırmıştı ve birkaç *darukkarla* oraya gittiğimde çok fazla ölü vardı. Onları gömmeye yardım ettik, toprağa, Kakkari'ye geri verdik ama yine de... o gece onları tekrar gördüğüme yemin ettim. Yükseliyorlardı. Gece etrafımda gölgeler vardı."

Ben gerildim, o da bunu hissetti. Burun deliklerinden hava uğuldadı ve sanki beni sakinleştirmek ve kendini sakinleştirmek için beni okşadı.

"Sürüye geri döndüğümde Lokkaru beni gördü, gözlerimde bir şey gördü ve bana bazen ölülerin geri dönmenin bir yolu olduğunu söyledi. Ondan sonra hatırlamadığım birkaç gün oldu. Kayıp zaman," dedi huysuzca. "Ama uyandıgımda benimle ilgileniyordu."

Kalbim onun için acıyordu, göğsümde ağır ve doluydu.

"Kimse ne gördüğümü gerçekten bilmiyor," diye itiraf etti bana. "Sürümde çok az kişi biliyor ama bana neyin musallat olduğunu gerçekten *anladığını* hissettiğim ilk varlık oydu."

"Davik," diye fısıldadım. "Kızgın değilsin, bunu biliyorsun, değil mi?" Kaşları çatıldı.

"Senin hiçbir sorunun yok."

Sözlerimi içine çekti ama bana inanmadığını biliyordum.

"Ben hep böyleydim," dedi sözlerimi duymazdan gelerek. "Kız kardeşim onlara benim şeytanlarım derdi. Karanlıktaki şeytanlarım. Her zaman onu da ele geçireceklerinden korkardı."

İma ettiği şey beni şaşırtmamıştı. "Onları hayatın boyunca gördün mü?"

O söylemese de ben cevabını biliyordum.

Nedense, ne kadar denesem de kelimeler ağzımdan çıkmadı. Delilikle boğuşmadığını ama bir yeteneği olduğunu söyledim. Benim gibi. Belki de istenmeyen bir yetenek.

Eli kürkün altından geçti, parmakları bacaklarımın arasını okşadı. Dikkat dağıtmak mı? Dikkat dağıtmak mı?

"Bana bir şey söyleyecek misin?" Fısıldadım, uzman dokunuşuyla tanıdık bir sıcaklık oluşmaya başladığında göğüslerim ağırlaştı.

"*Neffar*?" diye homurdandı, seksimin dikişini okşadı, parmağını içeri daldırdığında tohumunun hala beni kapladığını gördü.

"Ne oldu?"

Sorum onu hareketsiz bıraktı. Gözleri benimkilere kaydı.

"*Nik*," diye homurdandı, yer değiştirerek.

Kısa, acı dolu bir an için benden tekrar uzaklaşacağını düşündüm ama sadece üzerimde duracak şekilde hareket etti, kürkleri çekerek altındaki çıplak bedenimi ortaya çıkardı. Elleri bacaklarıma gitti ve benimle oynarken onları iyice açtı. Dudaklarım aralandı, arzu ve şehvetin tanıdık sarmalları dönmeye başladı.

"Bu gece olmaz, *leikavi*," diye homurdandı, bana bakarak. Yüz ifadesi kızgın değildi -böyle özel bir soru sormaya cüret etmişim- ve sorduğum soruyu bildiğini biliyordum. "Bu gece sana bir hikâye anlattığım için önce bana bir hikâye borçlusun."

Beni öpmek için eğildi ve ben nefes nefese kaldığımda dilini içeri sokup benimkini okşayarak dünyayı bulanıklaştırdı.

Dudaklarıma karşı mırıldandı, "Ayrıca, belki de hayal edersin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yavaşça bedenime bastırmaya başladığında, duvarlarım onun etrafında gerilirken ve göğsü zevkle dolup genişlerken, "Yine de Kakkari'ye dua ediyorum ki yapmayasın."

O GECE RÜYA GÖRDÜM. Ama Davik'in korktuğu gibi değildi. Ve garip bir rüyaydı.

Çok garip bir rüya.

Davik ve Devina çimenli bir tepede birlikte oturmuş, vadiler ve şelalelerden oluşan nefes kesici bir manzaraya bakıyorlardı. Bir anıyı - onun anısını- hayal ettiğimi biliyordum ama kendimdim. Onun gözlerinden görmüyordum.

-Ben dışarıdan bakan bir yabancıydım. Tam yanlarında durmama rağmen beni görmediler.

Doğu topraklarında olmadıklarını biliyordum, çünkü burası doğuda olamayacak kadar gürlü ve güzeldi ve önümdeki manzarayı içime çekerken - gümüşü ay ışığında tüm güzelliği - yanağıma bir esinti dokundu ve yanımda Devina'nın titrediğini gördüm.

"İşte," dedi Davik, omuzlarındaki kürkleri çıkarıp kız kardeşinin etrafına yerleştirmek için. "Sana şalını getirmeni söylemişim."

Devina kardeşine mahcup bir gülümseme attı. Gençtiler, ama çaldığım Ungira anısındaki kadar genç değillerdi. Bu öyleydi,

Belki de dört ya da beş yıl sonra. Davik büyümiş, güçlenmeye başlamıştı. Ve Devina'nın muzip yüz hatları sevimli ve güzel bir hal almıştı.

Davik'i yanağında yara izi olmadan görmek garipti.

"Keşke buradan ayrılmasaydık," dedi Devina. "Burayı seviyorum. Sence Lomma, Rath Rowin'in ileri karakoluna yerleşebilmemiz için babamı sürüyü terk etmeye ikna edebilir mi? Sanırım yakın, değil mi?"

Dakkari dilinde konuşuyorlardı ama her kelimesini anlayabiliyordum.

"Böyle şeyler söyleme," diye cevap verdi Davik. "Babam bunları söylediğini duyarsa çok üzülür."

"Bu kadar çok seyahat etmekten yorulduğum," dedi. Davik'in kız kardeşine attığı bakış onun aynı şeyi hissetmediğini gösteriyordu ve belki de kardeşlerin ayrıldığı nokta burasıydı. "Keşke tek bir yerde kalabilseydik. Hayatımızın geri kalanı boyunca."

"Sonsuza dek bir sürünün içinde olmak istiyorum," diye yanıtladı Davik. "Dolaşmak bizim kanımızda var."

Devina içini çekti ve şelaleler vadisine baktı. "Artık reşit oluyoruz. Belki yakında evlenirim. Ve umarım o bir darukkar olmaz. Belki bir tüccar olur. Birlikte Rath Rowin'in karakolunda yaşarız ve bir sürü çocuğumuz olur. Ya da belki Dothik'te."

Davik homurdandı. "Neden o şehirde yaşamak istiyorsun ki? Çok gürültülü. Çok... kalabalık."

"Hoşuma gitti," dedi. "Heyecan verici, sence de öyle değil mi?"

Davik'in bilmediği açıktı ve yüzündeki şaşkın ifadeye neredeyse gülümseyecektim. Onda bir şey vardı... hafif ve yüksüz bir şey. Şu anda tanıdığım Davik sert, bazen soğuk ve çoğu zaman öfkeliydi. Ama yine de ona çekiliyordum.

"Yakında bir gelin bulacağını düşünüyor musun?" Devina başını yana eğerek kardeşine sordu. "Belki Jeva?"

Davik ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Neden Jeva?"

"Onu ormanda sıkıştırdığını herkes biliyor. Lomma bile bilir."

Davik inledi ve nefesinin altından alçak sesle bir küfür savurdu.

"Son zamanlarda ben de Jarun'u fark ediyorum," dedi Devina Davik'e. "Çok yakışıklı ve sanırım benden hoşlanıyor. Belki de tüccar olma hevesi vardır. Belki de Dothik'ten hoşlanıyordur."

Davik sinirlenmişti. Ben bile onun kız kardeşini koruduğunu görebiliyordum ve homurdandı, "Jarun lanet olası bir aptal ve seni ona bakmaktan bile men ediyorum."

onu."

Ses tonu bana şu anda tanıdığım Davik'i o kadar çok hatırlattı ki neredeyse gülümseyecektim. Yaklaştım ve iki genç Dakkari'ye baktım.

Devina homurdandı. "Sen babam değilsin, biliyorsun."

"Ben senden daha büyüğüm," diye karşı çıktı Davik. "Ve babam uzakta."

"Jarun'u severim," dedi Devina, iki katına çıkarak. "Ve kılıç kullanmada berbat, bu yüzden kaderinde bir darukkar olmak olduğunu sanmıyorum, bu da geleceğimiz için iyiye işaret."

Davik yine sinirlenerek homurdandı. "Ve ben Jeva'yı senin için seviyorum."

"Benim için Jeva'yı sevip sevmemen umurumda değil," dedi Davik. "Bu konu hakkında konuşmayı bitirdik."

İki kardeş arasında uzun bir sessizlik oldu ve esinti aşağıdaki vadide hışırdayarak şelalelerden gümüş buğular çıkardı.

"Senin için endişeleniyorum, Davik," dedi Devina yumuşak bir sesle, kardeşinin elini tutmak için uzanarak. "Yakında ayrılacağımız için endişeleniyorum. Çünkü sen sürüde kalmak istediğini biliyorsun ve ben de istemediğimi biliyorum. Ve bu yüzden ben orada olmadığında sana kimin bakacağı konusunda endişeleniyorum."

"Peki ben orada olmadığında sana kim bakacak?" diye sessizce başladı Davik.

"Hayatımız boyunca birlikteydik," dedi Devina, bakışlarını tekrar vadiye çevirerek. Bir an için onun üzgün ifadesini izlerken nefes alamadım. Kısa bir an için kendini kaybetmiş gibiydi. "Sensiz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Ama sanırım bir gün ayrılacağımızı hep biliyorduk. Her zaman bunun olacağını hissettim ve bu beni korkutuyor. Sadece seninle ilgilenecek birinin orada olacağından emin olmak istiyorum."

Davik kaşlarını çatıyordu. Ses tonu sertti: "Ayrılmayacağız Devina. Eğer karakol gerçekten istediğin şeyse, o zaman ben de orada yaşarım. Ama sana yalvarıyorum, Dothik'i seçme. Ben... Ben orada yaşamaya dayanabileceğimi sanmıyorum. En azından ileri karakollarda hala vahşî topraklardayız."

Devina gülümsedi ama üzgündü. Ve Davik'in onun sözlerini tamamen yanlış yorumladığını fark ettim. Ona bir şey anlatmaya çalışıyordu ve anlatmaya çalıştığı şey buz gibi bir farkındalıkla omurgamda soğuk bir ürperti yarattı.

Kaderini her zaman biliyor muydu?

"Jeva senin için iyi olur kardeşim," diye tekrarladı, bir şeye karar vermiş gibi başını sallayarak. "Sabırlı, nazik ve bağışlayıcı birine ihtiyacın var. Çünkü çok huysuzsun. Lomma her zaman bana daha çok benzemen gerektiğini söylüyor."

Devina, Davik'in hoşnutsuz bakışları karşısında yumuşak bir kahkaha attı. Ayağa kalktı ve gökyüzüne baktı.

"Hadi," dedi. "Şimdiye kadar dönmüş olmalıydık. Yakında ayrılıyoruz ve

Lomma'nın sandıkları paketlemek için yardıma ihtiyacı olacak."

Devina başını salladı ve ben de kız kardeşinin ayağa kalkışını izledim... ve sonra onların gözden kayboluşunu, uzakta, sürülerinin yattığını varsaydığım altın ışığın parıltısına doğru geri yürüyüşlerini izledim.

Onları takip etmeye çalıştığımda ayaklarımın hareket etmediğini fark ettim. Sıkışmışım, olduğum yerde donmuştum ve panik göğsümde kabarmaya başladığında nefesim kesildi.

İşte o zaman yalnız olmadığımı anladım.

Yanımda bir figür belirdi ve şaşkınlığımdan neredeyse bağıracaktım.

İçimdeki şok hızla geçti, onun Devina olduğunu fark ettiğimde nefeslerim hızla kesildi. Ama az önce kardeşiyle birlikte açıklıktan ayrılan Devina değildi. Bu Devina biraz daha yaşlıydı, ancak çok az yaşlıydı ve bana dönmeden önce güzel yüzünde özlem dolu bir ifadeyle uzaktaki iki figüre baktı.

Uyan, diye sessizce kendime bağırdım. Uyan! Uyan!

"Rüya görüyorum," dedim, neredeyse kendi kendime. "Anı bir rüyaya dönüştü."

"Lysi," dedi Devina başını sallamadan önce, "ve Nik."

Evet ve hayır mı?

"Seni kendim görmeliydim," dedi. "Bunu görmeni istedim. Bu anı."

Başımı salladım ama sanki suyun o kadar altındaymışım ki hareket yavaş ve sessiz görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir daha asla bütün olamam," dedi, gözleri uzaktaki kardeşlerine döndü. "Gerçi ben hiçbir zaman bütün olmadım. Biz hiç bütün olmadık. Kakkari bizi annemizin rahmine yerleştirdiği andan itibaren birbirimizin bir parçasıydık. Birlikteydik. Her zaman."

Dudaklarım aralandı. Sarsıcı bir farkındalıkla, daha önce neyi kaçırdığımı biliyordum. Hep oradaydı ama ben hiç bir araya getirememiştim.

"İkiz miydiniz?" Fısıldadım. "Birlikte mi doğdunuz?"

"Lysi. Her zaman birlikte," diye yanıtladı Devina. "İki ruh bir arada. Ayrı olduğumuzda, parçalanırız. Asla bütün değiliz."

Devina'nın beline kadar uzanan uzun siyah saçları vardı. Gözleri de Davik'inkilerle aynıydı; kırmızı, siyah ve altın rengi ipliklerle örülmüştü. Hüzünlü gözler, kederleriyle ışıldıyordu.

Üzerinde açık renkli bir elbise vardı ve ona baktıkça nefesim kesildi, kumaşın üzerinde yayılan bir şey gördüğümde içimi soğuk bir korku kapladı.

"Kanaman var!"

Devina karnına baktı ve sonra tekrar bana baktı. Dudaklarından kan damlıyordu.

İçime bir korku düştü. Gözlerimi kırptığımda kan gitmişti. "Ne... neler oluyor?" diye fısıldadım.

Bu bir rüyaydı, değil mi?

Yoksa değil miydi?

Tıpkı birkaç gece önce olduğu gibi içimden duygular fışkırdı. Altın rengi ve saf, sevgi, keder ve umutla dolu.

"Beni gördün," dedi Devina. "Beni hissettin. Ve ona yardım edebileceğini biliyorum."

"Nasıl?"

"Ona yardım et," diye yumuşak bir sesle yalvardı Devina. "Sen de bizim gibi farklısın ve ona yardım edebileceğini biliyorum. Çünkü o beni bırakmadıkça biz asla bütün olamayız. Çok uzun zamandır bana tutunuyor. Özgür olmak istiyorum."

"Anlamıyorum," dedim başımı sallayarak, hissettiğim duygu değişmeye başladıkça gözyaşlarım görüşümde birikmeye başladı. Daha çaresiz bir hale geldi. "Yardım etmek istiyorum ama kendime bile yardım edemiyorum!"

Devina'nın yüzündeki kararlılık ifadesi, ağabeyinin yüzündeki ifadeye o kadar benziyordu ki nefesim kesildi.

"Ona yardım edebileceğini biliyorum," dedi, sesi yumuşak, sessiz ve kesindi. "Ona yardım et, ben de sana yardım edeyim."

DUYGUSAL BİR ÇIĞLIKLA UYANDIM ve hemen Davik'i uyandırdım. Elini nemli alnımda hissettiğimde küfretti ve karanlıkta parlayan gözlerini buldum.

Etrafıma bakındım, bunun gerçek olup olmadığından emin değildim. Ama ağladığımı fark ettim, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, hıçkırık boğazıma düğümleniyordu.

Duygularım lime lime olmuş, paramparça olmuş gibiydi ve içimde derin bir ıstırap, asla kurtulamayacağımdan emin olduğum bir soğukluk vardı. *Onun duyguları mı?* Rüyamda bir şekilde Devina'nın duygularını içimde taşımıştım.

"Bana neler olduğunu bilmiyorum!" Ağladım.

"*Leikavi,*" diye mırıldandı Davik, yüzümü yukarı kaldırırken, endişesi yüz ifadesine derinlemesine kazınmıştı. "Ben buradayım. Her şey yolunda."

Hayır, değil, diye düşündüm, burun deliklerimden nefes alarak aklıktan ölmek üzere olan ciğerlerime umutsuzca hava almaya çalışıyordum. Bir şeyden yüzeye çıkmıştım, ama neyden?

Yavaş yavaş nefes alışım sakinleşmeye başladı. Ağlamayı durduramasam da nefes nefese kalmayı bıraktım. Davik kaç kez parmaklarıyla uzaklaştırırsa uzaklaştırsın, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya hiç bitmeyen bir çizgi halinde akıyordu.

Sonunda duygular -keder, ıstırap, kayıp- dağıldı ve yeniden nefes alabileceğimi hissettim.

Davik'in gözlerine baktım ve beni yavaşça rüyadan geri getirdi, Dakkari dilinde beni sakinleştirecek şefkatli ve nazik sözler fısıldadı... ve öyle de oldu.

Titreyerek son bir nefes verip sakinleştiğimde, "Ne rüya gördün?" diye sordu.

Beni telaşlandırmamak için yüz ifadesini nötr tutmaya çalışıyordu. Bunu biliyordum. Ama aynı zamanda, rüyamda gördüğüm şeyden korkuyordu, sanki benden bir şey saklamaya çalışıyordu. Ya da beni bir şeyden korumaya çalışıyordu.

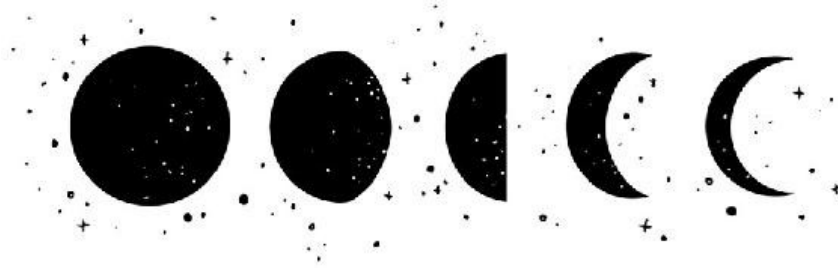
Cevap vermek için dudaklarımı araladığımda, kelimelerin boğazımda düğümlendiğini fark ettim. Hiçbir şey söyleyemedim. Bunun yerine öne doğru eğildim ve onu öptüm, yaralı yanağını avucumun içine alıp sıkıca kavradım.

Gözyaşlarımın tadına bakarken içime doğru uzun bir nefes çekti.

Ve kürklerin altından ona uzandığımda -başka bir şey hissetmek, o rüyanın içinde hissettiğim boşluğu kovmak istediğimde- üzerimde hareket etti, bana istediğimi, *ihtiyacım* olanı verdi.

İçimdeyken hiç konuşmamıza gerek yoktu.

BÖLÜM OTUZ İKİ

"Y Bana iyi davrandın," dedi Lokkaru, kampın etrafında yürürken sesi yumuşak ve emindi. Elimi tutuyordu. kolumu dengeledi ve tenimi okşadı. "Birlikte geçirdiğimiz zamandan çok keyif aldım." "Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedim usulca. Lokkaru bazen mükemmel bir netliğe sahipti, Şimdiki gibi. Diğer zamanlarda, cevap vermeme bekleyerek benimle Dakkari dilinde konuştu ya da bana ait olmayan bir isimle seslendi.

Dakkari çocukları birbirlerini kovalayarak yollarımızda koşuşturdular. Çıplak ayaklarıyla hızla uzaklaşmadan önce kıkırdayarak bana kısa bir süre baktılar ve yardım edemedim yüz hatlarımda yumuşak, özlem dolu bir gülümseme belirdi.

Sonra bu isteğim azaldı çünkü çocuk sahibi olmayı istemenin gücümün yeteceği bir şey olmadığını biliyordum.

Yine de, artık bana bir canavarmışım gibi bakmadıkları için mutlu olmalıydım. Bir haftayı aşkın süredir sürüdeydim ve görünüşümün yarattığı şokun etkisi geçmiş gibiydi. Her zaman temiz havanın iyileştirici gücü olduğunu söyleyen Lokkaru ile neredeyse her gün kampta yürüyordum.

Ve bu süre zarfında, bazıları evrensel dili konuşmasa da pek çok Dakkari ile tanıştım. Sürü üyelerinin hepsi Lokkaru'ya hayrandı ve onunla konuşmaktan mutluluk duyuyorlardı. Buna bağlı olarak, eğer benim dilimi konuşabiliyorlarsa benimle de konuşuyorlardı, gerçi her gün biraz daha fazla Dakkari anladığımı düşünmek hoşuma gidiyordu.

Düşündüm... Burada mutlu olabileceğimi düşündüm. Tüm ailemin burada olduğu, kendi küçük *volikilerine* sahip oldukları ve bizim de

güvende, mutlu ve *birlikteydik*. *Annemin* aşçılarla çalışacağını hayal ettim çünkü o her zaman yemeği sevmiş ve çocukluğumuzdaki yetersiz tayınlarımızı mümkün olduğunca lezzetli hale getirmeye çalışmıştı. Maxen'in *darukkarla* antrenman yapacağını ve Eli'nin *piroki* ile çalışmayı çok seveceğini hayal ettim.

Ve Viola... Onun bir Dakkari erkeğine aşık olacağını hayal ettim, iyi bir erkeğe, onu koruyacak, ona tapacak ve onu yeniden *mutlu* edecek bir erkeğe. Çünkü o artık bir kabuktu, bir insanın gölgeli kabuğuydu, tüm ışığı gitmiş, şiddet ve zulümle ondan alınmıştı. Onun geri döndüğünü görmek istedim.

Bana gelince... Her sabah belli bir sürü kralının kollarında uyandığımı hayal ettim çünkü onun için gölgeleri başka kim uzak tutabilirdi ki? Ne de olsa gölgelerle konuşabiliyordum.

"Sorun nedir?" Lokkaru beni düşüncelerimden kopararak sordu.

Farkında olmadan gözümde yaşlar birikmişti ve utanarak onları uzaklaştırdım.

"Yok bir şey," dedim ona, *voliki* labirentinin içinden geçerken kolumdaki elini okşadım.

"Anlat bana."

"Ben... Ben sadece ailemi özleyorum. Bazen o kadar çok acıtıyor ki," dedim ona. "Anlıyorum," diye mırıldandı usulca. "Neredeler?"

Ayıldım. "Çok uzakta."

"Öldü mü?" diye sordu, sorusu beni sarsmıştı.

"Hayır," dedim çabucak. "Hayır."

Onlar Ghertun'un elinde... ama onları geri alacağım, diye ekledim kendi kendime.

Birdenbire, gülen bir grup çocuğun arasında gri tenli bir parıltı gördüğümde kendimi geri çektim. Onlarla birlikte koşup oynayan genç Killup'ı görünce dudaklarım aralandı.

"Sürünün arasında Killup da mı var?" Merak içinde usulca sordum. "Ama ben hiç görmedim."

"Bissa?" Lokkaru bakışlarımı takip ederek sordu. "*Nik*, sadece o. "*Nik*, sadece o."

Vorakkar onu buldu. O sırada sadece birkaç günlükmüş."

"Onu *Vorakkar* mı buldu?"

Lokkaru bana "*Lysi*," dedi ve ben de Killup'ın gerçek adını söyleyip söylememesi gerektiğini merak ettim. Bunu yapmak gibi bir alışkanlığı vardı. Bana isim vermek

Dakkari'nin bana ait olmadığını biliyordum. "*Vorakkar* dolaşırdı. Neredeyse her gece, vahşi topraklarda. Artık o kadar çok değil."

Sadece onun *dolaştığını* düşünmek bile kalbimi acıtıyordu. Tek başına. Çünkü ne aradığını biliyordum. Ya da neyden kaçmaya çalıştığını.

Devina'nın yüzü zihnimde canlandı, dudakları kulaklarımda uçuşan kelimeleri oluşturunuyordu.

Ona yardım et.

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım, kalp atışlarım göğsümde tekliyordu.

"Bir gece Bissa'yı buldu. Terk edilmiş. Buraya yakın bir yerde aslında. O zamanlar doğu bölgelerindeydik. Onu geri getirdi ve kendi çocukları olmayan bir Dakkari çifti onu istedi. Onu büyüttüler."

Küçük çocuğu izledim, çocuklar birbirini kovalarken boynundaki solungaçların mutluluğuyla parlayışını izledim.

"*Vorakkar* onu bulmasaydı, ölmüş olacaktı," dedi Lokkaru, sesi kasvetliydi. "Bu ne büyük bir trajedi olurdu. Sürü dışındaki pek çok kişi *Vorakkar*'ımızın zalim olduğunu düşünüyor. İblislerle uğraştığını ve liderlik etmeye uygun olmadığını düşünüyor. Ama ben buna katılmıyorum. Bence o içlerindeki en iyi *Vorakkar*. En güçlüsü. Sadece onu anlamıyorlar."

Göğsümde bir sıcaklık belirdi ve bu sıcaklık Devina'yı her düşündüğümde hâlâ hissettiğim ıstırabın bir kısmını yok etmeye yardımcı oldu. Onu rüyamda görmeyeli iki gece olmuştu. Uyandıktan ve Davik'e yapışıp ona ihtiyaç duyduktan sonra hiç uyumamıştım. Bugün bile yorgunluğun zihnimin sınırlarını zorladığını hissediyordum.

"Yine de onu anlıyorsun," dedi Lokkaru sessizce ve bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerini üzerimde, derin derin bakarken buldum. "Sen anlamıyor musun?"

"İstiyorum," diye fısıldadım. Ve söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Yavaşça itiraf ettim: "Onunla ilk tanıştığımda beni çok korkutmuştu. Bazen hâlâ korkutuyor ama farklı bir şekilde. Ama onun iyi biri olduğunu biliyorum."

Lokkaru başını salladı, sözlerimde bulduğu şeyden tatmin olmuş görünüyordu.

Bugün istikrarlı olduğunu, uyanık olduğunu fark ettim. Kampın etrafında dönmeye devam ettiğimizde, ayaklarımız toprağın üzerinde çtırdarken ve toprağın zengin kokusu bizi karşılamak için yukarı doğru sürüklenirken, bu fırsatı kaçıramayacağımı fark ettim.

Hayallerim aptalca ve imkânsız olabilirdi ama eğer o kalp taşını bulamazsam -bunu düşünmekten ne kadar nefret etsem de- biliyordum ki

Ailem ve benim hiçbir *yerde* geleceğimiz yoktu.

Onu bulmanın anahtarı Lokkaru'nun zihninde bir yerlerde gömülüydü. Keşke onu bulabilseydim.

"Annemi özlüyorum," dedim ona. "Ve babamı. Annem onu çok severdi ve o da anneme tapardı. Büyürken hep böyle bir sevgi istedim. Daha azına razı olacağımı düşünmezdim."

Küçük, hüznü bir gülümsemeyle ona baktım. "Annenle baban birbirini seviyor muydu?" Denedim.

"Ah *Iysi*," diye fısıldadı Lokkaru ve nefesimi sabit tutarak yutkundum. "Hem de çok. Babamı hiç tanımadım ama *lomma* onu çok severdi. Bunu sözlerinden anlayabiliyordum. Onun hakkında nasıl konuştuğundan. Keşke onu tanısaydım. Bazen beni ziyaret ediyor, ama konuşamıyor."

Tüylerim diken diken oldu. "Onu nasıl görüyorsun?"

"Rüyalarda, her zamanki gibi," dedi, sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bana gülümseyerek.

"Peki seninle konuşmazsa ne yapar?" diye sordum.

"Bana bakıyor," dedi. "Ve yanağımı okşuyor. Onun gözlerine sahibim. Yakında bir gün onunla konuşabileceğim, dilediğim her şeyi söyleyebileceğim."

Sözleri göğsümü ağrıttı.

"Babam beni rüyalarımnda ziyaret etmiyor," dedim. "Keşke ziyaret etseydi."

Genelde rüyamda hiçbir şey görmem. Hiçbir şey, sadece karanlık." Lokkaru uzun bir iç geçirdi.

"Annen seni hiç ziyaret ediyor mu?" diye sordum. "Rüyalarında mı?"

"Uzun bir süre için değil," dedi Lokkaru. Kaşlarını çatı, tedirginleşt ve fazla zamanım kalmadığını bildiğim için karnımın ağrıdığını hissettim. Kaşları çatıldı. "Gerçi gerçekten yaptı mı hatırlayamıyorum."

"Neye benziyordu?" Çabucak sordum. "Belki onu tarif edersen daha net hatırlayabilirsin."

"O... koyu renk saçları ve mavi gözleri vardı. Kalp taşının gözü gibi." Nefesim kesildi.

"*Nik*," dedi başını sallayarak. "Kırmızı gözleri vardı. Neden mavi olduklarını düşündüm bilmiyorum."

"Sen..." Dudaklarımı yaladım. "Peki ya kalp taşı?"

"*Neffar*?" diye sordu bana bakarak. Yürümeyi bırakıp ona doğru döndüğümü fark ettim.

"Kalp taşıyla ilgili bir şey söylemiştin. Kalp taşının gözü gibi mavi. Ne demek istiyorsun?"

"*Nik*, ben öyle bir şey demedim," dedi kaşlarını çatarak ve başını sallayarak.

Kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor olsa da omuzlarım çöktü. Ama bu bir ilerlemeydi, değil mi? Aslında kalp taşıyla ilgili bir şeyden bahsetmişti.

Kalp taşının gözü gibi mavi mi?

Hayal kırıklığına uğramıştım. Yine de bencil yanımla rahatlamıştı. Bu hayatı biraz daha yaşamak istiyordum. Henüz her şeyin yok olmasını istemiyordum. Ve kalp taşının yerini bulduğumuzda her şeyin yok olacağını biliyordum. Hiç olmamış gibi ortadan kaybolacaktı.

"Bugün ne yapmak istersin?" Onun yerine sessizce sordum, o andan kurtulmaya çalışıyordum. Çok bastırırsam zihninin tamamen dağılacığını biliyordum. "Güzel bir gün. Hava ısınıyor."

"O zaman dışarıda geçirelim. Temiz hava iyileştirir, biliyorsun." Gülümsedim. "Biliyorum."

Tam o sırada Davik'e bir göz attım ve nefesim kesildi.

Pujerak'ıyla birlikte yürüyordu, başlarını eğmiş bir şeyler konuşuyorlardı. Bissa'nın birlikte koştuğu çocuk grubunun bir volikinin köşesinden keskin bir dönüş yapmasını ve içlerinden birinin Davik'in güçlü bacaklarına çarpmasını izledim.

Çocuk yere düştü ama altın rengi gözleri kocaman açılmış bir halde *Vorakkar*'a şaşkınlıkla bakarken hiç ses çıkarmadı.

Davik kaşlarını çatarak çocuğa baktı ama ifadesi hafifçe yumuşadı. Onun Dakkari çocuğun önünde çömelmesini izledim, gruplarındaki diğer çocuklar, Bissa da dahil olmak üzere başka bir *volikinin* etrafına saklanmış, neler olduğunu görmek için köşeden boyunlarını uzatıyorlardı.

Ne dediklerini duyamadım ama Davik çocukla konuştu ve o da başını salladı. Davik çocuğun elini tuttu ve onu yukarı çekti, bir o yana bir bu yana çevirdi, şüphesiz yaralanma olup olmadığını kontrol etti, sonra da küçük başını okşayarak onu yoluna gönderdi.

İçimden ani bir özlem geçti. Rüyamı hatırladım, Devina'nın görmemi istediği rüyayı. Devina kardeşi için iyi bir dişi istiyordu. Ve tam o anda, o dişi olmak istedim. Onun benim olmasını istedim ve bu düşüncenin ani vahşiliği beni korkuttu çünkü nereden geldiğini bilmiyordum.

Davik'in bakışları açıklıkta gezindi ve beni Lokkaru'nun yanında gördü. Bana baktı, uyandığımda gördüğüm o tanıdık kırmızı gözler içimi yakıyordu. Dün gece *pujerak*'ıyla meşguldü. İki gece öncesinden beri, daha doğrusu içime girip beni milyonlarca parçaya ayırdığı o sabahın erken saatlerinden beri konuşmamıştık. Belki de hayatımın en güzel gecesiydi... Rüyanın sonradan gelmesi dışında.

O rüya hakkında konuşmak istediğini biliyordum. Ve yapardık, biliyordum. Ama şu anda sadece bakıyordu, ifadesi daha da yumuşamıştı, Gerçi fark ettiğini sanmıyorum.

Ben yaptım.

Annemin de babama aşık olmaya başladığında böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Bu korkunç panik, sıcaklık, kargaşa ve harikalık hissi.

Sadece bu düşünce bile, neler olduğunu bilmek bile her şeyi daha korkunç hale getiriyordu. Çünkü ona asla sahip olamayacaktım. Hayallerim sadece bir hayaldi. Bizim için bir gelecek yoktu ve ben aksini düşünecek kadar aptaldım.

Birdenbire çok sıcak oldu ve Davik bana baktıkça ben daha da ateşlendim.

Omuzlarımdaki kürkleri çıkarıp sadece ince tuniğimi ortaya çıkardığımda Lokkaru'ya baktım ve "Gidip biraz gölge bulalım yoksa yanacağım" dedim.

İlerlemeye başladık ama Davik'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, o ve *pujerakı* adımlarına devam edip gittikleri yere doğru ilerlerken bile.

Lokkaru gülmeye başladı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Bana baktı. "İçlerinde en iyisi o, değil mi?" Davik'i kastettiğini biliyordum.

Elinin artık çıplak olan koluma dayandığı yere baktım, yürüdüğümüz sırada kürk şalım diğer kolumun üzerine örtülmüştü.

"Öyle," diye fısıldadım. "I-"

Kanım dondu. Çünkü Lokkaru'nun elini koyduğu yerin altında, bu sabah orada olmayan bir şey gördüm - ama kontrol edip etmediğimi hatırlayamadım.

Bileğimden başlayarak ön kolumun alt tarafı boyunca küçük siyah damarlar yayılmaya başlamıştı.

Dehşet karnımda kıvrıldı çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ghertun'un zehri kanımda yoğunlaşmaya başlamıştı. Zamanım tükeniyordu.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

WO gece *volikime* döndüğümde, *leikavimi* banyo küvetinde yıkanırken buldum.

Baş döndürücü bir telaşla sikimin kalınlaştığını hissettim, şimdiye kadar alışmış olmam gereken bir tepkiydi bu. İçeri girdiğimde dondu kaldı ama sonra ben olduğumu görünce omuzları gevşedi. Ona bakarken içimden ilkel bir tatmin geçti... gözlerim pembe, küçük meme uçlarında gezinen suya koştu.

Aramızdaki şey farklıydı. Değişmiş hissettim. O kadar da gergin değildim. Zihnim her zamanki gibi parçalanmış ve dağılmış hissetmiyordu ve gözlerim hemen *volikimin* karanlığında dolaşmıyordu - sadece ona bakıyorlardı.

Yanına gittiğimde, çıplak omzunun üzerindeki bezi okşarken bana baktı. Yıkama küvetinin önünde çömelip elimi suyun altına daldırdım ve suyun onun için sıcak olmasından memnun oldum.

Eğitim alanından yeni gelmiştim, bu yüzden yıkanmaya ihtiyacım vardı. Ayağa kalktım ve onun için ne kadar sert olduğumu görünce dudaklarının aralanmasını izledim.

Niyetimi anladığında yüzünde utangaç bir ifade belirdi, bu ifade beni mümkün olan en iyi şekilde çıldırttı. Vücuduna zaten her türlü kötülüğü yapmıştım ve o hala *utangaç* görünebilir miydi?

Arkasına tırmandım ve bacaklarım onun etrafına dolanırken kararsızca kıpırdandı, dik oturdu. Pürüzsüz sırtının çıplak genişliği beni karşıladı ama boynunun hemen altındaki Ghertun işaretini gördüğümde çenem gerildi.

Damgalanmış. Bu görüntü beni zihnimin görünmez kenarına doğru itti.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi izi kapatmak için beyaz saçlarını geriye savurdu. Homurdandım, onu kendime doğru çektim, böylece kalçalarım tarafından kucaklandı, sırtı göğsüme geldi ve kollarım ona sarıldı, parmaklarım tembelce meme uçlarından birini okşadı.

Sıcak su sıkılaştırmış kaslarımı gevşetmeye başladığında nefes nefese bir iç geçirdi.

Yavaşça o da gevşedi, ellerimi vücudunda gezdirirken bana karşı eridi. Ona karşı nazik olabileceğimi fark ettim. Ona karşı nazik olmak *hoşuma* gidiyordu, onun için. Ona bu şekilde dokunmak içimi gururla doldurdu.

Kollarını kalçalarımaya dayadı ve avuçlarından birinin kuyruğumun ucuna dolandığını hissettim. Kuyruğumu hep merak etmişti ama ilk kez gerçekten oraya dokunuyordu.

"Bana bir hikâyeye borçlusun," dedim ve kulak memesinin yumuşak etini ısırmadan önce kulağına bir şeyler fısıldadım, buğulu suyun içinde bile titremesine neden oldum.

"Bu gece hikâyeleri atlayabilir miyiz?" diye sordu, parmaklarım karnında gezinmeye başladığında sesi nefes nefese çıkıyordu. "Ve sadece yatağa gidebilir miyiz?"

Kulağına kıkırdadım, bu yabancı ses bir kez olsun alaycı değil, gerçikti. Bir gece önce gitmişim; gece geç saatlere kadar *pujerak*'ım ve sürümün küçük konseyiyle toplantı yapmışım. Dün gece *volikiye* döndüğümde o çoktan uyumuştı ve ben de sabah o uyanmadan gitmişim.

Bu yüzden dün gece çiftleşmemiştik. Korku ve üzüntü içinde uyandığı rüyasından da bahsetmemiştik.

"Daha fazla oyun için istekli misin,

rei leikavi?" "Belki," diye fısıldadı.

"Belki de," dedim, "soracağım şeyden korkuyorsun."

İç çekti. "Ne soracağınızı biliyorum. Ve haklısın... belki de bundan korkuyorum."

Dürüstlüğü ferahlatıcıydı.

Bir süre sonra ona, "Seni biraz okşamama izin ver," dedim. "Sonra beni yıkayabilirsin, akşam yemeğimizi yeriz ve sonra ne olacağını görürüz, *lysi*?"

Parmaklarım yarığını bulduğunda, pençemin arkasını tepedeki şişmiş tomurcuğun üzerine sürttüğümde titreyerek nefes aldı.

Vienne yüzünü çevirdi, gözlerimi aradı, avuç içi kuyruğumu sıkıca kavradı. Sonra yanağını göğüs kafesine dayadı, burnunun ucu etime bastırdı.

"Her zaman çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı.

Sevgi çiçek açtı, bu duygu gülüşüm kadar yabancıydı.

"Ve seninle tanıştığım ilk gece hariç, *leikavi*," diye gürledim ona, küçük tomurcuğu daha sert bastırıp küçük daireler çizdiğimde nefesinin kesildiğini duyarak, "kokun beni her zaman çıldırtıyor."

Küçük bir kahkaha attı. "Derenin pisliğiydi. Belki de seni uzak tutmak içindi ama belli ki işe yaramamış."

"O gece *Dothik*'e nasıl girdin?" Alnımı ona yaslayarak sordum, kalçaları dokunuşumu karşılamak için yuvarlandığında, sikim kıkına sürtündüğünde dişlerimi sıktım.

"Asla söylemeyeceğim," diye fısıldadı. "Bu benim sırrım."

Çılgın kadın, diye düşündüm.

Boğazımdan yine o derin, hırıltılı kıkırdama yükseldi. "Sen ve sırların."

"Sen ve seninkiler," diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

Kıkırdamam kesildi ve iç çektim, yine de parmaklarımı onun üzerinde daha hızlı dolaştırmaya başladım. Dudaklarından bir çığlık koptu, meme uçları koluma sıkıca yapışmıştı.

"Şu anda sikimi içine sokarsam," diye fısıldadım kulağına, "seni ıslak ve benim için hazır bulur muyum?"

"Evet," diye cevap verdi, neredeyse hemen.

"İki gece öncesinden beri hâlâ ağrıyor mu?" Mırıldandım. "Çok sert davranmadım değil mi?"

"Seni alabilirim," diye karşılık verdi ve dudaklarının göğsümde kıvrıldığını hissettim. "Oh, *Lysi*?"

"*Lysi*," dedi.

Burun deliklerim alevlendi, şehvet beni zorladı.

"Bir *Vorakkar*'a sataşıp zarar görmeden çıkabileceğini mi sanıyorsun?" Kulağına hırladım.

Dudağını ısırdı ve arkasına doğru sallanmaya başladığımda, ağrıyan sikimi ona doğru sürttüğümde bir inilti bastırdı.

"*Nik*, benim için seslerini duymak istiyorum. Nefes alışlarını, inlemelerini, *çığlıklarını*" dedim. "Onları benden saklama. Onlara *sahibim*. Onlar benim, Vienne."

Gözlerini kırıştırarak açtı, bana bakarken bakışları yarı kapalıydı, o kışkırtıcı, tanıdık kızarıklık boynuna doğru süzülüyordu.

Vok, onu istiyordum. Günün her boş anında onu düşünmüştüm ve öğleden sonra onu Lokkaru'yla yürürken gördüğümde tek düşünebildiğim onu *volikime* geri götürmek ve bana getirdiği huzuru hissedene kadar kendimi onun içine gömmektir. Daha önce hiç bu kadar *tüketilmiş* hissetmemiştim. Tarafından bile-

Düşüncelerim beni gitmek istemediğim bir yere, Vienne'e karşı nazik olmak *isterken* nazik olmayı zorlaştıran bir yere götürmeden önce onları kestim.

Hırlayarak elimi kalçalarının arasından çektim ve yüzünü bana dönüp kalçalarımın yaslanana kadar onu çevirdim. Sıkımı kavrayarak yavaşça içine girdim ve üzerimde aşağı doğru kıpırdandığında inledim. Hâlâ o kadar dardı ki, ona her girdiğimde dikkatli olmam gerekiyordu. Ama sonunda etrafımda gevşedi, içeri girmeme izin verdi, onu germeme ve doldurmama izin verdi.

Kolları boynuma dolandı ve kalçalarını üzerime doğru yönlendirdim, ona karşı sallandım, beni *daha derine* götüren kısa itişlerle onu becerdim.

Öne eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. Sonra göz kapaklarımdan üzerinden yanağıma indi. Yaralı yanağıma. O beni öperken göğsüm *daraldı*, içimi panik, sıcaklık ve çaresizlik kapladı -tüm bu duygular beni farklı yönlerde çekiyordu- ve hepsinden önemlisi onun çok tatlı olduğunu düşündüm. Onunla birlikte olmayı hak etmediğimi, dokunuşlarını ya da öpücüklerini hak etmediğimi, onun bedeninde olmayı ya da bana verdiği huzuru hissetmeyi hak etmediğimi.

Ama *vok*, onu hak etmek istedim.

Bu tehlikeli bir şeydi... Göğsümde birikmeye başlayan bu *duygular*, içimdeki tüm boş alanları istifliyor ve dolduruyordu. İlk kez, tekrar bir bütün olup olamayacağımı *merak ettim*.

Baş döndürücü bir hızla birlikte boşaldık, çığlıklarımız ve iniltilerimiz *volikiyi* doldurdu, ta ki o bana doğru yığılıp dudaklarımızı birbirine bastırana kadar ve ben onun kalp atışlarının hızlı gümbürtüsünü bedenimde hissedebildim.

Beni öpmeyi, sadece içime doğru nefes aldı. Ben de ona nefes veriyor, göğsümdeki gürültüyü yatıştırmaya çalışıyordum.

Daha sonra geri çekildi, bana içinde sikimin seğirmesine neden olan o küçük, utangaç gülümsemeyi verdi ve ben inledim.

Saçlarımla oynuyor, parmaklarını saçlarımdan geçiriyordu. Sonra gözleri aşağı kaydılar ve dudakları inceldi, çenesi sıkıştı.

"*Neffar*?" Sesim tembelleşerek sordum. "Ne oldu?"

Kollarını omuzlarımda durdukları yerden geri çekti.

"Hiçbir şey," diye fısıldadı ellerini göğsüme koyarak. Kaşlarımı çattım ama bastırmadım. Sonra midesi guruldadı ve nedenini bilmesem de yanakları kızardı.

"Neden utanıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Son zamanlarda çok acıktım. Sanki çok fazla yiyormuşum gibi hissediyorum."

Hiç şaşırmadım. "Buna ihtiyacın vardı."

Onu *Dothik*'te ilk gördüğümünden bu yana neredeyse iki hafta geçmişti ve bu kısa süre içinde bile daha sağlıklı görünüyordu. Vücudu her zaman kıvrak ve zayıf olurdu ama kaburgaları o kadar belirgin değildi, kalçaları yumuşamıştı... hatta göğüsleri bile daha dolgun görünüyordu.

Homurdandım, bakışlarım onlara kaydı, ağzım meme uçlarını emmek, kemirmek ve dilimle okşamak için sulandı. Vienne'e karşı kendimi gençken olduğum kadar doyumsuz hissediyordum.

-Neredeyse her gün, nerede ve nasıl olursa olsun, ormanlarda ya da özel yerlerde dişilerle çiftleşmek. Çoğu Dakkari erkeği, çiftleşme ihtiyacı çok güçlü hale geldiğinde bir tür uyanış yaşamıştır.

Cazip gelmesine rağmen, *kallesimin* yemeğe ihtiyacı vardı, bu yüzden daha fazla oyun beklemek zorunda kalacaktı. Çabucak, hâlâ içinde sıkışmış olmama rağmen, atılmış bezle yıkadım ve sonra onu nazıkçe üzerimden çektim, tohumumu uyluklarının arasında yıkadım, nefesinin kesilmesine ve gözlerimin arzuyla parlamasına neden oldum.

Bizi kuruladım ve ona taze, temiz bir tunik verdim, çıplak yemek istemeyeceğini biliyordum, benim tuhaf küçük *vekkiri*'m. Öte yandan benim böyle bir *kaygım* yoktu ve onu alçak masada çıplak kucağıma çekerek, yumuşak ve lezzetli etiyle kızarmış *ungira* lokmalarını yedirdim. Ancak o doyduktan sonra yemeğin geri kalanını bitirdim, bunu yaparken beni dikkatle izlediğinin farkındaydım.

"*Neffar*?"

"Yok bir şey," diye fısıldadı, yanakları yine kızarmıştı. "Sadece sana bakmayı seviyorum."

Bir sırtışıma geri çektim ve kuyruğum onun dış uyluğuna doğru fiske vurarak teninde gezindi. Gözleri aşağıya indi ve elini uzattı. Ona dokunuşunu izledim, o dokunuşu omurgamın tabanında hissettim.

Sonra kaşlarını çatarak donakaldım.

Kolunu tutarak kendime doğru çektim ve bileği açıkta kalacak şekilde çevirdim.

"Bu da ne böyle?" Soluk teninin altındaki siyah damarların daha önce böyle olmadığından emin olarak sordum.

Ben izlerini sürerken kucağında hareketsiz durdu. Bileğinden başlayıp ön koluna doğru ilerlemeye başlamışlardı.

"Bir şey yok," dedi sessiz bir sesle. Gözleriyle karşılaştığımda kaşlarını çattım. "Yeteneğimin sonradan ortaya çıkan bir etkisi. Bazen. Çok fazla kullandığımda."

Sözleri üzerine kaşlarım çatıldı. "Acıyor mu?"

"Hayır," dedi hemen. "Ama geçmeden önce uzun süre kalıyor. Önemli bir şey değil."

Kolunu bırakmadan önce boğazımın arkasından bir ses çıkardım. Ellerini kavuşturdu ve karnımın alt kısmına dayadı, sıcak banyomuz ve doyurucu yemeğimizden sonra bile teni soğuktu.

Enseme bir şey battı, içim ürperdi ve başımı çevirip gölgelere baktım, onların da bana bakmasından korkarak. Ama hiçbir şey bulamadım ve sonra his kayboldu, rahatlamama izin verdi.

Yine de bunun şimdi olması garipti. Çok uyumuştum ve kendimi dinlenmiş ve odaklanmış hissediyordum.

Vienne yüzünden mi?

Bir sessizlik uzadı ama rahatsız edici değildi. Aramızda sadece söylenmemiş bir soru vardı, boşluğu dolduruyordu ve Vienne beni izlerken dudağını dişledi.

"Söyle bana," diye başladım, "rüyan benim hakkımda mıydı? Benim anılarımdan birini gördüysen."

İki gece önce uyandığından beri bunun için endişeleniyordum, o geceki olayları görmüş olmasından korkuyordum... ya da belki Mala'nın beni becerdiği ve kullandığı zamanları... ya da *Dothikkar* ormanının derinliklerinde, kahkaham kurumuş ağaçların arasından gürlerken ayaklarımın dibinde cansız bir bedenle kanlar içinde kaldığım geceyi.

Vienne'in gri gözleri dudaklarıma kaydı ve bir elini göğsüme koymak için uzandı. Bana dokunmaktan hoşlanıyordu. Ben de onun bana dokunmasından hoşlanıyordum.

"Evet," diye fısıldadı. "Sadece... bunun ne *olduğundan* tam olarak emin değilim. senin."

"Bu ne anlama geliyor?"

Sessizleşti, zihninde bir şeyler tartışıyordu.

"Kız kardeşin oradaydı," dedi ve ben sertleştim. "O..."

"Ben..." Boğazım düğümlenerek dudaklarımı yaladım. "Kötü bir şey mi yaptım?"

Kaşlarını çattı. "Hayır."

Kafası karıştığında içimde bir rahatlama hissettim. Yani görmesinden korktuğum anıların hiçbirini görmemişti. Ve belki de hiç görmeyecekti. Belki de duygularıma dokunmayı ve onlarla bağlantı kurmayı bırakırsa, anılar da duracaktı.

"Artık zihnime girmeni istemiyorum Vienne," dedim ona, sesimi alçak tutarak. "Anılarımla şimdiye kadar gördüğün ilk rüyalar olduğunu söylemiştin, bu yüzden belki zamanla dururlar... onları artık sana vermediğim sürece."

"Onları bana mı yedireceksin?" diye sordu, gözleri parlayarak. "Ben bir parazit değılim, Davik. Onları görmek istemiyorum. *Görmek de istemiyorum*. Olur böyle şeyler. Ve ayrıca-"

Sözünü kesti ve sözlerimin sinirime dokunduğunu görebiliyordum. İçimi çektim. Söyleyeceğı her neyse, kızgınlığı arttıkça kayboldu.

"Özür dilerim *leikavi*," diye mırıldandım, birkaç gün içinde ikinci kez ondan özür diliyordum, oysa en son ne zaman birinden özür dilediğimi gerçekten hatırlamıyordum, muhtemelen Devina'dan ya da *lomma*'dan. "Öyle demek istemedim. Ama yaptığım şeyler var, geçmişimde görmeni *istemediğim* anlar var," diye itiraf ettim.

Sert ifadesindeki öfke yumuşamaya başladı. "Ne gibi?"

Küçük bir nefes çektim. "Öfke anları. Öldürdüğüm anlar. Anlar..." Göğsümde yükselen gerginliği hafifletmeye çalışarak sözümü yarıda kestim. Sesim sertleşti ve sertleşti, "Onlar tekrar yaşamak bile istemediğim anlar. Senin de yaşamayı istemiyorum."

Çünkü o zaman... haftalar önce ona söylediklerimi gerçekten anlayabilirdi.

Gerçekten bir canavar olduğumu.

Peki o zaman ne olacak?

Benden korkabilir. Dokunuşumdan geri çekilebilir.

Dothik'te, onu zindandan özel odama getirdiğimde, benden korkmasını *istememiştim*. Ama şimdi?

Öyle bir şey yaparsa içim parçalanır.

"Artık aklıma girme Vienne. Bana söz ver." "Buna söz *verebilir* miyim bilmiyorum, Davik," diye fısıldadı.

Kaşlarıım çatıldı.

"Yeteneğim beni güvende tutuyor, onu kullanmaktan ne kadar hoşlanmasam da." Ne demek istediğini anlamıştım. "Sana *asla* zarar vermem," diye hırladım.

"Biliyorum," dedi, yüz ifadesi yumuşamıştı, bu da şaşkınlığımı daha da artırdı. "Ama tıpkı *Dothik*'te olduğu gibi, farklı şeyler istediğimiz bir zaman gelirse ne olacak? Kendi adıma karar vermem gereken bir zaman gelirse ne olacak? Düşünmem gereken bir ailem var. Kontrol edilemem. Özellikle de senin tarafından."

"Yani sadece başkalarını mı kontrol edeceksin?" Tersledim. Kalbim hızla çarpıyordu ve sanki onu yatıştırmaya çalışıyormuş gibi avucunu öfkeli gümbürtüye doğru daha sert bastırdığını hissettim.

"Gerçekçi olmaya çalışıyorum, Davik," diye fısıldadı. "İkimiz de bunun geçici olduğunu biliyoruz. Diğer her şey geri gelmeden önce küçük bir zaman parçası."

Nefesimin altında alçak sesle küfrettim.

"Seni koruyabilirim," diye mırıldandım, kelimeler *bana* bile yapmacık geliyordu.

Gülümsedi ama üzgündü ve bu ifade içimi parçaladı. Çünkü *yapamayacağıma* inandığını fark ettim.

"Bunun tadını çıkaramaz mıyız?" diye sordu usulca. "Sadece sürdüğü sürece bunun tadını çıkaramaz mıyız?"

Onun gözünde başka bir alternatif yoktu. Ve ona planlarımızı açıklamadan, onun inandığı gibi Ghertun'un taleplerine asla boyun eğmeye niyetli olmadığımızı açıklamadan ona bir alternatif sunamayacağımı fark ettim. Onu aldattığımı, kalp taşının nerede olduğunu bildiğimi, Lokkaru'nun bana yerini uzun zaman önce söylediğini açıklamadan.

Zaman ver, diye bir ses geldi. Benim sesime benzemiyordu. Fazla sakın, fazla rasyoneldi. Zaman verin, belki yakında size güvenecektir. Belki yakında onu koruyabileceğinizi, korkacak hiçbir şeyi olmadığını anlayacak...

"Lütfen," diye fısıldadı, dudaklarını dudaklarıma değdirmek için öne doğru eğildi. Ve kendimi ona teslim olmuş hissettim. Bir nefes bırakarak öpücüğüne karşılık verdim, boynunun arkasını kavradım ve onu kendime doğru bastırdım.

"Bir şartla," diye mırıldandım.

Geri çekildi, bakışlarında ihtiyat vardı. "Ne oldu?"

"Bana rüyada gördüğün anıyı anlat."

Ayrık dudakları kapandı.

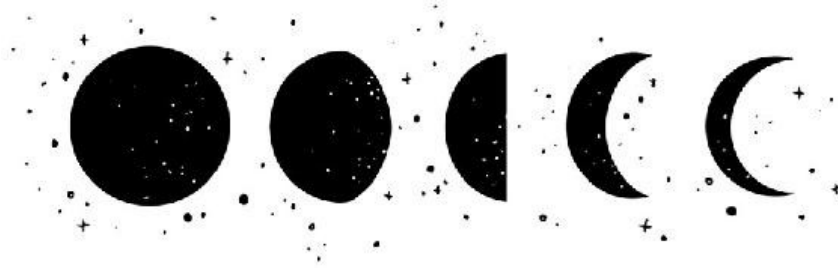
"Bir şartla," diye karşılık verdi.

Kaşlarım kalktı.

Yutkundu, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Bana kız kardeşinden bahset."

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I Bu bir kumardı.

Büyük bir parçam beni susturacağını, acı verici bir konu olduğunu bildiğim için kızacağını düşündü.

Ama yüzüne yayılan ifade bilmiş bir ifadeydi. Sanki bunu bekliyormuş gibiydi. Gözleri omzumun üzerinden kayarak gölgelere doğru baktı. Sanki Devina hakkında konuşmanın onu çağıracağını düşünüyordu. Sanki bunu *istiyordu*.

"Söz veremem ama deneyeceğim," dedi sonunda.

Küçük bir nefes verdim. Kalbimin beklentiyle attığını hissedene kadar bana kız kardeşini anlatmasını ne kadar istediğimi fark etmemiştim. Kız kardeşini çalıntı anılarından değil, kendi ağzından dinlemek istiyordum.

"Dün gece," diye başladım, kabul etse de etmese de ona söyleyeceğimi biliyordum, "rüyamda sen ve kız kardeşinin -ve sürünün- bir vadinin derinliklerinde bu güzel şelalelerin olduğu bir yerde olduğunuzu gördüm."

Çenesi tekrar düştü. "*Trikki*. Güney toprakları."

"Siz daha yaşlıydınız. İkiniz *de Ungira*'ya dair ilk hatırladıklarım ile karşılaştırıldınız. Sanırım yakında *Trikki*'den ayrılacaktınız. Annenin sandıkları toplamasına yardım etmen gerektiğini söylemiştin. Kız kardeşinle konuştuğunuz şey buydu. Sürekli seyahat etmekten yorulduğunu, evlenip bir karakola ya da belki *Dothik*'e yerleşmek istediğini söyledi. Dedi ki

Jarun adında bir erkeğin yakışıklı olduğunu düşündü ve belki onunla evlenebileceğini düşündü."

Davik altımda kaskatı kesildi, gerginlik vücudunu sıkıca sarmıştı. Kız kardeşine karşı korumacıydı, değil mi? Ani tedirginliğinin sebebi bu muydu?

"*Darukkar* olmak istemeyeceğini umduğunu, çünkü artık orduların arasında yaşamak istemediğini söyledi," dedim sessizce, ona bakarak, onu rahatlatmak için öne eğilip yaralı yanağına dokundum. Hâlâ altımda kaskatı oturuyordu. "Gerçi sen istedin. Vahşi toprakları asla terk etmek istemedin. Yine de, nereye gitmek isterse onu takip edeceğini söyledin ama *Dothik*'e değil, bir karakola yerleşmesi için yalvardın."

Bu düşünce bile boğazıma bir yumru oturttu. Kız kardeşinin mutluluğu için kendi arzularını feda edebileceğini. Bu onun bir erkek olduğunu göstermiyor muydu? Tıpkı babası gibi bir *darukkar* olmak için büyük hırsları olan biri?

Ve şimdi... O bir *Vorakkar*'dı. Dakkar'ın vahşi topraklarında kendi sürüsüne liderlik ediyordu.

"O geceyi hatırlıyorum," dedi hışımla. "Her şey ters gitmeden önceki son gecelerden biriydi."

Dehşet karnımda birikti. Devina o anıyı görmemi istediğini söylemişti. Sebebi bu muydu?

"O..." Hafızamdan kaybolduktan sonra neler olduğunu ona anlatmak istiyordum ama Devina onların yerini almıştı. Farklı bir Devina. Karnından ve dudaklarından kan akan daha yaşlı bir Devina. Ancak korkakça davrandım ve bunun yerine, "O yokken sana göz kulak olacak iyi bir dişi bulmanı istediğini söyledi," dedim.

Çenesi büküldü ve gerildi. Kaşları çatıldı ve sözlerimden dolayı gözlerinde oluşan acıyı ben bile görebiliyordum. Ama sonra bakışlarında başka bir şey fark ettiğimde nefesim kesildi... *özlem*.

Bir kadın *istediğini* fark ettiğimde sarsıldım. Bir eş. O zaman neden bir tane almamıştı?

Bu düşünce karnımda şaşırtıcı bir kıskançlık cızırtısı yaratsa da -her ne kadar bunu hissetmeye hakkım olmasa da- öfkesine rağmen herhangi bir dişinin ona sahip olduğu için şanslı olacağını biliyordum. Lokkaru haklıydı... O içlerinde en iyisiydi. Diğerleri bunu göremiyordu.

"Neden... neden hala bir eş almadın, Davik?" Ona fısıldadım, yanağı avucumun altında serindi. "Bir eşin olmasını istedi. Seninle ilgilenecek birini."

Tıpkı benim gibi, diye düşündüm, bunun farkına varmak göğsümde bir hüznün baloncuğu oluşturdu.

Devina ona yardım etmem için bana yalvarırken bunu mu kastetmişti? Özgür kalmak istediği için *onu bırakmasını* istediğini söylemişti. Ama nasıl?

Gözleriyle tam olarak buluşamıyordum ama bana *dikkatle* baktığını biliyordum. "Diğer *Vorakkarlar*... onlar eş almıyor mu? Bu senin görevin değil mi?" "*Lysi*," diye mırıldandı ve elinin saçıma geldiğini hissettiğimde iç çektim,

Uzun, sabit parmaklarını saçlarında gezdirdiğinde. "Ama bunu yapmayacağıma uzun zaman önce karar verdim." Yumuşakça ekledi, "Yapamayacağıma."

"Neden?"

Bakışlarıyla karşılaşmak için cesaretimi topladım. Sürüsü arasında bu pozisyonu doldurmaktan mutluluk duyacak pek çok kadın -güzel, güçlü, cesur Dakkari kadınları- olduğundan şüpheleniyordum.

Burun delikleri alevlendi. Gözlerindeki özlem hiç azalmamıştı ve bana baktığı süre uzadıkça, bu bakış kalbimin daha fazla çarpmasına neden oluyordu.

"Birçok nedenden ötürü," dedi. "Ancak bu gece hakkında konuşmayacağımız nedenler. Açıklaması zor nedenler."

Yeterince makul, diye düşündüm ama içimi dolduran hayal kırıklığına engel olamadım.

"Belki de bu nedenleri yeniden gözden geçirmelisin," derken buldum kendimi. Ne de olsa Devina bunu istemişti, değil mi? Kelimeler dilimde bıçak gibi olsa da *yardım* etmeye çalışıyordum.

"Anının sonu bu muydu?" diye sorarak konuyu tekrar rotasına soktu.

Dahası da vardı elbette. Sonrasında olanlar.

Ama ona söylersem kızacağını ve üzüleceğini biliyordum. Hatta belki de rahatsız olacaktı. Ölmüş *ikiz* kız kardeşi, aynı bütünün iki yarısı, bana bir rüyada gelmişti - tıpkı Lokkaru'nun babasıyla ve hatta belki de hatırlayamasa da annesiyle yaşadığı gibi.

Henüz kendim bile anlamamışken yaşadıklarımı ona nasıl anlatabilirdim?

Boğazıma bir yumru oturduğunu hissederek "Evet" dedim.

Bana dikkatle baktı. "Neden seni bu kadar üzdü? O anı mı? Uyandığında, gördüğünden korktum..." diye devam etti.

"Bilmiyorum," diye kekeledim. "Ben sadece... bazen bir anının duygularını hissedebiliyorum. O anı... üzücü hissettirdi."

En azından ona *bu* gerçeği söyleyebilirdim.

"O anıda sinirlendiğimi hatırlıyorum. Üzgün değil."

"Jeva yüzünden mi?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak sordum. Görünüşe göre 'ormanda tugging' yaptığı dişi. Annesinin bile bildiği bir dişi.

Yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi belirdi. Düzeldiğini hissetmeden önce ona küçük bir gülümseme verdim.

"I..." Başımı sallayarak dudaklarımı yaladım. "Anlamıyorum. Yeteneğimin bu kısmı, her şey çok yeni."

Burun deliklerinden uzun bir nefes çıktı ve çenesi tekrar aşağı eğildi. Ona yalan söylediğim, gerçeği ondan sakladığım için kendimi *çok kötü* hissediyordum. Ama yeteneğimin bu yeni tezahürü üzerinde çalışana kadar, bunu kendime saklamak ya da en azından kız kardeşinin hala... ruhen hayatta olduğunu bilmesi için onu rahatlatmak istedim. Ve yaşamaya devam ediyor.

"Bana şimdi ondan bahsedecek misin?" diye başladım. "Burada olmaz," dedi.

Gözleri tekrar omzumun üzerinden kaydı ve başımı salladım, kucağından kalkmadan önce başparmağımı son bir kez yanağında gezdirdim.

"Bana nedenini sormayacak mısın?" diye sordu, bana bakıyordu, kuyruğu beni sabit tutmak için bileğime dolanıyordu.

Nedenini zaten biliyordum ama ona dedim ki, "Nedenlerin sana ait. Ne de olsa bu senin hikayen. Ve onun."

Kuyruğu yavaşça beni bıraktı ve sonra ayağa kalktı. Hızlıca giyindik, kürklerimiz sessizce çekiştirdik ama o hep beni izledi. Bakışları beni ürpertiyor ve tuhaf hissettiriyordu... ama korunuyordum da. Onun yanında *korunduğumu* fark ettim ve kürkümün bağcıklarını daha sıkı bağlarken bu bilgi beni dondurdu. Beynimi yokladım ve en son hayatım için gerçek bir *korku* hissettiğimde, Ölü Dağ'ın altında neredeyse her gün hissettiğim *korkunun*, *jrikkia*'nın ormanda bize saldırdığı zaman olduğunu fark ettim.

"Sorun nedir, *leikavi*?" diye mırıldandı, onu nadiren onsuz gördüğüm hançerlerini göğsündeki x şeklindeki kılıfına soktuktan sonra yanıma geldi.

"Hiçbir sorun yok," dedim ona. Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım, gözleriyle buluşmak için boynumu büküm. Davık çok uzun boylu, çok genişti. *Darukkarların* onun gücüne bile sahip olmadığını fark etmişim, sanki bir *Vorakkar* hepsinden daha güçlü olmak zorundaymış gibi.

İlk içgüdüm düşüncelerimi ondan saklamaktı. Sonra fark ettim ki bilmesini, sahip olmasını *istedim*.

"Beni güvende hissettiriyorsun," dedim sessizce. "Hepsi bu kadar. Bunu şimdi fark ettim."

Boğazından hırıltılı bir ses yükseldi. Eli saçlarımın arasına girdi ve karıncalanmalar kafa derimin üzerinde patlak verdi ve omurgamdan aşağıya doğru yolculuk etti, bu his zevkli ve sıcaktı.

"Bu güzel bir duygu," diye fısıldadım o yaklaştığında.

Sonra beni öpüyordu... ama bu daha önceki öpüşmelerimizden farklıydı. Bu öpücük evcilleşmemiş ve çiğdi, çaresizlik ve *ıstırap* sınırındaydı. Daha ne olduğunu anlamadan, kapalı gözlerimin arkasından yaşlar süzölmeye başladı ve kendimi sabitlemek için onları kullanmazsam tamamen düşüp bir anda yok olacağımdan korkarak omuzlarına tutundum.

O beni *tüketiyordu*. Ama benim de *onu* tükettiğimi, onu seksle hiçbir ilgisi olmayan yepyeni bir şekilde bedenime aldığımı hissediyordum.

Kokusu sıcak, baş döndürücü ve misk kokuluydu ve daha da *sert* öpüşürken başımı döndürdü. Vücudu bana karşı kalın ve sağlamdı, beni bu yere, bu ana bağılıyordu. Ve bu beni korkutmuyordu -bu öpücüğün yoğunluğu- çünkü ona itiraf ettiğim gibi... beni güvende hissettiriyordu.

Özgür hissettirdi.

Bir anda aklım Devina'ya gitti. Ona yardım etmem için bana yalvaran hüznöl gözlerine, böylece özgür kalabilecekti, böylece *ikisi* de özgür kalabilecekti.

Dudakları yanağımnda, çenemde gezinirken öpüşmeyi kestim, kesik kesik nefesler aldım. Eğildi, o sıcak ağzını boynumun sütununa kadar sürükledi ve orada ısırıldı, laved ve *işaretledi*. Dili ısırıklarını yatıştırdı ve aramızdaki sıcaklık hızla artmasına rağmen ürperdim.

"Dikkatimi dağıtma," diye fısıldadım, titrek bacaklarımın üzerinde uzaklaşırken ona aynı derecede titrek bir gülümseme verdim.

"Fikrimi değiştirdim," diye mırıldandı bana, parmakları kürklerimin üzerindeki kravatu gevşetirken. "Bu gece onun yerine kendi yatağıımıza gidelim."

Yatağıımız.

Bu kelimeler kulağa ne kadar hoş geliyordu... Sanki bir şeye *sahipmişim* gibi. Sanki *onunla* bir şeylere sahipmişim gibi. Sanki o yatakta olmaya hakkım varmış gibi.

"Hayır," dedim ona, o tehlikeli, tehlikeli ellerden uzaklaşarak. "Fikrimi gerçekten değiştirmeden gidelim, sürü kralı."

Sesi biraz gergin olsa da derin bir kıkırdama çıkardı. Küçük bir nefes verdi ve bu ses beni rahatlattı. En azından bu duyguların tek taraflı olmadığını biliyordum. En azından onun da o öpücükten benim kadar etkilendiğini biliyordum.

Volikiden yürüdük ve Davik bizi *piroki* muhafazasına doğru götürdüğünde şaşırdım. *Piroki* ustası, Dakkari'de kendisine *mrikro* denildiğini sanıyordum, yoktu, gece için evine, yatağına gitmişti.

Davik çitte tiz, keskin bir ıslık çaldı ve karanlıktaki gölgeli figürlerden bir hareket duydum. Toprağın içinde koşan pençelerin sesi ve ardından *piroki* önümüzdeydi, efendisini görünce uzun boynunu savurdu.

"Onun adı Nillima," dedi bana sessizce. Arkamızdaki kamp karanlık ve sessizdi, ancak bazı *volikilerden* duman yükseldiğini gördüm, bazıları hala içinde yanan ateşlerin sıcaklığıyla parlıyordu. "O benim en eski arkadaşlarımdan biri."

Bana söylediği şeyin bir hediye, bir adak olduğunu bilerek gülümsedim. Dakkariler arasında ustalar *pirokilerinin* isimleri konusunda neredeyse kendi isimleri kadar ketum davranırlardı ya da en azından Lokkaru birkaç gün önce muhafazanın önünden geçip birkaç saat *pirokileri* izlediğimizde bana bundan bahsetmişti. Lokkaru onları izlemekten keyif almıştı.

"Nillima," diye fısıldadım. Tanıdık geliyordu. "Sanırım *jrikkia* geldiğinde onun adını söylemiştin. Hatırlıyorum."

Davik onu muhafazadan çıkardıktan sonra, *pyroki*'nin boynuna dokunmak için uzandım. Ancak, keskin bir ses çıkardı ve burun deliklerinden duman gibi bir hava çıkararak dokunuşumdan uzaklaştı.

Başımı salladım. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ benden nefret ediyor."

"Her zaman kıskanç olmuştur," dedi Davik bana. "O bencil, sahiplenici bir yaratık."

Elleri belime geldi ve arkama tırmanmadan önce beni Nillima'nın sırtına kaldırdı. Bu pozisyon o kadar tanıdık ki, *Dothik*'ten Rath Drokka'nın sürüsüne kadar Nillima'nın sırtında çok uzun süre kalmaktan kaynaklanan *piroki* yanığını hatırlayarak, iç uyluklarımdan protesto için zonkladığımı hissettiğime yemin edebilirdim.

"Bir *pyroki*'ye binmeye alışmalısın, *leikavi*," diye kulağıma sessizce fısıldadı. "Yine de söz veriyorum, fazla uzağa gitmeyeceğiz."

Sözleri beni duraksattı. Neden bir arabaya binmeye alışmam gerekiyordu ki?

Pyroki? Ne de olsa burada fazla kalamazdım.

Unless-

Hayır, diye düşündüm, zihnimin o umut dolu yere gitmesini kesin bir şekilde engelleyerek.

Çünkü bu asla gerçekleşmezdi, asla gerçekleşmeyecekti.

"Neden onu seçtin?" Kendimi tehlikeli düşüncelerimden uzaklaştırmak için sordum.

"Daha çok beni seçmiş gibi," diye gürlledi ve Nillima'yı sessizce muhafazaya yakın, ön taraftan ayrı bir girişe doğru götürdü. Bunun *darukkarlar* ya da avcılar için kolay bir çıkış olduğunu fark ettim, belki de *pirokilerini* sürünün içinden geçirmek zorunda kalmayacaklardı.

"Ne demek istiyorsun?"

"*Vorakkar* pozisyonuma atandıktan sonra, son Deneme'yi geçtikten sonra," diye başladı, "*pirokilerini* *Dothikkar*'ın kendi... koleksiyonundan seçmem bekleniyordu."

Bu kelimeyi sanki iğrenç bir şeymiş gibi söyledi.

"Ama ben görmedim," diye mırıldandı kamptan ayrılırken, doğunun vahşi toprakları bizi selamlamak için yükselirken. Anılarında gördüğüm yer kadar zengin bir güzelliğe sahip değildi - *Trikki*, yemyeşil, canlı vadileri ve gümüşü şelaleleriyle bir gün göremeyeceğimi bilsem de umutsuzca görmeyi umduğum bir yerdi - ama doğu topraklarının kendine has sessiz bir güzelliği vardı. "*Vorakkar* olarak ilk ay döngümdü. O zamanlar küçük ve yeni olan sürümü kuzeye götürmüştüm ve bir gece vahşi topraklara gitmek için ayrıldım. Aklımda gideceğim bir yer yoktu ama yoluma devam ettim."

Dolaştım, diye düşündüm.

Lokkaru, Davik'in geceleri çok *dolaştığını* söylemişti.

"Bir buz ormanına rastladım. O zamanlar soğuk mevsimdi. İlk kırağı çoktan düşmüştü. Ve o sessiz gecede, buz ormanının içinden bir ses duydum. Hüzünlü bir ses. Bir çağrı." Davik, Nillima'nın boynunu okşamak için öne doğru uzandı ve Nillima, küçük bir yemyeşil olduğu için onun dokunuşuna bastırdı. "İçeride onu buldum. Hâlâ gençti. Yaralıydı. Annesi ve kardeşleri bu yüzden onu terk etmişlerdi."

Bir şey göğsümü çekiştiriyordu, derin ve ağrılı. Dokunuşum bileğine, onu çevreleyen, dokunulduğunda sıcak olan altın kelepçelere yerleşti.

"Yol boyunca benimle savaşmasına rağmen onu sürüye geri getirdim. Bu yarasını daha da kötüleştirdi. Ama bir şekilde onu geri getirmeyi başardım. Sonraki günlerde ona göz kulak oldum. Kolay biri değildi. Bir düzineden fazla yara izim onun yüzündendir."

"Bana hangileri olduğunu gösterecek misin?" Soruyu ikinci kez düşünmeden önce dudaklarımdan çıkardım.

"Sonra," diye söz verdi ve bunu yaparken kulağımı ısırđı. Ona karşı titredim ve kolu etrafımda sıkılaştı.

"Ama sen onu iyileştirdin," dedim, hikâyesine devam etmesini isteyerek. "Eninde sonunda."

"*Lysi*," diye homurdandı. "O andan itibaren bana bağlandı."

Dakkari'nin *pirokileriyle* özel bir bağı vardı, insanların, Killup'un, Nrun teng'in ya da Ghertun'un anlayabileceğini sanmadığım bir bağ.

Sessizleştim ve Nillima'nın kendini ileriye doğru iterken toprağa saplanan pençelerinin sesini dinledim. şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı, *Dothik*'ten yolculuğumuz boyunca çok duyduğum bir sestti.

"Sen..." Bir esinti saçlarımdan bir tutamı kaldırıp yanağıma doğru savururken başımı eğip ona baktım. "Çok şefkatlisin, biliyorsun. Bu senin doğanda var."

İnançsızlığı gözlerinden okunuyordu ve homurdandı. "Nasıl anladın?"

Bana inanmıyordu. Bu çok açıktı.

"Lokkaru bana bulduğun Killup çocuktan bahsetti," dedim ona yumuşak bir sesle. "Bulduğun küçük çaresiz yaratıkları yanına alıyorsun. Onlara bir yuva veriyorsun, istikrar sağlıyorsun. Kendilerini güvende hissetmelerini sağlıyorsun."

Ne söylediğimi anlayınca sustu. "Kendini o küçük çaresiz yaratıklar arasında mı sayıyorsun?"

Bir nefes verdim. "Tek söylemeye çalıştığım, kendine canavar dediğin. Ve ben hiç de öyle görmüyorum. *Sen* neden göremiyorsun bilmiyorum. Sen tam tersisin. İhtiyacınız olmasa bile başkalarına yardım etme alışkanlığınız var."

"Eminim pek çok kişi seninle aynı görüşü paylaşmayacaktır, *leikavi*." Lokkaru yaptı.

"Ve yaptığım her şeyi, yapabileceklerimi bilseydin..." diye devam etti, sözleri bir uyarıydı. "Sen de aksini düşünürdün."

"O zaman bırak da buna ben karar vereyim," dedim. "Bana şimdiye kadar yaptığın en kötü şeyi söyle ve kendim karar vereyim."

Nefes nefese kaldı. Sonra, tanıyamadığım bir ses tonuyla mırıldandı: "Bazen *Dothik*'te rastladığım o korkmuş küçük yaratığa ne olduğunu merak ediyorum."

Dudaklarım kıpırdadı, ancak sözlerinde pek bir eğlence hissetmedim. "Belki *de* korkacak bir şey olmadığını fark etmiştir."

"Belki de vardır."

Aramızda uzun bir sessizlik uzanıyordu. Tek ses Nillima'nın pençeli toynaklarının yürürken toprağı kazmasıydı.

Neden bilmiyorum ama incinmiş, hayal kırıklığına uğramış hissettim, buna hakkım olmadığını düşünmeme rağmen. Onun hikâyeleri, anıları bana ait değildi. Bana sırrını açmasını, onlarla ilgili bana güvenmesini *istemiştim*... ama sessizliği yeterli bir cevaptı.

"Davik."

Sözleri sert ve sıkıydı. "Deniyorum, *leikavi*. Gerçekten deniyorum. Ben sadece... Kelimelerin gelmesini sağlayamıyorum. Bu konu hakkında *hiç* konuşmadım. Hiç konuşmadığım pek çok şey var."

Omuzlarım çöktü. "Her şey yolunda," diye fısıldadım. "Bunu yapmana gerek yok."
_"

Beni kaldırdı, nefes nefese bıraktı, beni Nillima'nın sırtında döndürdü, böylece ben onu durdururken yüzünü ona dönmüştü. Şaşkınlıkla ona baktım, dengemi korumak için ellerimi göğsüne dayadım.

Sanki çekip gidecekmişim gibi kolları sıkıca sarıldı. "Davik?"

"Sana ondan bahsetmek *istiyorum*, *leikavi*," diye homurdandı, alnını benimkine yaklaştırarak. "Ona ve aileme ne olduğu hakkında."

"Ama daha fazla zamana ihtiyacın var," diye tahmin ettim usulca, sesinde söylenmemiş olanı duyarak.

"*Lysi*. Bir gün sana her şeyi anlatacağım," diye söz verdi.

Gülümsemem hüzünlüydü çünkü o günün asla gelmeyeceğini biliyordum. "Anlıyorum."

Bana bakmak için geri çekildiğinde, ifadesi gergindi. Gözleri bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi titriyor, dudakları birbirine kenetlenmişti.

Keskin bir nefes verdi ve sonra şöyle dedi: "Ama anlatacağım... Sana daha sonra olanları anlatacağım. Kız kardeşim ve ailem öldükten sonra. Sana hikayemi tersten anlatacağım. Ve bu sana dokunmadan önce anlatmam gereken bir şey."

Kaşlarım birbirine çatıldı. Sesi kasvetliydi... sanki bana söylemek üzere olduğu şey, daha önce hiç konuşmadığı şeylerden biriydi.

"Seks... seks benim için zor olabiliyor," diye mırıldandı.

Sertleştım, dudaklarım aralandı, nereye varmaya çalıştığından emin değildim... bir yandan da beni ilk kez yatağına aldığı o geceyi hatırlıyordum. Bir tuhaflık vardı ve bunun tek nedeni başlangıçta çok sert davranmış olması değildi. Benim için *doğru* kişi olmak istediğini söyleyip durmuştu - sanki çoktan kırılmış gibi.

"Ailem öldükten sonra yalnız kaldım," dedi sesi hırçınlaşarak. "*Dothik*'te çok az altınla yalnızdım. Ordular... bizim ödeme kavramımız yok, başkentteki gibi değil. Yaşamak için birlikte çalışırız. Mal değış tokuşu yaparız, altın değil. Ama *Dothik*'te altın hayat demektir ve onsuz ölü sayılırsınız."

Kıpırdamadan oturdum, ellerim hâlâ göğsündeydi, böylece kalbinin avucumun altında ne kadar hızlı attığını hissediyordum.

"Beni sokaklardan alan bir kadın vardı," diye homurdandı. "Onun... onun adı Mala'ydı."

İçimde bir huzursuzluk vardı çünkü *biliyordum*. Bu hikâyenin nereye varacağını biliyordum ve buna hazır olduğumdan tam olarak emin değildim. Ama bunu duymaya *ihtiyacım vardı* çünkü bu Davik'in hikâyesiydi. Onun her parçasını, her mutlu anısını, her karanlık köşesini bilmek istiyordum.

"Beni barındırdı ve besledi. Doğrusu o dönemden pek bir şey hatırlamıyorum. Hâlâ kederimin derinliklerindeydim. Ailem olmadan dünya gerçek görünmüyordu. Hiçbir şey gerçek değildi. Hissettiğim tek duygular öfke ve umutsuzluktu. Ve Mala... o bu duygularla beslendi. *Benden* beslendi."

"O..." Yutkunarak fısıldadım. "Sana tecavüz etti mi?"

Davik irkildi, elleri etrafımda sıkılaştı. Sessizleştı ve ben onun karşısında donmuş bir şekilde oturdum. Dünya kulaklarımda uğuldamaya başladı, derimin altındaki kan huzursuzca akıyordu.

"*Lysi*," diye mırıldandı ve bu kelimeyi söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. "Ama o zamanlar bunu fark ettiğimi sanmıyorum. Benim gözümde seksi yemekle takas ediyordum. Barınak için. Bu şekilde kendimi daha çok bir fahişe gibi hissediyordum. Ama Mala... o belli bir şekilde becerilmekten hoşlanıyordu."

Kalp atışlarım şakağıma çarpıyordu.

Senin için doğru kişi olmak istiyorum leikavi, demişti bedenimin derinliklerindeyken. Gücünü benim için değil, bana *karşı* kullandığını düşündüğümü hatırladım... ilk kez seks yapmıştık.

Nefes alışları düzensizdi, nefes verişleri aramızdaki boşluğu dolduruyordu. "O... beni onu sertçe becermem, canını yakmam için eğitti. Bundan hoşlanıyordu. Bunu arzuluyordu. Kısa süre sonra benim de tek bildiğim bu oldu."

Aman *Tanrım*.

"Bana son dokunuşunun üzerinden yıllar ve yıllar geçmesine rağmen... bazen hala onunla olduğum zamanlardaki halime dönüyorum. Öfkemi, kederimi ve korkumu ona yansıtmaya o kadar alışmışım ki bu duyguları seksten ayırmak çok zor."

"Davik," diye nefes aldım, kaşlarım çatılmış, boğazım düğümlenmişti.

"Seninle yaptım," diye itiraf etti. "Bunu hissettin. Seninle korkuyu hissettim ve hemen o yere geri döndüm. Bundan nefret ediyorum. Seni incittiğim için nefret ediyorum."

"Benden neden korktun?" Fısıldadım.

Çenesi sıkı ve gergindi. Yavaşça elini uzatıp yanağımı okşadı, saçlarımı düzeltti.

"Nedenini bilmiyor musun, *leikavi*?" diye sordu sessizce.

İçimde kabaran duygu umutsuzluktu. Çünkü ona asla sahip olamayacaktım. Ölü Dağ'dan ayrıldığımda, *onun* gibi bir erkekle karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Onun körüklediği bu duyguların bir ateş gibi kükreyerek canlanmasını, beni yalamasını, tüketmesini, yakmasını hiç beklemiyordum.

Onun için kendimce bir öfke hissettim. En savunmasız olduğu anda yaşadıkları için. Onunla birlikte titredim. Ondan faydalanan, onu kullanan kadından *nefret ettim*.

"Sana karşı dürüst olacağıma dair söz *veremem*. Her zaman değil, *leikavi*," diye mırıldandı. "Ama her zaman olmaya çalışacağım. Yine de bunu istemezsen anlarım. Eğer beni artık istemiyorsan çünkü _"

Sözlerini kesmek için eğilip onu öptüm ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi ki?

Davik sadece bir an tereddüt etti ve sonra ağzı benimkine doğru hareket ederek beni kendisine daha sıkı çekti.

Dudaklarına karşı, "Seni her zaman isteyeceğimden emin olabilirsin, Davik," diye mırıldandım.

Ona bakmak için geri çekildiğimde o kırmızı gözler içimi yaktı. Eli saçlarıma daldı, avucunun içinde topladı ve boynum ona görünene kadar hafifçe çekti.

Dişleri boğazımın sütununu ısırduğında dudaklarım aralandı. Beni işaretlerken gece gökyüzüne baktım -sanki aramızda geçenlerden sonra buna *ihtiyacı varmış* gibi- başımı döndüren sıcak kokusunu içime çektim.

Karanlık bir bulut kütesinin ardında, dolgun ve parlak ay göründü ve dudaklarım inceldi. Her gece biraz daha kayboluyor, tek bir gümüş şeride dönüşüyordu. Sonra kara ay Dakkar'ı örtecekti. Kara bir ay Ölü Dağ'ı örtecekti.

Acaba bana ayrılan süre kadar zamanım var mıydı? Acaba o zamana kadar zehir beni çoktan ele geçirmiş olur muydu?

Kendimi güvende hissetmemi sağlasa da Davik beni damarlarımdaki kanı yavaşlatıp taşa çeviren zehirden koruyamayacaktı. Beni sadece bir doz daha kurtarabilirdi, Ölü Dağ'ın altında iki haftada bir aldığım doz. Tüm Ghertun kölelerinin kaçmaya kalkışmayalım diye aldığı doz. Kaçmak kolay olurdu. Ölü Dağ'dan uzaklaşan birçok patika, korumasız patika vardı.

Ama Ghertun bizi ölüm tehdidiyle kontrol edebileceğini biliyordu. Zehir, *sadece* dağın derinliklerindeki karanlık ve asitli topraklarda yetişen bir bitkiden elde ediliyordu. Ve ölüm acı vericiydi. Yavaş ve acı verici. Ne de olsa bir keresinde buna çok yaklaşmıştım.

Davik sertleşti, kolu etrafımda o kadar sıkılaştı ki neredeyse ciğerlerimden nefesimi çalacaktı.

Bir an için yüksek sesle, onun duymasını istemediğim bir şey söylediğimden korktum.

Ona baktığımda başını boynumdan kaldırmıştı, dikkati ilerideydi, karanlığın içine, kayalık sütunlardan oluşan bir gruba bakıyordu, doğu topraklarının her yerinde yükseklerle doğru çıkıntı yapan sütunlar. Başka bir gölgeli ruhu, belki de *ikizini* gördüğünü düşünerek içimi bir endişe kapladı ama o yöne baktığımda ben de donup kaldım.

"Hayır," diye nefes aldım.

Ay ışığında yansıyan bir şey. Ürkütücü, dikkatli siyah gözler bakışlarımızla buluştu, gözlerini kırpmadan. Toplam beş çift göz, dikey yarıklardan başka bir şey olmayan gözler. Dişleri jilet gibi keskin ve sarı renkteydi, yemekten çok hoşlandıkları kökler yüzünden lekelenmişti. Tıpkı bir *pirokininki* gibi diz ekleminden ağır bir şekilde bükülmüş bacakları, bizi takip ederken yer değiştirdi ve sessizlikte kemiklerinin gıcırdadığını duyabildiğime yemin edebilirim.

Bir grup Ghertun gölgeli karanlığın içinden bizi izliyordu.

Boğazımdaki safra yükseldi, o tanıdık, acı korku sanki hiç gitmemiş gibi aceleyle bana geri döndü.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"**L** Onlarla konuşmama izin verin," dedi Vienne, sesi yumuşak ve titriyordu. "Lütfen!"

Kampa daha yeni varmıştık. Tam o sırada, *darukkarlarım*a yüksek sesle ve yankılanan bir savaş çığlığı attım ve bir anda *volikilerinden* fırladılar, düzinelerce ve düzinelerce acele ediyorlardı.

"*Nik*," diye hırladım ona doğru. Eğer o yanımda olmasaydı, karanlıkta casusluk yaptıklarını fark ettiğim anda Ghertun'un peşinden giderdim. Ne zamandır bizi izliyorlardı? *Onu izliyorlar mıydı?* "Asla."

"Davik, anlamıyorsun," dedi. "*Lütfen!* İhtiyacım var-"

"*Nik*, anlamıyorum ve asla anlamayacağım," dedim ona, onu bir savaşçı muhafızın kollarına iterek. Ona Dakkari dilinde şöyle dedim: "Onu gözünün önünden ayırma. Onu *volikime* geri götür ve ben dönene kadar yanında kal. Dışarıda nöbet tutması için başka bir muhafız bul."

"*Lysi, Vorakkar*," diye cevap verdi muhafız Urik.

Vienne'in bakışları inançsızlıkla parladı, korkusu ve paniğiyle karıştı. Belli ki Ghertun'dan korkuyordu - onları öldürmek istememe neden olan korku, böylece bir daha asla böyle bir korku hissetmeyecekti - ve yine de onları görmem için bana yalvardı? Onlarla konuşmam için? Ne amaçla?

Şimdi olmaz, diye düşündüm, Urik'in onu sürüklemeye başlamasını izlerken. İzini sürüp ortadan kaldırmamız gereken bir Ghertun keşif grubu vardı. *Leikavi*'min öfkesiyle daha sonra ilgilenecektim. Şu anda sürü tehlikedeydi.

Yine de, *darukkarlar ateşlerine* koşarken denizde kaybolana kadar onu izledim ve ona Mala'dan bahsettiğimde zorlukla dizginlenmiş bir öfkeyle nasıl titrediğini hatırladım. En karanlık sırlarımdan biri, şimdi ona sonsuza dek açıktı.

Hedna beni buldu. "Ne oldu?"

Hâlâ kılıcını kalçasındaki kemere bağlıyordu.

Başımı salladım ve Mala'ya dair tüm anılarımı sildim. Artık bir *Vorakkar'dım*, *Dothik*'te korkmuş ve yalnız genç bir erkek değil.

O benim geçmişimdi. Ve sonsuza dek yok olduğunu bilerek teselli buldum.

"Ghertun," diye Hedna'yı bilgilendirdim.

Onu gören Ghertun. Onun burada, sürümün arasında olduğunu bilen Ghertun, diye sessizce değiştirdim.

Ne olursa olsun ortadan kaldırılmaları gerekiyordu. Dudakları birbirine yapıştı.

"Neyi bekliyoruz?"

"BİRİ YAŞIYOR," diye bildirdi bir *darukkar* bana, yeşil kan içinde olduğum için bana bakıyordu, Ghertun'dan birinin kafasını kestiğimde göğsüme ve yanağıma sıçrayan kan.

Homurdandım, kaşlarımı çattım, konuşacak durumda değildim. Ne zaman öldürsem, sessizleşiyordum. Sanki göreceğim gölgelere bir yenisini eklediğimi biliyordum. Kendi özel küçük ölüler ordum.

"Emirleriniz, *Vorakkar*?"

Cevap vermedim. Bunun yerine, bir başka ölü Ghertun'un üzerinden geçerek, yakınlarda toplanmış olan küçük *darukkar* grubuna doğru ilerledim. Ortalarında, kılıçlarının uçlarıyla çevrelenmiş ve yerde yatan, keşif ekibinin sonuncusuydu. Ağzının kenarından yeşil kan akan, nefes alan bir Ghertun.

Yaklaştığımda *darukkarlarım* düştü.

"*Rothi kiv*," diye hırladım onlara. *Bizi yalnız bırakın.* Bu Ghertun'la yalnız konuşmak istiyordum.

Darukkarlarım şaşırdıysa da bunu belli etmediler. Ancak Hedna'nın etrafımda oyalandığını gördüm.

"Sen de *pujerak*," dedim, bakışlarımı Ghertun'un gözlerinin dikey yarıklarında tutarak. Yukarıdan aşağıya değil, soldan sağa doğru kapanıyorlardı; yarı saydam bir film, her göz kırpışta sıyrılmadan önce kısa bir an için onları kaplıyordu.

Hedna sessizce, "Onu sürüye geri götürebiliriz," dedi.

"*Nik*."

Bu Ghertun *benim* sürüme adımını atamaz. Bu Ghertun *ona* yaklaşamaz.

Hedna beni ikna edemeyeceğini biliyordu ve o da uzaklaşarak beni ve Ghertun'u yalnız bıraktı. Göğsünden hırıltılı nefes alıyordu, elini karnındaki bir yaraya bastırmış, kanı içeride tutmaya çalışıyordu.

"Lozza için casusluk mu yapıyorsun?" Ona sessizce sordum.

O gözler yavaşça kırpıştı, o film soyulmadan önce ortaya çıktı.

"Bana bilmek istediğim şeyi söyle, Ghertun, o zaman dağına geri dönmene izin vermeye ikna olabilirim."

Boğazından ıslak ve cızırtılı bir kahkaha yükseldi. "*Sen mi?*" diye sordu, sesi ölüme bu kadar yakinken bile kuşkuluydu. "Kim olduğunu biliyorum."

Çenem gerildi.

Çılgın Horde Kralı.

"O zaman konuşmak için bir neden daha var," diye homurdandım, bakışlarımı ona dikerek. "Sence de öyle değil mi?"

Derisini temizlerken hançerim ay ışığında parladı, bıçağın kenarı pullu etine battı. Nefes alış veriş hızlandı. Bakışlarında ilk kez bir belirsizlik parladı.

"Onu mu arıyordun?" Ses tonumu yumuşatarak sordum. "Kimi arıyordun?"

Başımı hafifçe eğdim ve ona doğru sııttım. Dişlerimin parlaması gözlerini daha hızlı kırpmasına neden oldu, ellerimdeki hançere umutsuzca bakarken nefes alış veriş hızlandı.

"Dişi mi?" diye sordu Ghertun, sesi titreyerek. "Hayır."

Sessiz kaldım, böylece bu cevabın susuzluğumu gidermeye yetmeyeceğini bilecekti.

Hızla devam etti. "Kralımız bize onu izlememizi söyledi. İçeri girdiğinden emin olmak için onu şehre kadar takip ettik. Daha fazlası değil."

"Bana onun hakkında bildiklerini anlat."

"Hiçbir şey," diye homurdandı, dudaklarından daha fazla kan sızıyordu. "Sadece bir köle olduğunu. A-"

Bıçağımın yassılaşıp kenarını karnındaki sızıntı yapan yaraya saplayıp daha derine indiğimde sözleri acı dolu bir ulumayla kesildi.

"Ona böyle hitap etmemelisin," diye yorum yaptım. "Benim yanımda olmaz."

Hırıltılı soluklarının arasından, sesimde duyduğu şeyle gözlerinin titrediğini gördüm. Fark edince gözlerindeki yarıklar daha da büyüdü. Sanki ölümün karanlığı onu ele geçirmeye başlamış gibi gözlerini kırıştırdı. Yarası ölümcüldü. Daha fazla yaşayamazdı.

Gülmeye başladı; enseme tiksintiyle diken diken eden korkunç, kalın sesler.

"O çoktan öldü, sürü kralı," dedi bana, göz kırpmaları gittikçe uzarken.

"*Neffar*?"

"Gittiği anda ölmüştü."

Hırladım, hançerimi derine bastırdım, boğuk acı çığlığını duymazdan geldim. "Bana ne bildiğini söyle!"

"Bana yardım et," dedi, eli *darukkarımın* çoktan elinden aldığı kılıca gitti. Silahsızdı, ölüyordu. Sunacak hiçbir şeyi kalmadığını biliyordu. "Bana yardım et, ben de sana onu nasıl kurtaracağını söyleyeyim."

Yalan söylüyor, diye düşündüm.

"Ölmek istemiyorum. Henüz değil. Bir Dakkari tarafından değil." Bu kelimeyi sanki dili ekşimiş gibi tükürdü.

"O zaman bana bilmek istediğim şeyi söyle," diye tısladım.

"Bir kez yerleşti mi onu çabucak alır." Tekrar gülmeye başladı. "Onun ölümünü izleyeceksin."

Burun deliklerim alevlendi, göğsümde bir şey kıpırdadı, tanıdık olmayan bir şey. *Panik. Korku*, kendimden başka biri için. Bunu en son hissettiğim zaman... kız kardeşimin ölümünü izlediğim zamandı.

Nik.

"Neden bahsediyorsun sen? Onu ne götürecektir?" Hırladım. "Söyle bana _."

Ghertun gevşedi, kahkahası bir anda boğazında düğümlendi, sanki Bu son, uzun süren çaba onun yaşam gücünü tüketmişti. Göz kapakları açık kalmasına rağmen film gözlerini kapattı. Dudaklarından artık kan akılmıyordu.

Öldü.

Onu gölgelerde görmeyeceğimi biliyordum. Bana musallat olmayacaktı. Ama sözleri kesinlikle edecekti.

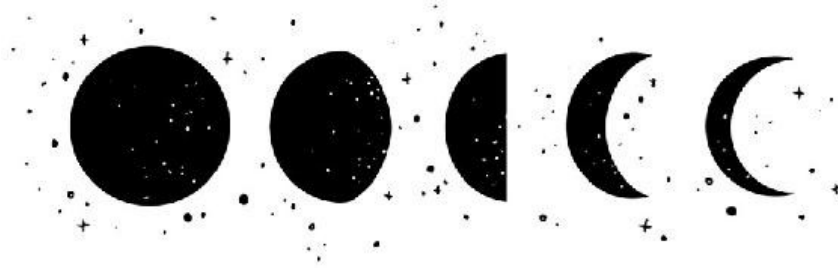
Onun ölümünü izleyeceksin.

Ölümcul yarasını vermemiştim ama keşke verseydim.

"Yakın onları," diye bağırdım Hedna'ya. "Hepsini yakın."

OceanofPDF.com

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

A Davik'in *volikisinin* zemininde *volta* atarken öfkenin beni boğduğunu hissettim.

Öfke.

Boğazımda acı bir his vardı, safra ve hayal kırıklığı tadındaydı. Bunu daha önce Davik'in *pirokisinde*, bana Mala'yı ve gençken uğradığı kötü muameleyi anlatırken hissetmiştim. Ama bu farklıydı. Bu *ona karşı* bir öfkeydi, *onun için* değil.

Çıplak ayaklarım kubbeli evi kaplayan pelüş halı ve kilimlerin üzerinde yürürken, *bunun benim tek şansım olabileceğini* düşündüm.

Mala'nın, Ghertun'u gözetledikten sonra bana nasıl davrandığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu tamamen Davik'in, Vorakkar'ın, emirlerine uyulmasını bekleyen sürü kralının işiydi.

Beni dinlememişti bile. Benim adıma *karar vermiş*, Ghertun'la konuşmama izin vermesi için ona bir sebep göstermeden beni geri çevirmişti. Onların işaretini bedenimde taşıyorum. Bir köleyi gereksiz yere öldürmezlerdi... ve benim kim olduğumu bilmeleri gerekiyordu. Lozza'nın beni ne için gönderdiğini.

Hatta Ölü Dağ'ın derinliklerinde yetiştirdikleri *vovicin* zehrinden -hem daha fazla zaman için panzehirim hem de sonum- bir doz almış olabilirler. Ghertun onu içerdi. Bu bir uyuşturucuydu. Rahatlatıcı bir uyuşturucuydu ve onlar için zararsızdı. Ama ısıtılıp sıkıştırıldığında ve yağı çıkarılıp yaşlanmaya bırakıldığında, özellikleri değişti. Süreç onu ölümcül hale getirdi, öyle ki *Ghertun* köleleri bile daha az olsa da ona karşı savunmasızdı.

Köle sahibi olanların çoğunun üzerinde her zaman bir doz *vovic* bulunurdu. Her ihtimale karşı.

Bu benim tek şansım olabilirdi.

Şanslı bir tesadüf. Ya da en azından şanslı bir karşılaşma, gerçi beni tutsak eden yarışı hatırlatan bir şey görmekten nefret ediyordum.

Davik bu şekilde görmemişti. Beni kampın içine doğru sürükledi. Beni *volikin*in girişinden adımlarımı izleyen bir muhafızın kollarına atmıştı ve bir diğerinin de kapının hemen dışında durduğunu biliyordum.

Beni hiç dinlemeden benim için bir karar vermişti.

Bu yüzden ona söz vermemekte haklıyım. Benden istediği sözü, artık aklına girmeyeceğime dair.

İşte bu yüzden, biliyordum. Çünkü bu akşamın erken saatlerinde iradem bana ait değildi. Onu benden almıştı.

Kızgın ve sinirliydim. Ve hala, bu sıcak duyguların altında, endişeliydim. Onun için. Bana daha önce anlattıklarının etkisinden hala kurtulamamıştım. Ona karşı merhamet duyarken aynı zamanda öfke de hissediyordum.

Kalbim ve kafam karmakarışık. İşte bu yüzden mesafemi korumalıyım. Dakkar'ın bir sürü kralına karşı hisler beslemek en başından beri hiç iyi bir fikir olmamıştı.

Dışarıdan sesini duydum, şüphesiz muhafızı kovuyordu. Davik *volikiye* girdi ve gördüğüm şey karşısında neredeyse nefesim kesilecekti. Yeşil kan - Ghertun kanı olduğunu biliyordum- çıplak göğsüne sıçramış, kurumuş ve kararmıştı. Kaşlarını çatmıştı, çenesi gergindi.

Ama adımlarımı sabit tutmamı sağlayan onun gözleriydi. O da öfkeliydi.

Aklını kaçırmıştı.

Bu bakış bana onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlattı. *Dothik*'te beni kasıtlı olarak korkutmaya çalıştığında, sanki korkumdan *zevk* alıyormuş ya da en azından bundan *hoşlanıyormuş* gibi beni kasıtlı olarak gerginleştirmeye çalıştığında.

Ama artık daha iyi biliyordum.

Gözleri buz parçaları gibi acımasız ve sertti. Ama onu o öfkeli dış görünüşünün altında bir şeylerin yanlış olduğunu görecektik kadar uzun süre incelemiştim. Bir şey onu *huzursuz* etmişti.

"*Rothi kiv*," diye homurdandı muhafıza, o da hemen başını eğip gitti, beni ve öfkeli bir sürü kralını yalnız bıraktı.

Karnım yandı.

"Beni böyle başından savmaya *hakkın yoktu*," dedim çenemi sıkarak, ama sesim yumuşaktı. "Onlarla konuşmam gerekiyordu."

Artık ondan korkmuyordum. Bu *bizdik*. Ona öfkemi gösterebileceğime ve bunun için beni incitmeyeceğine güveniyordum.

Davik bana doğru yürüdü, ağır çizmeli ayakları halılara sertçe çarpıyordu.

"*Konuşmayı kes, kalles,*" diye homurdandı, alanımı işgal etti, eli her zaman olduğu gibi enseme kıvrıldı.

Ona ters ters baktım. Öfkesi giderek artıyordu.

Kız kardeşi o anıda ne demişti? Sabırlı, nazik ve affedici bir kadına ihtiyacı olduğunu çünkü çok öfkeli olduğunu mu?

Hayır, Devina, diye düşündüm. *Öfkesini ona geri verecek, ona meydan okuyacak bir dişiye ihtiyacı var.*

Avuçları enseme sıcacıktı ve aramızda Ghertun kanının metalik tınısı yükseliyordu. *Voliki'nin* tavanını sabitleyen direk omurgama sertçe bastırana kadar beni geri çekti. Davik'in boyu büyümüş gibiydi, kasları öfkeyle yer değiştiriyor ve dalgalanıyordu.

"Bir daha *asla* başka bir tanesinin yanına yaklaşamayacaksın," diye hırladı, gözleri adeta karşı çıkmam için bana meydan okuyordu. Peki ya yaparsam? Bunun sonuçları olacaktı. "*Pujerak*"ıma onları yakmalarını emrettim. Artık külden başka bir şey değiller."

"*Hayır,*" diye fısıldadım, dehşete düşmüş, şok olmuş bir halde.

Gitti.

Üzerlerinde *Vovic* olması ihtimali artık ortadan kalkmıştı. İnançsızlık omurgamı dikleştirdi. Yandığımı hissediyordum. Sanki göğsüm öfkemden yanıyordu.

"Sana bu sözü vermediğim için memnunum," dedim ona. Ghertun kanının bir kısmı dökülse de göğsünün katı cüssesini ittim. "İyi ki yapmamışım çünkü-"

Direk göğüslerimin arasına girene kadar beni çevirdi, yanağım güçlü siyah metale yaslandı. Pantolonumu yırtıp açtığını hissettim, parçalanmış malzeme ayak bileklerimin etrafında birikene kadar dikişi arkadan ayırdı.

"Bu gece iyi değilim Vienne," diye homurdandı. "*Vok,* değilim."

Nefesim kesildi, ona karşı hareketsiz kaldım. Kalçalarını öne doğru bastırarak beni sabit tuttu. Sırtımda sertleşmişti, siki kalın ve hazırды. Dişleri boynuma geldi ve ısırıldığını hissettiğimde, onu tuttuğunu hissettiğimde ürperdim... eşini hareketsiz kalmaya zorlayan bir canavar gibi.

"Zihnime gir," diye alay etti, ama sesinde bir sınır duydum. Bir *yalvarış* gibi. Umutsuzluktan çaresiz. Daha önce benimle paylaştıklarından sonra, bunun farklı olduğunu biliyordum. Bu an farklıydı. "Gel

aklıma gir ve beni durdur... ya da lanetini al, *leikavi. Seçim senin.*"

Kalbim göğsümde çarpıyor, onun sesinden duyduklarım sarsılıyordu. Öfkem ve hayal kırıklığım *ihtiyaca* dönüşüyordu.

Onu *besliyorlardı*.

Nedenini anlamadım.

"Nazik olmayacağım," diye uyardı kulağımı ısırmadan önce, meme uçlarımın gerilmesine neden oldu. Bir uyarı. Bir söz. "Bu gece olmaz. Bu gece *doğru* olamam Vienne. Söz verdiğim halde. *Vok!*"

Yine de yeteneğimi kullanmadım, oysa onu üzerimde parıldayan bir örtü gibi toplamıştım. Davik'in de bunu hissettiğini biliyordum. Bana teninin üzerinde gezinen parmaklar gibi hissettiğini, her yerine dokunduğunu söylemişti ve inlemişti.

Arkamdan *sertçe* içime girip kendini olabildiğince içime soktuğunda boğazımdan bir çığlık koptu. Görüşümde yıldızlar patladı, dudaklarım ayrıldı, yeteneğimden gelen enerji dalları üzerimde cızırdadı. Sahip olduğum gücün *erotik* olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama bir sonraki acımasız itişinde, düzensiz iniltimi duymasını engellemek için dudağımı ısırdım ve sonra neredeyse bilinçsizce bu gücü üzerimize saldı, bizi sardım

İkisi de içinde.

"*Vok,*" diye inledi.

İhtiyacı kanıma işlerken nefesim kesildi, *derinliğini* hissettiğimde gözlerim büyüdü. Ancak bu basit bir *ihtiyacın* ötesindeydi.

"*Aman Tanrım,*" diye

fısıldadım. *Korkmuştu.*

Benim için.

Ve bu korku onu çok ama çok kızdırdı, çünkü kendisini çaresiz hissetmesine neden oluyordu.

Bana kızgın değildi. Hem de hiç. Ve tıpkı bildiğim gibi, *bu* farklıydı. Eğer Davik'i *seveceksem*, onun tüm kusurlarını, tüm şeytanlarını, en karanlık sırlarını kabul edecektim.

Peki şimdi aramızda ne oluyordu? İkimizi

de çözecekmiş gibi bir his vardı içimde.

Pençeli elleri kalçalarımı kavradı, daha fazla kaldıraç için onları geri çekti ve dengemi korumak için direğe tutunmaya zorladı.

Üzerimdeki gücünü serbest bıraktığında dişlerim birbirine çarptı, zapt ettiği gücü serbest bıraktı.

Hamleleri o kadar hızlıydı ki, kalçalarını hızlıca yumrukluyordu, sanki bedenimi hiç terk etmemiş gibi hissediyordum. Her an *oradaydı*, beni dolduruyor, bana sahip oluyor ve onun olduğumu iddia ediyordu.

Davik beni sikişmem için sabit tutarken bana gücünü, vahşetini verdi. Boğazımdan çaresiz, düzensiz sesler yırtıldı, zevk acıyla karışıp tamamen yeni bir şeye, beni korkutan ama arzuladığım bir şeye dönüşürken kendime ait olduğunu zorlukla fark ettiğim çığlıklar.

Zihni karmakarışıkta, çözülmeyi bekleyen bir karmaşaydı. Duyguları hızla parlıyor, korkusu, arzusu, kana susamışlığı, kederi, ihtiyacı arasında sonsuz bir döngüde gidip geliyordu. Bu duyguları içimde becerdi, içime *akıttı*, ta ki beni tıpkı siki gibi kolayca doldurana kadar.

Sonra o sakin etrafında boşalıyordum, orgazmım beni gafil avlıyor, ciğerlerimdeki son nefesi de çalıyordu.

İnançsızlık Davik'in zihnine yayıldı. "*Seni hissedebiliyorum, rei leikavi. Vok!*"

Zevkimi hissedebiliyor muydu?

Bu onunkini de tetikledi. Nefesim kesildi, o kendi çaresiz zevkine kendini kaptırmaya başladığında kontrolsüzce titriyordum. Zihni bomboş kaldı ve içimde ikinci bir orgazm gibi patladığını hissettim, bu seferki ilkinden bile daha sertti.

Oh tanrılar, oh tanrılar!

Bacaklarım tutmaz oldu, görüşüm karardı. Hissettiğim tek şey Davik'in sıcak tohumunun içimi doldurması, içimi kaplaması ve güçlü kollarının düşüşümü yakalayarak beni sırtım göğsüne dayanana kadar yukarı çekmesiydi.

Titredi ve bana karşı becerdi ve inledi.

Sonrasında, ikimiz de nefeslerimizi sakinleştirmeye çalışırken aramızda sessizlik uzadı. Hâlâ hareket etmemiştim. Davik de öyle. Bana ihtiyacı varmış gibi sarılmıştı... ve ben hâlâ onun zihninin derinliklerinde olduğum için, öyle olduğunu biliyordum.

Az önce ne oldu? Tekrar tekrar düşünmekten kendimi alamadım.

Hayatımda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bildiğim anlar oldu. Bunlar genellikle trajik, korkunç anlardı. Önce babamın, sonra büyükannemin ölümünü izlemek gibi. Ghertun tarafından kaçırılmak gibi. Kız kardeşimin *sibi* tarafından istismar edilmesini izlemek gibi.

Ya da kırmızı, parlayan gözleri olan bir horde kralıyla tanışmak gibi anlardı. *Dothik*'te ilk kez o sürü kralının zihnine girmek gibi,

Onunla ilgili bir şeylerin beni çağırdığını *biliyordum*.

Ve *bu...* bu da o anlardan biriydi. Onu içimde derinden hissetmek, sert nefes verişlerini ensemde hissetmek, zihnine bağlanmak, daha önce hiç olmadığım kadar derine inmek. Bu...

Kalıcı.

O zihinde, Davik'in karmaşık duygular ağında, kararlılığın aniden yükseldiğini hissettim, o kadar güçlü ki diğer her şeyi engelledi.

Hâlâ içimin derinliklerinde, çenemi parmaklarının arasında kavradı ve gözleriyle buluşana kadar yüzümü çevirdi. Daha önce gördüğüm vahşilik yerine şimdi sadece *kesinlik* görüyordum.

Tereddütsüz kararlılık.

"Davik," diye fısıldadım, kaşlarım çatılmıştı.

"Sana sunabileceğim bir *deviri* yok, *leikavi*, ama şu anda elimden bir şey gelmez. Bunu zamanla telafi edeceğim."

Deviri?

"Sen neden bahsediyorsun?"

Çenesi sabitti. Onu hiç görmediğim kadar kararlıydı, duyguları sabit ve sağlamdı. Bu çiftleşme, ne kadar yoğun olursa olsun, onu *sakinleştirmiş* gibiydi. Bu akşam erken saatlerde beni kucağında beslemesi ve sonra Nillima'ya binmeye gitmemiz, bana karanlık sırlarından birini anlatırken derin sesinin kulağımda olması bana gerçek dışı geliyordu.

"Artık benimsin Vienne," diye mırıldandı. Nefesim kesildi. "Sanırım birbirimizin sahibiyiz."

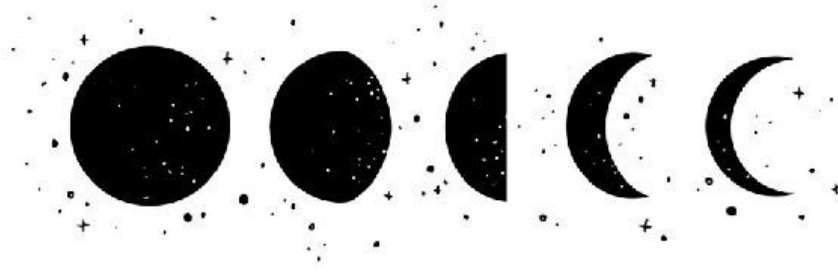
"Ne? Davik, ben-"

"Sen benim *Morakkari*'m olacaksın," dedi, çenesi kararıyla daha da gerilmişti. "Benim kraliçem. Karım. Eşim."

Dondum kaldım.

"Ben kararımı verdim. Bu iş bitti," dedi. Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi yumuşak bir sesle, "Seni güvende tutmanın tek yolu bu," dedi.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

"**Y** Sen delisin," diye haykırdım. "*İlk* defa senin gerçekten deli olduğunu düşünüyorum, Davik."

Çenesi büküldü. "*Nik*. Aslında, ilk defa, sanırım *tamamen* akli başında. Konu sen olunca ilk defa net düşünüyorum."

Elinden kurtuldum; ayak bileklerimi saran yırtık pantolonumu tekmelemeden önce neredeyse tökezliyordum. Ani bir hareketle cinsel organımdan bir ıslaklık aktı. Tohumu iç uyluklarımdan aşağıya doğru süzülürken siki üzerimden kaydı.

Davik ona baktı, gözleri sıcak, ilkel ve tatmin olmuş bir şekilde parlarken, içimde bir panik hissettim.

"Sen benim *Morakkari*'m olacaksın, Vienne," dedi.

"Beni öylece *Morakkari*'n *yapamazsın*, Davik," dedim, inançsızlığımı, şaşkınlığımı dizginlemeye çalışarak.

Hâlâ aramızda geçenlerin etkisindeydim - seksin yoğunluğu, sertliği ve onu nasıl *arzuladığım*, Davik'in benim *için* korktuğunun farkına varmam ve onu tamamen, her parçamla *sevmeye* tehlikeli bir şekilde yakın olduğumu bilmem.

Parmaklarımı şakağıma bastırarak başımı salladım. Ona kızmıştım, değil mi? *Voliki*'ye girmeden önce. Peki o öfkeyi hatırlamak neden bu kadar zordu?

"*Lysi*, yapabilirim," diye cevap verdi, bana doğru adım attı ve tekrar volta atmaya başladığımda beni sabit tutmak için avucuyla omzumu yakaladı.

Donup kaldım, nefesim kesildi çünkü hâlâ onun zihninin içinde olduğumu fark ettim.

Hayır, hayır, hayır.

Onu bırakmaya çalıştığımda, sanki beni kalmam için bağlamış gibi bir direnç hissettim. Sanki geri çekilmeye çalıştığımı *hissetmiş* gibi kaşları çatıldı.

Sonunda bağlantıyı kopardığımda hırladı, zihninden neredeyse şiddetli bir şekilde koptu, bu da şakağımda acı çiçek açarken nefesimin hızlı çıkmasına neden oldu.

"*Vok, leikavi,*" diye homurdandı Davik, sanki onun da canını yakmış gibi gözlerinin arasındaki boşluğu çimdikleyerek. "*Bunu hissettim.*"

"Neler olduğunu bilmiyorum," dedim sesim titreyerek. "Sen... sen sağlıklı düşünemiyorsun, Davik."

Kararlılığının hala sağlam, boyun eğmez bir şey olduğunu bilmek için zihninin içinde olmama gerek yoktu. Parlayan gözlerinde parlıyordu. Ağzının sert çizgisinde, arkasındaki kuyruğunun mutlak durgunluğunda bastırılmıştı.

"*Morakkari*'m olarak," diye devam etti, sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "sürülerimin korumasına sahip olacaksın. *Darukkar*'ımın, onların kılıçlarının. Ve bir *Dakkar Morakkarisi* olarak," dedi gezegenimizin adını vurgulayarak, "vahşi topraklarda at süren *tüm Vorakkarların* korumasına sahip olacaksın. *Onların* kılıçlarının korumasına sahip olacaksın. Hatta *Dothikkar'ın* korumasına bile sahip olacaksın."

"Davik-"

"Ghertun sana bir daha asla dokunmayacak. Kendi ölümlerini istemedikleri sürece sana yaklaşmayacaklar."

O anlamadı. Ne kadar kısa olursa olsun, hayatımın geri kalanında Ghertun'a bağlı kalacaktım. *Vovic* bunu garantiledi.

Eğer geri dönmemi engellemeye çalışırsa, beni kendisi öldürmüş olacaktı. "O koruma," dedi, sesi alçaldı ve bana doğru adım attı.

"ailene kadar uzanır."

Bu beni duraksattı.

Sonra baş ağrıyla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen daha fazla ağrı geldi. Kısa bir an için hayalimi hatırladım. Ailemin *burada* güvende olduğunu. Onun sürüsünün arasında. O rüyada mutluydular, hayatlarından memnunnlardı. Bana gelince, *onunla* mutlu olduğumu hayal etmişim, onun kürkleri içinde, onun yanında... ve o da benim yanımda.

Başka bir gerçeklikte bu mümkün bile olabilirdi. Şimdi, o hayal sadece olabileceklerle alay ediyordu.

"Onları sana geri verene kadar rahat etmeyeceğim," diye mırıldandı Davik, yanağıma dokunmak için uzanırken. Dudaklarım onun yüzündeki *şefkati* gördüğümde aralandı.

Bakışlar. Sıcaklık. *Benim* için. "Bu sana sözüm olsun, Vienne. *Karıma* yemin olsun ki onları geri alacaksın. Burada güvende olacaklar."

Gözlerim yaşlarla doldu ama beni o kadar çok ağlarken görmüştü ki onlardan utanmadım bile. Sözleri karnıma inen bir yumruk gibiydi. Çok tatlı ve kışkırtıcı. Elimin altında olan ama ben yaklaştıkça uzaklaşan bir rüya.

"Bana bunun sözünü veremezsin," dedim ona.

Kaşlarını çattı, gözleri kısıldı. "Onları sana getiremeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Bundan şüphe etmedim. İddia ettiği gibi 'burada güvende olacak' kadar uzun yaşayacaklarından şüpheliydim.

Bu tam da korktuğum şeydi.

Ve önümüzdeki hafta içinde yeteneğimi onun üzerinde son bir kez kullanmak zorunda kalacağımdan korkuyordum. Bu düşünce beni ne kadar *yaralasa* da, sürüden kaçma ihtiyacı derimin altında uğulduyordu. Buradan ayrılmak *istemi*yordum.

Onu terk etmek *istemedim*.

Yakında sana başka seçenek bırakmayabilir, diye fısıldadı zihnim.

İçimi bir huzur kapladı çünkü ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bunun geçici olduğunu hep biliyordum. Onun öyle olduğunu. Hayatımdaki küçük, heyecan verici, iç burkan, *harika* bir kırılmaydı.

Daha önce hiç aşık olmamıştım. Annemle babamın yaşadığı türden sıcak, yerleşik, besleyici bir aşkı hiç yaşamamıştım. Ama bir keresinde annem bana babama aşık olduğunda, ona bakmanın bile kalbini acıyla sızlattığını ve aynı zamanda mutluluktan patlayacakmış gibi hissettirdiğini söylemişti.

Bunu şimdiye kadar hiç anlamamıştım. Birinin sizi inanılmaz derecede mutlu ederken aynı zamanda nasıl incitebileceğini...

Sanırım *annem* babama aşık olduğunda acı çekmişti çünkü bir gün onsuz yaşamak zorunda kalacağını biliyordu.

Devina gibi, belki o da olacakları hissediyor, *biliyordu*.

Öngörü yeteneğim yoktu ama ben bile bir sonraki adımın ne olacağını biliyordum.

"Sadece bana zaman ver," diye fısıldadım. Korkağın tekiydim. Ona 'hayır' diyemezdim.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, yüz ifademde sözlerimde olmayan bir şeyler okumaya çalışıyordu.

"Bu... şu anda bunu kabullenmek çok zor, Davik," dedim, anlayacağını umarak. "Bu gece olan onca şeyden sonra..."

Hâlâ tohumunun vücudumdan sızdığını hissediyordum. İşaretlenmiş hissettim. Değişmiş hissettim.

Onun sertliğinden, bu geceki seks sırasındaki yoğunluğundan bahsettiğimi sandı ve yüz hatlarında bir *utanç* parıltısı gördüm. Ama bir korkak olduğum için varsayımını düzeltmedim.

"Pekâlâ," dedi başını eğerek. Gözleri hâlâ benimkiler arasında gidip geliyordu. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu... ama ne olduğunu anlayamıyordu. "Bunu sabah daha fazla tartışacağız."

Hiç niyetim olmamasına rağmen başımı salladım.

"Bırak da uyuyalım," diye mırıldandı. Sonra aşağıya baktı. "Yoksa önce yıkanmayı mı tercih edersin?"

"Aslında," dedim etrafından dolanarak, "Lokkaru'yu kontrol etmek istiyorum."

Az önceki kargaşadan sonra iyi olduğundan emin olmak için." Davik kaşlarını çattı.

Yırtık, ıskartaya çıkmış tişörtümle kalçamdan aşağı süzülen tohumlarını sildim, başka bir çifte ihtiyacım olacağını biliyordum. Ama şimdilik sadece ayaklarımı botlarımın içine soktum ve Davik'in kürk pelerinini aldım, beni ayak bileklerime kadar örteceğini biliyordum.

"Sen uyu," dedim ona. "Hemen döneceğim."

Çenesi gergindi ve *volikiden* indiğimde beni dışarı kadar takip etti. Kamp, Ghertun'dan öncesine göre daha sessizdi ama *darukkarlar* hâlâ etrafta dolaşıyordu. Davik daha fazla gece devriyesi görevlendirmiş gibi görünüyordu ama yine de Lokkaru'nun *volikisine* doğru ilerlerken yol boyunca gözlerini üzerimde hissettim.

Bu bilgi boğazımda bir yumru oluşturdu ama yutkundum. Lokkaru'nun evine vardığımda, giriş kapağının altından sadece küçük bir ışık parlıyordu. Başımı içeri eğdiğimde yaşlı Dakkari kadının yatağında uyurken buldum.

İçeri girdim ve tatlı *kuveri* kokusunu içime çektim. Duttan düzinelerce mavi mum yaptığımız için şimdiye kadar bıkmış olacağımı düşünmüştüm ama rahatlatıcıydı. Tanıdık.

Volikin içi sıcaktı, bu yüzden Davik'in kürklerinden kısa bir süre sıyrıldım, tuniğim dizlerimin hemen üzerinden sarkıyordu. Bakışlarım bileğime doğru kaydı, daha fazla damarın kararmış olduğunu gördüğümde dudaklarım birbirine yapıştı.

ön kolumun iç kısmına doğru ilerlemeye devam etti. Parmaklarımı etime bastırduğımda zonklayan bir ağrı hissettim. Tecrübelerime dayanarak bunun yakıcı, diş gıcırdatan bir acıya dönüşeceğini biliyordum.

Bir keresinde, Ölü Dağ'ın altında *sibi*'min canını sıkımsıtım. Bir iş için geç saate kadar dışarıda kalmıştım. Madenlere gizlice girmeye çalışıyordum çünkü kardeşim Eli'nin bazen orada çalıştığını biliyordum. Onu görmeyi çok istiyordum. Ancak hayal kırıklığına uğramış bir şekilde geri döndüğümde, *sibi*'min beni almam için gönderdiği yiyeceği unuttuğumu fark ettim.

Bana vurmadılar. Bana bağırmadılar. Yetersiz tayınımı kesmediler. Bunun yerine, çok daha zalimce bir şey yaptılar.

Benim *vovic* dozumu alıkoymuşlardı. Köleler genellikle her iki ya da üç haftada bir doz alırdı; bu günleri zihnimde sessizce, endişeyle sayardım. Bir ay boyunca doz almadan hayatta kalabilsek de, o ayın sonunda acı genellikle çok zayıflatıcı olurdu. *Sibi*'m bunu biliyordu. Beni üç gün boyunca yoksun bırakmışlardı. Onlar için bir işe yaramıyordum, yerde yatıyordum, terliyordum, kemiklerim kırılacakmış gibi hissediyordum, damarlarımdaki kan alev almış gibi yanıyordu.

Acı o kadar şiddetliydi ki yeteneğimi çağıramadım. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Sonunda bana dozumu verdiklerinde onlara *çok* minnettar olmuşum. Sonraki haftalarda onları memnun etmek için çok daha fazla çalışmışım ki şimdi bunu düşünmek bile beni hasta ediyor. Çünkü ben bir korkaktım. Omurgasız bir korkaktım.

Lokkaru'nun *volikisinin* içinde gözlerim görmeden bakıyordum. Görüşüm dalgalanıyor, sulanıyordu ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını öfkeyle sildim. *Kızgındım*.

Bana istediğim ama asla sahip olamayacağım her şeyi vermeye çalıştığı için Davik'e kızgındım. Beni bir yıl önce, dudaklarımın arasına ilk *vovic* dozunu almadan önce bulmadığı için ona kızgındım. O vücudu benim üzerimde kullandığı için ona kızgındım, çünkü şimdi onu arzulayacak, özleyecektim. *Dothik*'teki o ilk gecede sandığım gibi zalim bir canavar olmadığını bana gösterdiği için ona kızgındım çünkü ona aşık olmaya başlamışım bile.

Babam öldüğü için kızgındım. Güzeller güzeli kız kardeşimin neredeyse her hafta *sibi* tarafından taciz ve tecavüze uğramasına kızgındım. Ölü Dağ'ın altında ne zaman yollarını kessem bana utançla ve özür dileyerek bakan birkaç Ghertun'un yaptıklarına kızgındım.

Bize yardım edecek hiçbir şey yoktu. Çok zayıf ve korkak olduğum için kızgındım.

Bize yardım et.

Nefesim sert ve hızlı geliyordu. Geleceğimi zihninin parçalanmış, ısıltılı kalıntılarında tutan Lokkaru'ya bakıyordum. Kayıp kalp taşını bulmak için onu kırmam gerekiyordu.

O kalp taşı olmadan hiçbir gücüm yoktu.

Lozza beni Ölü Dağ'dan gönderdiğinde bana özgürlük ve güvenlik - *vovic*'ten uzak bir *hayat*- sözü vermişti. Bana bu sözü verirken onun zihnine girmiştım. Düşünceleri okuyamasam da duyguları okuyabiliyordum. Lozza eğlenmişti. Zihninde bir yalan vardı elbette, ama bu olası bir panzehirle ilgili bir yalan mıydı, yoksa ailemi ve beni serbest bırakmakla ilgili bir yalan mıydı... Bilmiyordum.

İlerlemenin tek yolu bir panzehir *olduğuna* dair umut beslemektir. Kalp taşıyla birlikte Ölü Dağ'a döndüğümde, yeteneğimi Lozza'nın üzerinde, tüm konseyinin, eşlerinin ve çocuklarının önünde, karanlık salonunda kullanacaktım. Panzehiri bana vermesi için onu zorlayacaktım, bizi *Vovic*'in pençelerinden sonsuza dek kurtaracak panzehiri.

Konseyi, ailesi, bunu bana, aşağılık bir köleye vermesinin garip olduğunu düşünebilir. Ama başka bir zaman onu bana vermeye zorlamış olsaydım bu kadar şüphe uyandırmazdı. Onların gözünde, yaptığımız bir anlaşmayı yerine getirmiş olacaktık. Sonuçta o bana panzehiri verirken ben de ona bir kalp taşı verecektim.

Hayır. Bir panzehir *vardı*. Buna inanmak zorundaydım. Yoksa ölmüş sayılırdık.

Sadece kendime güvenebilirdim. Başka kimseye değil. Seçimlerimi elimden alırken bana istediğim her şeyi vaat eden Davik'e bile.

Bu düşünceyi aklımda tutarak ilerledim ve Lokkaru'nun yanına çömeldim. Eğer Davik'in zihnine defalarca girmek bana onun anılarını verdiyse, belki Lokkaru için de aynı şey geçerli olabilirdi. Onun anılarını toplayabilirdim ve eğer şanslıysam istediğimi bulabilirdim. Ama bu hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi. Bu benim tek şansımdı.

Gücümü önümde topladım, kendim ve yaşlı Dakkari dışısı arasındaki boşlukta inşa ettim. Kolayca geldi. Normalde olduğundan çok daha kolay, daha güçlü, daha kuvvetli büyüdüğüne dair daha fazla kanıt.

Sonra ileri doğru bastırdım.

Soğukluğa. *Hiçliğe*.

Boğazımdan hıçkırık gibi bir nefes koptu ve tökezleyerek geri çekildim, neredeyse *volikinin* içinde alçakta yanan ateş leğeninin üzerine devriliyordum. Sırtım çalışma tezgahına çarptı, omurgam sarsıldı, etrafımdaki mavi mum sütunları devrildi ve yere düştü.

Dehşet ve inançsızlık beni yayılmış halde tuttu, zihnine girdiğim o kısa sürenin buzlu dalları derimin üzerinde geziniyordu.

"Lokkaru?" Korkarak fısıldadım. Mide bulantısı karnımda birikti.

Aman Tanrım.

Sonra yerden kalkıp ateşe daha fazla yakıt atarak canlanmasını sağladım.

Yani görebiliyordum.

Lokkaru'ya dönüp baktığımda korktuğum şeyi gördüm. Gözleri kapalıydı, dudakları daha o öğleden sonra takındığı gizli bir gülümsemeyle hafifçe kıvrılmıştı.

Ama göğsü nefes alış verişiyle birlikte hareket etmiyordu. Yanında kaskatı yatan eline dokunduğumda soğuktu.

Aman Tanrım.

O ölmüştü.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Vienne düzinelerce Dakkari'nin arkasında dururken solgun ve halsizdi. Sürü Lokkaru'yu toprağa, Kakkari'ye geri vermek için toplanmıştı. Onu doğu topraklarındaki tek göllerden birinin kıyısına gömdürmeyi seçmiştim. Göller çok azdı ama bu gölün kendine has bir güzelliği vardı ve ay ışığını bölgenin kenarlarına yansıtıyordu.

Doğu topraklarının çoğu *Ungira*'ya ait olduğundan, yakınlarda sürü olmadığından emin olmak için yeterince uzağa gitmemiz gerekiyordu. Toprağın altında yuvalanmışlardı ve Kakkari onu bir kez daha evinde ağırlarken Lokkaru'nun huzur içinde dinlenmesini sağlamak istedim.

Gölün, Lokkaru'nun bana kalp taşının babasının cesediyle birlikte gömülü olduğunu söylediği eski korulukların yakınında olduğunun farkındaydım.

Sürü öğleden sonranın büyük bir kısmında seyahat etmiş, günlük görevlerini, günlük eğitimlerini bırakmıştı. Sürümüz daha doğuda boş ve ıssız bir şekilde yatıyordu ancak son vedalarımızı ettikten sonra sabahın erken saatlerinde geri dönecektik.

Vorakkar olarak Lokkaru'nun dinleneceği toprağı kazmak benim görevimdi. Tepeden tırnağa parıldayan altın bir kumaşa sarılmıştı. Vücudu temizlenmiş ve sevgiyle yıkanmış, cildi yağlanmıştı. Altın ve ziynet eşyalarıyla süslenmiş, yüzü şeffaf bir kumaşla örtülmüştü.

Meşale ışığının altın rengi parıltısı onun yattığı yeri aydınlatıyordu. Alnımı sildim, çıplak göğsüm kara toprakla kaplanmıştı, kollarımı Lokkaru'nun kaskatı bedenini kollarının arasına indiren Hedna'ya doğru kaldırdım.

Döndüm ve onu yavaşça içeriye yatırdım, derin toprakta onun yanında diz çöktüm. Bir an için mis kokulu toprağı içime çektim, göğsüme bir sızı yerleşti. Orası karanlıktı ve ben görmeden önce ne göreceğimi biliyordum.

Lokkaru'nun gölgesi yanımdaydı. Gözleri parlıyordu, yüzünde donmuş gibi görünen yumuşak bir gülümseme vardı.

"*Bundan korkma,*" diye fısıldadı bana, gölgeli formunun ortaya çıkması nefesimin göğsümde sıkışmasına neden oldu, o tanıdık panik yükseldi. "*Bu korkunç bir şey değil.*"

Gözlerimi sıkıca kapattım, başım çarpmaya başladı.

Şimdi olmaz, şimdi olmaz, diye kendime yalvardım.

Gözlerimi açtığımda Lokkaru'nun gölgesi kaybolmuştu ve nefesim aceleyle kesildi. Gözlerimi onun örtülü yüzüne çevirerek yanağına dokundum ve Kakkari'ye bir dua mırıldandım.

"*Lik Kakkari srimea tei kirtja,*" diye mırıldandım.

Kakkari seni izlesin.

Orada uzun süre kaldım ve sonra zamanın geldiğini anladım. Ayağa kalktım, kendimi mezarından çıkardım, Vienne'i bir kez daha aramadan önce Hedna'ya başımı salladım.

Sürünün geri kalanı öne çıkıp mezarın etrafında dönerek Kakkari'ye kendi dualarını mırıldanırken, ben de hepsinin arkasına gizlenmiş olan *leikavime* gittim.

Onun için endişeleniyordum. Bir gece önce ayrıldıktan kısa bir süre sonra *volikime* geri dönmüştü. Solgun görünüyordu.

Küçük, sakın ve düzgün bir sesle sadece "Lokkaru öldü" dedi.

Ağlamamıştı. Uyuşmuş gibiydi. Şoktaydı.

O zamandan beri bu şekildeydi ve kendi üzüntümün ötesinde endişeliydim. Bu gibi durumlarda kendimi çok çaresiz hissediyordum. Bir kadına nasıl bakacağımı bilmiyordum. Onu kelimelerle nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum.

Bunları bilmem *gerekirdi*. Ne de olsa o benim *Morakkari*'m olacaktı. I onu rahatlatmak *istedim*.

"*Leikavi,*" diye mırıldandım ona, etrafımızdaki hiçbir Dakkari duymasın diye usulca. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Bu onun dikkatini çekti ve gözlerini kırpıştırarak üzgün bir şaşkınlıkla bana baktı.

"Neye ihtiyacım var?" diye

fısıldadı. Başımı eğdim.

Kaşları çatıldı ve "Ah, Davik" dedi. "*Neffar?*"

Lokkaru'nun mezarı etrafında toplanan kalabalığa baktı. "Bu benimle ilgili değil. Bu senin ve sürünün kaybıyla ilgili. Lütfen benim için endişelenmeyin."

Kaşlarımı çattım. "Diğerleri kadar senin de yas tutmaya hakkın var."

"Sanki yokmuş gibi hissediyorum" diye fısıldadı, parıldayan gözlerle bana bakıp başını sallayarak. Kolları vücuduna sarılıydı ve gece mevsime göre doğal olmayan bir şekilde sıcak olmasına rağmen üşümüştü gibi titriyordu, omuzlarına kürk bir şal sarılmıştı. "Onu bir haftadır tanıyorum. Sen onu on yıldır tanıyorsun."

"Zamanın kederle bir ilgisi yok," dediğimde üzgün bir şaşkınlıkla bana baktı.

Vienne Lokkaru'yu sadece o kadar kısa bir süredir tanıyor olsa da, bu birbirlerine duydukları sevgiyi azaltmadı. Ayrıca cesedini bulanın Vienne olmasından da endişeliydim. Vienne kendi ailesinde zaten çok fazla ölüm görmüştü; babası, büyükannesi. Her iki ölüm de korkunç ve şiddetliydi.

Boynunun arkasını avuçladım. Lokkaru'nun mezarından üzerime yapışan toprağın kokusunu hâlâ alabiliyor olsam da, toprağın altından *onun* kokusunu alıyordum... yumuşak, tatlı ve sıcak.

Alnımı onunkine yaklaştırarak o anda hiçbir şey söylememeye karar verdim. Kampa geri döndüğümüzde, kürklerimin içinde ısındığında ve onu bir tül gibi kaplayan hüzünden biraz daha kurtulduğunda bunu tartışacaktık.

Geri çekildiğimde, son defin için geri dönmem gerekiyordu, Vienne elimi tuttu. "Sanırım biliyordu" derken sesi titriyordu.

"Neyi biliyordun?"

"Yakında gideceğini söyledi."

"Lokkaru yaşlıydı," dedim nazikçe, uzanıp yanağını okşadım. "Bu hayattaki zamanı sona ermişti. Bir sonraki hayata gitti."

Vienne daha fazlasını söylemek ister gibi baktı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Sonra omuzları hafifçe çöktü ve başını sallayarak elimi bıraktı. Kaşlarımı çattım ve parmaklarının iliklerine kadar soğuduğunu fark ettiğimde elini tekrar yakaladım.

"Donuyorsun Vienne," diye mırıldandım, kaşlarım çatılmıştı.

"Ben iyiyim," diye beni temin etti. Gözleri benden öteye, mezara doğru baktı. "Görünüşe göre seni bekliyorlar."

Döndüğümde sürünün gözlerinin üzerimizde olduğunu gördüm ama bakışlarını çabucak kaçırdılar.

"Gel," dedim, onu öne doğru çekerek. "Benim yanımda olacaksın, benim *Morakkari* olmalı."

Ait olduğun yere, diye ekledim sessizce.

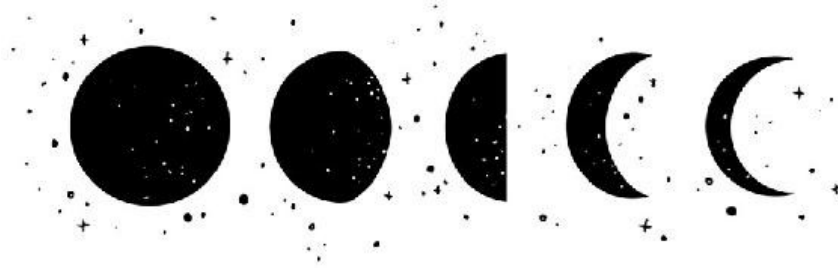
Onun karım *olacağını* bildiğimde, dün geceki o kesin an - göğsümde yükselen o kararlılık, kesin ve mutlak ve boyun eğmez - hala beni gücüyle sersemletiyor. Ama sorgulamadım. Tüm hatalarıma rağmen, her zaman kesin kararlar verdim ve onların arkasında durdum.

Onu öne doğru çektiğimde, yanıma doğru adım atarken tereddüt ettiğini fark etmedim.

Ya da belki de görmezden geldim.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

T Rüyâ bulanık ve pusluydu. Zihnimin kenarlarını çekiştirirken yanlış hissediyordum.

Rüyamda hıçkırâ hıçkırâ ağlıyordum. Ve bunun bir rüyâ olduğunu biliyordum. Bu yüzden gerçekte yapamadığım, istediğim her şeyi yaptım. Boğazım düğümlenene kadar ağladım ve çığlık attım. Lokkaru'nun kaskatı kesilmiş yüzünü gördüm, öldüğü yatağından bana bakıyordu, ama bu sefer gözleri açıldı ve derin derin bana bakıyordu.

Göğsümde korku sarmalına neden oldu. Lokkaru'nun yüzü, açık mavi gözleri ve her zaman kısa tuttuğu gri saçlarıyla büyükannemin yüzüne dönüştü. Sadece boğazında kırmızı kanın belirmediğini gördüm.

Bu bir rüyaydı, bu yüzden onu değiştirdim, ölmekte olan büyükannemin görüntüsünü sildim, ama ne olduğunu ve neden olduğunu bilmeden zihnimin sınırlarına hapsolmuş bir şekilde oturdum.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ama görüşüm kararmış olsa da, artık hiçbir şey göremesem de yakınlardaki bir akarsuyun sesini duyabiliyordum.

Biri omzuma dokundu.

Gözlerimi kapalı tuttum, büyümüş olmama rağmen kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

"Cossa," diye bir ses geldi. Tanıdık bir ses. Nefesim kesildi, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve karşımda Lokkaru duruyordu, gömüldüğü altın kumaşına sarınmış, yüz hatlarını şeffaf bir tül örtmüştü. "Gördün mü? Sana rüyaların güçlü olduğunu söylemişim."

"L-Lokkaru?"

Canlı görünüyordu. İyi görünüyordu. Ama bunun bir rüya olduğunu, gerçek olmadığını biliyordum.

Yoksa öyle miydi?

Devina'yı düşündüm, bana yalvarışını. Bana bir anısını, onun için önemli olan bir anısını göstermişti ve ben de bunun gerçek olduğuna inanmıştım, değil mi?

"Burada mısın?" Çömeldiğim yerden kalkarak fısıldadım. Yere baktığımda kollarımdaki siyah damarların kaybolduğunu gördüm. "Nasıl?"

"Biz asla yok olmayız," dedi. "Sadece bazıları bizi görme yeteneğine sahip olsa da."

Davik gibi.

"Ona gittin mi?" Ben sordum. "Rüyasında mı?"

"O henüz uyumadı, cossa. Sürüye doğru geri dönüyorsun ve onun kollarında, pirokininin üzerinde uyuyorsun."

Bunu biliyordum. Yine de onunla konuşmak suda yüzmek gibiydi. Ağır ve yavaş. Zaten uyumuş olmama rağmen uykumu getirdi. Garipti. Çok garipti.

"Onun beni görebildiği gibi ben de ona göründüm," dedi. "Ama Kakkari'den aldığı hediye reddediyor."

"O bunu anlamıyor," diye fısıldadım, içimi bir suçluluk duygusu kapladı. "Ben bile anlayıp anlamadığımı bilmiyorum. Bunu."

"Bunu yapman gerekmiyor," dedi. "Bunu hiç sorgulamadım. Bu sadece senin bir parçan, tıpkı benim bir parçam olduğu gibi."

Görüşüm değişti. Yanaklarımdan süzülen yaşlar buz gibiydi. Düşerken ayaklarımdan dibinde donup parçalanmadıklarında şaşırdım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ben... Ben çok

üzgünüm, Lokkaru." "Ne için, cossa?"

"Seni daha önce kontrol etmediğim için. Sen öldün... yalnız öldün. Seni buldum ve çok soğuktun. Zihnine girmeye çalıştım ama tek hissettiğim...hiçbir şeydi. Hiçbir şey hissetmedim."

Yüzü hiç değişmedi.

"Yalnız ölmedim, Vienne," dedi bana. "Annem ve babam beni karşıladı ve ben de seve seve onlarla birlikte gittim. Zamanı gelmişti. Ama bu yeni hayat tuhaf. Farklı şekillerde işliyor. Senin dünyana olan bağlılığımın azaldığını hissediyorum ve veda etmek istiyorum. Çünkü bundan sonra ne olacağını bilmiyorum." Gizemli, muzip bir gülümseme takınmıştı, tıpkı bir zamanlar

mumlarımız için kuveri çalmayı neşeyle hayal ettim. "Ama görmek, öğrenmek için heyecanlıyım."

Geri gelir miydi? Rüyalarımda mı?

"Zihin güçlüdür Vienne," diye mırıldandı Lokkaru, bana dikkatle bakarak. "Seninki şimdiye kadar gördüğüm en güçlü zihin. Davik'in kendi yeteneğinden korktuğu gibi sen de kendi yeteneğinden korkuyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım. Çünkü değiştiğini biliyordum. Hissediyordum.

Bunun Lokkaru ile konuşmak, onu görmek için son şansım olabileceğini fark ettim. Ailemin yüzleri gözümün önünden geçti. Koluma baktığımda, siyah damarlardan oluşan bir gölge gördüğüme yemin edebilirdim ama sonra kayboldu.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," dedim, ses tonuma aciliyet katarak.

Lokkaru başını eğdi. "Bilmek istediğin şey bu muydu? Şimdi anlıyorum ki bana bir şey sormaya çalışıyordun ama aklım gelip gitti."

"Kalp taşı hakkında," dedim.

Yüzü pürüzsüz ve lekesizdi. Ona baktıkça, yüz hatlarının daha genç bir versiyonuna dönüştüğünü gördüğüme yemin edebilirdim.

"Nerede olduğunu bilmek istiyorsun," diye tahmin etti.

"Evet," diye fısıldadım. "Dün bana sordun... ailemin nerede olduğunu sordun ve ben de buradan uzakta dedim. Öldüklerini varsaydın."

Başını eğdi.

"Ama onlar Ölü Dağ'ın altında köleler," dedim ona, boğazımda bir yumru, nefesim hızlı geliyordu. "Onları özgür kılmak için kalp taşına, herhangi bir kalp taşına ihtiyacım var. Bu yüzden buradayım. Davik... nerede olduğunu bilebileceğinizi söyledi."

O zaman Lokkaru'nun ifadesi değişti. Hafifçe. Dudaklarında küçük bir bükülme. Bu bir şaşkınlıktı.

"Davik nerede olduğunu biliyor, cossa," dedi

bana. Bu rüyada bile midem bulanıyordu.

"Ne?" Fısıldadım. Başımı salladım. "Hayır, hatırlayabileceğini söyledi. Ama aklın-"

"Beni sürüsüne kabul ettiğinde ona kalp taşının yerini söyledim, Vienne," dedi Lokkaru. "Tam yerini, annemin bana bizzat söylediği yeri. Çünkü bir gün gidip onu arayacağımı, bana Kakkari'nin korumasını vereceğini düşünmüştü. Onu aradım ama bulduğumda almadım."

İnançsızlığın yanı sıra ihanet gibi hissettiren bir şey de içime yayıldı.

"Davik biliyor muydu?" Fısıldadım, incinmiştim. "Bunca zamandır kalp taşının nerede olduğunu biliyor muydu?"

"Bana onu aramak istemediğini söyledi. Kaybolmasının daha iyi olacağını söyledi," dedi Lokkaru. "Ona katılıyorum. Kalp Taşı'nın gücü tam olarak anlaşılabilmiş değil. Tehlikeli olabilir."

"Nerede olduğunu bilmem gerek," dedim ona, söylediklerine kulak tıkayarak. Göğsümde bir şey kıpırdadı, muhtemelen dün gece bana Morakkari'si olacağımı söylediğinde Davik'in içinde hissettiğim kararlılığa benzer bir şey. "Ailem o olmadan asla özgür olamayacak."

Asla özgür olamayacağım, diye sessizce değiştirdim... sadece Lokkaru ve benim aramdaki boşlukta yankılanan kelimeleri duydum.

Kalp taşı pazarlık etmek için elimde kalan tek şeydi. Yüz hatları yumuşadı. "Oh, cossa."

"Lütfen," diye yalvardım, yutkunarak.

"Bu tehlikeli," diye uyardı Lokkaru.

"Ailem için her şeyi yaparım," dedim ona doğru adım atarken, aramızdaki mesafe kısalmadı. Rüya genişliyor, boyut değiştiriyor gibiydi. "Lütfen Lokkaru. Yardımına ihtiyacım var. Ben

-Ben zaten ölüyorum. Fazla zamanım kalmadı ve çok geç olmadan aileme ulaşmam gerekiyor."

"Kalp taşını Ghertun'a vermeyi mi planlıyorsun?" Lokkaru usulca sordu. Sesindeki tereddütü duyduğumda midem bulandı. "Buna ihtiyacım var," dedim ona, yalan söyleyemedim. "Ama Ghertun Kakkari'nin gücünü kullanamaz. O

hiçbir şey ifade etmiyor."

"Dediğim gibi, kalp taşının gücü bilinmiyor. Cossa, yapamam-"

"Lütfen," diye tekrar fısıldadım. "Başarabilir miyim, başarabilir miyim onu bile bilmiyorum.

onu bulmak için yeterli zamanım yok. Ama denemek zorundayım. Denemek zorundayım."

Lokkaru bana yakından baktı. Yüzündeki peçe görünmeyen bir rüzgârla dalgalanıyor gibiydi.

"Denemek zorundayım."

Davik'i düşünmemeye çalıştım. Bunca zamandır bildiğini ve hiçbir şey söylemediğini.

Rüyaların boyutları değişti, daraldı ve sonra genişledi. Zihnimde Lokkaru'nun hem rahatsız edici hem de rahatlatıcı varlığını hissettim. Ben

Zihnimde hiç başka bir şey hissetmedim ama Davik'in hissetmiş olması gereken şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Sana göstereceğim, cossa."

*Rahatlama bir bıçak gibi
battı bana.*

Zihnimde beni doğuya yönlendirdi, manzara önümden geçti, ancak bazı kısımları sanki kendi hafızasındanmış ve pusluymuş gibi soluk ve bulanık görünüyordu. Gittikçe hızlanıyordu ama sanki zihnime kazınmış bir haritaymış gibi her şeyi hatırlıyordum.

Hafızam tek bir bölgeye odaklanmıştı. Kadim koruluklar, biliyordum. Davik'in bana kalp taşıyla ilgili hikâyesinde bahsettiği yer.

Sonra Lokkaru bana aradığım şeyi gösterdi.

Güzel, yaşlı bir ağaç vardı. Yıpranmış ama güçlü. Bir derenin sonunda, eski korulukların derinliklerinde, siyah gövdesi gururla duruyor, dalları güneş ışığında parlıyordu. Yaprakları sanki altınla boyanmış gibiydi.

"Babam," dedi Lokkaru zihnimde, görünmeden.

Lokkaru'nun sesinde duyduğum sevgi karşısında gözlerim yaşardı.

"Annem onu kalp taşıyla birlikte gömdü ve bu ağaç ondan büyüdü. Onan ve onun sevgisinden beslendi. Kalp taşı içeride. Onunla birlikte bir yerde."

Nefesim kesildi. Onunla ilk tanıştığımda Lokkaru bana şöyle demişti: "Bana aşkın beslendiği sürece büyüdüğünü ve doğru büyüdüğünü söylemişti. Tıpkı babam gibi."

Annesinden bahsediyordu.

Bu ağaç çok güzeldi. Ağaç Lokkaru'nun babasının mezarıydı. Son dinlenme yeri. Bir türbe. Ailesi için yaptığı fedakarlığın, onlara olan sevgisinin bir vasiyeti. Doğmamış kızı ve karısı yaşayabilsin diye ölmüştü.

Ve ailemi kurtarmak için, ona saygısızlık etmek zorunda kalacaktım. Kalp taşını bulmak için, Ghertun kralıyla yaptığım anlaşmayı yerine getirmek için onu, bu sevgi ve güzellik mekânını yok etmem gerekecekti.

Lokkaru, hâlâ zihnimin içinde, yumuşak bir sesle, "Gücün olacak, cossa. Yapılması gerekeni yapacaksınız."

RÜYADAN UYANDIM. Kırılğan olsa da üzerime bir sakinlik çökmüştü.

Tıpkı Lokkaru'nun rüyasında söylediği gibi, hâlâ sürüye doğru gidiyorduk. Geç olmuştu, ay tepemizdeydi. Ovaların karanlığı Dakkar'ın üzerine ağır bir battaniye gibi çökmüştü.

Nillima'nın sırtındaydım ve Davik'in kollarını etrafımda hissettim. Başımın arkası göğsüne yaslanmıştı ve altımızdaki *pirokinin* hafifçe sallanması beni tekrar uyutmakla tehdit ediyordu. Çünkü çok yorgundum. Kendimi çok yorgun hissediyordum. *Vovic*'in bir başka belirtisi, önümüzdeki birkaç gün içinde olacakların bir uyarısı.

Vorakkar'ları onları evlerine götürürken arkamızda düzinelerce ve düzinelerce *piroki* duydum. Güvenmeye başladığım *Vorakkar*.

Sevmeye başladığım Vorakkar, diye düşündüm, kalbim sızladı. Sanki göğsüm çatlamış ve içimden bir parça dışarı sızıyormuş gibi hissediyordum.

"Biliyordun," diye fısıldadım, o sükûnet duygusu beni hâlâ yutuyordu. Belki de bu sakinlik değildi. Belki de *uyuşukluktu*.

"*Neffar, leikavi?*" diye kulağımı tırmaladı. Başını eğdi, burnuyla kulağımın ucunu dürttü, şefkatli bir jestti bu.

Ama hiçbir şey hissetmedim.

"Bunu başından beri biliyordun."

Davik sustu. Sonra yüzümü kendisine doğru çevirdi, ay ışığında yüz hatlarımı incelerken kaşları çatılmış, ağzı eğilmişti. Beni okumaya çalışıyordu.

"*Neffar?*" dedi, sesi bu kez daha koyu, daha ciddiydi.

Bilemeyeceğini fark ettim. Çünkü bilirse, bundan sonra ne planladığımı anlayabilirdi. Ve beni durdurmaya çalışabilirdi, özellikle de beni *Morakkari*'si olarak almaya çok kararlı olduğu için.

"Hiçbir şey," diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Rüyalarım çok tuhaftı."

En azından bu bir yalan değildi.

Rüyalarımдан bahsetmem gerginliğini azaltmadı.

"Anılarını rüyamda görmedim," diye onu temin ettim. "Merak etme."

Bunun üzerine hafifçe gevşedi, kendini toparlamış gibi görünüyordu. Hâlâ bilmemi istemediği bir şey vardı. Mala'dan daha kötü bir şey.

Öne dönerek önümüzde uzanan karanlık manzaraya baktım. Nerede olduğumuzu biliyordum. Lokkaru'nun anıları bunu sağlıyordu.

Başımı sabit tutarak bakışlarımı batıya çevirdim. Göremesem de kadim korulukların orada, Lokkaru'nun gömülü olduğu gölden çok da uzak olmayan bir yerde, belki de sürünün kampından bir tam günlük mesafede saklı olduğunu biliyordum. Oradan Ölü Dağ'a gitmek için bir günlük daha yol vardı.

Bu da ancak yolculuk için bir *piroki* bulabilirsem mümkündü.

Buz gibi tenim ve bitkinliğim, *vovic* semptomlarının daha şiddetli hale gelmesine kadar iki ya da üç günüm olduğunu söylüyordu. Belki ondan sonra da tamamen etkisiz hale gelmeden önce iki günüm daha olacaktı.

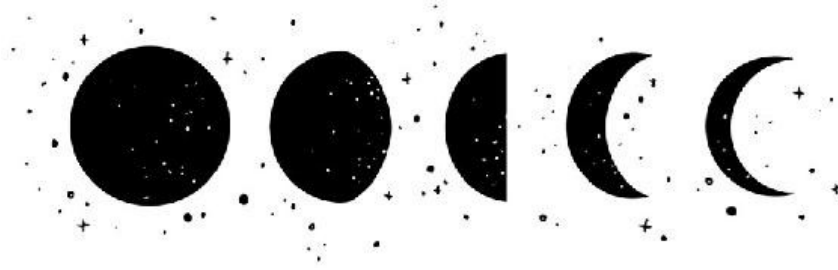
Gitmem gerektiğini biliyordum. *Yakında.*

Sürüye döndüğümüzde gizlice kaçmam gerekecekti çünkü Davik'in beni bırakmaya hiç niyetli olmadığından şüphelenmeye başlamıştım. Belki başlangıçta öyleydi... ama şimdi değil.

Zamanım tükenmişti. Gözlerimi kapattığımda kendime, hatta o anda Davik'e bile öfke duyamadığımı fark ettim. Hâlâ çok hissizdim.

Bu benim hatamdı. Çok fazla zaman harcadım. Ve güvenmemem gereken birine güvenmiştim.

KIRKINCI BÖLÜM

DAvik yanımda uyuyordu.

Şafağa sadece bir ya da iki saat kaldığını biliyordum. Kırmızı ve turuncu ışığın Dakkar'ın üzerinde usulca kırılacağını ve şansımın ortadan kalkacağını biliyordum.

Yine de Davik'e bakmaktan kendimi alamadım.

Yanağım onun çıplak göğsüne yaslanmıştı. Sonunda, yaşadığım hissizliğin bir kısmının azaldığını hissetmeye başlamıştım. Onun yerini bir kayıp duygusu almıştı - çığlık atmak istememe neden olan derin bir kayıp duygusu.

Ağlamadım. Eğer mümkünse, rüyamda içimde kalan tüm gözyaşlarını döktüğüme yemin edebilirim. Artık hiçbir şey görüldüğü gibi değildi, bu yüzden neyin mümkün olup neyin olmadığını bilmiyordum. Bu yüzden de sorgulamadım.

Davik'in göğsü düzenli olarak inip kalkıyor, kaşları çatılıyor, dudakları bükülüyordu - uykusunda bile gövdeli ve korkutucuydu. Gözlerim yanağındaki yara izinin derin, sivri çizgilerini takip etti. Yara izinin nasıl oluştuğunu bana hiç anlatmamıştı ama kız kardeşinin başına gelenlerle ilgili olduğundan şüpheleniyordum.

Bana kimden bahsetmediğini de düşündüm. Zihnimdeki ses bile üzgün geliyordu.

Onun hakkında bilmediğim çok şey vardı. Bana söylemeyi reddettiği o kadar çok şey. Ben de ondan sır saklıyordum... Peki bizim için hiç umut var mıydı?

Hayır, biliyordum.

Yavaşça yanağımı göğsünden kaldırdım, kalbim sinir ve korkuyla göğsümde çarpmaya başlamıştı. Kollarından biri bana sarılmıştı.

Ama Lokkaru'nun cesedini gömmek için çıktığı yolculuktan yeterince yorulmuş olması ve derin bir uykuya dalmış olması için dua ettim.

Kollarından sıyrılıp kürk yatağının yanında durduğumda onu bir süre dikkatle izledim ama hiç kıpırdamadı.

Hızlıca giyinip temiz bir pantolon, ağır bir tunik ve kürklü bir şalı göğüslerinden çalarken kalbim göğsümdeki kırılğan kemiklerin arkasında şişmiş ve ağırlaşmıştı. Ayaklarımı giydiğim büyük botların içine soktum. Bir kese kuru erzak ve bir deri dolusu su alıp belime sıkıca bağladığım pantolonumun kemerine ilıştirdim.

Son anda, kısa bir tereddütten sonra, hançerlerinden birini de çaldım. Kılıçları kaldıramayacağım kadar ağırdı, bu yüzden daha küçük bir bıçak işimi görecekti. Dikkatlice onu da kemerime yerleştirdim.

Hazırlığımı bitirdiğimde, yattığı yere en yakın olan yatağa doğru adım attım.

Ona baktığımda boğazım düğümlendi, içimdeki her şey isyan ediyor, bana bağılıyor, beni *parçalıyordu*.

Kalmak istedim. O güçlü, sıcak kollarda kalmak ve asla ayrılmamaktan başka bir şey istemiyordum. Beni güvende hissettirdi. Beni *gördüğünü*, *duyduğunu* hissettirdi. Bana daha önce kimsenin dokunmadığı kadar dokunmuştu ve onunla birlikte kendimi bir köle değilmişim gibi hissetmişim. Bu kadar kolay bir kenara atılamayacağımı, bu kadar kolay göz ardı edilemeyeceğimi.

Beni *Dothik*'te bile görmüştü.

İhanetini unutma Vienne, dedim kendi kendime. Boğazımdan küçük bir ses kaçtı, kalbimden çıkıp dudaklarımın arasından dışarı doğru yol alan küçük, çaresiz bir sızı.

Kalp taşıını bulmama yardım etmeyi hiç düşünmemişti.

Bunu hatırlamam gerekiyordu çünkü gitmemi kolaylaştıracak tek şey buydu. Çünkü gitmek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

Ve o uyanmadan önce gitmem gerekiyordu. Sürü uyanmaya başlamadan önce gitmem gerekiyordu, yoksa yeteneğimi kullanmak zorunda kalacaktım ve bunu takip edecek acıya ihtiyacım yoktu. Acı yakında gelecekti şüphesiz ama yolculuğum için zihnimin açık olması gerekiyordu.

Kendime *cesur olmam gerektiğini* söyledim.

Tanıdık bir şeyin tenime yayıldığını hissettiğimde nefesim kesildi, onu görmeyeceğimi bilmeme rağmen gölgeleri dikkatle incelememe neden olan kısa bir karıncalanma.

Kararsızca, karanlığın içinde aradığım yeteneğime uzandım. Onu bulduğumda nefesimi bastırmak için dudağımı ısırırken, o parlak, sıcak enerjinin uzuvlarıma yayıldığını hissettim.

Sana yardım edemediğim için üzgünüm, söyledim, *ona* söyledim. Devina'nın ruhu bu dünyada kalmaya devam ediyordu. Ben buna inanıyordum. Çünkü kardeşi her ne sebeple olursa olsun gitmesine izin vermiyordu.

Ona yardım etmeye *çalışmamış* olmam bile beni utandırıyor. Ne zaman Devina'nın isteğinden bahsetmek istesem boğazım düğümleniyor ve kelimeleri çıkarmaya zorlayamıyordum.

Pervasızcaydı ama Davik'in üzerine eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. Bir öpücük fısıltısı, zar zor. Bir elveda.

Kendimi sorgulamadan, Davik'e bir daha bakmadan, usulca *volikinin* girişine doğru yürüdüm, kapağın altından geçip sabahın erken karanlığına daldım.

Sürü sessizdi. Batıya yaptıkları uzun yolculuktan sonra hepsi yorgun ve uykudaydı. Belki de bu bir lütuftu, çünkü bu, sürünün içinde görünmeden dolaşabileceğim, *piroki* ağılına doğru ilerlerken botlarımın toprağı sessizce çıkırdacağı anlamına geliyordu.

Dakkari'ye bağlanmamış olanları biliyordum. Bağlı bir *pyroki* çalmaya cesaret edemezdim, bu yüzden birkaç saat önce döndüğümüzde muhafazaya dikkatlice bakmıştım. Altın boya ile işaretlenmemiş olanlar bağlı değildi. Ve böylece, adil oyun.

Çoğu *piroki* yerde yatıyordu, dört uzun uzuvları dikkatlice altlarına sokulmuştu, bazıları gruplar halinde birbirine sokulurken bazıları yalnız uyumayı tercih ediyordu.

Diğerlerinden ayrı uyuyan Nillima'yı gördüm. Beni gördüğünde başını kaldırdı ve kederli, umutsuz ve endişeli halime rağmen, beni görmemiş gibi yaparak başını sertçe başka yöne çevirdiğinde dudaklarımda küçük, hüznü bir gülümseme belirdi.

"Ona iyi bak," diye fısıldadım yanından geçerken, parmaklarımı pullu boynunda gezdirirken, itiraz eder gibi bir ses çıkardı.

Mrikro, yani *piroki* ustası ortalıkta görünmüyordu ve ben de gözlerimi çitlere doğru uyumakta olan, işaretlenmemiş bir *pirokiye* diktim. Ben yaklaşırken başını kaldırıp bana baktı. Avucumu burnunun üzerinde gezdirdiğimde hiç korku hissetmedim, ancak şaşkınlıkla kıkırdadı.

Ayağı kalktı, dört ayağı üzerinde üzerimde yükseldi, pençeli ayaklarını yere vurdu, boynunu savurdu.

Burnunu okşadım, kararlılığım arttı.

"Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldadım. "Bana yardım edecek misin?"

Pirokilerin zekası hakkında söylenecek bir şey vardı... ve Dakkari'nin onlara bir nedenden dolayı saygı duyduğunu biliyordum.

Şimdi anlayabiliyordum. Hatta *pirokinin* beni anladığına ya da çaresiz yalvarışımı anladığına yemin edebilirim. Çünkü bir sonraki anda ön bacaklarını öne doğru eğdi ve tekrar tam boyuna yükselmeden önce sırtına tırmanmama izin verdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım *pirokiye*, gözümü kampı düzlükten ayıran kapıya diktim.

Derin bir nefes aldım. Bir parçam, haftalar önce *Dothik*'teki ısıltılı kulelere bakarken hissettiğim gibi hissetmeyi bekliyordu. İnanamayacağım kadar korkmuştum ve bu yüzden fiziksel olarak titriyordum.

Korku hissettiğime şüphe yoktu ama aynı şey değildi. Bu... kaçınılmaz bir korkuydu ama bunun beni caydırmasına izin vermeyecektim.

"*Vir drak*," diye fısıldadım *pyroki*'ye.

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

"D^{avik!}"

Kız kardeşimin dudaklarından yankılanan ismimi duyunca uykumdan sıçradım, nefesim kesildi ve kürklerin içinde doğrulduğumda soğuk terler dökmeye başladım.

Ama zihnim bana oyun oynuyordu. Yine. Çünkü ses kız kardeşimin değil, Hedna'nın sesiydi; başını *volikimin* içine sokmuş olan ve girişten beni izleyen *pujerak*'ım.

"Drokka," diyordu. "Bir *thesper* daha geldi."

Kalbim göğsümde yavaşladı ve hemen sol tarafıma baktım. Vienne'in benimle birlikte kürklerin içinde olmadığını görünce kıpırdamadan durdum, kaşlarım çatıldı.

"*Lysi*, şimdi geliyorum," dedim ona, ne hayal ettiğimi ve neden içimde böyle bir korku hissettiğimi merak ederek. "*Kalles*'imi gördün mü?"

Hedna başını salladı. "*Nik*. O artık *senin kalles'in* mi?"

Ne sorduğunu biliyordum. "*Lysi*," diye mırıldandım, kürkümün üzerinden kalkıp tişörtümü yukarı çektim.

"Demek sonunda bir *Morakkari* alacaksın?" Hedna sessizce sordu. "Hem de başka bir *vekkiri Morakkari*," diye yorumladı, diğer iki *Vorakkar*'ın da onları kraliçe olarak aldığını biliyordu. "Belki de kendime bir *vekkiri* bulmalıyım."

"*Thesper* yeni mi geldi?" Bunu şimdi konuşmak istemediğim için sordum. Ne olursa olsun yakında kalabalığa duyurulacaktı. Hançerlerimin bulunduğu kılıfı göğsüme takmadan önce bakışlarımı onun üzerinde tuttum.

Kürk pelerinini omuz silkerek. Soğuk mevsim çoktan geride kalmış olsa da sabahlar hâlâ serindi. "*Dothik*'ten mi yoksa ordulardan birinden mi?"

Boş yatağa dönüp baktığımda dudaklarımın çatılmasına engel olamadım ama *pujerak*'ımla dışarı çıktım, bakışlarım kampı tarıyor, küçük, beyaz saçlı bir kadına dair işaretler arıyordu.

Fark ettim ki... O yanımda olmadan uyanmayı *sevmiyordum*. Bu beni huzursuz ediyordu, sanki kanım yeniden derimin altında vızıldıyordu. O bir uyuşturucu gibiydi, her sabah, her öğleden sonra, her gece... ve muhtemelen aradaki diğer tüm anlarda ihtiyacım olan bir uyuşturucu.

Hedna bana "*Thesper*, Rath Kitale'nin *Vorakkar*'ından," dedi.

Bu benim ona sertçe bakmama neden oldu. "Rath

Kitale?" "*Lysi*. Henüz okumadım."

Bu iyi bir şey olamaz. Rath Kitale'nin *Vorakkar*'ı benden hoşlanmadığını sır olarak saklamamıştı.

Hızlıca konseyin *volikisine* doğru yol aldık, ancak *thesper*'ın getirdiği ince parşömeni açarken sadece Hedna ve ben oradaydık.

Kelimeleri okuduğumda dudaklarım inceldi, öfkem yükseldi. "Eee?"

"Bu gece burada olacak. *Thesper*'ı nezaketen gönderdi," dedim ve parşömeni toparlayıp masanın üzerine fırlattım. "*Kalles*'imin benim korumam altında iyi olmasından korkuyor."

Bu hakaret içimi *yaktı*, öfkemi körükledi ama temkinli olmak için bir nedeni olduğunu biliyordum. Ne de olsa *Dothik*'teki özel odalarımnda bizi basmıştı, ben boynunu ısırırken o kucağıma çıkmıştı. O zaman benden korkmuştu.

Aletim bu anıyla kalınlaştı - kafamın bu kadar sikilmiş olduğunu düşünürsek, kalınlaşacağını biliyordum. Ama Vienne beni tamamen farklı bir şekilde *yaktı*. *Dothik*'teyken benden korkuyordu, *Lysi*. Bunu ben sağlamıştım.

Ama aynı zamanda beni merak ediyordu. Şimdi bu merakın ne kadar derin olduğunu ve bu merakla bana yaptığı her şeyi biliyordum ve beni tahrik eden de *buydu*.

Hedna bana bakarken pençelerim konsey masasının tahtasına sürtündü.

"*Volikis* hazırlatayım mı?"

"*Nik*," dedim. "Rath Kitale *piroki*'sinin üzerinde uyuyabilir, umurumda değil."

Hedna başını salladı ama *Vorakkarların* kan davalarına fazlasıyla alışkındı. Çok azımız birbirimizi gerçekten severdik. Hepimiz sezon boyunca kendi bölgelerimizin üzerine işlemekle meşguldük. Hepimiz kendi sürülerimizden sorumlu olmaya, kendi yöntemlerimizle liderlik etmeye o kadar alışmıştık ki, yıllar boyunca aramızda daha fazla kanlı savaş yaşanmamış olması bir mucizeydi.

"Kraliçe adayınız bu konuda ne derdi?" Hedna kaşlarını çatarak ve sırtarak sordu.

Düşüncesi içimde garip, yabancı bir heyecan uyandırır da kaskatı kesildim.

Garip bir şekilde beklenti gibi hissettiren bir şey.

Vienne, *Vorakkar*'ı, özellikle *de Dothik*'te ona yardıma gelen Rath Kitale'yı sürümün dışında uyuttuğumu bilseydi bana kaşlarını çatardı. Onaylamadığını göstermek için tek kelime etmesine gerek kalmazdı. Bunu hissederdim, tıpkı benimki boyun eğmeyen Dakkari çeliğinden yapılmışken onun yumuşak kalbini hissedeceğim gibi.

Hırladım. "*Vorakkar* ve onunla birlikte seyahat eden *darukkarlar* için beş *volikis* hazırlayın ama daha fazlasını değil."

Kalbim yeniden ısındı ve göğsümü kaşıdım, bu hissi sevdiğimden emin değildim ama Vienne'in bunu bana verdiğini biliyordum. Onu oraya bir hediye gibi yerleştirmişti ama bazen daha çok bir lanet gibi hissediyordum. Sanki kalbim kilitlenmişti ve ona sadece o erişebiliyordu.

"Zaten burada fazla kalmayacaklar," diye ekleme ihtiyacı duydum.

Hedna ellerini havaya kaldırdı ama sırtışını hiç bırakmadı. "Ben tek kelime etmedim *Vorakkar*."

Tekrar homurdandım, *kallesimi* bulma niyetiyle girişe doğru dönmeye başlamıştım bile. Sürünün içinde dolaşıyor olmalı diye düşündüm. Bunu Lokkaru ile yapmayı severdi. Geçen hafta onları birçok kez birlikte görmüştüm.

Lokkaru'yu ve *leikavimi* düşünmek bile göğsümde bir sızıya yol açtı. Daha hızlı yok olması için yumruğumla vurdum.

"Cevap göndereyim mi?" Hedna ben ayrılmadan önce sordu. "Yoksa gönderecek misin?"

Durakladım, durmam gerektiğini biliyordum. "*Vok*," diye mırıldandım nefesimin altında, elim hançerimi almak için arkama uzanmıştı bile, böylece *thesper*'la birlikte geri vermek üzere bir parşömen şeridi kesebilecektim.

Elim, hançerlerimden birinin *olması gerektiğini* kesin olarak bildiğim havayı kavradığında donup kaldım.

Nik, imkansız. Yanlış yere koymuş olamam. Her gün onları giydim. Her gece, çıkardığımda kılıflı olduklarından emin olurdum. Ne de olsa kız kardeşimin hediyesiydi. Onları bana verdiğini hatırlıyordum. Sürümüz düştükten, *Dothik*'e dönmek zorunda kaldıktan sonra beni daha iyi hissettireceklerini düşünmüştü. Onları kınından çıkarmamı izlerken gözleri hüznü ama umutluydu.

Onları gördüğüm anda nefret etmişim çünkü bana artık vahşi topraklarda olmadığımızı hatırlatıyorlardı. *Onun Dothik*'e dönmek istediğini, başkentte, kalabalık, heyecan ve lüksün arasında olmaktan mutlu olduğunu hatırladım.

Onları bana verdiğinde bir parçam ondan nefret etmişti, gözlerindeki umuttan nefret etmişti çünkü onları sevmemi istemişti, *Dothik*'i, yeni hayatımızı sevmemi istemişti.

O zamanlar hançerlerden nefret ederdim. Şimdi ise en çok değer verdiğim şey onlardı. Onlara karşı dikkatsiz davranmazdım.

Zihnim başka bir olasılığa takıldı ve kalbim soğuk, soğuk bir korkuyla durdu.

"Ne oldu?" Hedna sordu.

"Bu sabah onu hiç görmediniz mi?" Dikkatlice sordum.

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu hissedebiliyordum.

"*Nik*," diye cevap verdi hemen. *Pujerak*'ım ses tonumda sadece onun fark edebileceği bir şey duyarak doğruldu. "Sorun nedir, *Drokka*? Nerede o?"

Ama ben çoktan *volikiden* fırlamış, şiddetli bir itiş kakışla kanatları geriye atmışım.

"Onu arayın!" *Pujerak*'ıma ben kuzeye yönelirken kampın güney tarafını tutmasını işaret ederek emrettim.

Nik, o burada. Öyle olmalı, dedim kendi kendime, sürünün içinde hızla ilerlerken bile, gözlerim sürünün görünen her santimini tarıyordu.

Onu görmediğim, *hissetmediğim* her an daha da panikledim. Öfke ve korku zihnimi karartmaya başlamıştı, bunca yıldır onu parçalanmaktan koruyan o tanıdık duygular.

Gözlerim *Lokkaru*'nun henüz yıkılmamış ve sezonun geri kalanında onun anısına duracak olan *volikisine* takıldı. Göğsümden bir umut filizi geçti ve hızla ona ulaşım başımı içeri eğdim.

"Vienne-"

Boştu. Karanlıktı. Soğuktu. Birlikte yaptıkları mavi renkli mumların sütunları Lokkaru'nun tezgâhının üzerine atılmıştı. *Kuveri* kokuyordu ama ben ölümün kokusunu alıyordum ve bu koku boğazımda safra birikmesine neden oluyordu.

Boş *volikiden* tökezleyerek geri döndüğümde Hedna beni buldu.

Kaşları çatılmıştı, yüz hatları endişeliydi. "Onu hiçbir yerde görmedim."

"*Vok*," dedim, düşünmeye *çalışarak*. Kıpırdamadan durdum, gözlerimi kapattım, nefesimi ve kalbimin çılgınca atışını düzenlemeye çalıştım.

Sonra onun sözleri aklıma geldi. Dün gece uykudan uyanırken fısıldadığı sözler.

Biliyordun. Bunca zamandır biliyordun.

Tedirginlik göğsümden aşağı kayarak karnıma yerleşti.

"*Mrikro*," diye mırıldandım, çoktan *pyroki* muhafazasına dönmüştüm. Hedna hemen peşinden geldi ve *mrikroyu* muhafazayı temizlerken bulduk. Beni görünce doğruldu, bakışlarında bir endişe vardı. Neye benzediğimi merak ediyordum ki bu kadar çabuk ürktü. "Kayıp *piroki* var mı?"

Mrikro bakışlarını hemen muhafazaya çevirdi.

Elbette yaya olarak vahşi topraklara girmeye çalışmazdı. Elbette fazla uzağa gidemeyeceğini biliyordu.

Sabırsızlıkla bekledim, çitin yanında bir canavar gibi volta attım. *Mrikro*'nun sayımlarını yapmasını beklerken, sanki içimde tehlikeli ve vahşi bir şey sezmişler gibi, bana en yakın *pirokiler* bile geri çekilmeye başladı.

"Biri gitti *Vorakkar*," dedi *mrikro*, sesi yumuşaktı. Şok olmuştu. Bana döndüğünde gözleri kocaman açılmıştı. "Genç, bağlanmamış bir *pyroki*. Bir dişi. Cenazeden döndüğümüzde hepsi buradaydı. Kakkari üzerine yemin ederim."

Hedna kenetlenmiş ve *mrikro'nun* Omuz, yumuşatma üzerinde ve Eski Dakkari'nin sıkıntısı çünkü bunu yapacak durumda değildim.

"Neden gitsin ki?" Hedna hâlâ bakışlarımla tam olarak buluşmayan *mrikro*'nun yanında durarak sordu.

Çünkü başka seçeneği yokmuş gibi hissediyordu, biliyordum. Çünkü ona hiç seçenek bırakmamıştım.

Vok!

Zihnim bölünmenin eşiğindeydi ve orada olmam gerekiyordu. İhanetimi bir şekilde anlamış olması ya da vahşi topraklarda sadece benim hançerimle korunuyor olması üzerinde duramazdım.

Belki de onu bir daha asla göremeyeceğimi bile bile beni terk etmişti.

Korunmasızdı. Tehlikedeydi. Ghertun'un hâlâ pusuda olduğunu biliyordum. Ailesini Ölü Dağ'a terk etmeyeceğini biliyordum ama yine de ona yardım etmek, her şeyin yoluna gireceğine dair korkularını yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştım.

Vienne eğitimsiz bir adamın sırtında körlemesine kalp taşını arıyordu. *Pyroki*, doğunun tehlikeli vahşi topraklarında.

Antik koruların yönünü bilemezdi. Ya da bilebilir miydi? Lokkaru son günlerinde ona bir şey söylemiş miydi, Vienne'in bir araya getirdiği bir şey?

Yoksa... Lokkaru'nun bana kalp taşının yerini söylediği anı rüyasında mı görmüştü?

"*Darukkarları* her yöne gönderin," dedim Hedna'ya, çoktan *pyroki* muhafazasına girmişti. "Tüm gün boyunca onu aramaya çıksınlar."

"Yapacağım. Peki ya sen?" Hedna sordu, çenesi gergindi.

Nillima bana doğru geldi ve ben de onun sırtına atladım. Yanımda kılıcım bile yoktu ama kaybedecek zamanım yoktu ve bir an daha kaybedemezdim. Vahşi topraklarda tek başına geçirdiği her saniye hayatını riske atıyordu ve bu bilgi içimi soğuk, buz gibi bir korkuyla doldurdu. Kız kardeşimin ölümünü izlediğimden beri hissetmediğim bir korku.

"Onu bulacağım," dedim sessizce ama sözlerim kendime güvence vermek içindi.

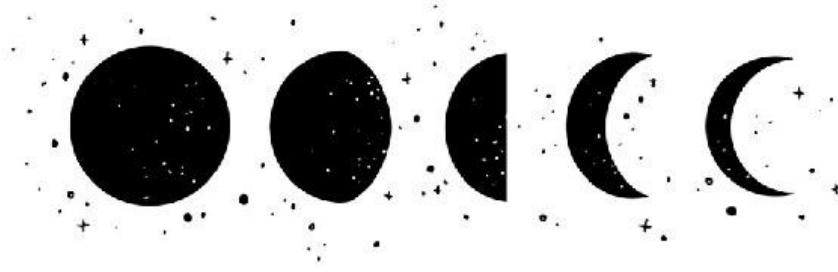
Nillima komutum üzerine ileri atıldı ve düzlüğe çıkana kadar kapılardan hızla geçti.

Bakışlarımı batıya, Lokkaru'nun gömülü olduğu yere, sabahın erken saatlerinde geldiğimiz yöne çevirdim. Vienne benden çok ileride olamazdı ve Nillima sürüdeki en hızlı *pirokilerden* biriydi.

"Onu bulacağım," dedim tekrar.

Sonra *düşünmeden* edemedim: *Ya bulunmak istemiyorsa?*

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

TAntik korular karanlık ve güzeldi. Ürkütücü. Sessizdi. Yine de, yüksek siyah ağaçların etrafını saran, dallarından sarkan siyah sarmaşıkların a r a s ı n d a n geçen ve sonsuz gibi görünen bu yere garip bir sıcaklık veren bir sakinlik, bir huzur duygusu vardı.

tamamen beklenmedik.

Ancak, *piroki*'mi antik koruların derinliklerine ve karanlığına doğru iterken tam olarak hissedemediğim bir sıcaklıktı bu. Sabahın erken saatlerinden beri at sürüyordum ve şimdi ay tepemde asılı duruyordu, başarısızlığa tehlikeli bir şekilde yakın olduğumu sürekli hatırlatıyordu. Ölüme. Gün uzadıkça, öfkeli kalbim damarlarımda dolaşan zehri daha da hızlı pompalayıp yoğunlaştırdıkça, üzerime doğru gelmeye başladığını hissettiğim ölüm.

Acı, beklediğimden birkaç gün önce başlamıştı. Artık gece olmasına ve korularda bana rehberlik eden *pirokinin* birkaç adım önünü zar zor görebilmeme rağmen, sağ kolumdaki damarların tamamen karardığını ve omzuma, boynuma doğru istikrarlı bir şekilde ilerlediğini biliyordum.

Her zaman bildiğim gibi, *vovic* semptomları hızla ortaya çıkıyordu. Son dozumun üzerinden haftalar geçmişti. Yani, gerçekte, acı tam zamanında gelmişti. Geç kalan *bendim*.

Parmaklarımı *pyroki*'nin pullu boynunda gezdirdim, altındaki kasların nazik ama tereddütlü tırıslarıyla değiştiğini hissettim.

"Burada korkacak bir şey yok," diye fısıldadım yaratığa. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama b i l i y o r d u m . Belki de Lokkaru'nun kendi

Bilgi. Belki de kalp taşının bu toprakları tehditten, tehlikeden uzak tuttuğu bilgisiydi.

Korktuğum korular değildi.

Vücudumun her yeri ağrıyordu. Sırtına bindiğim bacaklarımın arasında *piroki* yanığı vardı. Sırtım gergin ve ağrılıydı. Kollarım *pyroki*'nin kalın boynuna tutunmaktan titriyordu.

Kolumdaki yanma başlamıştı, kaslarımı sıkıca tutuyordu, soğuktan titrediğim halde beni haşlayan bir sıcaklık. *Voviç* boynuma doğru ilerliyordu ve yakında göğsüme, karnıma, rahmime, bacaklarıma yerleşecekti. Onu saç tellerimde, ayak parmaklarımda hissedecektim. Acımasız ve inatçıydı.

"*Draki*," diye *pyroki*'ye seslendim, Davik'in konuştuğunu duyduğum kelimeleri tekrarlardım ve canavarın tırısları hızlandı, sadece yanımdan geçerken gördüğüm ağaçların etrafından dolandı.

Boynunu dürterek *pirokiyi* yönlendirdim ve onu kalp taşının yattığını bildiğim yöne doğru yönlendirdim. Bu koruları avucumun içi gibi biliyordum. Lokkaru bana böyle bir harita verebilmek için burada epey zaman geçirmiş olmalıydı. Keşke ona hayatı hakkında daha fazla soru sorsaydım, neden bu kadar uzun süre vahşi topraklarda tek başına yaşadığını sorsaydım. Hiç korkup korkmadığını. Belki de bu korku yüzünden *Dothik*'e gitmeyi, *Dothikkar'ın* bahçesinden meyve çalıp sokaklarda satmayı seçmişti... Davik'le de kaçınılmaz olarak bu şekilde tanışmıştı.

Acaba hiç aşık oldu mu diye düşündüm ama sonra bu düşüncüyü göğsümde başka bir acıya yol açtığında şiddetle uzaklaştırdım.

Pyroki'm ve ben gecenin büyük bir bölümünde kadim korularda seyahat ettik ve küçük bir derenin tanıdık şırıltısını duyduğumda yaklaştığımızı anladım. Takip ettiğimiz bir dere, yorgun *pirokimin* içtiği bir dere, benim de içmek istediğim ama bitirdikten sonra tekrar sırtına tırmanamayacak kadar zayıf olduğumdan korktuğum bir dere.

Bileğime ve koluma yayılan ağrı dudağımı ısırma ve gözlerimin sulanmasına neden oldu. Zonklayıcı bir acıydı ama idare edilebilirdi. Yakında, her biri bir öncekinden daha şiddetli dalgalar halinde gelecekti, ta ki bu dalgalar bitene kadar ve sonra sürekli olacaktı... kalbim pes edene kadar artacak, artacak, artacaktı.

Ağaca yaklaştıkça, altımızdaki toprak daha da uğulduyor gibiydi. *Pyroki*'m arada bir duraklıyordu, ta ki ben onu

Sanki neye rastlamak üzere olduğumuzdan emin değilmiş gibi, sanki içgüdüleri onu uyarmış gibi tekrar harekete geçti.

Ama içgüdülerim bizi ilerlemeye itti ve çok geçmeden uzakta parlayan mavi ışığı gördüğümde rahatladığımı hissettim. İlk başta yumuşaktı, sadece orada saklı bir şey olduğuna dair bir ipucuydu. Yaklaştıkça daha da parlaklaştı, ta ki etrafımızdaki ağaçları görebilene kadar, devasa gövdeleri o kadar genişti ki etraflarını görebildiğime şaşırdım, derileri yaşlılıktan simsiyahtı.

Ancak aradığım tek bir ağaç vardı ve birkaç dakika sonra, *pirokim* dallardan sarkan sarmaşıklardan oluşan ağır bir perdenin altından geçerken... onu buldum.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu, rahatlama o kadar güçlü ve parlaktı ki acıyı kısa süreliğine bastırdı.

Tıpkı rüyamdaki gibiydi. Tıpkı Lokkaru'nun anısındaki gibi. Ancak değişmişti. Daha geniş, daha uzun, dalları daha dolgun ve damarları mavi parlayan beyaz yapraklarla doluydu. Mavi ışık oradan geliyordu. Yapraklarından. Binlercesi siyah, güçlü dallarına yayılmıştı. Akarsu gövdesinde son buluyordu.

Onu beslemek. Güçlenene kadar beslemek.

Önünde durduğumuzda *pyroki*'nin boynunu okşadım. Büyük bir çabayla bacağımı sırtına geçirmeyi ve yere doğru kaymayı başardım, ancak yosun kaplı toprakta dizlerimin üzerine düştüm. Yumuşaktı ve düşüşümü yumuşattı. Yosunların arasına kıvrılıp sonsuza kadar uyuyabileceğimi, burada ölebileceğimi ve kimsenin beni bulamayacağını düşündüm.

Yalnızlık hissi beni öyle bir çarptı ki, gözlerim yaşlarla dolarken neredeyse nefes nefese kalacaktım. Bunun sadece bana ait olduğunu düşünmüyordum. Bu açıklık, ne kadar güzel ve güvenli olsa da, dış dünyadan kopuk, hüzünlü hissettiriyordu.

Lokkaru'nun duyguları bu yerde kalmış mıydı? Annesinin mi? Ya da belki de babasınıninkilerdi?

Bacaklarım titreyerek ilerledim, *pirokinin* arkamda dinlenmek için yosunların üzerine uzandığını hissettim. Boynumu yukarı kaldırdım ama ağaç o kadar büyüktü ki gece gökyüzünü ve nefret etmeye başladığım ayın tüm izlerini kapatıyordu.

Kabuk deriye benziyordu, kâğıt gibi ince ama koyu renkli ve yaşla yıpranmış. Ve bu derinin altında, gövde sadece mavi değil, *altın* rengine parlıyor gibiydi. Altındaki kabuğun her biri bir öncekinden daha ince olan katmanlarını görebildiğime yemin edebilirim.

Elimi gövdeye bastırduğımda sıcak olduğunu hissettim. Şaşırmış ve rahatsız olmuş bir şekilde elimi çektiğimde kalp atışı gibi zonkluyordu.

Kalp taşı içerideydi ya da ben öyle sanıyordum. Parıltısını, çağırışını, alay edişini görebiliyordum. Açıklıkta görünmeyen bir rüzgâr çıktı, saçlarımı hışırdattı ve beni iliklerime kadar ürpertti, ancak tenim nemli ve sıcaktı. Davik'ten çaldığım hançere uzandım ve yapraklardan yayılan mavi ışıktaki ona baktım.

Sapı siyah kemikten yapılmıştı ve Dakkari dilinde okuyamadığım ama aynı kelimelerin Davik'in tenine dövme olarak işlendiğine yemin edebileceğim girdaplı kelimelerle karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Özlem kalbimin sıkışmasına neden oldu. Parmak uçlarımı kelimelerin üzerinde gezdirdim, tıpkı Davik'in etinde yaptığım gibi, ne anlama geldiklerini bilmesem de o dövmelerin izini sürdüm.

Şimdiye kadar gittiğimi anlamıştır. Gece uzun zaman önce çökmüştü. Henüz gelmediyse peşimden gelecektir. Ve o gelene kadar buradan çoktan gitmiş olmalıydım. Beni tekrar bulursa, gitmeme izin vermezdi. O kolları etrafımda hissedersen, onu tekrar terk edecek irade ya da zihinsel güce sahip olamazdım.

Aklımda bu düşünceyle, her parçam onu burada beklemek *istese* de, hançeri ağaca sapladım, çabayla homurdandım. Görünüşüne rağmen gövde sağlam ve sertti ve vuruşumun kolumda yankılandığını ve kırılğan kemiklerimde paramparça olabileceklerini düşünene kadar çınladığını hissettim.

Ancak tutuşum yeterince güçlü değildi. Kolum *vovic* ve *piroki* üzerindeki uzun yolculuğum yüzünden zayıflamıştı. Hançer yere düştü. Bu küçük hareket beni yormuştu ve onu almak için eğildiğimde nefes nefese kalmıştım.

Tekrar vurmak için kolumu kaldırdığımda durakladım, ağaçtaki yaradan aşağı sıvı damlamaya başladığını görünce dudaklarım aralandı.

Kan.

Altın rengi, parıldayan kan, kâğıt gibi ince derisinden bir okşayış gibi akıyordu.

Yanlış, yanlış, yanlış, diye bağırdı zihnim.

O kadim yerde, o yaşlı ağaçtan daha fazlası ağlayarak damlarken donmuş bir halde sadece bakabildim.

Aklıma bir düşünce geldi ve hançeri yavaşça indirdim. Yeteneğim Davik'in *piroki*'si Nillima üzerinde işe yaramamıştı ama bunu anlamam *gerekiyordu*.

Gücümün enerjisini önümde toplayarak yavaşça ileri doğru bastırdım ve elimi kana doğru uzatarak onu toprakladım. *Sıcaktı*, elimin üzerinden sızıyordu ve dehşet içinde geri çekilmek istedim ama avucumu sıkıca tuttum.

Her zaman olduğu gibi, hediye elimi serin bir akarsuya daldırmak gibi hissettirdi. Hafif bir direnç vardı ve yüzeyin altında her zaman biraz garip, sessiz ve puslu bir his vardı.

Şimdi gözlerimi kapatırken bunu yaptığımı hayal ettim. İlerledim, aradım, korktum ama bir şeyler bulmaya kararlıyım.

Hediye bir şeye dokundu. Güçlü bir şeye, kadim bir şeye. *Aman Tanrım!*

Bu bağlantı zihnimde cızırdarken yoğun acı vücudumun kasılmasına neden oldu. Çığlık atabilirdim ama hiçbir ses duymadım, sadece bu ağaçtan, bu *yaratıktan* geldiğini bildiğim bir kalbin atışını duydum. Ama bu kalp atışı aniden binlerce, hayır *milyonlarca*, *milyarlarca* kalp atışına dönüştü ve her birinin damarlarıma çarptığını, onları doldurduğunu, onları ısıttığını duydum, *ta ki vovic* yüzünden değil de *bu* yüzden öleceğimi düşünene kadar.

Lokkaru kalp taşının tehlikeli olduğunu söylemişti. Artık nedenini biliyordum. Çünkü Kakkari onun içinde yaşıyordu. Hissettiğim şey onun acısıydı, milyarlarca ve milyarlarca ruhtan gelen milyarlarca ve milyarlarca acıydı.

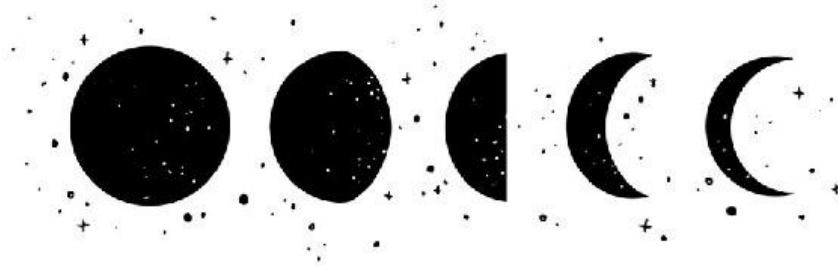
Sonra, bir anda, o acı beni terk etti.

Bu bağlantı yumuşadı. Bir an için hiçbir şey hatırlayamadım. Kim olduğumu. *Ne* olduğumu. Neden burada olduğumu. Sanki zihnimden silinmiş gibiydi.

Bu bilgi bana aceleyle geri döndüğünde, her şeyi gördüm. Ailemi, köyümüzdeki eski evimizi, köyümüzün arkasındaki ormandaki ağaçların gölgesini, yaprakların arasından süzülen ışığı gördüm. Babamı, annemi, büyükannemi, kardeşlerimi gördüm. Güçlü Maxen, nazik Eli ve güzel Viola. Hayatımı olduğu gibi gördüm ve sonra hayatımı olduğu gibi gördüm. Ghertun'u, Ölü Dağ'ın karanlığını, *vovic*'in boğazımdan aşağı süzülüp onu kalınca kaplayan acı tadını, kız kardeşimin perili, görmeyen bakışlarını, annemin çaresizliğini ve erkek kardeşlerimin öfkesini.

Sonra Davik'i gördüm. Kırmızı gözleri yanıyor, o karanlık sırtışı kıvrılıyor, o hınzır elleri bana dokunuyor ve bana çok fazla şey hissettiriyordu. Uyurken beni izlediğini gördüm. Kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I bir dürtmeye uyandı.

Gözlerim beni yere yapıştıran sıcak bir acıyla yavaşça açıldı. Soğuk bir burun koluma sürtünüyordu ve *pirokinin* üzerimde durduğunu, kemerime bağlı bir kesedeki kurutulmuş et erzakını karıştırdığını gördüm. Kadim korulara yaptığım yolculukta yemediğim erzaklardı çünkü aç değildim.

Acıya karşı gerildim, bu da onu daha da kötüleştirdi. Sanki Ghertun tarafından tekrar dağlanıyormuşum gibi hissediyordum, tek fark sıcak sopanın etimin her santimine bastırılmış olmasıydı.

Kolumun hareket etmesini istedim ve keseyi çıkarıp açarak erzakları yanımdaki yosun kaplı zemine yayarken gözyaşlarım yüzümden süzüldü.

Piroki hemen küçük bir miktarı yalayıp yutarken, ben de üstüme baktım. Ağacın dibinde sırtüstü yatıyordum. Geceydi ama *aynı* gece olmadığını biliyordum. Yine uyuyakalmıştım. Kaybolmuştum.

Ağzım kurudu, dudaklarım çatladı. Mide bulantısı karnımda birikti ve şimdi uyanık olduğum için safra yükseldi ve boğazımı yaktı. Üstümde, Davik'in hançerini ağaca sapladığım nokta kapanmış ve iyileşmişti... sanki hiç olmamış gibi. Sanki yeteneğimi ağaç üzerinde kullandığımda olanlar hiç olmamış gibi. Sanki Devina'nın müdahalesi hiç olmamış gibi.

Anlamamıştım. Hiçbir şey anlamıyordum, bunu yavaş yavaş fark etmeye başlamıştım. Lokkaru haklıydı. İçinde bir şeyler vardı.

Bu evren açıklama ve mantığın ötesindeydi. Pusuda bekleyen ve iltihaplı bir yara gibi sızlayan şeyler.

O anda *annem* aklıma geldi.

Bazen göremediğimi düşündüğünde bana nasıl baktığını düşündüm. Gözlerindeki korkuyu. Yeteneğimden korkmuştu, bana hayat vermesinin ne anlama geldiğinden korkmuştu. Yine de beni seviyordu. Derinden. Her zaman.

Vovic kalınlaşıyordu. Uzuvarım şişmiş gibi hissediyordum. Yorgunluk çökmeye başlamıştı. Bir gece daha çökmüştü. Bütün günü uyuyarak geçirmiştım.

Davik'in anılarını tekrar rüyamda gördüğüme dair tanıdık bir his vardı içimde. Sadece her ne hayal ettiysem...

Gördüğüm rüya zihnimi uyuşturmuştu. Göğsümde bir sızı oluşmuştu. Hâlâ onun çığlıklarını, boğuk ve zor nefes alışını duyabildiğime yemin edebilirdim. Bunun Devina'yla, belki de onun ölümüyle bir ilgisi olduğunu biliyordum.

Boğazımda kusmuk yükseldi ve safrayı yosunların üzerine boşaltarak dönmeyi başardım. Gözyaşlarım yüzümü çizerken mideme kramplar girdi.

Açıklıktaki tek ses ağacın uğultusu ve
Pyroki yosunları kemiriyor, son erzak kalıntılarını arıyor.

Sonra o sessizliği bir şey deldi. Yankısı bana doğru geliyordu ama sesi hâlâ çok uzaklardan geliyordu.

"*Vienne!*"

Bu sesi her yerde tanırım. "*Vienne!*"

Beni ne kadar zamandır aradığını merak ettim.

Sonra Devina'nın sesi zihnime fısıldadı, *Belki de tüm hayatı boyunca.*

Onun varlığını yakınımnda hissettiğimde bile gerilmedim. Onu duyabildiğimi, benimle artık rüyalarla bağlı olmadan konuşabildiğini sorgulamadım bile. Hayatım boyunca, özellikle de son bir ay içinde hissettiğim ve yaşadığım onca şeyden sonra, herhangi bir şeyin olasılık dışı olduğunu nasıl düşünebilirdim?

Çünkü hiçbir şey değildi.

Dayan Vienne, diye fısıldadı Devina ben gözlerimi kapatırken. *Dayan, onu sana getireceğim.*

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I Vienne sürümü terk edeli neredeyse iki gün olmuştu ve onu bulmaya hiç yaklaşamamıştım.

Sürekli panik ve endişe, öfkeden böğürmek istememe neden oluyordu. Nillima'yı daha da zorlayarak dün gecedен beri durmadan aradığım kadim korularda ona rehberlik ederken kendimi kafesinde volta atan vahşi bir canavar gibi hissediyordum.

Nillima kırılma noktasına ulaşıyordu. Bunu biliyordum. Onu çok zorlamıştım.

"Lütfen," diye yalvardım ona, kaba sesim vadiyi dolduruyordu. Kara ağaçlar buranın koruyucuları gibi etrafımızı sarmıştı. "Lütfen Nillima, onu bulmamız gerek."

Nillima sanki sesimdeki çaresizliği duymuş gibi adımlarını hızlandırdı.

Ama bir süre daha geçti ve sadece daha fazla orman vardı. Lokkaru'nun sözleri aklımda çınlarken bile, bana kalp taşını nasıl bulacağımı anlatırken bile, kaybolmuştuk. Tamamen kaybolmuştuk.

Sanki orman etrafımızda yer değiştirmiş, bizi uzaklara götürmek için yeni bir yol yaratmıştı. Daireler çiziyorduk ama yine de hiçbir yer tanıdık gelmiyordu. Ürkütücü, tüyler ürpertici bir yerdi, sürekli *değişen* bir yerdi ve yanlarından geçerken bilerek gölgelere çok yakından bakmamıştım çünkü ne bulacağımı biliyordum.

Tekrar daire çizdiğimizde acı göğsümde patladı. Ay, sarmaşıkların ve dalların arasından göründü ve gümüş ışık açıklıkta patladı.

"*Yardım edin bana!*" Kükredim.

"*Kakkari, yardım et!*" Ama Kakkari'nin bana yardım etmek için bir nedeni yoktu.

Bir *Vorakkar*, bir Dakkar kralı olmama rağmen, Kakkari bir süredir dualarımı dinlemiyordu.

Nillima'nın nefesleri düzensizdi. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. Nillima'yı sakinleştirdim ve o da kısa süreli ertelemeyi memnuniyetle kabul etti. Gözlerimi kapatarak, biz gezinirken dağılan zihnimin parçalarını bir araya getirdim. Şu anda bütün olmaya ihtiyacım vardı. Olmazsam Vienne'i asla bulamazdım.

"Onu bulmama yardım et," diye fısıldadım ve sonra ensemden tanıdık bir karıncalanma hissettim. Kız kardeşim yakınımdayken hep olan bir şeydi bu. Bir zamanlar beni rahatlatırdı. Sonra bir korkuya dönüştü.

Ama şimdi?

Bakışlarımı açtım, ay ışığı kaybolduğunda gölgelerde onunkini aradım.

"Devina," diye mırıldandım, kalp atışlarım boğazımda gümbürdüyordu.

"*Yardım et bana.*"

Her şeyi deneyebilirim. Daha önce bundan korkmuştum. Ama şimdi Vienne'i tekrar bulmak istiyorsam, bu korkuya teslim olmam, bir parçamın belki de her zaman bildiği şeyi kabul etmem gerekiyordu. Eğer onu tekrar görebileceksem, ona tekrar sarılabileceksem.

"*Ben sadece sana yardım etmek istedim kardeşim,*" dedi Devina'nın sesi.

Karanlıkta parlayan gözlerini gördüm. Benim gözlerim. Ağzı hareket etti ama sözlerini sanki kulağıma fısıldanmış gibi duydum.

Her zaman olduğu gibi, onu görmek göğsüme saplanmış bir hançer gibiydi. Her zaman orada olacak olan o acı, zamanla kapanmayan, zamanla *çürüyen* açık bir yara gibi zonkluyordu.

Bir ağacın dibinde duruyordu. Nillima'nın boynu kalkmış, sanki o da orada bir varlık hissetmiş gibi başını kız kardeşime doğru çevirmişti.

Devina'yı görmek onu hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlattı. Onu koruyamadığımı. Ben... başka bir yerdeyken gecenin karanlığında katledilen ailemin yanında olamadığımı.

"*Perde artık ince,*" dedi Devina. "*Bu gece fazla zamanım yok.*"

Gel. Acele et."

Peçe mi?

Tereddüt etmedim. Devina yürümedi ya da koşmadı. Yüzü ve bedeni orada burada titreşiyor, onu kaybettiğimi sandığım anda tekrar ortaya çıkıyor, beni uçsuz bucaksız ormanda bir o yana bir bu yana döndürüyordu.

"Buradan," diye fısıldadı, daha önce ne duyduğum ne de gördüğümü hatırladığım bir derenin yanında duruyordu. Devina gözden kayboldu ve ben de Nillima'ya dereyi takip etmesini söyleyerek önümüzde uzanan karanlığı kız kardeşimden bir iz bulabilmek için taradım.

İşte o zaman gördüm. İleride, sabit mavi bir parıltı ağaçları aydınlatmaya başlamıştı.

"Vienne!" Kükredim.

Nefes alışım daha da düzensizleşti. Nillima ne yaptığımı anlamış gibiydi ve adımlarını hızlandırdı.

Yaklaştıkça parıltı daha da arttı. Ve sonra oradaydık, sarmaşıklardan oluşan karanlık bir perdenin arkasından geçtik ve uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra gözlerimi yakan ıstık selini engellemek için elimi kaldırdım.

"Vienne!"

Onu yaprakları mavi mavi parlayan yıpranmış bir ağacın dibinde yatarken gördüm. Sürüden aldığı *pyroki* onun yanında yatıyordu ve biz açıklığa girdiğimizde kafasını kaldırıp bize şüpheyle baktı.

Devina, Vienne'in üzerinde duruyordu ama yüzü bulanık görünüyordu. Odaklanmamıştı. Ağzı hareket ediyordu ama hiçbir kelime duymadım. Bakışları sinirli ve üzgündü. İki parmağıyla kalbine dokundu, bana doğru uzattı - sevgisini ifade ettiğini bildiğim, sık sık yaptığı bir jest -Ve sonra gitmişti.

"Vienne," diye mırıldandım, Nillima'nın üzerinden atlayıp ona doğru koştum. "*Nik, nik, nik.*"

Onun yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde kalbim göğsümde dondu kaldı. Kalbim buz kesti çünkü ilk düşüncem çok geç kaldığımdı.

Ama kapalı göz kapaklarının ardında gözlerinin titrediğini gördüğümde içimi öyle bir rahatlama kapladı ki başım döndü.

"*Leikavi,*" dedim alnımı onunkine bastırarak. "Uyan. Lütfen uyan. Gözlerini görmeme izin ver. Onları görmem gerek."

Kendimi geri çekerek ona baktım. Damarları kararmış ve siyahlaşmıştı, bu da panik içinde kaşlarımı birbirine yaklaştırdı. Bileğindeki gördüğümü hatırlıyordum ama bana bunların yeteneğinin bir sonucu olduğunu söylediğinde ona inanmıştım.

Ama bu?

Kollarında, boynunda geziniyor ve yavaşça yüzüne doğru yükseliyorlardı. Pelerinini geri çektiğimde, tuniğini kaldırdığımda gördüm ki

Göğüslerinin, karnının üzerinden aşağıya doğru iniyorlardı. Göğsümden çaldığı pantolonunun bir bacağına kaldırdım ve ayak bileklerini pranga gibi saran damarları gördüm.

"Bu da ne böyle?" Kendi kendime homurdandım, ciğerlerim sıkışmış, hava incelmışti. Bu sadece onun yeteneğinden olamazdı.

Bakışlarım ağaca gitti. Lokkaru'nun bana babasının bedeninden büyüdüğünü söylediği ağaca. Onu besleyen, onu besleyen, onu gittikçe daha güçlü yapan bir kalp taşı olan ağaç. Gittikçe daha tehlikeli olduğunu da biliyordum.

Bunu o yapmış olamaz. Damarları bu andan çok önce kararmaya başlamıştı.

"Her şey yoluna girecek, *leikavi*," dedim ona, ama bu aynı zamanda kendime de bir güvence gibi geldi. "Bunu düzelteceğim. Sana yemin ederim."

Onu sürüme geri götürmem gerekiyordu. Ve yakında. Şifacı... ona yardım edebilir. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiş olsam da bunun ne olduğunu biliyor olmalıydı. İnanmak zorundaydım-

Ghertun.

Donup
kaldım.

Sürüye yakın bir yerde izini sürüp öldürdüğümüz sürüden Ghertun izcisi şöyle demişti: "Bir kez yerleşti mi onu çabucak alır. Onun ölümünü izleyeceksiniz."

Daha fazla bir şey söyleyemeden kendi yaralarından ölmüştü.

Bu Ghertun'un işi miydi?

Birden her şey zihnimde bir araya geldi. Vienne'in korkusu, kara aydan önce Ölü Dağ'a dönmek için devam eden acelesi - tüm *Vorakkarların* tuhaf bulunduğu kısa bir süre. Onun için endişelenenin ailesi olduğunu düşünmüştüm. Bu kesinlikle doğru olsa da - onları ne kadar derinden sevdiğini ve önemseddiğini biliyordum - belki de en çok korktuğu şey onlara yardım edemeden ölümün onu almasıydı.

Vok, diye düşündüm, inançsızlık, suçluluk ve üzüntü içimi kapladı.

Onu kalp taşından uzak tutarak, bencilce onunla geçirdiğim zamanı uzatarak, farkında olmadan onu *buna* daha da yaklaştırıyordum.

Boğazımdan acı dolu bir feryat koptu, nefesim kesildi ve sesim boğuklaştı.

O feryadın açıklıkta yankılandığını duydum. Ağacın gövdesinde patladığını, parlayan yaprakların arasından geçtiğini ve sürüklendiğini duydum.

karanlık gece gökyüzüne.

"Özür dilerim *leikavi*," diye fısıldadım, sanki bunu iyileştirecekmiş gibi kelimeleri etine bastırarak. "Çok üzgünüm. Affet beni."

Bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapardım. Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Kollarımda kıpırdandı, bana gözlerini kırptırırken gözlerinde yaşlarla uyandı.

"D-Davik?" diye fısıldadı, sesi gergin ve boğuktu. Dudakları kurumuştı. Yüzü o kadar solgundu ki neredeyse yarı saydamdı, tüm pembe rengi yanaklarından süzölmüştü.

"Buradayım Vienne," diye mırıldandım sessizce.

"Devina," diye fısıldadı ve kız kardeşimin adını dudaklarında duyunca yutkundum. "Devina buradaydı. O-"

Gözleri kapandığında ve sırtı hafifçe eğildiğinde sözleri kesildi. Şakaklarından daha fazla gözyaşı süzölürken vücudundaki tüm kaslar kollarımda gerildi.

"*Leikavi*," diye hırladım. "Sana nasıl yardım edeceğimi söyle!"

Nefesi kendine gelir gibi olduğunda, sözleri aceleyle söylenmiş gibiydi. "Onu bırakmanı istiyor, Davik. Bırak onu gitsin."

Kaşlarım birbirine yaklaştı, sözleri içimde derinlerde bir şeye, boyun eğmeyen bir şeye çarptı.

"Bunu daha sonra konuşacağız, *rei kassiri*," dedim ona. "Söz veriyorum. Sana her şeyi anlatacağım. Ama önce seni iyi göreceğim."

Onu kollarıma aldım ve küçük, hıçkırarak bir ağlama sesi çıkardı, bana derin, çok derin bir acı içinde olduğunu söyledi. Bu bende bir şeyi öldürme isteği uyandırdı. Göğsümde o tehlikeli şeyin yükselmesine neden oldu. O öfke, o kızgınlık. Yine de onu bastırdım. Karnımda yanmasına ve cızırdamasına izin verdim ama beni kontrol etmesine izin vermedim. Güçlü olacaktım. *Onun* için güçlü ve hazır olacaktım.

Çünkü şu anda önemli olan *tek şey oydu*.

"Başlıyor," diye fısıldadı nefesini tuttuğunda. "Davik-"

Kasları kollarımda tekrar gerildi ama sonra gevşedi. Sadece kalp atışlarının bana çarptığını hissettiğimde tekrar nefes alabildim. O yaşıyordu. Şimdilik. Ama zayıftı ve çok acı çekiyordu.

Tam olarak *ne* başlıyordu?

Ağaca bakıp tereddüt ettim. Sonra onu yavaşça yosunların üzerine yatırdım, uyuduğu için minnettardım.

Mavi ışıktaki bir şey parıldı ve sandığın dibinde duran hançerimi gördüm. Onu aldım, avucumda tarttım ve sonra bir

homurdanarak ağaca sapladım.

Bağışla beni Lokkaru, ama onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım, diye düşündüm, kabuğu yırttım, pençelerim kanayana kadar katmanlarını soydum. Yine de acıyı hissetmedim. Kararlılığın yükseldiğini hissettim.

Hiçbir şey onu iyi görmekten beni alıkoyamazdı. Ağacı kazarken, Lokkaru'nun babasının mezarını yırtarken, Kakkari'nin bizzat kutsadığı bu canlıya saygısızlık ederken, Vienne ölürse... buna dayanamayacağımı biliyordum. Onu kaybetmek.

Parmaklarım onu bulmadan önce kalp taşının parıltısını gördüm. Ona dokunduğumda kavurucu bir sıcaklıktaydı, elimde zonkluyordu ve tahmin ettiğimden daha küçüktü. Çenemi sıkarak onu ağaçtan kopardım. Tişörtümün kemerine sokmadan önce ona zar zor baktım bile, tenime yaslanan keseye sıkıca sabitledim... çünkü şu anda onu kurtarabilecek tek şey bu olabilirdi.

Onu dikkatlice kucağıma alıp Nillima'nın yanına götürdüğümde kanım tenine bulaşmıştı. *Pyroki*'si de onu takip etti ve onun yanında kaldı. Kalp taşı içimde sürekli bir hatırlatma olarak yanıyordu.

Buna ihtiyacım vardı.

Çünkü her şey başarısız olursa, tıpkı Lokkaru'nun babasının yaptığı gibi, bunu Vienne'i kurtarmak için kullanacaktım.

"Seni iyi göreceğim *leikavi*," diye yemin ettim ona sessizce, o kutsal, korkutucu yerde. "Yemin ederim."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

A Ertesi akşam güneş gökyüzünde batarken nihayet sürümü görebildim.

Ama bulduğum şey içimdeki gerilimi azaltmadı. Sadece daha da arttırdı.

Rath Kitala gelmişti. Darukkarları ve *pirokileri* duvarların dışında kamp kurmuşlardı, çoğu ateş leğenlerinin etrafında dururken, sürümden bazı *bikku*'lar akşam yemekleri için yiyecek tabakları sunarak içeri girip çıkıyorlardı.

Sadece bu da değil... Killup'ın da geldiğini gördüm. Rath Kitala'nınkinden daha küçük bir gruptu ve *jrikkia* sürüsünü katlettikten sonra Vienne ile karşılaştığım erkek tarafından yönetiliyorlardı. Pazarlık yaptığım erkek, pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmek için buradaydı. Killup et yemiyordu, bu yüzden onları beslemeye çalışan *bikku* ayrı tabaklarla onlara yaklaştığında telaşlı ve kararsız görünüyordu.

"*Vok*," diye küfrettim ama şu anda iki grup için de endişelenemezdim.

Vienne gece boyunca ve tüm gün boyunca kollarımdaydı. Hiç şüphesiz hayatımın *en uzun* günüydü. Uyandığında, bu sadece kısa süreliğine oluyordu. Kuru dudaklarının arasına su damlatıyordum ve konuşmaya çalışıyordu... Devina hakkında daha fazla şey söylüyor, kalp taşı hakkında bir şeyler mırıldanıyordu, sonra giderek sıklaşan acı dalgaları yüzünden bayılıyordu.

Siyah damarlar neredeyse tüm vücuduna yayılmıştı. Ghertun'un ona verdiği şeyin yakında onu tüketeceğinden korkuyordum.

Aklımda bu düşünceyle Killup'a doğru döndüm, Nillima homurdanıyor ve sürekli çabasıyla oflayıp pufluyordu, Vienne'in aldığı *pyroki* arkamızdaydı. *Mrikro* onları besleyecek ve bu gece onlara iyi bakacaktı. İkisi de çok ihtiyaç duydukları bir dinlenmeyi hak ediyordu.

Killup'ın lideri yaklaştığını görünce ayağa kalktı, yüzü ifadesizdi, hareketleri zarif ve akıcıydı. Hoşbeş etmekle uğraşmadım. Yanından geçerken Killup'ın bakışları Vienne'e kaydı ve "Yardıma ihtiyacı var" diye mırıldandım.

Beklemeye zahmet etmedim. Varışımı çoktan haber almış olan sürünün kapılarından hızla geçtim. Tansiyon yüksekti. Bunu hissedebiliyordum. Sürümün kafası karıştı ve bu kadar yakında başka bir *Vorakkar*'a -Rath Kitala ve savaşçılarına- ve yabancı Killup grubuna karşı temkinliydi, özellikle de Vienne'e bir arama ekibi gönderdikten sonra günlerce ortadan kaybolduğumda.

Kollarımda tuttuğum Vienne'i gören kalabalığın soluk soluğa kaldığını duydum. Hedna konsey *volikisinden* dışarı fırladı, onu kollarımdaki *vekkiri* gördüğünde endişeye dönüşen bir şaşkınlıkla bakan Rath Kitala izledi.

"Bana şifacıyı getirin," diye emrettim Hedna'ya, o da hemen başını sallayarak Betrika'nın -şifacının- *volikisine* doğru sürünün ortasına *doğru* koştu. Nillima'yı kendi *volikime* doğru yönlendirdim ve Vienne'i kollarımda sıkıca tutarak onun yanından aşağıya kaydım.

"Teşekkür ederim Nillima," diye mırıldandım *pirokime*. Sonsuz minnettarlığımı kazanacak olan en sadık dostuma.

Yere çarptığımızda Vienne bir çığlıkla uyandı, çarpmanın etkisiyle kemikleri sarsılmıştı, eve döndüğümüzde bir kez uyandığında kırılıyormuş gibi hissettiğini söylemişti. Hırladım, aynı çaresizlik hissi göğsümü yırttı. Bu acıyı ondan almak istedim. Bir daha asla tek bir acı hissetmesini istemedim. Bir daha hiçbir şeyden korkmasını istemedim. Her şeyi onun için almak istedim. Onu korumak, güvende tutmak... onu sevmek istedim.

"Buradayız *leikavi*," diye mırıldandım, göz ucuyla *mrikro*'nun Nillima ve Vienne'in *piroki*'sine doğru koştuğunu gördüm. Ona başımı salladım. "Onlara iyi bak, *mrikro*."

"*Lysi*, *Vorakkar*," diye cevap verdi ama ben çoktan arkamı dönmüştüm, bacaklarım *volikime* olan mesafeyi tüketiyordu.

İçeri girdikten sonra Vienne'i dikkatlice kürk yatağa yatırdım ve bu bile ona acı veriyordu. Artık uyanıktı, dudakları ayrılmıştı, gözleri

cam gibi. Geri çekildiğimde elimi tuttu.

"*Lysi, leikavi?*" Terden alınaya yapışmaya başlayan beyaz saç tellerini düzeltmek için üzerine eğildim.

"Ö-Ölü Dağ," diye tısladı, dişleri acıyla gıcırdıyordu. "*Vovic.*"

"*Vovic* mi?" Kaşlarımı çatarak tekrarladım.

Tam o sırada, *volikimin* girişindeki kapaklar deriye çarparak açıldı. Döndüğümde, Rath Kitale'nin *Vorakkar*'ının içeri girdiğini gördüm, altın gözleri Vienne'i dikkatle inceliyor, kaşları rahatsız edici bir şaşkınlıkla çatılıyordu.

Hedna yanıma gelerek içeri girdi. "Ne oldu?"

"Şifacı nerede?" Şakaklarım zonkladığında onları çimdikleyerek homurdandım.

"Geliyorum."

Elbette, birkaç dakika sonra Betrika *volikime* girdi, botlarını giymeden içeri daldı, sanki yeni uyanmış gibi görünüyordu. Yatağa yayılmış ve kıvranan, derisinden siyah damarlar fışkıran Vienne'i görünce sustu.

Dudakları aralandı ve gözleri bana kaydı. Gözlerindeki bakışı fark ettiğimde karnıma bir ağrı saplandı, çünkü benimkilere de yansıdığına hiç şüphe yoktu. Bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yine de ilerledi.

Titrediğimi fark ettim ve Betrika onun yanında diz çökerken ben de volta atmaya başladım. Rath Kitale gelip Hedna'nın yanında durdu. Belki de *Vorakkar* Viyana'yı bana bırakmaktan korkmakta haklıydı.

Çünkü şimdi onun ölümünü izliyordum.

Acımı kubbeli tavana haykırdım ve Hedna ile Betrika tepki vermese de Rath Kitale'nin bakışları keskin bir şekilde benimkilere kaydı. Ensemde bir karıncalanma hissettim ve hemen gözlerim gölgelere kaydı, aramaya koyuldum.

Bana Deli Horde Kralı mı diyorlar? Alaycı bir şekilde düşündüm. Henüz hiçbir şey görmediler.

"Neredesin?" diye sordum. "*Lütfen.*"

"Drokka," dedi Hedna ve elini kolumda hissettim. "Gel dostum, ihtiyacın var-"

Onu silkeleyip kolumu tuttuğu yerden çektim. Devina'nın gölgeli yüzü titredi, gözleri tanıdık kırmızıya dönüşmeden önce parlıyordu.

"Ona nasıl yardım edebilirim?" Kız kardeşime sordum. Onun hayali *gerçek* olmalıydı. Yoksa Vienne'i nasıl bulabilirdim ki? Bunca zaman gölgelerin, parçalanmış zihnimin bir parçası olduğuna inanmıştım. Hayatım boyunca beni rahatsız eden, azalan delilik.

Ama şimdi... belki de hiç delilik değildi.

"*Bilmiyorum*," diye cevap verdi Devina, o hüzünlü gözleri ruhumu delip geçiyor gibiydi. "*Ama senin acın beni buraya getirdi. Bunu hissedebiliyorum.*"

"Bana onu nasıl kurtaracağımı söyle."

"*Her şeyi bilmiyorum Davik*," diye cevap verdi Devina. Kan karnının üzerinde çiçek açmaya başladı ve sanki bunu *hissedebiliyormuş* gibi yüz hatları birbirine yaklaştı.

"Sen öldün," diye bağırdım, göğsüm kabarıırken kelimeler boğazımdan bıçak gibi kesikler bırakarak yırtıldı. "*Her şeyi biliyor olmalısın.*"

"*Drokka*," diye homurdandı Hedna, Devina ile benim arama girerek. Onu göremediğini biliyordum. Sadece ben görebiliyordum. Gölgelerde gizlenen ve musallat olan şeyi sadece ben görebiliyordum.

Gözlerim Devina'yı hiç bırakmadı ama sözleri bir kez daha kayboldu. Ağzı hareket etti ama artık onu duyamıyordum.

"*Nik*, burada kal!"

Tekrar ortadan kaybolduğunda başımı ellerimin arasına aldım ve pençelerimin kafa derime battığını hissettim.

"*Vorakkar*," diye geldi Betrika'nın sesi. Onunla yüzleşmek için döndüğümde tüm gözlerin üzerimde olduğunu gördüm. Rath Kitale, Hedna, şifacı ve Vienne'in gözleri. *Volikinin* girişinde, Killup lideri içeri süzülmişti. O da beni izliyordu, ellerini arkasında kenetlemişti, yüzü hâlâ soğukkanlı ve vurdumduymazdı. Okunamaz.

Vienne'e gittim ve şifacının yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Bakışlarında gözyaşları birikmişti. "Yine gitti *leikavi*," dedim Vienne'e.

"Biliyorum," diye fısıldadı. Tenine dokunduğumda irkildi ve elimi geri çektim.

"*Vorakkar*," dedi Betrika sessizce, dikkatimi ona çekerek. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"*Nik*," dedim. "Yapmalısın."

Betrika yutkundu, sesi duyulabiliyordu. Gözleri hemen arkamda beliren Rath Kitale'ya, sonra da Hedna'ya kaydı.

"Bunu daha önce hiç görmedim," dedi şifacı bana dikkatle. "Belki de bir *vekkiri* hastalığıdır, bir-"

"Bu *Vovic*."

Killup'ın sessiz ama sert sesi şifacının söyleyeceklerini yarıda kesti ve tüm gözler girişte tek başına duran ona döndü.

O yaklaşırken ayağa kalktım. Vienne'i görünce solungaçları alevlendi. Göz ucuyla Rath Kitale'nin gerildiğini, elinin yanındaki kılıcına gittiğini gördüm. Killup'ın solungaçlarından zehir yayma yeteneği vardı. Rath Kitale'nin korktuğu şeyin bu olduğuna şüphe yoktu.

"Ne oldu?" diye sordum. Omzumun üzerinden baktığımda Vienne'in gözlerinin tekrar kapandığını ve sırtının eğildiğini gördüm. Küfrederek tekrar yanına çöktüm, ellerim havada duruyordu çünkü ona dokunduğumda acı çektiğini biliyordum. "*Vok!*"

"Ghertun'un kölelerini kontrol etmek için kullandığı bir bitki," dedi

Killup. "Bir bitki mi?" Rath Kitale inanamayarak sordu.

"Bir zehir," diye düzeltti Killup, diğer *Vorakkar*'a merakla bakıp başını yana eğdi. *Vorakkar*'ın elinin hâlâ kılıcında olduğunu görünce Killup'ın dudakları birbirine yapıştı ama bu konuda bir şey söylemedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" Homurdandım.

Killup, "Bir süre önce içimizden biri Ölü Dağ'dan kaçtı, Ghertun tarafından götürülenlerden biri ve bize geri döndü," dedi. "İlk iki hafta iyiydiler. Sağlıklıydılar. Evlerinde, kendilerinden olanların arasında oldukları için rahatlamışlardı."

Kafamda haftaları saydım ama günler birbirine karıştı. *Vok*, *Dothik'e* gelmeyeli ne kadar olmuştu? O gece geç saatlerde ona ilk rastladığımdan beri?

"Sonra yorulmaya başladılar. Üşümeye. Damarlarındaki kan koyulaşmaya başladı. Sonra acı geldi. Günlerce, günlerce."

Killup ile göz göze geldiğimde, korktuğum şeyi onun içinde gördüm.

"Ne kadar zamanı var?" Homurdandım.

"Doz almadan mı?" diye sordu Killup. "Bu aşamada, birkaç gün. Belki dört. Ama yine de bir Killup'ın başına gelen budur. *O* bir insan. Farklı olabilir."

"Bunu ne zamandır biliyorsun?" Hedna usulca aramızda yer değiştirirken Killup'a ters ters bakarak homurdandım. "Bundan önce bize *vovic*'ten bahsetmeyi düşünmedin mi?"

Öfkem yersizdi. Bunu ben bile biliyordum ama içimde dolaşan şey iyi hissettiriyordu. Eski bir dost.

Killup gözünü bile kırpmadı. Asla sahip olamayacağımı bildiğim bir sakinlikle, "Killup ve Dakkari müttefik değildir," dedi. Bakışları kısa bir süreliğine Rath Kitale'nin *Vorakkar*'ına kaydı. "Düşman da değiliz. İkimize de yakışan bir anlaşmamız var. Daha fazlası değil. Daha azı değil."

"Ortak bir düşmanımız var," diye hatırlattı Rath Kitale ona, sesi sertleşerek. Killup çenesini aşağı doğru eğerek, "Bu doğru," diye düzeltti. "Ki bu da neden buradayım."

İşte o zaman hatırladım. Anlaşmamızı. Dothik'ten sürüye dönerken Vienne ve beni pusuya düşürdükten sonra o karanlık ormanda onunla yaptığım anlaşma.

Killup'ın kendi zehri vardı. Kan dolaşımına girdiği anda Ghertun'u felç eden ve yaralarının pıhtılaşmasını engelleyen bir zehir. Killup bunu *benim üzerimde* de kullanmıştı ama ben buna bir Ghertun'un vereceğinden daha farklı tepki vermiştim.

Killup doğu topraklarından uzakta yeni bir yuva arıyordu. Geçiş ve koruma karşılığında, aramızda savaş çıkarsa Ghertun'la savaşmamıza yardımcı olması için bize bu zehri sağlayacaklardı.

"Ghertun'u etkileyen bir zehriniz varsa, belki bunun için bir tedaviniz vardır," diye mırıldandım. "Ya da bir tane biliyordur."

Killup'ın bakışları dişime kaydı. O gece ormanda onu merak etmişti. Belki de bu yüzden savaşçılarını geri çağırmıştı... onun yüzünden.

"Eğer bir tedavimiz olsaydı, bunu kendimizinkini kurtarmak için kullanırdık," dedi sessizce. İlk kez sesine bir duygunun karıştığını duydum. Pişmanlık mı? "O öldü."

Boğazım kapandı, burun deliklerim açıldı.

"Benden ne istiyorsun?" Sessizce sordum. Rath Kitale'nin bakışlarının şaşkınlıkla benimkilere kaydığını gördüm; beni incelerken kaşları çatılmıştı. "Onu kurtarmak için her şeyimi veririm."

Rath Kitale, Killup'ın başını eğip bana dikkatle bakmasıyla sustu.

"Tavsiyemi ister misin Dakkari?" diye sordu Killup bana doğru bir adım atarak usulca. Sesini alçaltarak mırıldandı, "Çok büyük hale gelmeden onun acısına son ver."

Öfke içimde bir kırbaç gibi şakladı. Daha önce de kırbaçlanmış, işkence görmüş ve kullanılmışım ama Killup'tan bu sözleri bir daha *asla* duymamak anlamına gelecekse, bunları memnuniyetle tekrar yaşardım.

"Seni olduğun yerde öldürmeden önce benden uzak dur," diye tısladım. Killup dediğimi yaptı, *volikimde* tansiyon yükseliyordu.

"Ölü Dağ'dan kaçan dişi," dedi Killup, "benim eşim Dakkari'ydi. Acı dolu bir ölümle ölmesini izledim çünkü ona merhamet gösteremeyecek kadar korkaktım. Daha güçlü olsaydım onun acısını hafifletebilirdim," derken sesi değişti, hırçınlaştı, solungaçları alevlendi, "daha güçlü olsaydım."

Sustum.

Voliki'deki herkes yaptı.

"Acısını dindirecek bir şeyimiz var," dedi Killup uzun bir süre sonra, yüzü bir kez daha okunamaz hale gelmiş, sesi yumuşamıştı. "Ama ancak bu kadar acıyı maskeleyebilir."

Gözleriyle tanıştım.

Başımı öne eğdim.

"Teşekkür ederim,"

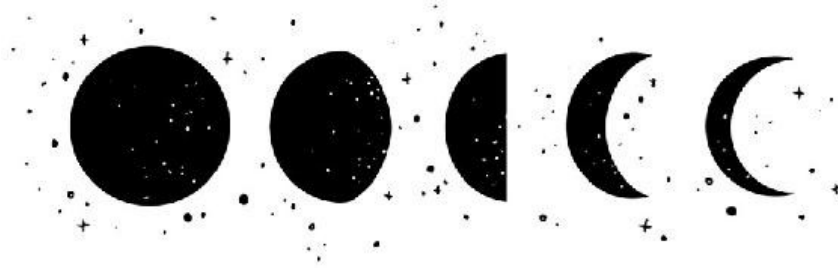
diye mırıldandım.

"Eğer tavsiyemi dinlemezsen, Dakkari," dedi Killup bir süre daha durakladıktan sonra, "o zaman geriye tek bir seçeneğin kalıyor."

O konuşmadan önce ne olduğunu biliyordum.

"Zehri Ghertun yarattı. Tedaviye sadece onlar sahip olacak. Tabii eğer varsa."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

W Uyandığımda Davik'i göğsünün önünde giyinirken gördüm. Vücudum garip bir şekilde uyuşmuştu, uzuvlarım karıncalanıyor ve ağırlaşıyordu ama

çok az acı vardı. Anlamadığım bir rahatlama.

Birkaç dakika sessizce onu izledim ve gördüğüm manzara karşısında göğsümün ağrıdığını hissettim. Çenesi gergindi, dudakları o tanıdık kaşlarını çatmıştı. Güvende miydi.... zırh mı? Geniş kollarının tamamını kaplayan sertleştirilmiş deri kayışlar bileklerindeki kelepçeler gibi kollarının etrafını sarıyordu. Göğsünün üzerinde ise aynı malzemeden yapılmış ve ona ikinci bir deri gibi yapışan siyah bir tunik vardı.

Saçları arkadan bağlanmıştı ve yüz hatlarının keskinliğini ortaya çıkarıyordu. Deriyi kollarına sabitledikten sonra eğildi ve aceleyle botlarını çekti.

"Davik," diye fısıldadım.

Başını bana doğru çevirdi. Yalnızdık. *Voliki* sessizdi. Tek ses onun giyinmesi ve ateş leğeninden ara sıra gelen hafif çıtırtılardı. Sıcak olduğumu fark ettim, donmuyordum. Alnımda bir ter tabakası hissettim, saçlarımın altımda enseme yapıştığını hissettim.

Yine de her şey o buz gibi soğuktan daha iyiydi. O buz gibi soğuk, kemiklerimi içten dışa doğru kazıyor gibiydi.

Bana hızla yaklaştı ve kürk yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Bir zamanlar 'bizim' dediği yatağın.

"*Leikavi*," diye homurdandı, tereddüt etmeden önce bana dokunmak için uzandı. *Vovic* damarlarımda dolaşırken dokunulmanın verdiği acıyı hatırlıyordum ama acı artık hafiflemişti, donuk bir sızıdan başka bir şey değildi.

Elim kalktı ve bileğini yakaladı, parmaklarım onun nasırlı, sert avuç içini hissedene kadar yukarı kaydı, şüphesiz yıllarca elinde bir kılıçla kalmıştı.

Ağırlığına dikkat etmesine rağmen alnı benimkine düştü. Dudakları önce burnumu, sonra yanağımı okşadı, ardından ağzımı öptü ve ben de ona karşı iç çektim.

"Ne oldu?" diye sorarken sesim boğuk ve cızırtılıydı.

Ağacı hatırladım. Bu anıyla neredeyse ürperiyordum çünkü sonsuza dek zihnime kazınacaktı. Hatırladım... Devina'yı? Davik'i hatırladım, çok kısa da olsa. Sürüye nasıl döndüğümüzü hatırlamıyordum.

"Seni buldum," dedi. Durakladı. Sonra dedi ki, "*Nik*. Aslında Devina beni sana yönlendirdi. Antik korularda."

Kıpırdamadım. Yüzüme bakabilmek için hafifçe geri çekildi. Avuç içiyle saçlarımı düzeltti, dokunuşu o kadar nazikti ki ağlamak istedim. Gözlerindeki ifade... o da ağlamak istememe neden oldu.

"Peki bu konuda ne hissediyorsun?" Fısıldadım.

"Bilmiyorum," diye huysuzca itiraf etti. Gözleri yüzümde gezindi. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"O gece... Onu burada gördüğün zaman."

İlk seks yaptığımız gece. Hatırlıyordu.

"Ben de bir şeyler hissettim, ama onu senin gördüğün gibi görmüyorum," diye mırıldandım, boğazımda milyonlarca kelime düğümlendi, daha önce dile getiremediğim kelimeler. "Yine de bana geldi. Bana rüyalarımda geliyor. Gördüğün gölgeler, onlar gerçek. Hayatın boyunca gördüğün gölgeler deliliğin bir sonucu değil. Senin bir yeteneğin var. Tıpkı benim gibi. Ve bundan korkmamalısın. Sanırım bunu anlamanı istiyor."

Gördüğüm kadarıyla bunu kendi başına çözmüştü. Yine de bunu bir hediye olarak görmüyordu. Bu onun için daha çok bir lanet gibiydi, özellikle de en çok kız kardeşi ona geldiği için.

Fazla zamanım kalmadığından korkuyordum ve her ne olacaksa ondan önce bunu anlamasını istiyordum.

"Devina benden ona yardım etmemi istedi. Sana yardım etmemi," diye fısıldadım, görüşüm gözyaşlarımla bulanıklaşıyordu. "Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Senden ne istedi?" diye homurdandı.

"Hiçbir şey," dedim ona. "Sadece onu bırakmadığın sürece ikinizin de asla bir bütün olamayacağınızı söyledi."

Kaşları acı içinde birbirine yaklaştı.

"Onu serbest bırakmanı istediğini söyledi. Bunu yapmana yardım edebileceğimi düşünmüş ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve ben yardım etmek istiyorum... Çok geç olmadan yardım etmek istiyorum."

"*Pevkell*," diye mırıldandı. Parmakları yanağımı okşadı, çok nazikti. "Yeter, *leikavi*. Böyle söyleme."

"Sana yardım etmek istiyorum, Davik," diye fısıldadım, gözyaşlarımın arasından ona yalvardım. Gözyaşlarımı sildi.

"İyileştiğinde bana yardım edebilirsin Vienne," dedi sessizce.

"*Vovic*'e ihtiyacım var," dedim ona. Gülümsemeye çalıştım ama üzgündüm. "Ve Ghertun bunu sana asla vermeyecek."

"Haklısın," dedi Davik. "Lozza bana *vovic* vermeyecek. Onun yerine bana tedaviyi verecek, seni sonsuza dek bundan kurtaracak. Bana aileni verecek. Bana *seni* verecek. Günlerimizin sonuna kadar, *leikavi*."

Ses tonu o kadar kendinden emindi *ki neredeyse* içimde bir umut hissettim. "Davik..."

"Üzgünüm Vienne," diye devam etti, bakışlarında, birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca sadece ipuçlarını yakaladığım şaşırtıcı bir sıcaklık vardı, "ama bundan sonra Deli Orda Kralı'na sonsuza dek bağlı kalacaksın. Hayatını onun yanında, o da senin yanında geçirmek zorunda kalacaksın. En soğuk gecelerde onun yatağını ısıtmak zorunda kalacaksın. Ona karşı sabırlı olman gerekecek çünkü öfkesi çok sıcak ve inandığının aksine biraz deli."

Benden gelen ses neredeyse bir kahkahaydı. "Peki karşılığında ne alacağım?"

Sesi alçaldı, derinleşti. "Onun sevgisine sahip olacaksın." Nefesim kesildi.

"Sana istediğin her şeyi verecek. Elinden gelse dünyayı ayaklarının altına serer. Çünkü sen bunu ve daha fazlasını hak ediyorsun."

Söylediği sözler bu kadar güzel olmasaydı zalimce olurdu.

Çünkü benim onunla yaşamak istediğim ama belki de yaşama şansı bulamayacağım bir hayatı detaylandırıyordu.

Nereye gittiğini biliyordum. Ve bunu bildiğim kadar, onu durduramayacağımı da biliyordum.

"Ne zaman g i d i y o r s u n ?" Göğsünü kaplayan Dakkari zırhına bakarak söyledim.

"Yakında," diye mırıldandı. "Rath Kitala'nın *Vorakkar*'ı bana eşlik edecek."

"Lütfen bana bunun için savaşa girmeyeceğinizi söyleyin."

"Şu anda bunun için yeterli zaman yok, *leikavi*. Savaş bekleyecek. Ama zamanla Ghertun için de gelecek," dedi. "Benim önceliğim sensin. İki gün içinde döneceğim, *lysi*?"

"Seninle gelmeme izin ver," diye yalvardım. "Lozza'nın aklını çelebilirim."

Belki ailemi de görebilirim, diye düşündüm sessizce. Son bir kez.

"*Leikavi*," diye homurdandı. "Seyahat edecek durumda değilsin. İnan bana, bunu düşündüm. Tedaviyi aldıktan sonra seni yanımda tutmayı. Ama zorlu bir yolculuk olacak. Killup sana ağrı kesici verdi ama ne kadar süreceğini bilmiyorlar. Seni burada bırakırsam daha çabuk olur. Seni taşıyacak bir araba bizi sadece yavaşlatır."

Başımı salladım ama haklı olduğunu biliyordum. Bu halimle bir yüküm. Uzuvarımı zar zor hissediyordum ve başım ağırlaşmıştı. Ve toniğin etkisi geçip acı geri döndüğünde... çığlıklarım doğu topraklarında yankılanacaktı. Dikkat dağıtıcı olacaktım.

Keder ve panik göğsüme çarptı, *vovic*'ten daha acı *vericiydi*. Bu onu son görüşüm mü olacaktı?

"İnançlı ol Vienne," diye fısıldadı bana, öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Uzun zamandır ilk kez *inaniyorum*."

DAVIK gittikten kısa bir süre sonra bir şeyin beni uyandırdığını hissettim. Hatırlayamasam da gördüğüm rüyadan irkilerek çıktım.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda mideme kramplar girdiğini, mide bulantımın arttığını ve acının buz gibi dallarının bana geri dönmeye başladığını hissettim.

Hayır.

"*Kalles*," diye bir ses geldi ve gözlerimi girişe çevirdiğimde Davik'in *pujerakının* orada durduğunu gördüm. "Seni sık sık kontrol edeceğime dair ona söz verdim."

İçeri geldi. Şifacı kısa bir süre önce bana bir doz daha Killup toniği vermek için buraya gelmişti ama acımın arttığı belliydi.

"Onunla birlikte olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandım.

"*Nik*," dedi yanıma gelerek. Şifacının alnıma bıraktığı soğuk bezi kaldırdı ve yerine koymadan önce soğuk suyla tazeledi. "Yokluğunda, bir şey olursa diye sürünün sorumluluğunu bana bıraktı..."

Sustu ama ne demek istediğini anladım.

"O yokken Ghertun'un saldıracağını mı düşünüyorsun?"

"Sürü, *Vorakkar*'ı gittiğinde her zaman daha zayıftır," dedi *pujerak* cevap verdi. "Görünüşe göre Ghertun'un her yerde gözü var."

"Bir yanımla gelmelerini istiyor," dedim ona, sesim kendi kulaklarıma bile zayıf geliyordu. "Belki bu bana daha fazla zaman kazandırır."

O zamanı istedim. Onu tekrar görmek için. Ailemi görmek için. "*Neffar*? Zaman mı?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadım. Karnım çalkalanmaya başladı ama kusacak bir şeyim olmadığını biliyordum. Gözlerimi kapattım, karanlık bile göz kapaklarımdan arkasında yüzüyordu. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Tabii ki umarım gelmezler."

"*Nik*, ne demek istedin?"

Ses tonunda, gözlerimi açıp ona bakmamı sağlayan bir gerginlik vardı.

"Ghertun'un üzerinde bazen *vovic* olur," dedim ona. "Çıkarılan zehir değilse de, onu yapmak için kullandıkları bitki."

Pujerak sustu ve derin düşüncelere dalmış gibi gözlerinin nasıl titrediğini görebiliyordum.

"Bunu neden üzerlerinde taşıyorlar ki?" diye homurdandı.

"Ghertun bunu içiyor. Bu onlar için bir uyuşturucu. Onları rahatlatır. Ama ezildiğinde, ısıtıldığında ve yağı çıkarıldığında, *işte bu vovic*'tir. Bazı Ghertun'lar köleleri varsa yanlarında bir şişe taşırlar."

Pujerak aniden yatağın kenarından kalktı. "*Vok*."

Dudaklarım aralandı. "Ne?" diye fısıldadım.

"Keşif ekibi. Avladığımız ve öldürdüğümüz kişiler. Buradan çok uzakta değiller. Beş kişilerdi. İçlerinden birinde olabilir."

Başımı sallayarak bir nefes verdim. "Evet ama *Vorakkar* cesetlerini yaktığını söyledi. Ateşten kurtulamazdı."

Pujerak'ın nefesleri hızlı geliyordu.

"*Bana* onları yakmamı emretti, *Kalles*."

Ses tonuna kaşlarımı çattım, bir şey beni kürklerden kalkmaya zorladı.

"Ne demek istiyorsun?"

"*Vorakkar* bana bunu yapmamı emrettiğinde çok kızgındı. Ben onları yakmadım. Yaksaydık Kakkari öfkelenirdi," dedi, bakışları benimkileri bularak.

"O zaman cesetleri ne yaptınız?" Nefes nefese kaldım, umudum göğsümde yükselmeye başlamıştı.

"Onları gömdüm."

Yutkundum, artan kalp atışımla birlikte bir acı dalgasının da giderek yükseldiğini hissettim. Sakinleşmem gerekiyordu.

"Üzerlerine bir doz almış olabilirler," diye tısladım, farkına varmışım.

Pujerak bana genişleyen bakışlarla baktı.

"*Vok.*"

"Nereye gömüldüler?"

DAVIK'IN *PUJERAK*'ı bir saat geçmeden *volikin*in sessizliğine geri döndü.

Yüzünü ve açıkta kalan kollarını ince bir ter tabakası kaplamıştı. Göğsünü ve ellerini toprak ve kir izleri kaplamıştı. Nefes alış verişi sert ve hızlıydı, sanki *volikiden* koşarak çıktığından beri bir an bile dinlenmemiş gibiydi.

O geldiğinde çenem acıyla gıcırdıyordu, karnım yanıyor, midem asitle çalkalanıyordu. Odada Devina'nın varlığını hissettiğime yemin ettim ama onu bulmak için gücümü kullanmaya çalıştığımda, enerjiyi toplamak için yeterince odaklanamadığımı fark ettim.

Pujerak yanıma yaklaştığında hissettiğim umut beni *kırma* yeteneğine sahipti. Göğsümde, bir damla *vovic* bulamazsa derinlere batan bir bıçağa dönüşebilecek keskin bir dikendi.

Önümde bir şey tuttu.

Kir ve kurumuş Ghertun kanıyla kaplı bir şişeydi... ve tanımlamak istemediğim başka şeyler.

Boğazımdan kopan hıçkırık *volikiyi* doldurdu. *Pujerak*'ın dudakları sıkıca bastırdı, başını eğdi ve sonra şişenin tıpasını açtı.

Bunca zamandır, inanamadığımı, buna güçlkle inanabildiğimi düşünüyordum.

Küçük bir miktardı ama *zaman kazanmak* için ihtiyacım olan tek şeydi.

O zaman

pujerak başımı kaldırmama yardım etti, ancak bedenime dokunuşu beni

Çılgılık.

Şişenin serin dokunuşunu dudaklarımda hissettim. O acı, tanıdık sıvıyı kokladım, keskin ve burun deliklerime batan.

Vovic dilimi kapladı, öğürmek istedim ama ne kadar çok tüketirsem o kadar hızlı etki edeceğini bildiğimden hepsini yuttum.

Zehrin boğazımdan karnıma doğru kaydığını ve orada yandığını hissettim. Nefesimi tuttum ve *pujerak*'ın kürklerden uzaklaşıp neredeyse temkinli bir şekilde beni izlediğini gördüm.

Neredeyse bir saat *daha* sürdü ama yavaş yavaş acının sızmaya başladığını hissettim. İçimde bir şeyler düğümleniyor, gevşiyor ve çözülüyordu. Uzuvarlarımdan ayrıldığını hissettim, o ağrıyan gerginliğin. Ciğerlerimdeki baskının hafiflediğini hissettim ve günler sonra ilk kez derin ve tam bir nefes alarak soluklandım. Kemiklerim bile güçlenmiş gibiydi, artık en ufak bir dokunuşta kırılacakmış gibi hissetmiyordum.

"İşe yarıyor mu?" diye sordu *pujerak* sessizce. "Evet," diye mırıldandım.

Nefesimi tuttum, bir yanımda artık çok geç olduğundan korkuyordu. Acının on katına çıkacağından ya da bunun sadece bir rüya olduğundan, bu umutlu halden kısa süre sonra uyanacağımdan.

Ama bu gerçektir.

Gücüm bana geri dönmeye başladığında, onunla birlikte bir şeyin yükseldiğini hissettim. Kalp taşı ağacında hissettiğim bir şey. Daha önce içimde olmayan bir şey.

Pujerak'tan kaynaklandığını bildiğim duyguların yükseldiğini hissettim. Beni iyi görmekten duyduğu derin rahatlama, Davik'in dönüşünü beklemesi, Ghertun'un mezarlarına saygısızlık etmekten duyduğu iç kargaşa.

Bir an için inançsızlıktan felç oldum çünkü yeteneğimi kullanmadığımı biliyordum. Aramızdaki enerjiyi arttırmamıştım ya da aktif olarak onun zihnine girmeye çalışmamıştım.

Tam o sırada şifacı *volikiye* girdi ve yatakta *doğrulduğumu* görünce donup kaldı. Duyguları bana bir duvar gibi çarptı; önce şaşkınlığı, ardından da umut dolu bakışları.

Ve biliyordum... *Bunun* Kakkari'nin işi olduğunu biliyordum. Lokkaru'nun babasının mezarında bana bir şey olmuştu. Zihnimi bir tanrıçanın zihniyle birleştirdiğimde bana bir şey olmuştu... ya da en azından onun bir kalıntısıyla.

Bir test olarak şifacıya baktım ve komutu direnç göstermeden zihnine ittim.

Git.

Hemen arkasını döndü ve *volikiden* uzaklaştı. O da *Pujerak* onun ardından kaşlarını çattı, dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Acının içime işlemesini bekledim ama hiç gelmedi. Aksine, kendimi *daha güçlü* hissettim. Ne baş dönmesi, ne mide bulantısı, ne de baş ağrısı vardı.

Davik.

Nefesim beni aceleyle terk etti. Artık benden saatler ilerideydi.

"Beni ona götüreceksin mi?" Boğazımın düğümlendiğini hissederek *pujerak*'a sordum. Lozza'nın ordusu harikaydı. Davik'in ne planladığını bilmiyordum ama Ghertun kralının ne yapacağından endişeliydim... ya da Davik'in bana yardım etmek için nelerden vazgeçeceğinden.

Pujerak kaşlarını çattı. "*Kalles*, bunu yapamayacağımı biliyorsun. O senin burada kalmanı, *güvende* olmanı ve dinlenmeni isterdi."

Tartışacak zamanım yoktu. Yataktan kalkarken gücüm çoktan onun zihninde dolaşmaya başlamıştı.

Beni Ölü Dağ'a götür.

Pujerak nedenini bilmiyor gibi görünse de başını eğdi. "*Lysi*, yapacağım."

Bu beni korkutmalıydı... sahip olduğum bu yeni, korkunç, güçlü şey.

Yine de tek düşündüğüm onu sevdiklerimi korumak için kullanacağımdı. Hiçbir şey beni durduramazdı.

Davik'in sandıklarına döndüm ve hızlıca giyinerek birini açtım. Ancak en altta, içinde saklı bir şey hissettim ve karıştırdığımda elim gittikçe ısındı.

Ne olduğunu biliyordum.

Kalp taşı. Bir kesenin içindeydi ve öne doğru yuvarlandığında elimde yandı. Pürüzsüz ve küçüktü. Avucumun içine tam olarak oturdu. İçi dönüyor, altın ve mavi parlıyor, renkler birbirine karışıyor ve içinde yüzüyordu.

Davik benim haberim olmadan onu ağaçtan almış olmalı.

Onu buraya saklamış, Ghertun'dan uzak tutmuştu. Kaşlarımı çattım.

Neden?

Ama biliyordum.

Onu benim için kullanacaktı.

Lozza'dan tedaviyi alamazsa, kalp taşının gücünü beni iyileştirmek için kullanmayı planlıyordu... tıpkı Lokkaru'nun babasının yaptığı gibi, bu süreçte hayatını feda etti.

Onu asla Ghertun'a vermeyecekti, bu yüzden onu korumak için buraya saklamıştı. Gücü çok büyüktü ve Ghertun'un elindeyken ne kadar tehlikeli olacağını biliyordu.

O gücün kalıntılarını hatırlayarak ürperdim. Birkaç gün öncesine kadar onu Lozza'ya teslim etmeye kararlı olduğumu hatırlayarak ürperdim.

Avucum onu sıkıca kavradı. Onu pantolonumun içine soktum ve hızlıca giyinmeyi bitirdim. *Pujerak*'la yüzleşmek için arkamı döndüğümde hâlâ kaşlarını çatmış, kafası karışmıştı.

"Bana adını söyleyecek misin?" Emri sesimden uzak tutarak sessizce sordum. Bu onun seçimiydi.

Sanki tuhaf bir şeymişim gibi bana baktı.

"Hedna."

Başımı salladım.

"Hedna, beni ona götür. Lütfen."

BÖLÜM KIRK YEDİ

TRath Kitale'nın *Vorakkar*'ı bana bakıyordu... sanki deliymişim gibi. Ona ne yaptığımı anlattıktan sonra, "Asla başaramayacaksın," diye homurdandı.

yapmayı planlıyordum.

"Neyin tehlikede olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Hırladım. Ölü Vadi'ye bakan bir uçurumun üzerinde duruyorduk. Güneş gökyüzünde yükseliyordu ama gri bulutlardan oluşan kalın bir örtü sıcaklığı engelliyordu. Havada Ghertun'un nefret ettiği bir serinlik vardı. "Başarısız olursam kadınımın hayatı tehlikeye girer."

Yokluğumda Hedna'yı sürünün arkasında bırakmıştım ve *darukkarlarım* çok uzakta olmayan bir yerde kamp kurmuş bekliyorlardı. Ghertun geldiğimizi biliyordu. Gözcülerinden birkaçının dağın gölgelerinden bizi gözetlediğini, kayalıkların üzerinden bize baktığını görmüştüm.

Dağ bir vadinin içindeydi. Uzun zamandır yaşamın tükendiği derin bir vadi. Çorak ve boştu, sanki Kakkari'nin kendisi onu terk etmişti.

Yakın zamana kadar dışimin yaşadığı yer burasıydı. Karanlığa hapsolmüştü. Onu tasmalı ve zincirli tutan bir zehire bağıydı.

Ellerim kıvrıldı ama pençelerimi kendime batırmamaya dikkat ettim. Alt tarafları Killup'ın izniyle *enuwip* ile kaplanmıştı. "Senin *Morakkari*'n olsaydı ne yapardın?" Şöyle bir göz gezdirdim. Rath Kitale'da.

Burun deliklerinden keskin bir nefes çıktı. Cevabını zaten biliyordum.

"İçeri yalnız girmeliyim. Bu Ghertun kralı bir korkak," dedim ona. "Bizimle asla dağından uzakta buluşmayacak. Orada gücü olduğunu düşünüyor. Ama Killup tehlikeli bir zayıflığı ortaya çıkardı ve ben de bunu kullanacağım. Döndüğümde hazır olun."

"Peki ya işe yaramazsa?" Rath Kitale homurdandı. "Eğer ona yaklaşamazsan? O zaman ne yapacaksın?"

Horde'da göğsüme sıkıştırdığım kalp taşını düşündüm. Burada başarısız olursam hiçbir şey beni ondan alıkoyamazdı. Bu son çareydi ama bir seçenektir, bedel gerektiren tehlikeli bir seçenek. Memnuniyetle ödeyeceğim bir bedel.

"Onun yaşamadığı hiçbir sonuç yoktur," dedim ona. "Hazır olun."

Rath Kitale başını eğdi, benim acımasız kararlılığımı duymuştu. "Bu hiç hoşuma gitmedi Drokka. Keşke diğerlerinin gelmesini bekleyebilsek. Dağı ele geçirebiliriz."

"Zaman yok," diye homurdandım.

Aniden bir boru sesi duyuldu, yüksek ve derin, Ölü Vadi boyunca gürledi. Dağın kemik ve taşlardan yapılmış kapısı yükselmeye başladı ve bir ağzı andıran kararmış bir tünel ortaya çıktı. Giriş.

"Bulabildiğim kadar çok köle bulmaya çalışacağım," dedim girişe bakarak. "Ama zaman zaten az."

Darukkarlarımızın sadece bir kısmı toplanmıştı. Ölü Dağ'ın altındaki tüm köleleri kurtarmak ve Lozza'yı dize getirmek için daha fazlasına ihtiyacımız olacaktı. Zaman bizden yana değildi ve Vienne ile ailesine herkesten daha fazla öncelik vereceğimi bilecek kadar kendime karşı dürüsttüm. Bencil bir piçtim ama hepsi Ölü Dağ'dan ve damarlarındaki *vovic*'ten kurtulana kadar rahat etmeyecektim.

Silahlı Ghertun dağdan süzölmeye başlamıştı. Şaşırtıcı bir sayı. Lozza'nın içinde *Dothik*'i devirmeyi planladığı büyük bir ordu sakladığına dair söylentiler vardı.

"*Vorakkar* olmamızın bir nedeni var," diye mırıldandım. Yüzümde karanlık bir sırıtişin kaydığını hissettim. "Hepimiz biraz deliyiz. Sen bile, Rath Kitale. Olmak zorundayız."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

"**I** kim olduğunu biliyorum."

Kemik tahtından inen Ghertun beklediğimden daha gençti. Uzun boylu ve genişti, siyah gözleri beni dikkatle süzüyordu, başını yana eğmişti, bana Killup'ı hatırlatan bir hareketti bu.

Göğsümde yükselen hırıltıyı bastırdım.

Kan şakağımdan gözüme damlıyor ve görüşümü renklendiriyordu. Beni izleyen muhafızlar beni dövmekten zevk alıyorlardı çünkü onları durduracak gücüm olmadığını düşünüyorlardı, oysa ben zamanımı bekliyordum. Çılgınca bir şey göğsümü tırmalıyordu. *Zaman*, biliyordum. Zamanım tükeniyordu. Zaten Ölü Dağ'da, o karanlık, çürüyen yerde çok uzun süredir bulunuyordum. Ghertun beni kralları Lozza'nın huzuruna getirmeden önce saatlerce zincire vurmuştu. Hançerlerimi sürünün arkasında bırakmıştım ama kılıcımı almışlardı.

biliyorlardı.

Bileklerimi bağlayan zincirler kolayca kırılabilirdi. Ghertun'un Dakkari çeliğine ya da gezegenimizin derinliklerinde bulunan daha güçlü metallere erişimi yoktu. Bildiğimiz kadarıyla bunları çıkaracak teknolojiye ya da araçlara sahip değillerdi. Ya öfkeli ve kararlı bir Dakkari erkeğinin gücünü büyük ölçüde hafife almışlardı... ya da daha önce ellerinde hiç Dakkari erkeği olmamıştı.

Ya da ikisini de.

Lozza'ya bir sırtış verdim, daha çok dişlerimi vahşi bir şekilde gösterdim, bu da yüz ifadesinin bir an için duraksamasına neden oldu ve sonra düzeldi.

"Peki sen benim tam olarak kim olduğumu düşünüyorsun?" Bakışlarını hiç ayırmadan sessizce mırıldandım.

Dağın derinliklerinde, yüzeyden hiçbir ışığın ulaşamadığı, taştan oyulmuş büyük bir salondaydık. Hava keskin ve neredeyse asidikti. Dilimi kapladı ve boğulabileceğime dair garip bir hisse kapıldım.

Vienne'i kaç kez gökyüzüne, aya ya da yıldızlara bakarken izlemiştim? Kaç kez yüzünü geriye doğru kaldırıp güneşin tenine vuruşunu hissettiğini gördüm... ya da yumuşak bir esintinin yanaklarında süzüldüğünü hissederken gözlerini kapattığını?

Bu manzaraları ve hisleri neden bu kadar zevkli bulduğunu şimdi anlıyordum. Çünkü burada onlardan mahrum bırakılmıştı.

Birçok Ghertun toplanmıştı, sanki Lozza benim için planladığı şeye tanıklık etmeleri için halkının çoğunu salona çağırmıştı. Bakışlarım yavaşça etrafı taradı ama hiç *vekkiri* görmedim. Ne Killup ne de Nrun teng gördüm. Neyse ki Dakkari de görmedim.

Köleleri orada değildi. Ghertun nüfusunun sadece belirli bir kısmı oradaydı çünkü Ölü Dağ'ın altında yaşayanların *sadece* bunlar olduğuna inanacak kadar aptal değildim.

Yine de bu küçük alanda en az yüz Ghertun toplanmıştı. Büyük salon, *Dothik*'teki *Dothikkar'ın*ki kadar görkemli değildi, onun beş katı kadar varlıkla rahatlıkla dolabilirdi.

"Sen öldürürken gülen sürü kralısın," dedi Lozza bana doğru adım atıp daireler çizerken. "Aklının bozuk olduğunu söyledikleri kişi. Vahşi topraklarda dolaştığını ve karanlığa doğru körüklediğini söyledikleri kişi."

Beni izlediklerini fark ettim.

Sanki Lozza'nın sözleri onu çağırmış gibi, kız kardeşimin gölgeli şekli Ghertun kralının tahtının yanında belirdi.

"O burada, *Davik*," diye fısıldadı kız kardeşim zihnime, oraya otururken.

Başımı salladım, kaşlarım birbirine yaklaştı. Bakışlarım yeniden Ghertun kralına odaklandı. Bir kol mesafesinde duruyordu ve yakınımda dört silahlı Ghertun muhafızı vardı, mızraklarını boğazıma doğrultmuşlardı.

Enuwip batırılmış pençelerim kıvrıldı.

"Sanırım kralınıza gönderdiğim mesajı aldınız?" Lozza sordu.

"Buraya *Dothikkar* adına gelmedim, Ghertun," diye homurdandım, bakışlarını hiç kırmadan.

Bu onu korkuttu. Kısa bir süreliğine. Gözlerini iki kez kırıştırdı ve sonra sordu: "O zaman neden geldin, sürü kralı?"

"*Vovic*'in tedavisi için geldim. Ve onunla köleleştirdiğiniz varlıklar için geldim," dedim, zincirler bileklerimde şingirdiyor, *Vorakkar* kelepçelerime çarpıyordu.

Orada bulunan Ghertun'un içinden bir mırıltı geçti. Kulağıma tıslamalar, peltek sesler ve inişli çıkışlı triller gibi geliyordu dilleri. Ghertun dilinde *vovic* dışında hiçbir kelime bilmiyordum.

Lozza aptal değildi. Tahtın yakınında duran bir erkeğe döndü - kız kardeşimin gölgeli formunun yakınında. Kısa bir süre konuştular ama yaşlı erkek başını salladı ve sonra Lozza bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Kölelerimizden hiçbiri kayıp olmadığına göre *vekkiri* habercisi için bir tedavi aradığınızı varsayıyorum," dedi Lozza kolayca. "*Dothikkar*'ın onunla ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak ediyordum. O benim ona hediyeimdi, ne kadar kısa ömürlü olsa da... ve *vekkiri* çok kolay ölüyor. Onları uzun süre hayatta tutmak neredeyse imkânsız."

O anda üzerine atılıp boğazını parçalamadığıma şaşırıyordum. O öfke içimde patladı. Eğer Vienne'in hayatı söz konusu olmasaydı... muhtemelen bu cazibeye kapılırdım. Lozza'nın kanı taht odasının karanlık zeminine sıçrayacaktı ve öldürdükten sonra kendimi onunla işaretleyecektim.

Belki de bakışlarımdaki kana susamışlık çok parlaktı çünkü Lozza kendini hatırlamadan önce bir adım geri attı -küçük bir adım-.

Lozza, "Tedavisi yok," dedi.

"Var," diye homurdandım. "Ama köle besleyen halkınızın sözde 'kralı' olarak, yokmuş gibi davranmanın çıkarınıza olduğunu biliyorum. Sonuçta bu karanlık cehennemde ölmeye mahkûmken neden onlara fikir ve umut veresiniz ki?"

Tahta dönüp baktığımda kız kardeşim yine ortadan kaybolmuştu.

"Tedavi ve köleleştirme, Lozza," diye homurdandım. "Yoksa Ölü Vadi'de kan gövdeyi götürecek."

"Bu gün burada ölen tek kişi sen olacaksın, sürü kralı," diye tısladı Lozza, ilk kez öfkesini göstererek ve vurdumduymaz eğlence maskesi eriyip gitti, ardında öfke ve korku bıraktı.

Sırıttım.

"*Dothikkar* ordusunu hazırlıyor," diye blöf yaptım. "İleri karakollar ordularını hazırlar. Ordular ordularını hazırlar. Asla Teru geçidine ulaşamayacaksın ya da Drukkar'ın Denizi'nden geçemeyeceksin. Ve kesinlikle asla bir Kakkari kalp taşına sahip olamayacaksınız. Bu gerçekleşmeden önce dağınız parçalanacak ve halkınız ölecek."

"Yalan söylüyorsun," diye tükürdü. "Burada ordunuz yok. Vadinin dışında kamp kurmuş bir avuç savaşçıyı getirdin ve bunun bir ordu olduğunu mu sanıyorsun? *Benim* bir ordum var, belirli bir amaç için yetiştirilmiş bir ordu ve yakında bizden korkacak olan *siz* olacaksınız. *Dothikkar*'ın tahtının tepesinde oturana ve o ayaklarımın dibinde ölü yatana kadar rahat etmeyeceğim. *Dothik*'in açık sokaklarından kararmış kan nehirleri akana kadar. İleri karakollar ve ordular yerle bir olana kadar. Bize hizmet edecek olan *sizsiniz*."

Ghertun, Lozza'nın sözlerinden yükselen enerjiyle taht odasında yer değiştirdi.

"O zaman savaşa gideriz," diye homurdandım.

"O zaman şimdi başlıyoruz. Ve ilk sen öleceksin Horde Kralı. Kelleni *Dothikkar*'a göndereceğim," diye tısladı Lozza. Gözleri etrafımı saran dört muhafızdan birine kaydı. "*Sebrissa*."

Bileklerimi çevreleyen zincirleri kırarak atıldım.

Derin, sızılı bir acı göğsümü yaktı. Muhafızlardan birinin mızrağı kemiğime saplandı, Lozza kaçmadan ona ulaşabilmem için gerekli bir yaraydı.

Ghertun kralının omzunu kanla kapladım, arkasına geçip onu muhafızlarla yüz yüze gelecek şekilde döndürürken kolumu boynuna doladım.

Elimi böğrüne soktuğumda Lozza çığlık attı, pençelerim etinin derinliklerine doğru kıvrıldı.

Büyük salonda bulunan Ghertun'dan çığlık çığlığa çığlıklar yükseldi. Kısa bir panik anı, çırpınan hareketler oldu, sonra oda tekrar sakinleşti. Geri çekildim ve tüm odayı görebilmek için tahta doğru yürüdüm.

Lozza kollarımda çoktan gevşemişti, onu sürüklerken bacakları ağırlaşmıştı.

Pençeli ayakları taşa sürtünüyor, rahatsız edici bir ses çıkarıyordu.

"Ne-ne yaptın?" diye homurdandı, kelimeler karmakarışık geliyordu.

"Arkadaş edindim," diye tısladım, pençelerimi böğrüne saplayarak dudaklarından acı dolu bir inilti çıkmasını sağladım.

Muhafızlar taht odasının ortasında donup kalmışlardı ve kısa süreli kargaşadan daha fazlasının girişe akın ettiğini gördüm. Bu bana Lozza'nın ordusu hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Sayıca çok oldukları konusunda haklı olabilirdi ama eğitilmiş değillerdi. *Dothikkar'ın* yanında Dakkari savaşçıları varken *Dothik*'te böyle bir şey asla olmazdı.

"*Enuwip'in* ne olduğunu biliyor musun?" Ona sordum.

Lozza'nın boğazından boğuk bir ses yükseldi ve ona baktığımda uzuvları gevşemiş olsa da gözleri panik içindeydi.

"Killup iyi bir müttefik," dedim ona. "Artık tüm dikkatinizi bana verdiğiniz gibi, bir pazarlık yapalım. Senin tedavine karşılık benimki. Tabii tahtında kan kaybından ölmek istemiyorsan."

Büyük salondaki Ghertun huzursuzlanmaya başlamıştı, şokun etkisi geçtikten sonra hissedilir ve güçlü bir öfke yükseliyordu. Çünkü Lozza kral olmasa da ona sadık kalmaya devam ediyorlardı. Ve ben de üzerime çullanırlarsa öleceğimi bilmeyecek kadar aptal değildim. Sayıları çok fazlaydı.

"Onlara geri çekilmelerini söyle yoksa pençelerimi etinden ayırırım," diye kulağına fısıldadım. "Ve bunu yaptığında ne olacağını biliyorsun."

"Daha önce de *enuwip*'ten kurtulduk," diye homurdandı Lozza, kelimeleri bulanıklaşmıştı. "Şansımı deneyeceğim. *Sebrissa!*"

Vok.

Çenem gerildi ve Lozza'nın körelmiş kılıcını belinden kopardım, pençelerimi vücudundan ayırdım ve kan kaybından ölmeye başladığında acı dolu iniltisini duyarak topal halini tahta doğru fırlattım.

Bir anda odadaki Ghertun bana doğru koşmaya başladı. Çoğu silahsızdı ama sayıları çok fazlaydı.

Gittikçe yaklaşıyor.

Hırlayarak en yakındaki erkeğe saldırdım, karnına bir darbe indirdim ve yere düştü. Lozza'nın kanı elimi kayganlaştırdı kılıcımı değiştirdim ve pençelerimi savurarak iki Ghertun'u gafil avladım ve onları kestim. Pençelerimin altında onları *en* azından kısa süreliğine felç etmeye yetecek kadar *enuwip* olduğunu umuyordum.

Saldırıları Ghertun grubunu daha da öfkeliyor gibiydi. Tek duyduğum tıslama ve bacakları onları daha da yaklaştırdıkça çıtırdayan kemiklerdi.

Bir Ghertun bana doğru fırladı. Bir hırıltıyla eğildim, döndüm ve onları yere serdim.

Sonra bir tane daha
geldi. Ve bir tane
daha.

Göğsümdeki yaradan sızan kan karnıma doğru akıyordu. Göz ucuyla bir figürün bana doğru fırladığını gördüm. Döndüm, kılıcımı kaldırdım, ancak onun bir Ghertun çocuğu olduğunu gördüm, siyah gözleri bana sabitlenmişti, dudakları hırıltı halinde geriye çekilmişti.

Bir çocuk.

İçimi korku kapladı ve çok uzun süre tereddüt ettim. Düzinelerce pençenin etime kıvrıldığını, tırmaladığını, tırmıkladığını hissettim.

Ghertun kütlesi bana bir duvar gibi çarptı ve çarpmanın etkisiyle boğazımdan öfkeli bir feryat koptu.

Nik, onu kurtarmalıyım, ona geri dönmeliyim, diye düşündüm, gözlerime daha fazla kan damlıyor, onları yakıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Bu düşünce beni bir amaçla doldurdu -o beni bir amaçla doldurdu- ve kanıma susamış düzinelerce ve düzinelerce Ghertun'a karşı yerimi korurken kaslarım gerildi ve çekildi. Eğer beni yere sererlerse, bu sonum olurdu. Ne olursa olsun onları geri püskürtmem, ayaklarımın üzerinde durmam gerekiyordu.

Birden odayı garip bir uğultu doldurdu, tanıdık olduğu için tenimi karıncalandıran bir uğultuydu bu. Sonra kör edici mavi bir ışık parladı, Ghertun'un çığlık atmasına neden olan bir ışık.

Işıқта, salonun tek başıma başa çıkabileceğimden çok daha fazla Ghertun ile olduğunu gördüm. Karanlıkta kıvranan bedenler, ışık hepsini durdurmadan önce bana doğru koşmaya başlamıştı.

İşte o zaman sesin kaynağını
gördüm. "*Nik,*" diye mırıldandım.

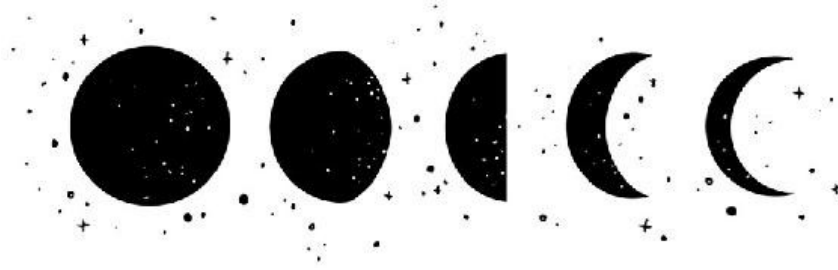
Korku ve inançsızlık içimi kapladı. Bir an için gördüklerime güvenemedim.

Vienne büyük salonun girişinde duruyordu. Gözleri mavi mavi parlıyordu, saçları sanki suyun altındaymış gibi etrafında uçuşuyordu, ağzı sessiz bir çığlıkla açıktı.

"*Nik!*" Kükredim. "Vienne!"

Avucunda parlayan kalp taşı vardı.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

T Ölü Dağ'a birçok giriş vardı. Doğu toprakları boyunca gizli olanlar, doğrudan Ölü Dağ'dan tünel açarak ormanlarda ya da ıssız vadilerde son buluyordu. Ghertun bu şekilde hareket edebiliyordu. görünmeden kolayca.

Hiçbirini kullanmadım. Bunun yerine, en az bir düzine Ghertun savaşçısı tarafından korunmasına rağmen Ölü Dağ'ın karşısındaki ana girişi kullandım.

Hedna *pyroki*'sinin üzerinde *benim pyroki*'min peşindeydi. Darukkarların *yanından geçtik* - *hem* Davik'in *hem* de Rath Kitale'nın *Vorakkar*'ının - yakınlarda kamp kurmuşlardı. Bir şey bekliyorlardı ama Rath Kitale beni *canlı* gördüğünde, yanlarından hışımla geçerken ettiği laneti duydum.

"*Kalles, dur!*" diye arkamdan bağırdı ama ona aldırış etmedim, uzun yolculuktan sonra kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. Fiziksel olarak bitkin düşmüştüm; açtım, yorgundum, ağrıyordum. Ama zihinsel olarak her şeyin üstesinden gelebilirdim. Davik'in çok gerisinde değildik ama ne kadar zamandır Ölü Dağ'ın içinde olduğunu merak ediyordum. Küçük kampta ondan hiçbir iz yoktu, bu da beni en kötüsünden korkutuyordu.

Hedna beni takip etti ve sonra *Vorakkar*'ın emirlerini duydum. Arkama bakmadım -gözlerim sadece Ölü Dağ'ı görüyordu- ama beni takip eden düzinelerce *pirokinin* ve binicilerinin gürültüsünü duydum.

Giriş ilerideydi ve vadiden aşağı şaşırtıcı bir hızla indik, *pirokilerin* pençeli pençeleri bu gibi kayalık araziler için yaratılmıştı.

Ghertun muhafızları bizi gördüklerinde çoktan hazırlanmışlardı, girişte bir sıra halinde duruyorlardı, mızraklarını bize doğru kaldırmışlardı. Tereddütlerini, korkularını hissettim. Bu yeni gücün sınırlarını bilmiyordum ama gözlerindeki ışıltıyı gördüğümde, bu gücü bir battaniye gibi üzerlerine yaydım ve onları bir kordon gibi sardığını hayal ettim.

Geçmemize izin verin, diye zihinlerini zorladım. Bir düzine muhafız olmasına rağmen, her biri mızraklarını indirdi...

Ve geçmemize izin verdiler.

Ölü Dağ'ın kapılarında *pirokimi* durdurdum ve yanından kaydım. Kalp taşını hissettim, sıcaktı ve trew'lerimin ceplerinde yanıyordu. Dişlerimi sıktım çünkü bu emri Ghertun'un zihninde bir damga gibi tutmaya odaklanmam gerekiyordu. Bir kerede bir düzine şaşırtıcı ama idare edilebilirdi. Tek korkum, önce ailemi ya da Davik'i bulamazsam yakında sınırlarıma ulaşacak olmamdı.

Rath Kitala'nın *Vorakkar*'ı ve *darukkarlar* arkamda bir toprak bulutu oluştururken, akşam güneşi üzerimizdeki gökyüzünü kızartmaya başlamıştı.

"Ne... bu da ne, *kalles*?" Rath Kitala bana yakın duran Ghertun'a bakarak homurdandı.

"Onları dizginleyin," dedim. "*Lütfen*."

Hedna çoktan *pyroki*'sini çıkarmış, Ghertun'un silahlarını almak için geçerken bana okunamaz bir bakış fırlatmıştı. Artık benimle ilgili bir şeylerin farklı olduğunu biliyordu. Bunu Ölü Dağ görüldüğü ve önceki emrimi aklından çıkardığım anda fark etmişti.

Ama Davik'e yardım etmek için her şeyi yapacağımı da biliyordu ve bu yüzden istediğimi yaptı.

Bir başka *darukkar* elinde iple öne çıktı ve ancak Ghertun bağlandıktan sonra titreyen bir nefesle emri bıraktım. Ghertun hemen tıslamaya ve bağlarına karşı mücadele etmeye başladı ama bir grup savaşçı etraflarını sarıp kılıçlarını boğazlarına dayadığında sakinleştiler.

Hiç vakit kaybetmeden Ölü Dağ'a girdim ve karanlık merdivenlerden aşağıya, Ghertun'un çoğunun yaşadığı derinliklere indim. Şimdiden o küflü, iğrenç koku ciğerlerime dolmuş, öğürmek istememe neden olmuştu. Arkamda, Hedna ve Rath Kitala da dahil olmak üzere, kılıçları kınlarından tıslayan savaşçıların geri kalanının beni takip ettiğini duydum.

Ana sahanlığa ulaştığımızda sol tarafımızdaki karanlık koridoru işaret ettim. "Kölelere sahip olan *sibi* aşağıda yaşıyor," dedim Hedna'ya, onunla göz göze gelerek. "Hepsini bul. Benim ailem de onların arasında."

Hedna başını salladı ve Davik'in savaşçılarından bir grup onu takip etti. Karşılaştıkları Ghertun'la başa çıkabileceklerine inancım tamdı çünkü *sibi*'lerin çoğu Lozza'yla birlikte büyük salonda olacaktı, özellikle de Davik onları eğlendiriyorsa.

Rath Kitale'nin gözleri gözlerimi bulduğunda bu düşünce içimi ürpertti. "Umarım ne yaptığını biliyordur, *kalles*," diye mırıldandı.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim, elimi cebime attım, avucum kalp taşının etrafında sıkıştı ve onu kendime çektim. Cesur olmam gerekiyordu. Ailem için. Davik için. "Bu taraftan."

Büyük salona giden patika uzun ve dardı, sonsuz bir daire çizerek dağın tam merkezine doğru kıvrılıyordu.

Sonra çığlıklar duyduk, korku ve şaşkınlığın tıslayan çığlıkları, ilerideki koridordan yankılandı. Tüm dağ uyanmış gibi görünürken midem bulandı, kanım buz kesti.

"*Vok*," diye lanetledi Rath Kitale, biz ve bize eşlik eden bir avuç *darukkar* duvarlara yaklaşırken.

Ghertun nüfusunun çoğu büyük salonun bulunduğu katta yaşıyordu ve çok geçmeden orduların her yönden yaklaştırmaya başladığını duydum.

Gölgeli bir oyuğa girdik, tırnaklarım kalp taşının etrafındaki avucuma yarım ay şeklinde batıyordu. Bir an sonra, karanlık bedenlerden oluşan bir hücum oldu, daha fazla Ghertun koridora akarken duvarlar titreşti ve hepsi koridorun sonundaki korkunç karanlığa doğru ilerledi.

Davik oradaydı.

Biliyordum. Onu *hissedebiliyordum*.

Koridor temizlenene kadar beklemeyi göze alamazdım çünkü Ghertun dağın her karanlık yarığında akın ederdi, ta ki etrafımız sarılıp hareket edemez hale gelene kadar.

"*Kalles*," diye ısırıldı Rath Kitale, güvenli oyuktan dışarı adımımı attığımda. Bir Ghertun bana doğru koştu, nefesim ciğerlerimde kesildi ama kalp taşının elimde daha da sıcak yandığını hissettim. Ghertun köle işareti taşıyan bir insan hakkında hiçbir şey düşünmezdi, bu yüzden onlarla birlikte büyük salona doğru koştum, vücutlarının ezilmesinde kayboldum.

Giriş e ulaş ıp içeriye bakana kadar etlerinin keskin ve acı kokusunu duydum.

Gördüğüm şey paniğ in boğaz ımı tırmalamasına neden oldu.

Ghertun kral ı kanlar içinde taht ının yan ına yığılmış tı. Ve Davik de onun yan ındaydı, göğsünde derin bir yara vardı, yüzünden kan damlıyordu ve ş üphesiz Lozza'n ın emriyle ak ın etmeye başlayan bir Ghertun lejyonuyl a savaşıyordu.

"Hayır," diye fısıldad ım, korku ve panikle boğaz ım düğ ümlendi. Çok fazla vardı.

Gücüm arttı.

İlk içğ üdüm Davik'e yardım etmek ti ama nasıl yapacağ ımı bilmiyordum. Tek düş üncem onu kurtarmakt ı çünkü büyük salona ak ın eden yüzlerce Ghertun'la tek baş ına mücadele edemezdi. Ve daha fazlas ı da gelecekti. O yerde ölene kadar tatmin olmayacaklard ı.

Hayır.

Eğ er o bu dünyadan gitmiş olsaydı... Buna dayanabileceğ imi sanmıyordum.

Kakkari, yardım et, diye yalvard ım, paniğ e kapılmış tım, avucumu kalp taş ının etrafına daha sık ı bastırıyordum, ta ki elime gömüleceğ ini düş ünene kadar. Onu kurtarmama yardım et.

O yakıcı sıcaklık içime iş ledi ve göğsümdeki mağ arayı doldurdu. Tıpk ı kadim korulardaki ağ açta olduğ u gibi, bu ısı beni içten iç e yakmaya başladı, acı verici ve kazıyıcı, yükseldikçe boğ az ıma sessiz bir çığ lık saplandı. Vovic'in verdiğ i acı bunun yan ında *hiçbir şeydi*.

Görüş üm karardı. Derim aynı anda binlerce iğ ne batıyormuş gibi karıncaland ı. Ama acıya rağmen, yeteneğ imin içimde geliş tiğ ini hissettim, istediğ im zaman çağ ırabildiğ im enerji çok daha güçlü bir ş eye dönüş üyor, içimde dolaşıyor ve umutsuzca bir kaç ışı arıyordu.

Yoğ un bir sisin içinden onu duydum. "*Nik! Vienne!*" Davik kükredi.

Ama artık çok geç ti.

Ben çığ lık atarken o güç içimden taş tı. Beni terk ederken ciğ erlerim doldu ve tekrar nefes alabildiğ imi hissettim.

Bu gücü yönlendirerek, büyük salonda bir dalga gibi ilerlediğ ini, tüm Ghertun'u olduğ u yerde durdurduğ unu ve dondurduğ unu hissettim. Güç duvarlara çarpt ığında, taş ın içine dald ı ve onu Ölü Dağ 'ın tamam ını kaplaması için yönlendirdim. Tünellerden hızla geç tiğ ini, hepsini doldurduğ unu ve doldurduğ unu, tüm Ghertun'u izlerinde durdurduğ unu görebiliyordum.

Zihnimde binlerce ruh hissettim. *Hepsinin* içindeydim.

Akıl almaz bir güç.

Hepsini öldürebilirdim. Tek bir anda.

Ve bir an için, cazip geldi. Ölü Dağ'ı ilk ve son kez yerle bir etmek istedim. Binlerce hayatı tek bir anda sona erdirmek istedim.

Çünkü yapabilirdim.

"Vienne!" Davik durgun ve sessiz bir yerde bağırdı.

Davik'le gözlerimi kilitlediğimde göğsümün başka bir şeyle dolduğunu hissettim. Etrafındaki Ghertun'un bedenlerinden sıyrılıp bana doğru koşarken onu durdurmak için hiçbir hamle yapmayan Davik'in itiş kakışları arasında zamanda asılı kalmış gibi hissettim.

Bana ulaştığında yanağıma dokunduğunu hissettim.

"*Nik, leikavi*, ne yaptın?" diye homurdandı, sesi ıstıraplıydı, zihni kırılmanın eşiğindeydi.

Kalp taşını kullanmıştım. Aynı güç Lokkaru'nun babası için ölüm anlamına gelmişti... benim için de aynı anlama gelir miydi?

Bir bedel ödenmelidir.

Kabullenme göğsüme yerleşti. En azından Davik güvende olacaktı.

"Artık bitti," diye mırıldandım ona, gözlerim yaşlarla doldu ama onları kırıpıştırarak uzaklaştırdım. "Bana Lozza'yı getir."

Arkamda *darukkarlar* olmalı çünkü Davik onlara bir emir verdi. Büyük salona akın ettiler ve kısa bir süre sonra, benden korkmuş gibi kaçışmadan önce Ghertun kralını ayağıma kadar sürüklediler. Lozza'nın böğründen sürekli kan akıyor ve yerde birikiyordu. Yakında kan kaybından ölecekti. Ölecekti.

O da diğerleri gibi donmuştu ama zihnimde onun yaşam kaynağını buldum ve iradesini geri verdim.

"*Vovic*'in tedavisini bana vereceksin," dedim ona. "Ölü Dağ'ın altındaki esirlerini serbest bırakacaksın ve bir daha asla başka bir esir almayacağına dair bana yemin edeceksin."

Korku, şaşkınlık ve acı içinde bana bakıyordu.

Ona bakarken, hayatına son vermenin çok kolay olacağını fark ettim. Davik bunu benim için seve seve yapardı. Bu erkek kendi ailemde ve *birçok* ailede çok fazla acı ve ıstıraba neden olmuştu.

Ama ona bakarken, eğer o ölürse... yerini bir başkasının alacağını da fark ettim. Belki de ondan daha korkunç bir başkası. İçimdeki nefret

Ghertun'un zihni, yüzyıllar süren Dakkari baskısı ve yönetiminden sonra Damarlarında zehirli ve acı bir *vovic*. Hiç bitmeyecekti.

"Yoksa Ölü Dağ'ı tepene indiririm," diye fısıldadım. Bir yerden ışık geliyordu, Lozza'nın yüzünü aydınlatan mavi ışık. *Benden* mi geliyordu?

Davik bütün bir sürüyü yok eden beyaz saçlı bir büyücüden mi bahsetmişti?

Gerekirse bütün bir dağ yok edebilirim.

Dothikkar'da ortaya çıktığımda benden korkmakta haklıydılar.

Dothik, fark ettim.

Ama yeni keşfettiğim gücüm çoktan azalmaya başlamıştı. Uzanımlarının daralmaya ve geri çekilmeye başladığını hissedebiliyordum. Fazla zamanımız yoktu.

Lozza kekeledi, "Mahzenlerde. Tedavi dozlarla birlikte orada. Yemin ederim. Al onu. Hepsini al."

Rath Kitala'nın sesi arkamda bir yerden kesildi, büyük salondan koşarak çıkan *darukkarlara* Dakkari dilinde bir şeyler söylüyordu - mahzenlerdeki son eşyayı da almak istediklerine şüphe yoktu.

"Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?" Zihninin derinliklerine inerken bile sordum. Yeteneğimin *bu* kısmı bana tanıdık geliyordu.

Herhangi bir aldatmaca bulamayınca rahatlardım, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi oldu.

"Yemin ederim. Köleleri al," diye homurdandı Lozza. "Onları alın ama beni bağışlayın.

Krallığımı bağışlayın. Ne istersen yapacağım."

"Elbette seni bağışlayacağım," dedim ona. Davik yanıma geldi, boğazından bir hırıltı koptu. *Vorakkar*'ıma baktığımda başımı salladım. Cebinden gümüş bir disk çıkardı ve ben de onu aldım, çevirerek açtım ve içinde koyu mavi bir merhem gördüm.

"*Kalles*," diye araya girdi Rath Kitala. "Bunu tartışmalıyız."

"Yaşıyor," diye karar verdim, Ghertun kralının üzerine eğildim ve yarasına merhem sürdüm, çünkü uzuvları hâlâ ağırdı. Yüz hatları rahatlamıştı. Bana neredeyse minnetle baktı ve göğsümde bir öfkenin yükseldiğini hissettim. Şüphesiz bu, bana nihayet bir doz *vovic* verdiklerinde *sibi*'me nasıl baktığıma benzer bir ifadeydi. "Bana verdiği sözü başka nasıl tutacak?"

Bu minnettar rahatlama yerini ürpertici bir korkuya bıraktı.

Parmaklarımı onun giysilerine sildim ve ayağa kalktım. Bunu yaparken başım yarılmaya ve zonklamaya başlamıştı.

Bu iş tamamdır.

Lozza'ya doğru döndüm, bacaklarım sanki suda yüzüyormuşum gibi ağır ve halsizdi. Davik beni kollarının arasına aldı ve göğsüne bastırdı.

"Hedna burada," diye fısıldadım Davik'e. Binlerce zihni kendi zihnimde tutmanın zorluğunu hissetmeye başlamıştım. Davik çoktan büyük salondan çıkan koridordan ana kata ve girişe çıkan merdivenlere doğru koşmaya başlamıştı. Rath Kitale da peşindeydi. "Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum, Davik."

"Benimle kal, *leikavi*," diye homurdandı, göğsü kabarmış, beni kollarında sıkıca tutuyordu. Mavi ışığın artık benden geldiğine ikna olmuşum çünkü Davik'in yüzünde parlıyor, yara izinin derinliğini, kaşlarını çatmış halini, kırmızı gözlerindeki siyah iplikleri vurguluyordu. "*Lütfen*. Neredeyse vardık."

Sonra yüzündeki ışık solmaya başladı ve Kakkari'nin gücünün de onunla birlikte tükenmeye başladığını hissettim.

Gözlerim kapandı.

"Vienne!" Davik homurdandı. "Bana bak."

Ağır, çizmeli ayak sesleri duydum. Davik'in ya da Rath Kitale'nin değil. Çıplak ayakların taş üzerindeki fısıltısını, titreyen solukların ve hıçkırıkların sesini duydum. Yüzlerce duygunun sert baskısının zihnimi doldurduğunu hissettim. Rahatlama, korku, kafa karışıklığı, üzüntü. Düzinelercesinin varlığını hissettim... köleleştirilmişlerin?

Ailem de onların arasında mıydı? "Davik, benim ailem," dedim ona.

"Hedna onları bulacaktır," diye temin etti Davik. "Eğer çoktan dışarıda değillerse. Dayan, *rei kassiri*. Sana yalvarıyorum."

Artık merdivenlerden çıkıyorduk. Dişlerimi sıktım, göz kapaklarım dağın kararmış taşlarını görmek için çırpınarak açıldı. Hâlâ derinlerdeydik.

Sadece biraz daha, dedim kendime. *Biraz daha dayan*.

Güç titriyordu. Sönüyordu. Ghertun'un tekrar özgürce hareket etmesine ne kadar vardı? *Darukkarlar* mahzenlere ulaşmış mıydı? Tedaviyi bulmuşlar mıydı?

"Bana bak," diye homurdandı

Davik. Gözlerim onu buldu.

Bana bakarken gözleri panik içinde ve vahşiydi. İçimden bir sevgi ve keder dalgası geçti, gözlerimden yaşlar serbestçe akmaya başladı.

"Yapma bunu, *leikavi*," diye homurdandı. "*Hanniva*, bunu yapma."

Ona en azından bir kez söylemek istedim. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Kakkari'nin gücünü kullanmak için benden ne bedel isteyeceğini bilmiyordum... ama ona en azından bir kez söylemek istedim.

"Korkunç bir şey yaptın, biliyorsun," dedim ona.

"O nedir, *leikavi*?" diye sordu sessizce. "Konuşmaya devam et.

Söyle bana." "Seni sevmemi sağladın."

"*Nik*, Vienne," diye homurdandı. "Hayatımda yaptığım en iyi şeydi." Boğazımdan bir ses yırtıldı.

"Drokka, o soluyor," diye duydum, sesi Rath Kitale'ninkine benziyordu.

"Kalp taşı-"

Merdivenlerin tepesine vardığımızda Davik, "*Biliyorum*," diye homurdandı.

Ölü Dağ'ın kapılarına giden koridor kısaydı ama tam eşiği geçtiğimizde Kakkari'nin gücünün yol verdiğini, serbest kaldığını, zihnimdeki gerginliğin çözüldüğünü ve benim de onunla birlikte çözülebileceğimi düşünene kadar çözüldüğünü hissettim.

Dağın içinden bir uğultu yükseliyor gibiydi, biz kapılardan açık ve serin havaya çıktıkça daha da yükseldi.

Ağlama sesleri duydum. İnsan sesleri duydum; Killup, Nrun teng ve Dakkari'nin seslerini. Yükseliyor gibi görünen yüksek bir mırıltı.

Sonra "*Vienne!*" diye duydum.

Gözlerim açıldı ve bu sesi her yerde tanıyabilirdim.

Ve orada, Ölü Vadi'nin açık havasında, karanlıkta bir araya toplanmış ailem vardı. Maxen ve Eli, zayıf ve gözleri kan çanağına dönmüştü ve Viola'nın gözyaşlarıyla çizilmiş yüzü bana bir yumruk gibi çarptı.

Bana doğru koşan kadın hatırladığımdan daha yaşlıydı, alnında daha önce olmayan çizgiler, saçlarında daha önce olmayan beyaz çizgiler vardı.

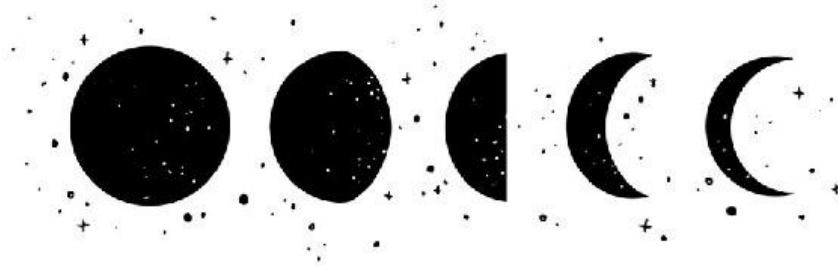
Rahatlama içime işledi, parlak ve mükemmeldi. "*Anne*."

Kakkari'nin son gücü bir fısıltı gibi beni terk etti, beni boş ve harap bıraktı, verecek hiçbir şey kalmadan içimden kazındı.

"Vienne, *nik*," diye homurdandı Davik.

Dünya kararmadan hemen önce annemin elinin yüzüme dokunduğunu hissettim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"**Y** Artık uyanmalısın Vienne," dedi Devina, sesi yumuşaktı. "Çok uzun zamandır uyuyordunuz. Seni bekliyorlar. sen."

Onu göremesem de saçlarıma dokunduğunu hissettim.

"Seni bekliyor."

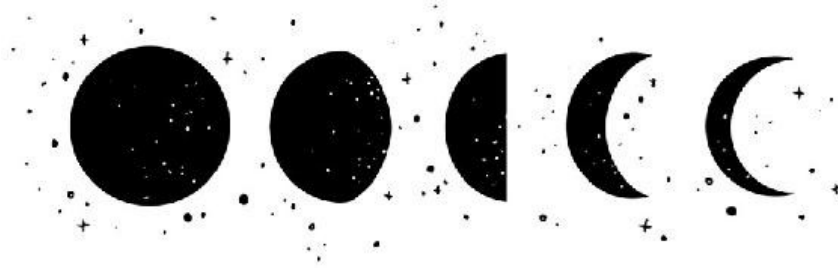
"Peki ya sen?" Ona sormakta zorlandım.

"Uyandığında kardeşim bütün olacak. Artık ona bağlısın. Her zaman," dedi Devina bana. "Beni her zaman göreceksin. Beni her zaman hissedeceksin. Ama artık bu yerde kapana kısılmış değilim. Bağlarım çözülmüş gibi hissediyorum. Zincirsiz. Perdenin kapandığını hissediyorum. Yakında buraya dönmek daha zor olacak. Ve bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir kıpırdanma hissettim. Zihnimde bir şeyler uyanmaya başlamıştı.

"Git Vienne," diye fısıldadı Devina, eli saçlarımdaydı. "Seni bekliyorlar."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

W Gözlerimi açtığımda *annemi* gördüm.

"*Mon coeur*," diye fısıldadı beni uyanık gördüğünde. Annemi sadece babam öldükten sonra ağlarken görmüştüm ama şimdi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bundan korkuyordum... ah, Vienne."

Davik'in *volikisinin* pelüş zemininde oturuyordu, bacakları altında kıvrılmıştı, eli saçlarımı okşuyordu. *Volikide* yalnızdık, ateş çıtırdıyordu.

"*Anne*," dedim, sesim çatallaşıyordu. Boğazım kurumuştı, vücudum ağrıyordu.

Sadece bana baktı, ağlıyordu, elleri saçlarımı okşuyordu. Yüzünü inceledim, yüz hatlarındaki değişiklikleri ezberledim. Burnu sanki kırılmış gibi eğri büğrüydü. Alnı endişe çizgileriyle kırış kırış olmuştu, yaşlandıkça bu çizgiler onu hep endişelendirmişti ama babam her zaman korkularını öpüp yok etmişti. Saçları uzundu, beline kadar uzanıyordu, gri ve beyaz çizgiler vardı.

Sanki Ölü Dağ'ın altında on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Acaba ben de ona çok mu yaşlı görünüyordum?

"Viola?" Fısıldadım. "Maxen, Eli? Onlar iyi mi?"

"Evet," dedi yanaklarıma öpücükler kondurarak, sesi yumuşaktı. Gözyaşları yüzüme damlıyordu. "Buradalar. Sürünün içindeler."

Sesinde bir tereddüt vardı. Söylenmemiş bir soru.

"Nerede o?" Yataktan kalkmaya çalışarak sordum, *ama annem* beni tekrar aşağı itti.

"Yakında burada olacak, eminim. Senin yanından neredeyse hiç ayrılmadı," diye mırıldandı.

Uzun bir nefes aldım.

"Bir haftadır uyuyorsun Vienne," diye fısıldadı *Maman*. "Senin... senin horde kralın Dakkar'da bulabildiği her şifacıyı getirdi. Ama hiçbiri neden uyanmadığını bilmiyordu."

Ama nedenini

biliyordum.

Hissediyordum.

Artık orada olmayan bir şeyin kaybı, derin, kraterli bir sızı gibi.

Maman'a bakarak enerjiyi zihnimde toplamaya çalıştım, daha önce yüzlerce kez olduğu gibi aramızdaki boşluğu doldurduğunu hayal ettim. Duyguların röntgencisiydim... Hep öyleydim.

Sadece, hiçbir şey hissetmedim. Orada hiçbir şey yoktu. Ne cızırdayan bir enerji ne de gücümün tanıdık hissi.

Yeteneğim beni terk etmişti.

Bu Kakkari'nin bedeliydi, kalp taşının gücüne erişmek için ödemem gereken bedel.

Ve eğer seçme şansım olsaydı bunu binlerce kez öderdim. Tanrıça onun yerine benim hayatımı istemediği için minnettardım.

Yine de yeteneğimi kaybetmek bir uzvumu kaybetmek gibi geliyordu. Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyordum çünkü daha önce hep oradaydı... ama öğrenecektim.

Maman'ın yanağına dokunmak için elimi

uzattım. "Seni tekrar gördüğüm için çok

mutluyum," diye fısıldadım.

"Bizi kurtardın, *mon coeur*," dedi bana, titrek bir gülümsemeyle. "Hepimizi kurtardınız."

Volikinin girişi itilerek açıldı ve Maxen'in başını içeri eğdiğini gördüm. Kardeşimin bakışları beni uyanık görünce genişledi ve ona sırtıttığımda gülümsemem titredi. Aceleyle içeri girmeden önce omzunun üzerinden kampa doğru bağırarak bir şeyler söyledi.

Elimi avucunun içine aldı ve avucuma bir öpücük kondurdu. Açık mavi gözleri ve geniş gülümsemesiyle güçlü, yakışıklı Maxen... O da değişmiş görünüyordu. Hepimizin değiştiğinden emindim.

"Belki de şimdi aramızdaki en cesur kişi sensin," dedi bana, sesi rahatlamayla kalınlaşmıştı. Küçüklüğümüzden beri her zaman en cesur kişinin *kendisi* olduğunu söylerdi.

Hepimizin en cesuru, bütün bir Dakkari savaşçı sürüsüyle yüzleşebilir ve hikayeyi anlatmak için yaşayabilir.

Gülüşüm boğuk ve kuruydu.

"Merhaba Maxen," dedim, ağladığımı umursamadan, çünkü zaten bu yüzden benimle hep dalga geçirdi.

Eli göründü, bir tutam siyah saç ateş ışığında parlıyordu ve hemen ardından Viola geliyordu. İkisini de görünce nefesim kesildi. Eli eskisinden daha zayıftı, yüzü solgundu. Ve Viola... gençliğimin çoğunu kıskanarak geçirdiğim güzel kız kardeşim. Elbette hâlâ güzeldi ama her zaman sıcaklıkla parlayan gözlerindeki ışığın bir kısmı sönmüştü. Bir daha geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum.

Ama benim uyandığımı görünce gözyaşlarına boğuldu, derin hıçkırıklar, son iki kardeşim de bize katıldı, birbirimize sokulduk ve sırayla hepsini kucakladım, sıkıca sarıldım, bir daha asla bırakmak istemedim, ta ki *hepimiz* gözyaşları ve rahatlamayla darmadağın olana kadar. Onların tanıdık kokularını içime çektim ve yıllardır uykuya daldığım seslerinin ritmini ve temposunu duydum. Ve o kadar çok sevginin içime dolduğunu hissettim ki nefes almakta zorlandım.

Bunu kaç kez hayal etmişim? Kaç kez bizi tekrar birlikte ve güvende hayal etmişim?

Nefesim kesildi, gözlerim *Maman*'a kaydı. "*Vovic* mi?"

"Bir tedavi vardı. Lozza bu konuda yalan söylememişti," dedi yanaklarını silerek. "Hepimiz aldık. Senin hâlâ kendininkini alman gerekiyor."

Öyle olduğunu düşünmemiştim. Kakkari'nin gücünün içimde kalan her şeyi dağladığını sanıyordum.

"Ya diğerleri? Onlar iyi mi?"

"Evet," dedi Eli. "Killup ve Nrun teng'in çoğu hafta başında Dakkari muhafızlarının öncülüğünde evlerine döndü."

"Peki ya insanlar?"

Maxen tereddüt etti. "Siz gittikten sonra birkaçı *vovic* yüzünden öldü. Ama hayatta kalanların geri dönecekleri bir köyleri yok. Çoğu üç yıl önce Ghertun'un yok ettiği tek bir köyden geldi. Sürü kralı... Sürü *kralınız* onlara burada bir ev önerdi, diğer *Vorakkar*'lar gibi. Rath Kitale, sanırım. Bazıları onunla gitti. Bazıları burada kaldı."

Rahatlama içime işledi, o kadar güçlüydü ki beni bitkin bıraktı.

Ve Davik... tıpkı bildiğim gibi, o iyi bir erkekti. Lokkaru'nun bir keresinde söylediği gibi, içlerinde en iyisiydi. Kayıp ruhlara bir yuva, ait olacakları bir yer vermek. Tıpkı

Lokkaru'nun kendisi, Bissa gibi, Nillima gibi... benim gibi.

Tam o sırada, sanki düşüncelerim onu çağırması gibi, Davik içeri girdi. *Voliki*, Hedna tarafından takip ediliyor.

Ailem etrafımdayken, kalbim patlayacak kadar doluyken, bakışlarımı beni tamamen ve bütünüyle ele geçirmiş olan *Vorakkar*'a kilitledim.

Bana bakarken göğsü kabarıyordu. Bakışlarında bir gerginlik ve karanlık vardı ama beni uyanık gördüğünde bu gerginlik kalktı ve aydınlandı. Uyumamış gibi görünüyordu ve *ben* uyurken beni izlediğini, geceleri bana sarıldığını ve bu sırada hep endişelendiğini *biliyordum*.

Ona olan sevgim sessiz bir şeydi, içimin derinliklerinde, kemiklerime kazınmış ve damarlarıma işlemişti.

Onun da aynı şekilde hissettiğini bilmek için hediye ihtiyacım yoktu.

Sevginin her zaman yanımda olacağını bilmek için hediye ihtiyacım yoktu. *Bu* kalıcı oldu.

Aramızda konuşulması gereken çok şey vardı. Ama o harika anda, sadece ona baktım ve her şeyin yerli yerine oturacağını biliyordum. Bana inanmamı söylemişti.

Sonunda buldum.

Öğleden sonrasının geri kalanını yatağında geçirdim. Kalkmak, temiz hava almak için can atmama rağmen annem benim için endişeleniyor, doyana kadar besliyor ve gücümü yeniden kazanmam için beni yatağında tutuyordu. Yıkanmak için kalktığımda ve dizlerim kısa bir süreliğine büküldüğünde neredeyse histeriye kapılıyordu.

Ailem gün boyunca benimle birlikte orada kaldı. Ve Davik de, her ne kadar ayak altında dolaşmasa da, beni izlerken *volikideki* neredeyse sessiz varlığı ailemi biraz temkinli ve gergin yapıyordu. Davik göz korkutucuydu. Buna hiç şüphe yoktu. Ama her zaman olduğu gibi aşırı korumacı olan kardeşlerim onun orada olmasını kabullenmiş görünüyorlardı... ya da belki de sadece onun sürekli çatık kaşlarından, vücudunu kaplayan yaralardan ya da neredeyse kendilerinin iki katı büyüklüğünde olmasından korkuyorlardı.

Akşamın sonunda, huzursuzluktan kaçınıyordum ve -Ve Davik'le yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. O zamandan beri yalnız kalmamıştık.

uyandım. Ölü Dağ'a gitmeden önce hiç yalnız kalmamıştık. "Sizin için bir *voliki* hazırlandı mı?" Onlara sordum.

Annem tereddüt etti ve sonra, "Evet, şimdilik bir tanesinde birlikte kalıyoruz," dedi.

Başımı salladım, bakışlarım tekrar Davik'e kaydı. Sanki aileme ne kadar ihtiyacım olduğunu *biliyormuş* gibi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, neredeyse bütün gün olduğu yerde, *volikin* girişinde duruyordu. Yanımda olmasını istememe rağmen bana karışmak istemiyordu.

"Sen..." *Maman* tekrar başlamadan önce sordu, "Orada bizimle mi kalacaksın?"

Ona baktım, Davik'in sözleri karşısında gerginleştğini fark ettim, Maxen, Eli ve Viola'nın gözlerinin üzerimde olduğunu ve cevabımı beklediklerini fark ettim. Soru karşısında kendimi biraz suçlu hissettim. Ailemle daha yeni bir araya gelmişim; Ghertun tarafından ayrıldığımızdan beri istediğim, arzuladığım ve düşündüğüm tek şey buydu. Onlarla geçirebileceğim her anı geçirmek *istemeliydim*.

Ama artık bir de erkeğim vardı. Kırmızı gözlü ve yanağında hâlâ bana söylemediği derin bir yara izi olan bir Horde Kralı. Benim onu sevdiğim gibi beni seven bir Horde Kralı.

"Hayır, benim yerim onun yanı" dedim, kardeşlerimin gözlerini de yakalayarak. Annemin bakışlarında anlayış gibi bir şey belirmişti. "Ama sabah görüşürüz. Sabah erkenden."

Maman'ın dudakları hafifçe kalktı, sadece köşesinde küçük bir kıvrılma oldu.

"Emin misin, Vienne?" Viola sessizce sordu. Davik'e neredeyse hiç bakmamış, bakmamaya gayret etmişti. Ölü Dağ'ın altında yaşadıklarını düşününce içim ürperdi ve tereddütünün, benim için duyduğu korkunun kaynağını anladım.

"Evet," dedim, Davik'in bakışlarını yakalayarak Viola'nın elini sıkmak için uzandım. "Eminim. Sabah görüşürüz."

Annem uzanıp yüzümü avuçladı ve başparmağını yanağıma sürttü. "Pekala, *mon coeur*. İyi uykular."

Gece için vedalaştık. Önce Maxen ve Eli çıktılar, giderken onları sessizce izleyen Davik'e başlarını eğerek baktılar. Daha sonra Viola çıktı, ama başını öne eğmiş, Davik'in yanından geçerken adımlarını hızlandırmış gibi görünüyordu. Anneme gelince, ona ulaştığında kısa bir süre durdu ve elini uzatıp koluna koydu.

"Teşekkür ederim," dedi ona, birbirlerine bakarken aralarında kısa bir sessizlik oldu.

Sonunda Davik başını ona doğru eğdi. Bu onun için keşfedilmemiş bir bölgeydi ama deniyordu.

Annem onun kolunu okşadı, omzunun üzerinden bana son bir kez baktı... sonra gülümsedi ve *volikiyi* terk etti. Dışarıda, hepsinin sessizce konuştuklarını duydum, ayak sesleri geri çekiliyordu, şüphesiz gece için kendi evlerine gidiyorlardı.

Sonra bakışlarım Davik'e gitti, onunkinin de zaten benim üzerimde olduğunu gördüm. Sonunda yalnız kalmıştık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ İKİ

"G Lütphen beni bu yataktan çıkarın," diye yalvardı *leikavi*'m usulca. "Gücün sana geri dönseydi, *rei kassiri*," diye homurdandım, girişteki yerimden doğrulup, "o zaman oradan ayrılmana izin vermezdim."

Sözlerim karşısında yanakları kızardı, ona doğru ilerleyişimi izlerken bakışları neredeyse utangaçtı.

İçimde binlerce duygu kabardı. Uzun zamandır sadece öfke ve kızgınlığı kendime yakın tutmuş, bu hayat boyunca beni beslemiştim. Şimdi, diğerleriyle ne yapacağımı bilmiyordum. Göğsümde barikat kurmalarıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Sen... sen iyi misin?" Yatağın kenarında diz çöktüğümde Vienne bana fısıldadı.

Öne doğru eğildim, dudaklarını kendi dudaklarımla yakaladım, avucumu ensesine doladım. Öpücük çaresiz, çılgınca bir şeydi... *onun* iyi olduğundan emin olmanın kendi yoluydu. Kakkari'nin onun hayatını bağışladığını, pembe yanaklı ve geniş gözlü olduğunu, sıcak ve canlı olduğunu ve *burada* bana karşı olduğunu.

"Henüz değil," diye mırıldandım dudaklarına karşı, sesim bunun gerçekliğinden dolayı pürüzlüydü.

Geçen hafta cehennem gibiydi. Asla tekrar yaşamak istemediğim bir haftaydı. *Vorakkar* olarak her zaman güçlü olmak zorundaydım. Sürüm asla zayıflık göremezdi. Ama bu hafta... Vienne'in gözlerimde bunun gerginliğini gördüğünden emindim. Yukarı

Bugüne kadar onun gözlerine bir daha bakabileceğimden emin değildim... ve şimdi bakabildiğime göre, kendimi asla başka bir yere bakmak istemezken buldum.

"Buradayım Davik," diye fısıldadı alnını bana yaslayarak. "Ve burada olduğuma zar zor inanabiliyorum."

Bu *onun* gerçeğiydi.

Geri çekildi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Kollarını uzattı ve ben de ayağa kalkarken belinden tutarak yataktan kalkmasına yardım ettim. Daha önce banyo yapmıştı - annesi ve kız kardeşi o sırada onunla yalnızdı - ama hala zayıf düşmüştü.

Basit bir elbise giymişti ve üşümemesi için onu kürklerle sardım. Botlarını bağladıktan sonra onu çadırdan çıkarıp açık gece havasına çıkardım.

Vienne dışarı adımını attığında yüzünde bir rahatlama ifadesi vardı, yüzü hemen aya bakmak için geriye doğru eğildi ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Bu gece kara ay vardı.

"Gerçekten bitti mi?" diye fısıldadı, yanıma yakın durarak. Eli kolumun ön kısmında sıcacıktı.

"Ghertun'la mı?" Onu *pyroki* muhafazasına doğru götürürken sordum. Kısa bir mesafe olduğu için onu çok fazla yormayacaktı ve onları izlemekten hoşlandığını biliyordum. Lokkaru'yla birlikte saatlerce onları izlemişti. "Şimdilik."

"Barış beklemiyor musunuz?"

"*Nik*," dedim ona. Kamp sessizdi. Vienne'in ailesi görünürde yoktu. Gece için *volikilerine* çoktan yerleştiklerini düşündüm. Hepsine kendi volikilerini vermeyi teklif etmeme rağmen bir tanesinde kalmayı tercih etmişlerdi. "Kısa bir süre için belki. Hatta belki yıllarca. Ama savaş her zaman gelir. *Vorakkar* olarak öğrendiğim bir şey varsa, o da budur."

Ona söylemediğim büyük bir parçam Ölü Dağ'a dönmeyi arzuluyordu. Ona ve ailesine zarar veren herkesi katletmek istiyordum. *Sibi*'yi, damgayı etlerine yakan Ghertun'u, onlara ilk *vovic* dozunu veren Ghertun'u ve en çok da Lozza'yı. Bu kana susamışlık beni asla terk etmeyebilir.

"Ama şimdilik," dedim sessizce, muhafazanın önünde durduğumuzda, "barış var. Ve senin sayende Ölü Dağ'ın altında artık köle yok. Senin sayende Lozza korkuyu biliyor, kalp taşının gücünü kullanmana rağmen onun hayatını sadece senin bağısladığını biliyor."

Kafasını kaldırıp bana baktı, muhafazaya yaslanmıştı. Kısa yürüyüşün onu yorduğunu fark ettim.

"Bunun için bana kızgın mısın?" diye fısıldadı, gözleri karanlıkta bile ıslıl ıslıldı. Ölü Dağ'ın altında mavi, ürkütücü ve güzel parlıyorlardı. Bunu asla unutamayacaktım.

"*Lysi*," dedim ona, ses tonum acının sınırındaydı. "*Vokking* yapıyordum Sana kızgınam. Ve korkmuş. Çok korktum. Aklımı kaçırarak kadar korktum!" "Davik..." dedi, ifadesi yumuşadı, kaşları çatıldı.

"Eğer sen-" Sözümü kestim, göğsümde o tanıdık paniğin yükseldiğini hissettim. Geçen haftanın hayatımdan yılları, *onunla* mutlu bir şekilde geçirmek istediğim yılları alıp götürmüş olabileceğini düşündüm.

Yumruklarım iki yanımda sıkıldı.

"Eğer bu yüzden ölseydin..." Devam ettim. "Seni kaybetmeyi düşünmeye dayanamıyorum Vienne. Seni kalp taşının gücünü kullanırken gördüğümde... Sen bu dünyadan gidersen hayatta kalabileceğimi düşünmemiştim."

Bana doğru eğildi ve yüzünü göğsümün üzerindeki kürklere gömdü.

Kollarımı ona doladım, onu olabildiğince sıkmak istiyordum ama henüz iyileşmemişken onu incitmek istemiyordum.

"Kalbim sende Vienne," diye mırıldandım ona, çenesini yukarı kaldırarak bakışlarını üzerime çektim. "Bunu biliyorsun. Ve artık kendime ait olmadığımı bilmek dehşet verici."

Yüz hatları ciddi, neredeyse kasvetli olsa da gözleri yumuşadı. "Ve sana öfkelenmek için çok az hakkım olduğunu biliyorum," diye ekledim. usulca, elimi saçlarında gezdirerek. "Sana kalp taşı hakkında yalan söyledim. Seni bilerek kandırdım. Seni o ayrılma kararına iten bendim... çünkü sana başka seçenek bırakmamıştım. Bana o sözü vermemekte haklıydın... bir daha asla fikrimi değiştirmeyeceğine dair. Çünkü kalsaydın, seni buna zorlayabilirdim. Sana başka seçenek bırakmazdım."

"Kalp taşı hakkında neden yalan söyledin?" diye sordu. Çenem gerildi, utancım aklımdan çıkmıyordu.

"İlk başta, sana yakın olmam gerektiği içindi," dedim. "Sen *Dothik*'te mesajını iletikten sonra, *Vorakkarlar* Ghertun'un dizginlenmesi gerektiğine karar verdiler. Yıllardır sınırlarını zorluyor, daha fazla yerleşime saldırıyor ve yağmalıyorlardı. Köle aldıklarını bilmiyorduk. Ta ki size kadar."

"Beni yakınında istedin çünkü sana Ghertun hakkında bilgi verebilirdim," diye bitirdi. "Çünkü ben Ölü Dağ'ın altında yaşadım ve onların zayıflıklarını biliyor olabilirim."

"*Lysi*," dedim. "Güvenine ihtiyacım vardı. Ama Lokkaru ve benim dışımda kimse kalp taşını bilmiyordu. Bu bilgiyi *Vorakkarlardan* bile sakladım çünkü bulunmasını hiç istemedim. Ve Ghertun'la savaşın eşliğindeyken ihtiyacımız olan son şey krallarının bir kalp taşına sahip olmasıydı."

Vienne'in dudakları birbirine yapıştı.

"Artık ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun," dedim boğazım düğümlenerek. "Bunun ne kadar tehlikeli ve güçlü olduğunu bilen *tek* varlık sensin."

Yutkundu, gözleri o anı anımsarken çakmak çakmak oldu.

"Ve sonra, sana kalp taşından bahsetmedim çünkü bencilce seni yakınında tutmak istedim," diye itiraf ettim. "Seni kendim gibi istedim. Seni koruyabileceğimi biliyordum. Ölü Dağ'a dönmene asla izin vermeyeceğimi biliyordum. Kalman için sana aileni getireceğimi biliyordum."

Görüşü tekrar cam gibi oldu.

"Ama damarlarında dolaşan *vovic*'i bilmiyordum," diye bitirdim, sesim sertleşerek. "Seni burada tuttuğum her anın seni daha da hasta ettiğini bilmiyordum. Sana kalp taşı hakkında yalan söylemenin istemeden de olsa sana daha fazla zarar verdiğini bilmiyordum."

"Çünkü sana *vovic*'ten hiç bahsetmedim," diye fısıldadı. "Ben de sana yalan söyledim."

"İkimiz de birbirimizden sır sakladık," dedim pençem yanağının yumuşaklığını ve sıcaklığını okşarken, "kendimize ait nedenlerden dolayı. Ama artık bunu istemiyorum. Aramızda konuşulmamış hiçbir şey istemiyorum. Şu andan itibaren."

"Ben de bilmiyorum."

Kalbim göğsümde atmaya başladı, sinirlerim karnımda düğümlendi. Çünkü aramızda daha fazla sır kalmayacaksa ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ve o geceden ya da onu takip eden gecelerden daha önce hiç kimseye bahsetmemiştim. Bunu kelimelere dök**ebileceğimden** bile emin değildim.

Nillima kafes çitinde bize yaklaştı ve bağlı *pirokime* bakmak için başımı kaldırdığımda, gözlerim onun arkasındaki kafesin karanlığına takıldı, gölgeleri araştırıyordu.

Ama kız kardeşim Ölü Dağ'dan beri bana görünmemişti. Başkalarını görmüştüm... tanımadığım yüzler. Bazen benimle konuşuyorlardı ama asla hatırlayabileceğim bir şey söylemiyorlardı. Ancak Devina hiç gelmedi.

Nillima burnuyla kolumu dürttü, ancak Vienne'i tamamen görmezden geldi, bu da dişimin yüzüne alaycı bir gülümseme getirdi.

"Bana şimdi mi söylemek istiyorsun?" Vienne fısıldadı. Etrafta kimse yoktu. Karanlık gecenin taze, berrak havasında yalnızdık. "Yoksa sonra mı?"

Bu çok gecikmişti ve bilmesini istiyordum. Ona ne yaptığımı söylemeye hazırdım. İstiyordum, böylece aramızda daha fazla engel kalmayacaktı. Bu gecedен sonra, yeniden başlayacaktık.

"Bir keresinde benden yaptığım en kötü şeyi söylememi istemiştiniz," diye başladım. "Yaptığım en kötü şey Devina'nın ölümünü izlemektir. Ve bunu durduracak gücüm yoktu."

Elleri göğsüme yerleşti.

"Uzun bir hikâye değil," dedim, boğazım tamamen kapanmak üzereymiş gibi hissederek. "Bir erkek vardı. Bizim sürümüzden. Adı Jarun'du."

"Jarun," diye tekrarladı Vienne, bakışlarında tanıdık bir ifade belirmişti. Kaşlarımı çattım. "Adını biliyor musun?"

"Anı... rüya," dedi. "Sen ve Devina'nın onun sürüyü terk etmek, bir koca bulmak ve *Dothik*'e ya da bir ileri karakola yerleşmek istediğinden bahsettiğiniz rüya. O rüyada Jarun'dan bahsetmişti. Ondan hoşlandığını söylemişti. Ama sen hoşlanmamıştın."

"Doğrusu, kız kardeşim için hiçbir erkeği beğenmezdim. Hiçbir erkek onun için yeterince iyi olamazdı," diye huysuzca itiraf ettim. Ona karşı her zaman aşırı korumacı olmuştum, Vienne'in öz kardeşlerinde hissettiğim ve hatta hayranlık duyduğum bir içgüdüydü bu. "Ama Jarun uzun bir süre onun ilgisini çekmişti."

"Sana bir keresinde gençken sürümüzün başarısız olduğunu anlatmıştım. Aşırı avlanma yüzünden sezon boyunca aç kalacaktık ve diğer *Vorakkarlar* topraklarına çoktan sahip çıkmıştı. Sürü dağıldı ve biz de *Dothik*'e dönmek, vahşi topraklara tekrar gitmeden önce bir sonraki mevsimi beklemek zorunda kaldık."

"Evet, hatırlıyorum," dedi Vienne.

"Devina'nın istediği oldu, çünkü Jarun'un hiçbir zaman bir sürüye katılmaya ya da vahşi topraklarda yaşamaya niyeti yoktu. Ondan ve bizden birkaç yaş büyüktü. Şehirde kalmak istiyordu, Devina'nın her zaman çok merak ettiği şehirde. Gözünü *Dothikkar*'ın özel konseyinde bir pozisyona dikmişti. O

her zaman hırslıydı, gücün tadına varmıştı," dedim, kelimeler dilimde acı bir şekilde. "Onun için *Dothikkar*'ın yanında hizmet etmek en büyük ödüldü. Devina da onu seviyordu ya da en azından sevdiğine inanıyordu. Onu karısı yapacağına söz vermişti. Sezon bitmeden evleneceklerdi ama kız henüz çok gençti ve babam bunu onaylamıyordu. Ne de I. Ama Devina'nın her zaman kendi iradesi vardı. O seçimini yaptı ve bu Jarun'du."

Vienne sessiz kaldı, sanki bunu bir an önce söylemem gerektiğini hissetmiş gibiydi. Bu konuda babamızın karşısına dikildiği günü hâlâ hatırlıyorum. Babamızı hiç bu kadar kızgın görmemiştim, ama o ikna olmamıştı.

"Kız kardeşim çok güzeldi. İnsanları, en kötülerini bile kendine çeken bir güzelliğe sahipti," dedim ona, içimdeki öfke ve kederi bastırmak için mücadele ederek. "*Dothikkar* konseyinin bir üyesi vardı. Ollisan. Bir gün Jarun'u *Dothik*'te Devina ile gördü ve o andan itibaren ona göz dikti. Ona sahip olmak istedi. Ona saplantılı bir şekilde bağlandı. O günden sonra Jarun ile yakınlaştı. Ona akıl hocalığı yapmayı, *Dothikkar*'ın kulağına fısıldayarak masasında, büyük salonunda ona yer vermeyi teklif etti ama Ollisan'ın bir bedeli vardı. Jarun'un istediği her şey için tek bir bedel, tutkularına bir cevap ve geleceği için bir güvence."

Vienne'in ses tonuna korku karışmıştı. "Devina'yı mı istedi?"

"*Lysi*. Eğer Jarun ona Devina'yı verirse -sanki Devina bir eşyaymış, takas edilecek bir şeymiş gibi- Ollisan da ona *Dothikkar*'ın konseyine giden yolu açacaktı ki bu onun gerçekten istediği tek şeydi. Ama Ollisan acımasızdı. Çarpıktı. Bir canavardan farkı yoktu. Ve böylece bir gece, Jarun Ollisan'ın şartlarını kabul ettikten sonra, Jarun onu evimize götürdü. Sanırım Jarun, Devina onu iddia ettiği kadar çok seviyorsa, bunu onun için yapacağına inanıyordu. *Onun* hayalleri için bu fedakarlığı yapacaktı."

Çenem gerildi. Bakışlarım onun arkasındaki gölgelere kaydı ama gölgeler hâlâ boştu.

"Devina o gece yalnızdı. Annem bize altın sağlamak için çalışıyordu, böylece karnımızı doyurabiliyorduk. Babam o altınları içiyor, mutsuz ve huzursuz bir şekilde vahşi topraklardan uzaklaşıyordu. Ve ben..." Hırladım, ellerim onun etrafında sıkılaştı. "Şehirde dolaşıyordum. *Dothik*'e geldiğimizden beri giderek daha fazla gölge görüyordum. Kendi yöntemimle onlardan kaçmaya çalışıyordum."

"Davik," diye fısıldadı Vienne, ses tonumda duyduklarından dolayı gözleri cam gibiydi.

Başkentin pisliğini, gürültülü kahkahaları ve havadaki keskin kusmuk kokusunu neredeyse alabiliyordum. Bu kokuyu zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım, onun yerine Vienne'in çekici ve rahatlatıcı kokusuna odaklandım. Hâlâ *kuveri* kokuyordu, sanki bu koku sonsuza dek teninde kalacakmış gibi.

"O gece Ollisan ve Jarun bizim eve gittiler," dedim yavaşça. "Ollisan ona orada tecavüz etti... bu sırada Jarun da onu izliyordu. Daha sonra bana Ollisan'ın niyetinin bu olduğunu bilmediğini söyledi. O gece olan her şeyin kasıtsız, kontrol dışı ve korkunun bir ürünü olduğunu. Kakkari'nin üzerine yemin etti. Ama sözlerinin benim için hiçbir anlamı yoktu."

Vienne'in gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı ve kıpırdamadan durdu, her ne kadar çirkin ve korkunç olsalar da sözlerimi içine çekti.

"Daha sonra olan olaylar benim için hâlâ belirsiz," dedim burun deliklerim alevlenerek. "Ve Devina'nın o gece hissettiği korkunun sadece bir kısmını bilebileceğim. Bir şeylerin yanlış gittiğini hissettim. Onu içimde hissettim, bu çılgınca şey kalbimi tırmalıyordu. Biz her zaman birbirimize bağlıydık. Her zaman da olacağız. Bunu hissettiğimde... eve dönmeye başladım. Ama çok geç kalmıştım."

"Ne-ne oldu?"

"Sanırım... Sanırım ailem eve döndü, ama birlikte mi yoksa ayrı ayrı mı döndüklerinden emin değilim. Devina, Ollisan ve Jarun'u görmüşler. Babam sarhoştı. *Darukkar* kılıcını çoktan asmıştı ve bu yüzden silahı yoktu. Jarun'un bana söylediği tek şey, çok geç olana kadar Ollisan'ın onları öldürdüğünü fark etmediydi."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Vienne.

"Ollisan ona, tanık olduklarından sonra annemle babamın yaşaması halinde ikisinin *de Dothik*'ten kovulacağını, Jarun'un bir daha başkente girmesine asla izin verilmeyeceğini söyledi. Ölmüş sayılacaklardı. Böylece Ollisan ikisini de öldürdü... annemi, babamı. Hızlı ve etkili bir şekilde. Devina o zaman hâlâ hayattaydı. Ara sokakta koşarken onun çığlıklarını duydum."

Onun çığlıkları beni sonsuza dek rahatsız edecekti. Geceleri uyumda hâlâ duyuyordum ama Vienne yanımda uyurken bu kâbusların daha seyrek olduğunu fark ettim.

"Döndüğümde Ollisan'la dövüşüyordu, onu tırmalıyor ve pençeliyordu. Jarun onu zapt etmeye çalışıyordu. Annemle babamı yerde kanlar içinde gördüm, gözleri açıktı ama cansızlardı." dedim, tanıdık bir mide bulantısı yükselmeye başlamıştı

karnımda. "Sonra Ollisan'ın panik içinde hançeri Devina'nın içine sapladığını gördüm."

Vienne'in ellerinin yüzüme geldiğini hissettim ve gözlerimi kırpıştırarak dikkatimi ona verdim, dünyanın yeniden odaklanmaya başladığını hissettim.

"Ben buradayım. Her zaman," diye fısıldadı ve bu tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi. Çünkü sürüklenmeye başladığımı hissedebiliyordum ve beni buraya, *bu* zamana, ona bağlaması için ona ihtiyacım vardı.

"Jarun beni görür görmez kaçtı," dedim ona. "Onu, hayatının sözünü verdiği dişiye orada kanlar içinde yatarken bıraktı, elbisesi yırtılmış, vücudu hırpalanmış, ailesi yanında ölmüştü. Ve Ollisan... Nefretin bu kadar derin olabileceğini hiç düşünmemiştim. Nefretin bu kadar ezici olabileceğini hiç düşünmemiştim. Doğrusu, o andan sonra ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorum..."

Ensemde tanıdık bir ürperti hissettim. Nefesim kesildi ve gölgelere doğru baktığımda... Devina görüş alanıma giriyordu. *Pirokilerin* etrafından dolanarak bize doğru geliyordu.

Bu anı onu bana mı çağırmıştı?

"Ne hatırlıyorsun?" Vienne fısıldadı, hâlâ ağlıyordu. Benim için, Devina için, hayatının sonunu getiren trajik olaylar için.

"Her yerimde Ollisan'ın kanı var," diye mırıldandım, bakışlarım kız kardeşimdeydi. Parmaklarımı yara izime bastırdığımda ellerimin titrediğini fark ettim. Bundan daha önce hiç bahsetmemiştim. "O anı düşündüğümde, pişman olduğum şey kız kardeşimin ölürken bunu görmüş olması gerektiğini bilmek. Bu dünyadan ayrılırken onun yanında olmalıydım, çünkü yarası ölümcüldü, ama en azından *orada* olurdum. Bunun yerine, kanı etimin her santimini kaplayana kadar Ollisan'ı doğradım. Bu onun bu dünyadaki son görüntüsüydü. Korkunç ve canavarcaydı, ölüm ve nefretle doluydu."

"Ah, Davik," diye mırıldandı Vienne, yüzümdeki yara izini izlerken. "Yara izini sana... o mu verdi?"

"*Lysi*. Annemle babamı ve kız kardeşimi öldüren hançerle. O gecenin bir hatırlatıcısı. Her zaman."

Vienne sözlerim karşısında kederli görünüyordu, kız kardeşim ise gölgelerden beni dikkatle izliyordu.

"Bunun için üzgünüm. Senin yanında olmalıydım," diye mırıldandım. "Seni en başta hiç terk etmemeliydim."

Vienne bakışlarımın nereye yöneldiğini gördü. Devina'nın bütün hafta boyunca ilk kez ortaya çıktığını biliyordu ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldığını hissettim.

Devina artık bir kol mesafesindeydi. Bana dokunmak için uzandı, ki bunu daha önce hiç yapmamıştı. Beklediğim gibi hissetmedim. Daha çok, ne zaman ortaya çıksa ensemde hissettiğim karıncalanmaya benzeyen bir enerji hissettim.

"O geceden sonra Devina'yı ve ailemi şehrin dışındaki ormana, vahşi topraklara ulaşabildiğim kadar yakın bir yere gömdüm. Ollisan'ın cesedini *Dothikkar'ın* yolunun yanındaki ormana -ne kaldıysa-. Jarun'a gelince..."

Vienne kollarımda gerildi.

"Onun izini sürdüm. Olanlardan sonra haftalarca başkentte saklanmıştı. Onu Ollisan'ın cesedini attığım yerin yakınındaki ormana götürdüm. Bana o gece neler olduğunu ve buna yol açan koşulları anlattı. Bana her şeyi itiraf etti," dedim, bakışlarım Devina'ninkilerle buluştu. "Onu öldürdüğümde hiçbir şey hissetmedim."

Vienne bana baktı, gözleri hüznü ama bilgiliydi.

"Rahatlama hissetmedim. Hatta öfke bile. Daha önce hissettiğim gibi tiksinti ya da nefret de hissetmedim. Kanı toprağı ıslatırken sadece *boşluk* hissettim. Ve sonra onun gölgeli haliyle yükseldiğini gördüm. İşte o zaman gerçekler yüzüme çarptı... Devina gitmişti. Ailem gitmişti. Sevdiğim herkesi bir anda kaybetmiştim. Sorumluları öldürmek bile içimdeki o acıyı dindiremezdi."

Sonra Mala hayatıma girmiş, o boşluğu tamamen başka bir şeyle doldurmuştu - kendinden nefret, tiksinti, öfke, keder ve seksle. Vienne'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu bilgiyi kendisinin de bir araya getirdiğini biliyordum.

"Çok üzgünüm Davik," dedi Vienne, gözyaşları yüzünden sesi boğuklaşmıştı. "Çok üzgünüm."

Gözlerimi Devina'ya kilitledim ama onun çoktan solmaya başladığını gördüm. Görünüşü gittikçe kısılıyordu. Bu sefer hiç konuşmamıştı. Onu çekip götürmeye başlayan şey her neresiyse... Gitmesini istiyordum. Bu onu tekrar kaybetmek anlamına gelse bile. Huzur bulmasını istiyordum. Sonunda. Onca yıldan sonra.

"Kız kardeşimin saf bir ruhu vardı," dedim. "O aramızdaki en iyisiydi. Bu konuda benimle hep dalga geçerdi. O zamanlar bundan nefret ederdim ama her zaman doğruyu söylediğini bilirdim."

Ve biliyorum ki o hep benimle olacak. Gölgelede olmasa bile. Huzuru bulacak. Bunu şimdiden içimde hissedebiliyorum... ve biz her zaman birbirimize bağlıydık."

Devina'nın dudakları kıvrıldı, gözleri parladı.

"Onu olduğu gibi hatırla, Davik," diye fısıldadı Vienne bana. "O geceyi değil. Ama ondan önce gelen her günü ve geceyi."

"*Lysi*," diye mırıldandım, Devina'nın soluşunu izlerken...

Tekrar ortadan kaybolduğunda hızlı bir nefes aldım.

Gitti.

İçimden bir ses onu bir daha asla gölgelede göremeyeceğimi söylüyordu. Onu sadece anılarda ya da rüyalarda göreceğimi.

Bu gerçekleştiğinde keder de gelecekti. Ancak, çoğunlukla rahatlama hissettim. İkizlerde özel bir bağ, özel bir tür sihir vardı. Bizi birbirimize bağlayan, Devina'yı ölümde bile bana yakın tutan bu bağdı.

Şimdi belki *ikimiz* de çok uzun zamandır iltihaplanmış olan o yarayı iyileştirebilirdik. O yara damarlarımızda *bir voviç* gibi dolaşüyor, ikimizi de zehirliyor, bizi tutsak ve kapana kısılmış bir halde tutuyor, bu yüzden de o geceyi atlatamıyorduk.

Vienne'in gözleri benimkileri bulduğunda, "Bana anlattığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Alnımı onunkine bastırarak aramızda titreyen bir nefes bıraktım ve gözlerimi kapattım. Sessizlikte, kalp atışlarının güçlü ve kesin gümbürtüsünü duyabiliyordum.

Bir gün Devina'yı tekrar görecektim. Annemi ve babamı tekrar göreceğim. Vienne babasını ve büyükannesini tekrar görecekti. Lokkaru'yu tekrar görecekti. Bu beni rahatlatıyordu.

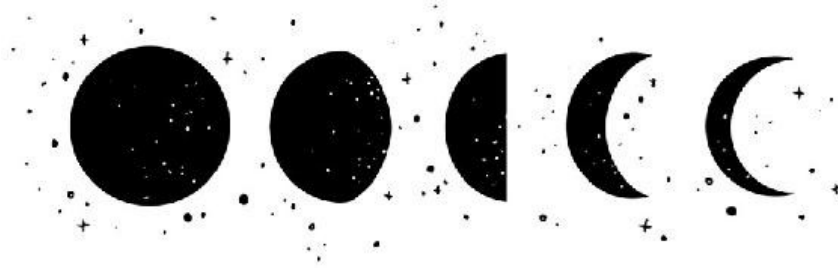
Ama artık *bu* dünyadaydık. Birlikteydik.

Sürüden gelen sesler zihnimdeki bulanıklığı delmeye başladı. *Dothik*'in, o gecenin anıları yerini Vienne'in kollarımdaki hissine, bana karşı olan sıcaklığına, *pyroki* pençelerinin toprağa nazikçe kazınmasına bıraktı, kokusu bana doğru süzülüyordu, hoş kokulu ve zengin. Tepemizde yıldızlar parlıyor, kadim takımyıldızlar gökyüzünü aydınlatıyordu.

Hava taze ve berraktı. Vienne'in kalbi bana karşı durmadan atıyordu.

Ve bana baktığında, bakışları yıldızlardan daha parlaktı? Huzur *böyle* bir şeydi *işte*.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

"W ne düşünüyorsun, *leikavi*?"
Davik'in sessiz sesi, oluşan sessizliği delip geçti.

Aramızda.

Bana kız kardeşinden bahsettikten sonra *voliki*'ye dönmüştük. Daha önce banyo yapmış olmama rağmen, Davik beni küvetin içinde kendine doğru çekmiş, kollarım titremesine rağmen saçlarını yıkamasına ve cildini temizlemesine yardım etmiştim. Tüm bu süre boyunca gözleri üzerimdeydi, dikkatli ve gözlemciydi.

Şimdi, yanağımı göğsüne bastırarak kürk yatağımızda uzanıyorduk. Pençeli parmakları çıplak sırtımda gezinirken kalp atışlarının sert gümbürtüsünü dinliyordum. Hafta boyunca çok kilo vermiştim. Yükselen kemiklerimin onun dokunuşuyla buluştuğunu hissettim.

Banyoda neredeyse hiç konuşmamıştık. Hâlâ Devina'nın -ve annesiyle babasının- başına gelen korkunç trajediyi sindirmeye çalışıyordum.

Soruyu sorarken sesindeki tereddütü duydum.

Sessizliğimin yanlışlıkla rahatsızlık veya temkinlilik olarak yorumlanmış olabileceği ancak o zaman aklıma geldi.

"Davik," diye nefes aldım, ne düşündüğünü biliyordum. Sanki içgüdüsel olarak, armağanımın enerjisini önümde toplamaya çalıştım, ancak kalbimin, armağanımın yok olduğunu hatırlayarak çarptığını hissettim.

"Bunun bana bakışını değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyordum," diye mırıldandı. "Onlara ne yaptığımı bilmek."

Yatakta doğrulup kürkleri çıplak göğüslerime tutarak, "Öyle değil," diye homurdandım. "Olacağını nasıl düşünebildin?"

Davik de ayağa kalktı, altın dövmeleleri *volikiyi* dolduran ateş ışığında dönüyordu.

"Ölümü tanıdınız. Şiddet gördünüz," dedi Davik bana. "Yaptığım şey bunun da ötesine geçti. O gece, ondan sonra gelenler, *Mala-*"

"Onun adını burada söyleme," diye fısıldadım.

Bir nefes verdi ama devam etti: "O geceler benim en çirkin, en canavarca yanımdı."

"Sanırım öyle düşünüyorsun," dedim ona, elini tutmak için uzanarak. "Ama ben öyle düşünmüyorum. Belki yanlış düşünüyorum ama sen bu dünyayı iki korkunç varlıktan kurtardın, hem de hak ettikleri bir şekilde. Bir parçam şu anda *Dothikkar*'ın zindanlarında çürüyor olmalarını diliyor mu? Masum bir kadına ve ailesine yaptıkları korkunç şeyleri düşünüyorlar mı? Karanlık ve pislik içinde öleceklerini bilerek mi? Evet, öyle. Ama nefes aldıklarını, hâlâ yaşadıklarını bilerek hayatına devam edebileceğini sanmıyorum. Bunun için seni asla küçük görmem Davik. Aileni senden aldıkları anda onların hayatları *senin* oldu, istediğin gibi kullanabilirsin."

Davik şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Dudaklarımı yaladım. "*Ona* ne oldu? O da mı gitti?"

"Bilmiyorum, öğrenmeye de hiç çalışmadım," dedi Davik sessizce. "Eğer yaşıyorsa, şu anda bana yüzünü göstermeye asla cesaret edemez. Kuşkusuz artık bir *Vorakkar* olduğumu duymuştur."

"Onun ölmesini dilemem korkunç bir şey mi?" Fısıldadım. "Sana ne yaptığını bile bile bunu dilemem korkunç mu? Ve eğer ölmediyse, keşke kalp taşının gücünü tekrar kullanıp onun hayatına son verebilseydim."

Mala hakkında çok az konuşmuştuk. Bana ondan bahsettikten sonra, Ghertun kampın yakınlarındaydı ve Lokkaru aynı gece ölmüştü.

Alnı benimkine dokundu.

"Benim kadını da belki benim kadar kana susamıştır," diye mırıldandı. "O zaman belki de birbirimiz için mükemmeliz," dedim ona.

Ona karşı titreyen bir nefes verdim, bana karşı olan sıcaklığının göğsümde yanan ani öfkenin bir kısmını söndürdüğünü hissettim.

"Senin çirkin yanlarını bile seviyorum," diye fısıldadım. Gözleri benimkilere kaydı. "Bundan şüphe etme, Davik. Bana söz ver."

"Söz veriyorum, *leikavi*," diye mırıldandı, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve göz kapaklarını o tatlı öpücükle kapandı, az önce konuştuklarımıza o kadar zıttı ki. Dili benimkini okşarken omuzlarına yapıştı. Yorgunluğuma rağmen kanımın ısınmaya başladığını hissettim. Daha da yaklaştım.

Hırlayarak uzaklaştı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "*Nik*, bir süre için değil, *Vienne*."

Haklı olduğunu biliyordum. Vücudum onu kaldıracak, onun gücünü kaldıracak durumda değildi.

Yine de beni tekrar kendine çektiğinde iç çektim, tenim uğulduyordu.

O sırada aklıma, konuşmamızın da etkisiyle beni gerginleştiren bir düşünce geldi.

"Kalp taşı nerede, *Davik*?"

"Burada," diye mırıldandı.

Volikide, muhtemelen ilk başta çaldığım yerde saklı olduğunu kastettiğini varsaydım.

"Onu ağaçtan aldın," diye mırıldandım. "Neden?"

"Belli değil miydi?" diye homurdandı. "Seni ağaçta bulduğumda... acı içinde kıvranıyordun, her yerinde siyah damarlar vardı. Ölüyorsun diye dehşete kapılmışım ve bunun olmayacağı konusunda çok kararlıyım. Eğer *Lozza*'nın *vovic* için bir tedavisi olmadığını öğrenirsem, bunu her zaman kullanacaktım."

O tehlikeli gücü hatırlayınca ellerim titredi. "Bunu yapmadığın için minnettarım."

Tereddüt etti.

"*Davik*?" Fısıldadım, tereddüdünün boynumun dibine battığını hissettim.

"Denedim," diye itiraf etti.

Donakaldım, gerildim, kalbim birkaç kez çarptı. "*Ne*?"

Tekrar onunla yüzleşmek için mücadele ettim, bakışlarım gözlerinin arasında gidip geliyordu.

"İki gün önce. Uyanmıyordun. Korktum... Hiç uyanmayacağından korktum. Bu yüzden onu kullanmaya çalıştım," diye mırıldandı. Dehşet karnımda birikti ve "İşe yaramadı" dediğinde sadece biraz rahatlardım. Sanırım gücü hâlâ tükenmemişti. Zar zor parlıyordu."

"Bunu neden yaptın?" Usulca ağladım. Birdenbire bana bahsettiği öfkeyi hissettim. Kalp taşını benim için kullanmaya çalışmıştı... ama uyandığımda onun bu dünyadan gitmiş olduğunu görseydim, bu beni *mahvederdi*. Şimdi, nihayet korku ve öfkenin büyüklüğünü anladım.

Davik beni Ölü Dağ'ın altında gördüğünde hissetmişti. "*Tanrılar, Davik. Neden?*"

"Çünkü seni seviyorum Vienne," diye mırıldandı, sanki bu benim için zaten açık değilmiş gibi. Yüzümü ellerinin arasına alıp beni sabit tuttuğunda elleri titriyordu. "Sana yardım etmek için her şeyi yapardım. Ailenin... onların sana ihtiyacı var. Annenin günlerce senin için ağlamasını izledim. Onlara sahip olduğun sürece-"

"*Sana* ihtiyacım var," diye bağırdım. İşe yaramadığı için o kadar minnettardım ki, belki de kalp taşının gücü tükenmişti ya da yeniden şarj olması için önemli bir zamana ihtiyacı vardı. "Bir anlaşma yapalım, Davik."

Yanağımda duran elini kavradım.

"Tekrar güçlendiğimde, kalp taşını kadim korulara geri götürelim," dedim sesim titreyerek. "Nerede olduğunu bilen bir tek biz varız. Öyle kalmasını sağlayalım."

"Artık onun varlığından haberdar olanlar var, *leikavi*. Rath Kitala. Onun *darukkarları*. Benim *darukkarlarım*. Kalp taşını daha fazla sır olarak saklayamayız. Haber eninde sonunda *Dothikkar*'a ulaşacaktır."

"Buna inanmıyorum," diye mırıldandım. "Bence Rath Kitala bunun ne kadar tehlikeli olduğunu gördü. Senin ordularının sana ihanet edeceğine inanmıyorum, tıpkı Rath Kitala'nınkilerin de edeceğine inanmadığım gibi."

Davik sözlerimi düşünerek derin bir nefes aldı.

"Onu ağaca geri verelim," diye fısıldadım. "Ve bir daha asla bundan bahsetmeyelim. Tıpkı senin her zaman amaçladığın gibi, bundan kimseye bahsetmeyeceğiz. Onu tekrar kaybedelim."

Kırmızı gözleri karanlıkta
parlıyordu. Başını eğdi.

"*Lysi*. Daha güçlü olduğunda gideceğiz."

İçime bir rahatlama yayıldı. Gözlerim yardım edemedi ama yine sakladığına inandığım sandığa doğru kaydı.

Beni çevirdi, ben de ona baktım. Yüz ifademde bir şey görmüş olmalı ki, "Ne oldu, *leikavi*?" diye sordu.

"Yaşıyorum," diye fısıldadım.

Bakışları ürperdi. "Onun gücünü kullanmana rağmen Kakkari seni bağışladı. Bir bedel isteyeceğinden korktum."

"Söyledi," dedim ona sessizce, uyandığımdan beri içimde biriken kelimeleri söyleyerek. İlk söylemeyi düşündüğüm kişi Davik'ti. Çünkü o anlayacaktı. Ailem bile onun anlayacağı kadar anlayamazdı.

Kaşları çatıldı. "*Neffar?*"

"Hediyem gitti," dedim. Gözbebekleri büyüdü, kaşları çatıldı. "*Bu Kakkari'nin bedeliydi. Bu yüzden hâlâ hayattayım.*"

"Tamamen mi?" diye
homurdandı. Başımı
salladım.

"*Leikavi...*"

"Onsuz nasıl olacağımı bilmiyorum, Davik. Yeteneğim bir alev gibiydi. Gençken bir kez kıvılcımlandığında, içimde parlak ve öfkeli bir şekilde yanana kadar daha da güçlenmeye devam etti," diye fısıldadım.

Yıllar boyunca hep geliştiğini hissettim. Ama son bir ay... en güçlü olduğu dönemdi.

Belki de bir sebebi vardı, birden fark ettim. Belki de Ölü Dağ'ın altındakilere yardım etmem gerektiği içindir. Belki de Kakkari her zaman onun kalp taşını kullanmamı istemişti. Belki de her şey olması gerektiği gibi gelişmişti.

Sanki kaderim çoktan yazılmış gibiydi.

"Şimdi söndü. İçim bomboş, bunu hissedebiliyorum. Ve tekrar alevlenir mi yoksa sonsuza dek söner mi bilmiyorum... ama her halükarda," diye fısıldadım, ona baktım, yumuşak, titrek bir gülümseme verdim, "Bununla bir sorunum yok. Karşılığında bir şey vermeden bir şey alamazsın. Bir denge olmalı. Lokkaru'nun babası bunu anladı. Ve benden çok daha ağır bir bedel ödedi, bu yüzden Kakkari'nin benden istediği tek şey bu olduğu için minnettarım. Çünkü bu seninle birlikte olabileceğim anlamına geliyor. Ailemle birlikte."

Nihai gücü kullanmıştım ve sonra tüm gücüm beni terk etti. Evren için bir dengeleme. Bu gerekliydi. Kaçınılmazdı.

İçime bir şey yerleşti.

Kabullenmeydi.

Hepimizin ötesinde, asla anlayamayacağımız şeyler vardı ve bu da onlardan biriydi.

Davik hâlâ kaşlarını çatmış, endişeyle bana bakıyordu ama ben ona sert yüz hatlarını yumuşatan bir gülümseme verdim.

"Her şey olması gerektiği gibi oldu," dedim ona, ellerimi göğsüne bastırıp sıcaklığına sarıldım. Bana kendimi güvende ve korunmuş hissettirdi. Bana değer verildiğini hissettirdi. "Artık geriye değil, ileriye bakmak için heyecanlıyım."

Geçmiş sonsuza dek değişmeden kalacaktı. Tüm çirkinliğiyle, tüm tatlılığıyla, fark etmezdi. Ama *şimdi böyleydi*.

Her şey değişiyor ve dönüşüyordu. Her zaman değişirdi. Ve onlar değişirken ben de Davik'in yanında olmak istedim.

Beni öpmek için yüzümü kaldırdı. Yumuşak ve yavaş. Tenimi karıncalandıran ve karnımı mutlulukla ısıtan bir öpücük.

"Daha önce sormadım," diye mırıldandı bana karşı, gözlerimin içine bakabilmek için uzaklaştı. "Ben sadece talep ettim."

"Ne hakkında?" Kafam karışmış bir şekilde fısıldadım.

"Sana daha önce bir *Morakkari* almayı hiç düşünmediğimi söylemiştim," diye devam etti ve bunun farkına varmam dudaklarımın aralanmasına neden oldu. "Kendimi bir Morakkari'ye layık görmüyordum."

Kalbim göğsümdede sıkıştı çünkü gerçek olduğuna inandığı şeyi söylediğini biliyordum, bundan en uzak şey olsa bile.

"Ve seni hak etmediğimi biliyorum Vienne," diye mırıldandı, "ama seni *Dothik*'te gördüğümde beni çağırdın. Bu küçük, güzel yaratık aniden hayatıma girmişti ve sanırım o zaman bile bir şeylerin değişmekte olduğunu biliyordum. Bir şeyler harekete geçiyordu ve ben bunu durdurmak için çaresizdim."

Yüzümü okşadı, gözlerindeki ifade bir *hayranlık* ifadesiydi... ve daha önce benim için hissettiklerinden şüphe ettiysem, benzersiz gerçeği bilmek için şimdi ona bakmam yeterliydi.

Çünkü Mad Horde Kralı, büyücüye dönüşmüş beyaz saçlı bir insan köleye aşık olmuştu.

"Hayatımızın geri kalanını senin aşkına layık olduğumu kanıtlayarak geçireceğim, *leikavi*," diye söz verdi. "şimdi sana soruyorum... Benim *Morakkari*'m olur musun? Eşim, sürünün kraliçesi, karım?"

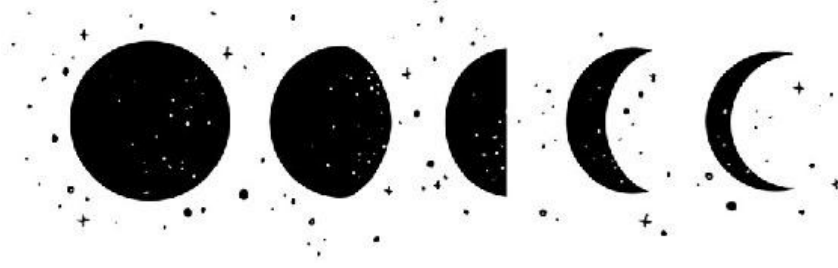
Hayatım boyunca sayamayacağım kadar çok ağlamıştım, bu yüzden şimdi gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzölmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

"Bana kanıtlaman gereken hiçbir şey yok, Davik," dedim ona. "Seni ne olursa olsun seveceğim. Ve seni *Morakkari*'n olarak seveceğim. Günlerimizin sonuna kadar."

"Söz mü?" diye sorarken sesi sertti.

Onun rahatlamasını, mutluluğunu ve *sevgisini* hissetmek için hediye ihtiyacım yoktu. "Söz veriyorum."

EPILOG

Tiki ay döngüsü sonra.

"LEIKAVI," diye tısladı Davik, ses tonu uyarıcıydı.

Gülümsedim, yıkama küvetinde bacaklarının arasına diz çöktüm. Elim çoktan sudan çıkan, zonklayan ve sıcak olan sikinin etrafında kıvrılmıştı. Öne doğru eğildim, sürü kralımın *iniltisi volikimizde* yankılanırken başını yaladım.

Son birkaç dakikadır onu okşamak ve emmek arasında gidip gelerek onunla alay ediyordum. Gece banyo seanslarımız hep aynı şekilde sona ererdi... Ben sırtüstü yatar, dizlerimin üzerine çöker ya da onun kalçalarına binerdim.

Ama onunla alay etmek hoşuma gidiyordu. Onu memnun etmekten. Ölü Dağ'dan sonra gücümü yeniden kazandığımda, birbirimiz için yanıp tutuşuyorduk... ve bu dürtü ve ihtiyaç sonraki haftalarda da azalmamıştı. Sadece büyümüş gibiydi.

Geriye doğru eğdiğinde boğazının kalın sütunu gerildi. Sikini yaladım ve tohumunun bir kısmının dilimin üzerine düştüğünü hissettim, sadece bir tat, gelecek olanın sadece başlangıcı. Bazı geceler, ağızma boşalana kadar sikini emmeme ve öpmeme izin verirdi. Diğer geceler, ben ona merhamet etmesi için yalvarmak zorunda kalana kadar, gecenin tamamını başını kalçalarımın arasında geçirirdi. Ve diğer geceler, bu gece gibi, biliyordum ki

Sürü kralım zaten gergindi ve onu daha fazla kızdırmama izin vermeyecekti.

Ve tam da bildiğim gibi, daha fazla tohum için istekli bir şekilde sikinin yarığını yaladığımda, hırladı ve beni kollarına alarak banyodan sıçradı.

Bizi kurulamaya zahmet etmedi. Bunun yerine bizi ateş havuzuna yaklaştırdı, ikimizi *de voliklerimizi* kaplayan halıların üzerine bıraktı, bacaklarımı genişçe açtı...

İçime girdiğinde boğazımdan titreyen bir inilti koptu. Güçlü, sabırsız ve yoğundu. Görünüşe göre kocamı çok uzun süre oyalamıştım.

Kollarım havaya kalktı ve başı aşağı düştü, çıplak göğüslerimi dilleyerek kurutmak için suyu yaladı. Yüzüme bakmak için geri çekildiğinde yüz hatlarımda bir gülümseme belirdi, kalçaları uyluklarımla arasında vahşice pompalanıyordu.

Sırtışıma görünce gözleri parladı. Beni öptü, içimden titrek bir iç çekiş çıkarken dilini dilime değdirdi, ellerimi ellerinin arasına aldı, göğsü göğsüme yapışana kadar, kalp atışlarının hassas tenimde tıngırdadığını *hissedene* kadar, *dakkesinin* klitorisimde uğuldadığını *hissedene* kadar bedenlerimizi birbirine yaklaştırdı.

"Zevk almaktan hoşlanıyor musun, rei *Morakkari*?" diye hışırdayarak ellerimi avuçlarında sıktı. "Sikimi içine sokmamdan, göğüslerini emmemden ve seni kendime getirmemden hoşlanıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım, sırtım kamburlaşmıştı. "Çok iyi hissediyorsun." Sert iniltisi beni içten içe aydınlattı.

Her sesi duyuyordum - her titreyen nefesi, içime daha sert ve daha derin girerken etlerimizin her tokadını, kulağıma fısıldadığı her kelimeyi, kalbimin çarpmasına neden olan tatlı kelimelerle kanımı arzuyla yakan kelimeler arasında gidip geliyordu.

Tanrım, onu sevdim.

Vorakkar kelepçeleri bileğimin etrafındaki altın işaretlere, *tassimara*'mızdan sonra, onun sürüsüne *Morakkari* olduktan ve hayatımızın geri kalanı için kendimi ona bağladıktan sonra aldığım işaretlere bastırdı - kocam olduktan ve hayatımızın geri kalanı için kendini *bana* bağladıktan sonra.

Ellerimiz birleştiğinde, gözlerimin derinliklerine baktığında ve içime girdiğinde... varlığımın her parçasında hissettiğim sevgi ve huşu ile kıvılcımlanan tanıdık bir şey hissettiğime yemin edebilirim.

Bir enerji kıvılcımı hissettiğime yemin edebilirim, o tanıdık sıcaklık zihnimde karıncalanıyordu.

Dudaklarım aralandı ama sonra kayboldu. Ama kısa süreliğine de olsa bana geri döndüğünü *hissettim*.

Belki de sonsuza dek sönmemişti.

Davik'in hızının arttığını hissettiğimde orgazmım beni gafil avladı. Ben onu sıktıkça siki içimde kalınlaşmaya başlamıştı. Boğazımdan gırtlaktan bir çığlık koptu ama gözümü ondan ayırmadım. Bana ne yaptığını görmesini istiyordum. Bilmesini istiyordum.

Bedenim nabız gibi atıyordu, yoğun zevk dalgalar halinde geliyordu. Dudaklarım da onunla birlikte kıvrıldı.

"*Lo kassiri tei,*" diye kulağımı tırmaladı. "*Vok! Onu benden al, leikavi!*"

Kalçalarını bacaklarımın arasında gezdirmeye devam etti, kendi zevkimi uzattı... ve sonra salıverilmesiyle böğürdü, tohumunun fiskiyelerinin beni doldurduğunu, beni işaretlediğini hissettiğimde *volikiyi* dolduran kaba bir çığlık attı.

Yüce hissettirdi. Onunla her zaman olduğu gibi.

Daha sonra, rahmimde büyümeye başlayan hayat hakkında endişelenerek üzerime yığılmamaya özen gösterdi. *Tassimara*'dan kısa bir süre sonra hamile olduğumu öğrenmiştim ve karnım daha yeni yeni yuvarlaklaşmaya başlamış olmasına rağmen, Davik her an doğum yapacakmışım gibi üzerime titriyordu.

O sormadan önce sorusunun geleceğini biliyordum.

"Seni incittim mi?" diye mırıldandı, beni kollarına çekti, tenimiz ateş leğeninden ısınıyor, banyo suyumuzun sonunu kurutuyordu.

"Hayır, asla" dedim ona, küçük, mutlu ve yorgun bir gülümsemeyle. Bunu ona kaç kez söylediysem de hep sordu. O kendi gücünden korkuyor gibiydi, oysa ben bunu neredeyse hiç düşünmemiştim.

Göğsüne sarıldığımda, bacaklarımız iç içe geçtiğinde, kuyruğu ayak bileğime dolandığında ve beni ona sabitlediğinde sessizlik içinde dinlendik. Ellerinden biri büyüyen karnımın üzerine geldi... ve sadece bu anlarda, birlikte olduğumuzda, huzur içinde yatarken, Davik gerçekten rahatlamış görünüyordu.

Aklında her zaman milyonlarca şey vardı. Ne de olsa bir Dakkari sürüsünün *Vorakkar*'ıydı ve neredeyse doğu topraklarından ayrılma vakti gelmişti. Mevsimler her zaman olduğu gibi yine değişiyordu ve doğrusu ben de gezegenimi, doğu topraklarının *ötesini*, Ölü Dağ'ın gölgesinin ötesini daha fazla görmek için sabırsızlanıyordum. Davik bana söz vermişti.

Böylece *Trikki*'yi ve bölgeyi süsleyen görkemli şelaleleri ve yemyeşil vadileri görebilecektim.

Artık hamile olduğum için daha da fazla endişeleniyordu. Bir parçam, antik korulardaki kalp taşını değiştirdiği için pişman olup olmadığını merak etti - ki bunu *tassimara*'mızdan önce birlikte yapmıştık - çünkü ona göre kalp taşı benim ve içimde büyüyen hayat için güvenliği temsil ediyordu, her ihtimale karşı.

Ama o benim horde kralımdı. Hayatında hiçbir varlığın yaşamaması gereken trajedi ve kayıplar yaşamıştı... ve bunlar onu damgalamıştı ve her zaman bir şekilde damgalayacaktı. Şimdi hamile olduğum için, benim de ondan alınacağıma dair korkusu ve endişesi ikiye katlanmıştı çünkü şimdi içimdeki hayat için, birlikte yarattığımız hayat için, zaten çok sevdiği hayat için endişeleniyordu ki bazen bunu düşünmek bile gözlerimi yaşartıyordu.

Onu rahatlatmak için elimden geleni yaptım ama bunun zaman alacağını biliyordum. Birbirimizle çok uzun bir hayat yaşayacağımıza, çocuklarımızın büyümesini izleyeceğimize -çünkü çok olacaktı- ve korkularının yersiz olduğuna inancım vardı.

Yanağındaki yara izine bir öpücük kondurdum, daha da yaklaştım, ona daha sıkı sarıldım. Artık huzur içindeydi, önemli olan da buydu.

Kısa ve rahat bir sessizlik geçtikten sonra Davik, "Bugün Hedna'yı kız kardeşinle gördüm," diye mırıldandı.

"Mmm, ona umutsuzca aşık, değil mi?" Mırıldandım, ama bu düşünce beni biraz ciddileştirdi.

Kız kardeşimin Hedna'nın duygularına bir dereceye kadar karşılık verdiğini düşünsem de, *pujerak*'a tam olarak güvenmesi için epey zaman geçmesi gerekecekti. Tabii güvenilebilirse.

Hedna iyi bir erkekti. Kız kardeşim için istediğim her şey onda vardı; sadık, nazik, çalışkan. Bazen onu güldürdüğü bile oluyordu, bir yıldan uzun süredir duymadığım bir ses. Elinden gelse Viola'nın bastığı yere tapardı. Ama kız kardeşimin Ölü Dağ'da gördüğü kötü muamele onu değiştirmişti. Bakışlarında daha önce hiç olmayan sert bir parıltı vardı, yine de sürüde geçirdiği son bir ayda onu daha fazla gülümserken görmekten memnun olmuştum.

Tüm ailem bunu yapıyordu, sanki sonunda buranın artık *evleri* olduğunu anlamaya başlamışlardı. Burada güvende olduklarını. Hepsi sürünün içinde kendi yöntemleriyle bir yer buluyordu. Annem, annemle birlikte

bikku, sürü için yemek pişiriyordu, bu onu uzun saatler boyunca uzak tutan ama yapmaktan zevk aldığı bir şeydi. Maxen silah ustası *mitri* ile çalışarak Dakkari çeliğinin nasıl dövüleceğini öğrendi. Eli ekinlerle ve onların hasadıyla uğraştı.

Hepimizi şaşırtan Viola oldu çünkü *pyroki* ile çalışmaya ilgi duyduğunu ifade etmişti. Günlerini onlarla birlikte muhafazada geçiriyor, *mrikro*'nun genç *pirokileri* temizlemesine, beslemesine ve eğitmesine yardım ediyordu. Çoğu gün zor ve yorucu bir işti. Onu kafeste çalışırken izler ve kararlılığına hayran kalırdım, alnında ter lekeleri görürdüm ve kafesi temizlerken kolları titrerdi. Ama onun gülümsemesini ilk kez *pyroki* ile görmüştüm ve neden onları seçtiğini anlamıştım.

"Ve belki bir gün Hedna'nın onu mutlu ettiğine karar verir. Belki bir gün Hedna'ya şans vermeye, ona güvenmeye karar verir," diye fısıldadım Davik'e.

"Ona iyi davranırdı."

"Sanırım Viola bunu biliyor," diye mırıldandım. "Derinlerde bir yerde."

Davik beni kendine çekti ve saçlarıma bir öpücük kondurdu. Dün geceki rüyamın anısı aklıma geldi. Ve ona anlatmak için iyi bir zaman olduğunu biliyordum... Huzurlu olduğu ve bana yaslandığı zaman çünkü bunu nasıl karşılayacağından emin değildim.

"Davik?"

"*Lysi*?"

Bakışlarımı onunkilerle
buluşturmak için kaldırdım.

"Dün gece bir rüya gördüm."

Sözlerim karşısında gözlerini kırıştırdı, kasları bana karşı hafifçe gerildi. Ona bu kadar yakın olmasaydım fark edilmeyecekti bile.

"Neydi o?" diye sordu yavaşça.

"Tam olarak emin değilim," dedim dürüstçe. "Karmakarışıkta ama *sakin* gibiydi. Hiçbir şey *görmedim*. Daha çok rüyayı *hissettim*, tıpkı başkalarının duygularını hissettiğim gibi."

"Peki ne hissettin?"

Küçük bir nefes aldım ve "Sanırım Devina'ydı" dedim.

Davik hiçbir şey söylemedi, ancak kendini çok hareketsiz tuttuğunu biliyordum. Hâlâ çoktan ölmüş varlıkların gölgelerini görüyordu. Hep öyleydi ve hep öyle olacaktı. Ama ben uyandıktan sonraki o geceden beri, o gece bana

İkizine ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken, Devina'nın bir daha ona göründüğünü hiç görmemişti. En azından gölgeli bir şekilde.

Lokkaru'nun bana rüyamda geldiğini biliyordu. Ona kalp taşını nerede bulacağımı bu şekilde bildiğini söylemişim. Onun anılarını rüyamda gördüğümü ve Devina'nın da bana kendi anılarını verdiğini biliyordu.

Dün gece de benzer ama yine de farklıydı. Yeteneğimin yeniden içimde kıvılcımlandığını hissettiğime yemin ettiğim için, rüyanın gücümün canlanmaya başladığına dair başka bir işaret olup olmadığını merak ettim.

"Onu burada, *volikin* içinde ortaya çıktığında hissettiğim gibi hissettim. Enerjisi sıcak ve *sevgi doluydu*. Mutluydu," diye fısıldadım ve ona küçük bir gülümseme verdim. Bunu ona söylerken gergin olduğumu fark ettim.

"Bir şey söyledi mi?"

"Doğrudan değil. Onun sesini duymadım. Ama uyandığımda..." *"Lysi?"*

Gözlerim çoktan yaşlarla dolmaya başlamıştı. "Uyandığımda *biliyordum*. Tek bir kelime bile etmemiş olmasına rağmen rüyamda bana ne söylediğini biliyordum."

Elim onun elinin üzerine yerleşti ve karnıma yaklaştırdı.

"Sadece bir çocuk yok," dedim ona. "İki tane olduğunu *biliyorum*. Bir erkek ve bir kız. Birlikte doğacaklar."

Sözlerim üzerine gözbebekleri büyüdü, nefesi sesine karıştı.

"İkizler mi?" diye homurdandı.

"Evet," diye fısıldadım ve ona titrek bir gülümseme verdim. Hamile olmak, bitmek bilmeyen bir gözyaşı şelalesi olduğum anlamına geliyordu ve neredeyse hepsi mutlu gözyaşlarıydı. "Bu konuda nasıl hissedeceğini bilmiyordum."

Sonuçta ikizini kaybetmişti ve bu onu neredeyse yok ediyordu. Bu bağın ne kadar güçlü olduğunu hayal bile edemezdim. İkizlerde bir sihir vardı, açıklanamayan özel bir bağ.

Ve çocuklarımız da bu bağı paylaşırlardı. Şimdi bile paylaşıyorlar.

Davik beni sertçe ve derinlemesine öptü, ona daha sıkı sarıldığımda içimde bir rahatlama hissettim. Öpüp uzaklaştırmadan önce gözyaşlarımın tadına baktı.

"Onların gelmesini bekleyemem *leikavi*," diye mırıldandı, sesi *içimde* bile hissettiğim derin duygulardan titriyordu. "Gerçi ben de seninle baş başa kalmaktan hoşlanıyorum."

Sırıttım.

"Harika bir baba olacaksın," dedim ona. Bunu, içimde büyüyen iki hayat olduğunu bildiğim kadar kesin olarak biliyordum. Onu tekrar öptüm.

Ses tonum

"Onlara anlatabileceğimiz hikâyeleri bir düşünsene." diye fısıldadığımda alay etmeye başladı. İnledi.

"Kadim bir ağaçtan bir kalp taşı çalan bir *Vorakkar*'ın hikâyesi," diye fısıldadım.

"Bir Ghertun kralını dize getiren beyaz saçlı büyücünün hikâyesi," diye mırıldandı kaşlarını çatarak. Kıkırdadım.

"Ya da en sevdiğim," dedim.

"Mm, hangisi bu?" Davik sordu, gözleri parlak bir şekilde Ben.

Eğilerek dudaklarına bir öpücük kondurdum ve beni sıkıca kavradığını hissettim.

Kalçalar.

Ona karşı, "Bir *Vorakkar*'a aşık olan bir insan kızın hikayesi," diye fısıldadım.

OceanofPDF.com

Yeni çıkan kitaplardan, özel çekilişlerden haberdar olmak ve **bonus içerik?**

[E-posta listeme kaydolmak için bu bağlantıya tıklayın!](#)

ZOEY DRAVEN'DAN DAHA FAZLA SEKSİ, ALFA UZAYLI İSTER MİSİNİZ?

Luxiria Savaşçıları:

[Uzaylının Ödülü](#)
[Uzaylının Eşi](#)
[Uzaylının](#)
[Sevgilisi](#)
[Uzaylının](#)
[Dokunuşu](#)
[Uzaylının Rüyası](#)
[Uzaylı'nın Saplantısı](#)
[Uzaylı'nın Baştan](#)
[Çıkarması Uzaylı'nın](#)
[İddiası](#)

Rozun Savaşçısı:

[Hain Esirci Hain Eş](#)

Everton'ın Krave'i:

[Kraving Hiva](#)
[Ateştaşları Prensi](#)

Dakkar'ın **Horde**
Kralları: **Horde** **Kralı**
Tarafından Sahiplenilen

Horde Kralının Esiri

OceanofPDF.com

HORDE KRALI'NIN ÇILGINLIĞI'nı beğendiniz mi?

Eğer okuduysanız, lütfen Amazon'da kısa bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar sizin gibi diğer okuyucuların yeni kitaplar ve yazarlar bulmasına yardımcı oluyor... ve daha fazla Horde King isteyip istemediğinizi bilmek isterim ;)

[Yorum bırakmak için bu linke tıklayın!](#)

Çok minnettarım!

Sevgiler,
Zoey

[OceanofPDF.com](#)

YAZAR HAKKINDA

Zoey Draven kendini bildi bileli hikâyeler yazıyor. Romantizm türüne olan aşkı büyükannesinin eski Harlequin kitaplarıyla başladı ve o z a m a n d a n beri devam ediyor. Amazon'un en çok satan 100 yazarından biri olarak, artık sonsuza dek mutlu sonları yazabiliyor - tabii ki kozmik, öteki dünyadan bir dokunuşla! *Warriors of Luxiria* ve *Horde Kings of Dakkar* serileri gibi ateşli Bilim Kurgu Romantizm kitaplarının yazarıdır.

Alfa uzaylı savaşçılar ve **o n l a r ı** dize getiren güçlü insan kadınlar hakkında yazmadığı zamanlarda, muhtemelen çok fazla kahve içiyor, kızıl ormanlarda yürüyüş yapıyor veya ailesiyle vakit geçiriyordur.

Onu www.ZoeyDraven.com adresinde ziyaret edin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.